JAŠERA

1. NODAĻA

1 Un Dievs sacīja: "Darīsim cilvēku pēc sava tēla un līdzības!" Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla.
2 Un Dievs radīja cilvēku no zemes un iepūta viņa nāsīs dzīvības dvašu, un cilvēks kļuva par dzīvu dvēseli, apveltītu ar valodu.
3 Un Tas Kungs sacīja: "Nav labi cilvēkam būt vienam; Es viņam radīšu palīgu."
4 Un Tas Kungs lika Ādamam nokrist dziļā miegā, un viņš aizmiga, un Viņš izņēma vienu no viņa ribām, un Viņš uzcēla uz tās miesu, un izveidoja to un atnesa to Ādamam, un Ādams pamodās no sava miega, un lūk, sieviete stāvēja viņa priekšā.
5 Un viņš sacīja: “Šis ir kauls no maniem kauliem, un tas tiks saukts par sievieti, jo tas ir ņemts no vīra.” Un Ādams nosauca viņu par Ievu, jo viņa bija visu dzīvo māte.
6 Un Dievs tos svētīja un nosauca viņu vārdus: Ādams un Ieva tanī dienā, kad Viņš tos radīja, un Dievs Tas Kungs sacīja: "Augļojieties un vairojieties un piepildiet zemi!"
7 Un Dievs Tas Kungs ņēma Ādamu un viņa sievu un novietoja tos Ēdenes dārzā, lai to koptu un sargātu; un Viņš tiem pavēlēja un sacīja: "No visiem dārza kokiem jūs drīkstat ēst, bet no laba un ļauna atzīšanas koka jums nebūs ēst, jo tanī dienā, kad tu no tā ēdīsi, tu mirdams mirsi."
8 Un, kad Dievs bija viņus svētījis un pavēlējis, Viņš aizgāja no viņiem, un Ādams un viņa sieva dzīvoja dārzā saskaņā ar pavēli, ko Tas Kungs viņiem bija pavēlējis.
9 Un čūska, ko Dievs bija radījis kopā ar tiem uz zemes, nāca pie tiem, lai tos pamudinātu pārkāpt Dieva pavēli, ko Viņš tiem bija pavēlējis.
10 Un čūska pavedināja un pierunāja sievieti ēst no atziņas koka, un sieviete paklausīja čūskas balsij un pārkāpa Dieva vārdu un ņēma no laba un ļauna atziņas koka, un viņa ēda, un viņa ņēma no tā un deva arī savam vīram, un viņš ēda.
11 Un Ādams un viņa sieva pārkāpa Dieva pavēli, ko Viņš tiem bija pavēlējis, un Dievs to zināja, un Viņa dusmas pret tiem iedegās, un Viņš tos nolādēja.
12 Un Dievs Tas Kungs tanī dienā tos izdzina no Ēdenes dārza, lai apstrādātu zemi, no kuras tie bija ņemti, un tie nogāja un apmetās uz dzīvi Ēdenes dārza austrumos; un Ādams atzina savu sievu Ievu, un viņa dzemdēja divus dēlus un trīs meitas.
13 Un viņa nosauca pirmdzimto par Kainu, sacīdama: "Es esmu ieguvusi vīrieti no Tā Kunga," bet otrajam viņa nosauca par Ābelu, jo viņa sacīja: "Tukšībā mēs esam nākuši zemē, un tukšībā mēs no tās tiksim paņemti."
14 Un zēni uzauga, un viņu tēvs deva tiem īpašumu šajā zemē; un Kains bija zemes kopējs, bet Ābels avju gans.
15 Un pēc dažiem gadiem viņi nesa Tam Kungam aptuvenu upuri, un Kains nesa no zemes augļiem, un Ābels nesa no savu avju pirmdzimtajiem no to taukiem, un Dievs pagriezās un noliecās pret Ābelu un viņa upuri, un uguns nāca no Tā Kunga no debesīm un to aprija.
16 Un Tas Kungs nepievērsās Kainam un viņa upurim, un Viņš nepiekāpās tam, jo viņš bija atnesis Tā Kunga priekšā no sliktākiem zemes augļiem, un Kains bija greizsirdīgs pret savu brāli Ābelu šī iemesla dēļ, un viņš meklēja ieganstu, lai viņu nogalinātu.
17 Un pēc kāda laika Kains un viņa brālis Ābels kādu dienu devās uz lauku strādāt; un viņi abi bija laukā: Kains apstrādāja un ara savu zemi, bet Ābels ganīja savu ganāmpulku; un ganāmpulks pagāja garām tai daļai, ko Kains bija uzaris zemē, un tas Kainu ļoti apbēdināja.
18 Un Kains dusmās vērsās pie sava brāļa Ābela un sacīja viņam: "Kas starp mani un tevi, ka tu nāc dzīvot un vest savas avis ganīties manā zemē?"
19 Un Ābels atbildēja savam brālim Kainam un sacīja viņam: "Kas man un tev starp to, ka tu ēdīsi manu avju gaļu un apģērbsies to vilnā?"
20 Un tagad novelc manām aitām vilnu, ar kuru tu esi apģērbies, un atlīdzini man par to augļiem un miesu, ko tu esi ēdis, un, kad tu to būsi izdarījis, es aiziešu no tavas zemes, kā tu esi teicis.
21 Un Kains sacīja savam brālim Ābelam: "Ja es tevi šodien nogalināšu, kas gan prasīs no manis tavas asinis?"
22 Un Ābels atbildēja Kainam, sacīdams: “Patiesi, Dievs, kas mūs radījis virs zemes, atriebs manu lietu un prasīs no tevis manas asinis, ja tu mani nonāvēsi, jo Tas Kungs ir tiesnesis un šķīrējtiesnesis, un Viņš ir tas, kas atmaksās cilvēkam pēc viņa ļaunuma un bezdievīgam cilvēkam pēc viņa ļaunprātības, ko viņš var darīt virs zemes.”
23 Un tagad, ja tu mani šeit nonāvēsi, Dievs taču zina tavus slepenos nodomus un tiesās tevi par to ļaunumu, ko tu šodien man apsolīji nodarīt.
24 Un, kad Kains dzirdēja vārdus, ko viņa brālis Ābels bija runājis, lūk, Kaina dusmas iedegās pret viņa brāli Ābelu par to, ka viņš to bija pasludinājis.
25 Un Kains steidzās un piecēlās, un paņēma sava arkla dzelzs daļu, ar kuru viņš pēkšņi iesita savam brālim un nogalināja viņu, un Kains izlēja sava brāļa Ābela asinis uz zemes, un Ābela asinis tecēja uz zemes ganāmpulka priekšā.
26 Un pēc tam Kains nožēloja grēkus, nogalinājis savu brāli, un viņš bija ļoti noskumis, un viņš raudāja par viņu, un tas viņu ārkārtīgi satrauca.
27 Un Kains cēlās un izraka bedri tīrumā, un viņš ielika tajā sava brāļa līķi un apkaisīja to ar pīšļiem.
28 Un Tas Kungs zināja, ko Kains bija darījis savam brālim, un Tas Kungs parādījās Kainam un sacīja viņam: "Kur ir Ābels, tavs brālis, kas bija ar tevi?"
29 Un Kains izlikās un sacīja: "Es nezinu, vai es esmu sava brāļa sargs?" Un Tas Kungs viņam sacīja: "Ko tu esi darījis? Tava brāļa asiņu balss brēc uz Mani no zemes, kur tu viņu esi nonāvējis."
30 Jo tu esi nogalinājis savu brāli un izlikies manā priekšā, un savā sirdī iedomājies, ka es tevi neredzu un nezinu visus tavus darbus.
31 Bet tu to izdarīji un nogalināji savu brāli velti, tāpēc ka viņš ar tevi runāja taisnību, un tagad esi nolādēts no tās zemes, kas atvēra savu muti, lai uzņemtu tava brāļa asinis no tavas rokas, un kurā tu viņu apglabāji.
32 Un, kad tu to apstrādāsi, tā vairs nedos tev tādu spēku kā sākumā, jo zeme izaudzēs ērkšķus un dadžus, un tu maldīsies un klīdīsi pa zemi līdz savai nāves dienai.
33 Un tanī laikā Kains aizgāja no Tā Kunga klātbūtnes, no tās vietas, kur viņš bija, un viņš pārvietojās un klejoja pa zemi uz austrumiem no Ēdenes, viņš un viss, kas viņam piederēja.
34 Un Kains tanīs dienās atzina savu sievu, un tā ieņēma un dzemdēja dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Ēnohs,

sacīdams: "Tanī laikā Tas Kungs sāka dot viņam mieru un klusumu virs zemes."
35 Un tanī laikā Kains arī sāka celt pilsētu; un viņš uzcēla pilsētu un nosauca to par Ēnohu, pēc sava dēla vārda; jo tanīs dienās Tas Kungs bija devis viņam mieru virs zemes, un viņš vairs nestaigāja un neklīda kā sākumā.
36 Un Ēnoham piedzima Irads, un Irads dzemdināja Mehujaēlu, un Mehujaēls dzemdināja Metuzaēlu.

2. NODAĻA

1 Un tas bija Ādama simt trīsdesmitajā dzīves gadā uz zemes, kad viņš atkal atzina savu sievu Ievu, un viņa ieņēma un dzemdēja dēlu pēc viņa līdzības un tēla, un viņa nosauca viņa vārdu Sets, sacīdama: “Jo Dievs man ir devis citus pēcnācējus Ābela vietā, jo Kains viņu ir nogalinājis.”
2 Un Sets nodzīvoja simt piecus gadus, un viņam piedzima dēls; un Sets nosauca viņa dēlu vārdā Ēnošs, sacīdams: "Tajā laikā cilvēku dēli sāka vairoties un mocīt savas dvēseles un sirdis, pārkāpdami un saceldamies pret Dievu."
3 Un Ēnoša dienās cilvēku dēli turpināja sacelties un pārkāpt Dieva likumus, lai vairotu Tā Kunga dusmas pret cilvēku dēliem.
4 Un cilvēku dēli gāja un kalpoja citiem dieviem, un viņi aizmirsa To Kungu, kas tos bija radījis virs zemes; un tajos laikos cilvēku dēli darināja vara un dzelzs, koka un akmens elkus un klanījās tiem un kalpoja.
5 Un ikviens vīrs darināja savu dievu un pielūdza to, un cilvēku dēli atmeta To Kungu visās Ēnoša un viņa bērnu dienās; un Tā Kunga dusmas iedegās viņu darbu un negantību dēļ, ko viņi darīja virs zemes.
6 Un Tas Kungs lika Gihonas upes ūdeņiem tos pārpludināt, un Viņš tos iznīcināja un aprija, un Viņš iznīcināja trešo daļu zemes, un, neskatoties uz to, cilvēku dēli neatgriezās no saviem ļaunajiem ceļiem, un viņu rokas joprojām bija izstieptas, lai darītu ļaunu Tā Kunga acīs.
7 Un tanīs dienās zemē nebija ne sējas, ne pļaušanas; un cilvēku dēliem nebija pārtikas, un bads tanīs dienās bija ļoti liels.
8 Un sēkla, ko viņi iesēja tanīs dienās zemē, kļuva par ērkšķiem, dadžiem un dzeloņiem; jo kopš Ādama dienām bija šis paziņojums par zemi, par Dieva lāstu, ar ko Viņš nolādēja zemi tā grēka dēļ, ko Ādams grēkoja Tā Kunga priekšā.
9 Un tieši tad, kad cilvēki turpināja sacelties un pārkāpt Dieva likumus un samaitāt savus ceļus, arī zeme kļuva samaitāta.
10 Un Ēnošs nodzīvoja deviņdesmit gadus un dzemdināja Kainanu;
11 Un Kainans uzauga, un viņam bija četrdesmit gadi, un viņš kļuva gudrs un ieguva zināšanas un prasmes visā gudrībā, un viņš valdīja pār visiem cilvēku dēliem, un viņš vadīja cilvēku dēlus pie gudrības un zināšanām; jo Kainans bija ļoti gudrs vīrs un viņam bija izpratne visā gudrībā, un ar savu gudrību viņš valdīja pār gariem un dēmoniem;
12 Un Kainans savā gudrībā zināja, ka Dievs iznīcinās cilvēku dēlus par to, ka tie ir grēkojuši uz zemes, un ka Tas Kungs pēdējās dienās sūtīs pār viņiem plūdu ūdeņus.
13 Un tanīs dienās Kānans rakstīja uz akmens plāksnēm, kas notiks nākotnē, un viņš tās nolika savos dārgumos.
14 Un Kainans valdīja pār visu zemi, un viņš pievērsa dažus cilvēku dēlus kalpošanai Dievam.
15 Un, kad Kainanam bija septiņdesmit gadi, viņš dzemdināja trīs dēlus un divas meitas.
16 Un šie ir Kainana bērnu vārdi: pirmdzimtā vārds bija Mahalaleels, otrā vārds bija Enans un trešā vārds bija Mereds, un viņu māsas bija Ada un Cilla; šie ir pieci Kainana bērni, kas viņam piedzima.
17 Un Lamehs, Metūzaēla dēls, kļuva radinieks Kainanam laulībā, un viņš ņēma viņa divas meitas par sievām, un Ada ieņēma un dzemdēja Lameham dēlu, un viņa nosauca viņu par Jābalu.
18 Un viņa atkal ieņēma un dzemdēja dēlu un nosauca viņu par Jūbalu; un Cilla, viņas māsa, tanīs dienās bija neauglīga un viņai nebija pēcnācēju.
19 Jo tanīs dienās cilvēku dēli sāka grēkot pret Dievu un pārkāpt baušļus, ko Viņš bija pavēlējis Ādamam, lai viņš augļotos un vairotos virs zemes.
20 Un daži no cilvēku dēliem lika savām sievām dzert dzērienu, kas padarītu viņas neauglīgas, lai viņi saglabātu savu figūru un lai viņu skaistais izskats neizbalētu.
21 Un, kad vīru dēli lika dažām no savām sievām dzert, Cilla dzēra kopā ar viņiem.
22 Un sievietes, kas dzemdēja bērnus, savu vīru acīs izskatījās nejaukas kā atraitnes, kamēr viņu vīri bija dzīvi, jo tikai neauglīgajām viņas pieķērās.
23 Un pēc dienām un gadiem, kad Cilla kļuva veca, Tas Kungs atvēra viņas klēpi.
24 Un viņa ieņēma un dzemdēja dēlu un nosauca viņu vārdā Tubals Kains, sacīdama: "Pēc tam, kad es biju novītusi, es viņu esmu ieguvusi no Visvarenā Dieva."
25 Un viņa atkal ieņēma un dzemdēja meitu, un nosauca viņu par Naāmu, jo viņa sacīja: "Pēc tam, kad esmu novītusi, esmu ieguvusi prieku un līksmību."
26 Un Lamehs bija vecs un gados, un viņa acis bija blāvas, ka viņš neko neredzēja, un viņa dēls Tubals Kains viņu vadīja, un kādu dienu Lamehs devās laukā, un viņa dēls Tubals Kains bija kopā ar viņu, un, kamēr viņi staigāja pa lauku, Kains, Ādama dēls, devās pretī viņiem; jo Lamehs bija ļoti vecs un daudz neredzēja, un viņa dēls Tubals Kains bija ļoti jauns.
27 Un Tubals Kains pavēlēja savam tēvam uzvilkt loku, un ar bultām viņš sita Kainu, kas vēl bija tālu, un nogalināja viņu, jo tas tiem izskatījās pēc dzīvnieka.
28 Un bultas ietriecās Kaina ķermenī, lai gan viņš bija no tām tālu, un viņš nokrita zemē un nomira.
29 Un Tas Kungs atmaksāja Kainam par viņa ļaunumu, ko viņš bija nodarījis savam brālim Ābelam, saskaņā ar Tā Kunga vārdu, ko Viņš bija runājis.
30 Un notika, kad Kains bija miris, ka Lamehs un Tubals devās apskatīt dzīvnieku, ko viņi bija nonāvējuši, un viņi ieraudzīja, un lūk, viņu vectēvs Kains guļam miris zemē.
31 Un Lamehs bija ļoti noskumis par to, ka bija to izdarījis, un, sasitot plaukstas kopā, viņš iesita savam dēlam un izraisīja viņa nāvi.
32 Un Lameha sievas dzirdēja, ko Lamehs bija izdarījis, un viņas meklēja viņu nogalināt.
33 Un Lameha sievas viņu ienīda no tās dienas, jo viņš bija nogalinājis Kainu un Tubalu Kainu, un Lameha sievas šķīrās no viņa un neklausīja viņam tanīs dienās.

34 Un Lamehs nāca pie savām sievām un ļoti lūdza tās uzklausīt viņu šajā jautājumā.
35 Un viņš sacīja savām sievām Adai un Cillai: “Klausieties manu balsi, Lameha sievas, ņemiet vērā manus vārdus! Jo jūs tagad iedomājaties un sakāt, ka es nogalināju vīru ar savām brūcēm un bērnu ar savām sitieniem, jo viņas nav darījušas nekādu vardarbību. Bet ziniet gan, ka esmu vecs un sirms, un manas acis vecuma dēļ ir smagas, un es to darīju neapzināti.
36 Un Lameha sievas klausījās viņam šajā jautājumā un atgriezās pie viņa ar sava tēva Ādama padomu, bet kopš tā laika viņas viņam vairs nedzemdēja bērnus, zinot, ka Dieva dusmas tajos laikos pieauga pret cilvēku dēliem, lai viņus iznīcinātu ar plūdu ūdeņiem viņu ļauno darbu dēļ.
37 Un Mahalaleels, Kainana dēls, nodzīvoja sešdesmit piecus gadus un dzemdināja Jaredu; un Jareds nodzīvoja sešdesmit divus gadus un dzemdināja Ēnohu.

3. NODAĻA

1 Un Ēnohs nodzīvoja sešdesmit piecus gadus un dzemdināja Metuzālu; un Ēnohs staigāja ar Dievu pēc Metuzāla dzemdināšanas, un viņš kalpoja Tam Kungam un nicināja cilvēku ļaunos ceļus.
2 Un Ēnoha dvēsele bija iegrimusi Tā Kunga pamācībā, zināšanās un izpratnē; un viņš gudri atkāpās no cilvēku dēliem un daudzu dienu laikā slēpās no tiem.
3 Un pēc daudziem gadiem, kad viņš kalpoja Tam Kungam un lūdza Dievu Viņa priekšā savā namā, Tā Kunga eņģelis no debesīm sauca viņam, un viņš sacīja: “Redzi, es esmu!”
4 Un viņš sacīja: “Celies, izej no savas mājas un no tās vietas, kur tu slēpies, un parādies cilvēku dēliem, lai tu varētu tiem mācīt ceļu, pa kuru tiem jāiet, un darbu, kas tiem jāpaveic, lai noietu Dieva ceļos.”
5 Un Ēnohs piecēlās pēc Tā Kunga vārda un izgāja no sava nama, no savas vietas un no telpas, kurā viņš bija paslēpies; un viņš devās pie cilvēku dēliem un mācīja tiem Tā Kunga ceļus, un tanī laikā sapulcināja cilvēku dēlus un iepazīstināja tos ar Tā Kunga norādījumiem.
6 Un viņš pavēlēja to sludināt visās vietās, kur dzīvoja cilvēku dēli, sacīdams: “Kur ir tas vīrs, kas vēlas zināt Tā Kunga ceļus un labos darbus? Lai viņš nāk pie Ēnoha.”
7 Un visi cilvēku dēli tad sapulcējās pie viņa, jo visi, kas to vēlējās, devās pie Ēnoha, un Ēnohs valdīja pār cilvēku dēliem saskaņā ar Tā Kunga vārdu, un tie nāca un paklanījās Viņam, un tie uzklausīja Viņa vārdu.
8 Un Dieva Gars bija pār Ēnohu, un viņš mācīja visiem saviem vīriem Dieva gudrību un Viņa ceļus, un cilvēku dēli kalpoja Tam Kungam visas Ēnoha dienas, un viņi nāca dzirdēt Viņa gudrību.
9 Un visi cilvēku dēlu ķēniņi, gan pirmie, gan pēdējie, kopā ar saviem prinčiem un tiesnešiem, nāca pie Ēnoha, kad dzirdēja par viņa gudrību, un viņi paklanījās viņam, un viņi arī pieprasīja Ēnoham valdīt pār viņiem, kam viņš piekrita.
10 Un viņi sapulcējās pavisam, simt trīsdesmit ķēniņi un prinči, un viņi iecēla Ēnohu par ķēniņu pār sevi, un viņi visi bija viņa varā un pakļautībā.
11 Un Ēnohs mācīja tiem gudrību, zināšanas un Tā Kunga ceļus; un Viņš nodibināja mieru starp tiem, un miers bija visā zemē Ēnoha dzīves laikā.
12 Un Ēnohs valdīja pār cilvēku dēliem divsimt četrdesmit trīs gadus, un viņš darīja taisnību un taisnību ar visiem saviem ļaudīm, un viņš vadīja tos Tā Kunga ceļos.
13 Un šīs ir Ēnoha, Metuzāla, Elīsas un Elimeleha, trīs dēlu, paaudzes; un viņu māsas bija Melka un Nahma, un Metuzāls nodzīvoja astoņdesmit septiņus gadus, un viņš dzemdināja Lamehu.
14 Un tas bija Lameha dzīves piecdesmit sestajā gadā, kad Ādams nomira; viņam bija deviņi simti trīsdesmit gadi viņa nāves brīdī, un viņa divi dēli, kopā ar Ēnohu un viņa dēlu Metuzālu, apglabāja viņu ar lielu greznību, kā to dara ķēniņu apbedīšanā, alā, ko Dievs viņam bija teicis.
15 Un tanī vietā visi cilvēku dēli sarīkoja lielas sēras un raudāja Ādama dēļ; tāpēc tas ir kļuvis par paradumu cilvēku dēlu vidū līdz pat šai dienai.
16 Un Ādams nomira, jo viņš ēda no atziņas koka; viņš un viņa bērni pēc viņa, kā Dievs Tas Kungs bija runājis.
17 Un tas bija Ādama nāves gadā, kas bija Ēnoha valdīšanas divsimt četrdesmit trešais gads, tanī laikā Ēnohs nolēma norobežoties no cilvēku dēliem un slēpties kā sākumā, lai kalpotu Tam Kungam.
18 Un Ēnohs tā arī darīja, bet pilnībā neslēpās no viņiem, bet trīs dienas turējās pa gabalu no cilvēku dēliem un tad devās pie viņiem uz vienu dienu.
19 Un trīs dienas, kamēr viņš bija savā kambarī, viņš lūdza un slavēja To Kungu, savu Dievu, un tanī dienā, kad viņš devās un parādījās saviem pavalstniekiem, viņš mācīja tiem Tā Kunga ceļus, un visu, ko tie viņam jautāja par To Kungu, viņš tiem pastāstīja.
20 Un viņš tā rīkojās daudzus gadus, un pēc tam viņš slēpās sešas dienas un parādījās savai tautai vienu dienu septītajā dienā; un pēc tam reizi mēnesī, un tad reizi gadā, līdz visi ķēniņi, prinči un cilvēku dēli viņu meklēja un vēlējās atkal redzēt Ēnoha seju un dzirdēt viņa vārdu; bet viņi nevarēja, jo visi cilvēku dēli ļoti baidījās no Ēnoha, un viņi baidījās viņam tuvoties dievišķās bijības dēļ, kas bija viņa sejā; tāpēc neviens cilvēks nevarēja uz viņu skatīties, baidoties, ka viņš varētu tikt sodīts un nomirt.
21 Un visi ķēniņi un prinči nolēma sapulcināt cilvēku dēlus un nākt pie Ēnoha, domājot, ka viņi visi varētu ar viņu runāt laikā, kad viņš nāks viņu vidū, un viņi tā arī izdarīja.
22 Un pienāca diena, kad Ēnohs izgāja, un viņi visi sapulcējās un nāca pie viņa, un Ēnohs runāja uz tiem Tā Kunga vārdus, un viņš mācīja tiem gudrību un zināšanas, un tie paklanījās viņa priekšā un sacīja: "Lai dzīvo ķēniņš! Lai dzīvo ķēniņš!"
23 Un pēc kāda laika, kad ķēniņi un prinči un cilvēku dēli runāja ar Ēnohu, un Ēnohs mācīja viņiem Dieva ceļus, lūk, Tā Kunga eņģelis sauca Ēnohu no debesīm un vēlējās viņu atvest uz debesīm, lai viņš tur valdītu pār Dieva dēliem, kā viņš bija valdījis pār cilvēku dēliem uz zemes.
24 Kad tanī laikā Ēnohs to dzirdēja, viņš devās un sapulcināja visus zemes iedzīvotājus un mācīja tiem gudrību un zināšanas un deva tiem dievišķus norādījumus, un viņš tiem sacīja: “Man ir prasīts uzkāpt debesīs, tāpēc es nezinu savu aiziešanas dienu.”
25 Un tagad Es tev mācīšu gudrību un zināšanas un došu tev norādījumus, pirms tevi aiziešu, kā rīkoties uz zemes, lai tu varētu dzīvot; un viņš tā arī darīja.
26 Un viņš mācīja tiem gudrību un zināšanas, un deva tiem norādījumus, un viņš tos norāja, un viņš lika tiem priekšā

likumus un tiesas, kas jāpilda uz zemes, un viņš nodibināja mieru starp tiem, un viņš mācīja tiem mūžīgo dzīvi, un kādu laiku dzīvoja pie tiem, mācot tiem visas šīs lietas.
27 Un tanī laikā cilvēku dēli bija pie Ēnoha, un Ēnohs runāja ar viņiem, un viņi pacēla savas acis, un no debesīm nolaidās liela zirga izskats, un zirgs soļoja gaisā;
28 Un viņi pastāstīja Ēnoham, ko bija redzējuši, un Ēnohs tiem sacīja: “Mana dēļ šis zirgs nolaižas uz zemes; ir pienācis laiks, kad man jāaiziet no jums, un jūs mani vairs neredzēsiet.”
29 Un tanī laikā zirgs nolaidās un nostājās Ēnoha priekšā, un visi cilvēku dēli, kas bija ar Ēnohu, to redzēja.
30 Un tad Ēnohs atkal pavēlēja balsij atskanēt, sakot: “Kur ir tas vīrs, kam patīk zināt Tā Kunga, sava Dieva, ceļus? Lai viņš šodien nāk pie Ēnoha, pirms viņš tiek mums paņemts.”
31 Un visi cilvēku dēli sapulcējās un ieradās pie Ēnoha tanī dienā; un visi zemes ķēniņi ar saviem prinčiem un padomniekiem palika pie viņa tanī dienā; un tad Ēnohs mācīja cilvēku dēliem gudrību un zināšanas un deva tiem dievišķu pamācību; un viņš pavēlēja tiem kalpot Tam Kungam un staigāt Viņa ceļos visas savas dzīves dienas, un viņš turpināja dibināt mieru starp tiem.
32 Un pēc tam viņš piecēlās un uzkāpa zirgā; un viņš devās ceļā, un visi cilvēku dēli sekoja viņam, apmēram astoņi simti tūkstoši vīru; un viņi devās viņam līdzi vienas dienas gājienā.
33 Un otrā dienā viņš tiem sacīja: “Atgriezieties mājās savās teltīs, kāpēc jūs vēlaties iet? Varbūt jūs varat nomirt!” Un daži no tiem aizgāja no viņa, un tie, kas bija palikuši, devās viņam līdzi sešu dienu gājienā; un Ēnohs tiem katru dienu sacīja: “Atgriezieties savās teltīs, lai jūs nenomirtu!” Bet tie negribēja atgriezties un devās viņam līdzi.
34 Un sestajā dienā daži no vīriem palika un pieķērās viņam, un tie sacīja viņam: "Mēs iesim tev līdzi uz to vietu, kurp tu dosies; tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, ka nāve mūs šķirs."
35 Un tie tik ļoti lūdza iet viņam līdzi, ka viņš apklusa ar tiem runāt; un tie sekoja viņam un vairs negribēja atgriezties.
36 Un, kad ķēniņi atgriezās, viņi lika veikt tautas skaitīšanu, lai uzzinātu atlikušo vīru skaitu, kas devās kopā ar Ēnohu; un septītajā dienā Ēnohs pacēlās debesīs virpulī ar ugunīgiem zirgiem un ratiem.
37 Un astotajā dienā visi ķēniņi, kas bija bijuši kopā ar Ēnohu, sūtīja, lai atvestu atpakaļ to vīru skaitu, kas bija kopā ar Ēnohu, tajā vietā, no kuras viņš uzkāpa debesīs.
38 Un visi šie ķēniņi devās uz to vietu un atrada tur zemi pilnu ar sniegu, un uz sniega bija lieli sniega akmeņi, un viens teica otram: “Nāciet, izlauzīsimies cauri sniegam un paskatīsimies, varbūt vīri, kas palika pie Ēnoha, ir miruši un tagad atrodas zem sniega akmeņiem, un viņi meklēja, bet nevarēja viņu atrast, jo viņš bija uzkāpis debesīs.”

4. NODAĻA

1 Un visas Ēnoha dienas virs zemes bija trīs simti sešdesmit pieci gadi.
2 Un, kad Ēnohs bija uzkāpis debesīs, visi zemes ķēniņi cēlās un ņēma viņa dēlu Metuzālu un svaidīja viņu, un viņi lika viņam valdīt pār viņiem viņa tēva vietā.
3 Un Metuzāls rīkojās taisnīgi Dieva acīs, kā viņu bija mācījis viņa tēvs Ēnohs, un tāpat visu savu dzīvi viņš mācīja cilvēku dēliem gudrību, zināšanas un Dieva bijību, un viņš nenovērsās no labā ceļa ne pa labi, ne pa kreisi.
4 Bet Metuzāla pēdējās dienās cilvēku dēli novērsās no Tā Kunga, viņi samaitāja zemi, viņi aplaupīja un izlaupīja viens otru, un viņi sacēlās pret Dievu un viņi pārkāpa likumus, un viņi samaitāja savus ceļus, un neklausīja Metuzāla balsij, bet sacēlās pret viņu.
5 Un Tas Kungs bija ārkārtīgi dusmīgs pret viņiem, un Tas Kungs turpināja iznīcināt sēklu tanīs dienās, tā ka zemē nebija ne sējas, ne pļaušanas.
6 Jo, kad viņi sēja zemi, lai iegūtu barību sev iztikai, lūk, auga ērkšķi un dadži, ko viņi nebija sējuši.
7 Un cilvēku dēli joprojām neatgriezās no saviem ļaunajiem ceļiem, un viņu rokas joprojām bija izstieptas, lai darītu ļaunu Dieva acīs, un viņi kaitināja To Kungu ar saviem ļaunajiem ceļiem, un Tas Kungs ļoti sadusmojās un nožēloja, ka Viņš bija radījis cilvēku.
8 Un viņš nodomāja tos iznīcināt un iznīcināt, un viņš to arī izdarīja.
9 Tanīs dienās, kad Lameham, Metuzāla dēlam, bija simt sešdesmit gadi, nomira Sets, Ādama dēls.
10 Un viss Seta mūžs bija deviņi simti divpadsmit gadi, tad viņš nomira.
11 Un Lameham bija simt astoņdesmit gadi, kad viņš ņēma Ašmuu, Elīsas, sava tēvoča Ēnoha dēla, meitu, un tā kļuva grūta.
12 Un tanī laikā cilvēku dēli sēja zemi, un nedaudz ražas tika saražots, tomēr cilvēku dēli neatgriezās no saviem ļaunajiem ceļiem un sacēlās pret Dievu.
13 Un Lameha sieva ieņēma un dzemdēja viņam dēlu tanī laikā, gada sākumā.
14 Un Metuzāls nosauca viņu par Nou, sacīdams: "Viņa dienās zeme bija mierā un neskarta," un viņa tēvs Lamehs nosauca viņu par Menahemu, sacīdams: "Šis mūs mierinās mūsu darbos un grūtībās virs zemes, ko Dievs bija nolādējis."
15 Un bērns uzauga un tika atšķirts no krūts, un viņš staigāja sava tēva Metuzāla ceļos, pilnīgi un taisni Dieva priekšā.
16 Un visi cilvēku dēli tajos laikos atkāpās no Tā Kunga ceļiem, kad tie vairojās virs zemes ar dēliem un meitām, un viņi mācīja viens otram savus ļaunos darbus un turpināja grēkot pret To Kungu.
17 Un ikviens sev darināja dievu, un viņi aplaupīja un izlaupīja ikviens savu tuvāko, kā arī savu radinieku, un viņi samaitāja zemi, un zeme piepildījās ar vardarbību.
18 Un viņu tiesneši un valdnieki devās pie cilvēku meitām un ar varu atņēma viņu sievas no viņu vīriem pēc viņu izvēles, un cilvēku dēli tajos laikos ņēma no zemes lopiem, no lauka zvēriem un no gaisa putniem un mācīja vienas sugas dzīvnieku sajaukumu ar otru, lai ar to kaitinātu To Kungu; un Dievs redzēja visu zemi, un tā bija samaitāta, jo visa miesa bija samaitāta savus ceļus uz zemes, visi cilvēki un visi dzīvnieki.
19 Un Tas Kungs sacīja: Es iznīcināšu cilvēku, ko Es radīju, no zemes virsas, jā, no cilvēka līdz putniem gaisā, kopā ar liellopiem un zvēriem laukā, jo Es nožēloju, ka Es tos radīju.

20 Un visi vīri, kas staigāja Tā Kunga ceļos, nomira tanīs dienās, pirms Tas Kungs lika nākt pār cilvēkiem nelaimei, ko Viņš bija pasludinājis, jo tas bija no Tā Kunga, lai viņi neredzētu to nelaimi, ko Tas Kungs bija sludinājis cilvēku dēliem.
21 Un Noa atrada žēlastību Tā Kunga acīs, un Tas Kungs izredzēja viņu un viņa bērnus, lai radītu no viņiem pēcnācējus pa visu zemes virsu.

5. NODAĻA

1 Un astoņdesmit ceturtajā Noasa dzīves gadā nomira Ēnohs, Seta dēls; viņam bija deviņi simti pieci gadi viņa nāves brīdī.
2 Un Noasa dzīves simt septiņdesmit devītajā gadā nomira Kainans, Ēnoša dēls, un visas Kainana dienas bija deviņi simti desmit gadi, tad viņš nomira.
3 Un Noasa dzīves divsimt trīsdesmit ceturtajā gadā nomira Mahalaleels, Kainana dēls, un Mahalalela dienas bija astoņi simti deviņdesmit pieci gadi, tad viņš nomira.
4 Un Jareds, Mahalalela dēls, nomira tanīs dienās, Noasa dzīves trīs simti trīsdesmit sestajā gadā; un visas Jareda dienas bija deviņi simti sešdesmit divi gadi, un viņš nomira.
5 Un visi, kas sekoja Tam Kungam, nomira tanīs dienās, pirms viņi redzēja to ļaunumu, ko Dievs bija apsolījis darīt virs zemes.
6 Un pēc daudziem gadiem, Noasa dzīves četri simti astoņdesmitajā gadā, kad visi tie vīri, kas sekoja Tam Kungam, bija miruši no cilvēku dēliem, un bija palicis tikai Metuzāls, Dievs sacīja Noam un Metuzālam, sacīdams:
7 Runājiet un sludiniet cilvēku bērniem un sakiet: tā saka Tas Kungs: atgriezieties no saviem ļaunajiem ceļiem un atstājiet savus darbus, tad Tas Kungs nožēlos to ļaunumu, ko Viņš bija apsolījis jums nodarīt, lai tas nenotiktu.
8 Jo tā saka Tas Kungs: redzi, Es jums dodu simt divdesmit gadus; ja jūs atgriezīsities pie Manis un atstāsit savus ļaunos ceļus, tad arī Es novērsīšos no tā ļaunuma, ko Es jums teicu, un tā vairs nebūs, saka Tas Kungs.
9 Un Noa un Metuzāls runāja visus Tā Kunga vārdus cilvēku dēliem dienu no dienas, pastāvīgi uz tiem runājot.
10 Bet cilvēku dēli negribēja tos klausīt un nepievērsa savas ausis viņu vārdiem, un tie bija stūrgalvīgi.
11 Un Tas Kungs tiem piešķīra simt divdesmit gadus, sacīdams: "Ja tie atgriezīsies, tad Dievs nožēlos ļaunumu, lai neiznīcinātu zemi."
12 Noass, Lameha dēls, tanīs dienās atturējās no sievas ņemšanas, lai radītu bērnus, jo viņš sacīja: "Tiešām, tagad Dievs iznīcinās zemi, kāpēc tad lai es dzemdēju bērnus?"
13 Un Noa bija taisnīgs vīrs, viņš bija nevainojams savā paaudzē, un Tas Kungs viņu izredzēja, lai no saviem pēcnācējiem radītu pēcnācējus uz zemes virsas.
14 Un Tas Kungs sacīja Noam: "Ņem sev sievu un dzemdini bērnus, jo Es tevi esmu redzējis taisnīgu Manā priekšā šajā paaudzē."
15 Un tu radīsi pēcnācējus un savus bērnus kopā ar tevi zemes vidū; un Noa gāja un ņēma sievu, un viņš izvēlējās Naāmu, Ēnoha meitu, un viņai bija pieci simti astoņdesmit gadi.
16 Un Noasam bija četri simti deviņdesmit astoņi gadi, kad viņš ņēma Naāmu par sievu.
17 Un Naāma ieņema un dzemdēja dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Jafets, sacīdams: Dievs mani ir vairojis virs zemes. Un viņa atkal ieņema un dzemdēja dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Šems, sacīdams: Dievs mani ir radījis par atlikumu, lai vairotu pēcnācējus zemes vidū.
18 Un Noasam bija pieci simti divi gadi, kad Naāma dzemdēja Šemu, un zēni izauga un gāja Tā Kunga ceļos, visu, ko Metuzāls un viņu tēvs Noass tiem bija mācījuši.
19 Un Lamehs, Noasa tēvs, nomira tanīs dienās; tomēr patiesi viņš negāja no visas sirds sava tēva ceļos, un viņš nomira Noasa simt deviņdesmit piektajā dzīves gadā.
20 Un viss Lameha mūžs bija septiņi simti septiņdesmit gadi, tad viņš nomira.
21 Un visi cilvēku dēli, kas pazina To Kungu, nomira tanī gadā, pirms Tas Kungs lika tiem nākt nelaimei, jo Tas Kungs gribēja, lai tie mirst, lai neredzētu to nelaimi, ko Dievs laidīs viņu brāļiem un radiniekiem, kā Viņš bija apsolījis.
22 Tanī laikā Tas Kungs sacīja Noam un Metuzālam: “Nāciet un sludiniet cilvēku dēliem visus vārdus, ko Es jums runāju tanīs dienās, varbūt viņi atgriežas no saviem ļaunajiem ceļiem, un tad Es nožēlošu ļaunumu un to vairs nesūtīšu.”
23 Un Noa un Metuzāls nostājās un sacīja cilvēku dēliem visu, ko Dievs par tiem bija runājis.
24 Bet cilvēku dēli neklausījās un nepievērsa savas ausis visām viņu runām.
25 Un pēc tam Tas Kungs sacīja Noam: “Visas miesas gals ir nonācis Manā priekšā viņu ļauno darbu dēļ, un redzi, Es iznīcināšu zemi.”
26 Un paņem sev gofera koku, dodies uz kādu vietu un uztaisi lielu šķirstu un novieto to tanī vietā.
27 Un tā tu to taisi: trīs simti olekšu garumā, piecdesmit olekšu platumā un trīsdesmit olekšu augstumā.
28 Un tu sev uztaisi durvis, atveramas sānos, un augšpusē tu tās pabeigsi olekti plati un apklāsi ar darvu gan no iekšpuses, gan no ārpuses.
29 Un redzi, Es sūtīšu pār zemi ūdensplūdus, un visa miesa tiks iznīcināta, viss, kas ir virs zemes, ies bojā.
30 Un tu un tavs nams ej un savāc pa divi pāri no visiem dzīvajiem radījumiem, tēviņu un mātīti, un atnes tos šķirstā, lai no tiem virs zemes rastos pēcnācēji.
31 Un savāc pie sevis visu barību, ko ēd visi dzīvnieki, lai būtu barība gan tev, gan tiem.
32 Un tu izraudzīsi saviem dēliem trīs jaunavas, no cilvēku meitām, un tās būs taviem dēliem par sievām.
33 Un Noa cēlās un uzcēla šķirstu tanī vietā, kur Dievs viņam bija pavēlējis, un Noa darīja, kā Dievs viņam bija pavēlējis.
34 Savā piecsimt deviņdesmit piektajā dzīves gadā Noa sāka būvēt šķirstu, un viņš to uzbūvēja piecos gados, kā Tas Kungs bija pavēlējis.
35 Tad Noa ņēma trīs Metuzāla dēla Ēljakima meitas par sievām saviem dēliem, kā Tas Kungs bija Noam pavēlējis.
36 Un tanī laikā nomira Metuzāls, Ēnoha dēls, viņam bija deviņi simti sešdesmit gadi.

6. NODAĻA

1 Tanī laikā pēc Metuzāla nāves Tas Kungs sacīja Noam: “Ej šķirstā ar savu namu; redzi, Es sapulcināšu pie tevis

visus zemes dzīvniekus, lauku zvērus un debesu putnus, un tie visi nāks un ielenks šķirstu."
2 Un tu ej un apsēdies pie šķirsta durvīm, un visi zvēri, lopi un putni sapulcēsies un nostāsies tavā priekšā, un tos no tiem, kas nāks un nometīsies tavā priekšā, tu ņemsi un nodosi savu dēlu rokās, lai tie tos atved uz šķirstu, un visus, kas stāvēs tavā priekšā, tu atstāsi.
3 Un Tas Kungs to lika izdarīt nākamajā dienā, un dzīvnieki, zvēri un putni nāca lielā pulkā un ielenca šķirstu.
4 Un Noa aizgāja un apsēdās pie šķirsta durvīm, un visu miesu, kas tupēja viņa priekšā, viņš ienesa šķirstā, un visu, kas stāvēja viņa priekšā, viņš atstāja virs zemes.
5 Un atnāca lauva ar saviem diviem kucēniem, tēviņu un mātīti, un tie trīs nometās nometnē Noasa priekšā, un tie divi kucēni sacēlās pret lauvu un sita to, un lika tai bēgt no savas vietas, un tā aizgāja, un tie atgriezās savās vietās un nometās uz zemes Noasa priekšā.
6 Un lauva aizbēga un nostājās lauvu vietā.
7 Un Noa to redzēja un ļoti brīnījās, un viņš piecēlās un ņēma abus kucēnus un ienesa tos šķirstā.
8 Un Noa ieveda šķirstā visus dzīvos radījumus, kas bija virs zemes, tā ka nepalika pāri neviena, ko Noa nebūtu ievedis šķirstā.
9 Pie Noasa šķirstā iegāja divi pāri, bet no šķīstajiem dzīvniekiem un no šķīstajiem putniem viņš atveda septiņus pārus, kā Dievs viņam bija pavēlējis.
10 Un visi dzīvnieki, zvēri un putni joprojām bija tur, un tie ielenca šķirstu no visām vietām, un lietus nebija lijis līdz pat septiņām dienām vēlāk.
11 Un tanī dienā Tas Kungs lika visai zemei drebēt, un saule aptumšojās, un pasaules pamati trakoja, un visa zeme spēcīgi sakustējās, un zibens dārdēja, un pērkons dārdēja, un visi avoti zemē tika pārplēsti tā, kā iedzīvotāji iepriekš nebija pieredzējuši; un Dievs paveica šo vareno darbu, lai iebiedētu cilvēku dēlus, lai virs zemes vairs nebūtu ļaunuma.
12 Un cilvēku dēli joprojām negribēja atgriezties no saviem ļaunajiem ceļiem un tanī laikā vairoja Tā Kunga dusmas un pat nepievērsa savas sirdis tam visam.
13 Un pēc septiņām dienām, Noasa sešsimtajā dzīves gadā, plūdu ūdeņi bija pār zemi.
14 Un pārplūda visi dziļumu avoti, un debesu logi atvērās, un lietus lija pār zemi četrdesmit dienas un četrdesmit naktis.
15 Un Noa iegāja šķirstā, baidoties no plūdiem, un viņa nams un visas dzīvās radības, kas bija kopā ar viņu, un Tas Kungs viņu aizslēdza.
16 Un visi cilvēku dēli, kas bija palikuši virs zemes, lietus dēļ bija noguruši, jo ūdeņi arvien spēcīgāk nāca pār zemi, un dzīvnieki un zvēri joprojām bija ap šķirstu.
17 Un cilvēku dēli sapulcējās kopā, ap septiņi simti tūkstoši vīru un sieviešu, un tie nonāca pie Noasa šķirstā.
18 Un viņi sauca Nou, sacīdami: "Atver mums, lai mēs varētu nākt pie tevis šķirstā – un kāpēc lai mēs mirtu?"
19 Un Noa no šķirsta skaļā balsī atbildēja un sacīja: "Vai jūs visi neesat sacēlušies pret To Kungu un teikuši, ka Viņa nav? Un tāpēc Tas Kungs lika pār jums nākt šim ļaunumam, lai jūs iznīcinātu un nocirstu no zemes virsas.
20 Vai tas nav tas pats, par ko es jums teicu pirms simt divdesmit gadiem, un jūs neklausījāt Tā Kunga balsij, un tagad jūs vēlaties dzīvot virs zemes?
21 Un viņi sacīja Noam: "Mēs esam gatavi atgriezties pie Tā Kunga; tikai atver mums, lai mēs dzīvotu un nemirtu."
22 Un Noa atbildēja tiem, sacīdams: "Redziet, tagad, kad jūs redzat savu dvēseļu bēdas, jūs vēlaties atgriezties pie Tā Kunga; kāpēc jūs neatgriezāties šajos simt divdesmit gados, ko Tas Kungs jums bija devis kā noteiktu laiku?"
23 Bet tagad jūs nākat un sakāt man to savu dvēseļu bēdu dēļ, ka arī tagad Tas Kungs jūs neklausīs un šodien jūs nepievērsīs uzmanību, tāpēc jūsu vēlēšanās nepiepildīsies.
24 Un cilvēku dēli tuvojās, lai ielauztos šķirstā, lai ieietu lietus dēļ, jo viņi vairs nevarēja izturēt lietu.
25 Un Tas Kungs sūtīja visus zvērus un lopus, kas stāvēja ap šķirstu. Un zvēri tos pārspēja un padzina no tās vietas, un ikviens aizgāja savu ceļu, un tie atkal izklīda pa zemes virsu.
26 Un lietus joprojām lija pār zemi, un tas lija četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un ūdeņi stipri pieņēmās pār zemi; un visa miesa, kas bija uz zemes vai ūdeņos, nomira, vai cilvēki, dzīvnieki, zvēri, rāpuļi vai putni gaisā, un palika tikai Noa un tie, kas bija ar viņu šķirstā.
27 Un ūdeņi ņēma virsroku un ļoti vairojās virs zemes, un tie pacēla šķirstu, un tas tika pacelts no zemes.
28 Un šķirsts peldēja pa ūdeņu virsmu, un tas tika mētāts pa ūdeņiem, tā ka visas dzīvās radības tajā grozījās kā sautējums katlā.
29 Un lielas bailes pārņēma visas dzīvās radības, kas bija šķirstā, un šķirsts bija uz sabrukuma robežas.
30 Un visas dzīvās radības, kas bija šķirstā, bija pārbijušās, un lauvas rūca, un vērši mauroja, un vilki gaudoja, un katra dzīvā radība šķirstā runāja un vaimanāja savā valodā, tā ka viņu balsis sniedzās tālu, un Noa un viņa dēli raudāja un raudāja savās bēdās; viņi ļoti baidījās, ka ir sasnieguši nāves vārtus.
31 Un Noa lūdza To Kungu un sauca Viņu par to, un viņš sacīja: "Ak, Kungs, palīdzi mums, jo mums nav spēka paciest šo ļaunumu, kas mūs ir apņēmis, jo ūdens viļņi mūs ir ielencis, ļaunas straumes mūs ir biedējušas, nāves slazdi ir nākuši mūsu priekšā; atbildi mums, ak, Kungs, atbildi mums, apgaismo Savu vaigu pār mums un esi mums žēlīgs, atpestī mūs un glāb mūs!"
32 Un Tas Kungs uzklausīja Noasa balsi, un Tas Kungs viņu atcerējās.
33 Un pār zemi pūta vējš, un ūdeņi nomierinājās, un šķirsts apstājās.
34 Un dziļumu avoti un debesu logi tika aizsprostoti, un lietus no debesīm tika apturēts.
35 Un ūdeņi tanīs dienās mazinājās, un šķirsts apstājās Ararata kalnos.
36 Un Noa tad atvēra šķirsta logus, un Noa tanī laikā joprojām piesauca To Kungu, un viņš sacīja: "Ak, Kungs, kas veidoji zemi un debesis un visu, kas tajās ir, izved mūsu dvēseles no šī ieslodzījuma un no cietuma, kurā Tu mūs esi ievietojis, jo esmu ļoti noguris no nopūtām."
37 Un Tas Kungs uzklausīja Noasa balsi un sacīja viņam: "Kad būs pagājis pilns gads, tad tu dosies ceļā."
38 Un gada gaitā, kad bija pagājis pilns gads kopš Noasa dzīvošanas šķirstā, ūdeņi izsīka no zemes, un Noass noņēma šķirsta pārsegu.
39 Tanī laikā, otrā mēneša divdesmit septītajā dienā, zeme bija sausa, bet Noa un viņa dēli un tie, kas bija kopā ar viņu,

neizgāja no šķirsta, kamēr Tas Kungs viņiem nebija pavēlējis.
40 Un pienāca diena, kad Tas Kungs pavēlēja viņiem iziet, un viņi visi izgāja no šķirsta.
41 Un tie gāja un atgriezās ikviens uz savu ceļu un uz savu vietu, un Noa un viņa dēli dzīvoja zemē, ko Dievs tiem bija pavēlējis, un viņi kalpoja Tam Kungam visas savas dienas, un Tas Kungs svētīja Nou un viņa dēlus, kad tie izgāja no šķirsta.
42 Un Viņš tiem sacīja: "Augļojieties un piepildiet visu zemi; stiprinieties un vairojieties zemē un vairojieties tajā!"

7. NODAĻA

1 Un šie ir Noasa dēlu vārdi: Jafets, Hams un Šems; un viņiem dzima bērni pēc plūdiem, jo viņi bija apprecējušies pirms plūdiem.
2 Šie ir Jafeta dēli: Gomers, Magogs, Madajs, Javans, Tubals, Mešehs un Tirass, septiņi dēli.
3 Un Gomera dēli bija Askinass, Refats un Tegarma.
4 Un Magoga dēli bija Ēlikhanafs un Lubals.
5 Un Madaja dēli bija Ahons, Zeēlo, Hazonijs un Lats.
6 Un Javana dēli bija Elīsa, Taršišs, Kitims un Dudonims.
7 Un Tubala dēli bija Arifijs, Keseds un Tāri.
8 Un Mešeka dēli bija Dedons, Zarons un Šebašnijs.
9 Un Tirasa dēli bija Benibs, Gera, Lupirions un Gilaks; šie ir Jafeta dēli pēc savām dzimtām, un viņu skaits tajos laikos bija aptuveni četri simti sešdesmit vīru.
10 Un šie ir Hama dēli: Kušs, Micraims, Puts un Kānaāns, četri dēli; un Kuša dēli bija Seba, Havila, Sabta, Raama un Sateha, un Raamas dēli bija Šeba un Dedans.
11 Un Micraima dēli bija Luds, Anoms un Patross, Haslots un Kaftors.
12 Un Puta dēli bija Gebuls, Hadans, Bena un Adans.
13 Un Kānaāna dēli bija Sidons, Hets, Amori, Gergaši, Hivi, Arkijs, Senijs, Arodi, Simodijs un Chamoti.
14 Šie ir Hama dēli pēc savām ģintīm, un viņu skaits tanīs dienās bija ap septiņi simti trīsdesmit vīru.
15 Un šie ir Šema dēli: Elams, Ašurs, Arpahšads, Luds un Arams, pieci dēli; un Elama dēli bija Šušans, Mahuls un Harmons.
16 Un Ašara dēli bija Miruss un Mokils, un Arpahšada dēli bija Šelahs, Anārs un Aškols.
17 Un Luda dēli bija Petors un Bizjons, un Arama dēli bija Ūcs, Huls, Gaters un Mašs.
18 Šie ir Šema dēli pēc savām dzimtām, un viņu skaits tanīs dienās bija ap trīs simti vīru.
19 Šīs ir Šema paaudzes: Šems dzemdināja Arpahsadu, Arpahsads dzemdināja Šelahu, Šelahs dzemdināja Ēberu, un Ēberam piedzima divi bērni, viena vārds bija Pelegs, jo viņa laikā cilvēku dēli tika šķirti, un pēdējās dienās zeme tika šķirta.
20 Un otrā vārds bija Joktans, kas nozīmēja, ka viņa laikā cilvēku dēlu dzīves tika arvien mazākas un mazākas.
21 Šie ir Joktana dēli: Almodads, Šelafs, Hazarmovets, Jerachs, Haduroms, Ocels, Dikla, Obals, Abimaēls, Šeba, Ofīrs, Havila un Jobabs; visi šie ir Joktana dēli.
22 Un viņa brālis Pelegs dzemdināja Jenu, un Jens dzemdināja Serugu, un Serugs dzemdināja Nahoru, un Nahors dzemdināja Terahu, un Teraham bija trīsdesmit astoņi gadi, un viņš dzemdināja Haranu un Nahoru.
23 Un Kušs, Hama dēls, Noasa dēls, tanīs dienās savā vecumā apprecējās, un viņa dzemdēja dēlu, un viņi nosauca viņu vārdā Nimrods, sacīdami: "Tanī laikā cilvēku dēli atkal sāka sacelties un pārkāpt Dieva likumus, un bērns auga, un viņa tēvs viņu ļoti mīlēja, jo viņš bija viņa vecuma dēls."
24 Un ādas drēbes, ko Dievs bija darinājis Ādamam un viņa sievai, kad tie izgāja no dārza, tika dotas Kušam.
25 Jo pēc Ādama un viņa sievas nāves drēbes tika dotas Ēnoham, Jareda dēlam, un, kad Ēnohs tika paņemts pie Dieva, viņš tās atdeva savam dēlam Metuzālam.
26 Un pēc Metuzāla nāves Noa tos ņēma un atveda uz šķirstu, un tie bija pie viņa, līdz viņš izgāja no šķirsta.
27 Un, viņiem izejot, Hams nozaga šīs drēbes savam tēvam Noasam, paņēma tās un paslēpa no saviem brāļiem.
28 Un, kad Hams dzemdināja savu pirmdzimto Kušu, viņš tam slepeni nodeva drēbes, un tās palika pie Kuša daudzas dienas.
29 Un Kušs tās arī slēpa no saviem dēliem un brāļiem, un, kad Kušs bija dzemdinājis Nimrodu, viņš viņam deva šīs drēbes savas mīlestības dēļ pret viņu, un Nimrods uzauga, un, kad viņam bija divdesmit gadi, viņš uzvilka šīs drēbes.
30 Un Nimrods kļuva stiprs, kad viņš uzvilka drēbes, un Dievs deva viņam spēku un spēku, un viņš bija varens mednieks zemē, jā, viņš bija varens mednieks laukā, un viņš medīja dzīvniekus un viņš uzcēla altārus, un viņš upurēja uz tiem dzīvniekus Tā Kunga priekšā.
31 Un Nimrods kļuva stiprāks un cēlās no savu brāļu vidus, un viņš cīnījās savu brāļu kaujas pret visiem viņu ienaidniekiem visapkārt.
32 Un Tas Kungs nodeva visus viņa brāļu ienaidniekus viņa rokās, un Dievs laiku pa laikam deva viņam panākumus viņa kaujās, un viņš valdīja virs zemes.
33 Tāpēc tajos laikos kļuva ierasts, ka, izvedot tos, kurus viņš bija sagatavojis kaujai, kāds vīrs tiem teica: "Tāpat kā Dievs darīja ar Nimrodu, kas bija varens mednieks virs zemes un guva panākumus kaujās, kas uzvarēja viņa brāļus, ka viņš tos izglāba no ienaidnieku rokām, tā lai Dievs mūs stiprina un izglābj šodien."
34 Un, kad Nimrodam bija četrdesmit gadi, tanī laikā izcēlās karš starp viņa brāļiem un Jafeta bērniem, tā ka tie nonāca savu ienaidnieku varā.
35 Un Nimrods tanī laikā devās ceļā un sapulcināja visus Kušas dēlus un viņu ģimenes, apmēram četrsimt sešdesmit vīrus, un viņš arī nolīga no dažiem saviem draugiem un paziņām apmēram astoņdesmit vīrus un samaksāja viņiem algu, un viņš devās kopā ar viņiem kaujā, un, kad viņš bija ceļā, Nimrods stiprināja to ļaužu sirdis, kas gāja viņam līdzi.
36 Un viņš tiem sacīja: "Nebīstieties un neizbīstieties, jo visi mūsu ienaidnieki tiks nodoti mūsu rokās, un jūs varat ar tiem darīt, kā jums tīk."
37 Un visi vīri, kas devās ceļā, bija apmēram pieci simti, un viņi cīnījās pret saviem ienaidniekiem, un tie tos iznīcināja un pakļāva, un Nimrods iecēla pastāvīgus virsniekus pār viņiem viņu attiecīgajās vietās.
38 Un viņš ņēma dažus no viņu bērniem par ķīlu, un tie visi kļuva par Nimroda un viņa brāļu kalpiem, un Nimrods un visi ļaudis, kas bija ar viņu, devās mājup.
39 Un, kad Nimrods priecīgi atgriezās no kaujas, uzvarējis savus ienaidniekus, visi viņa brāļi kopā ar tiem, kas viņu

pazina iepriekš, sapulcējās, lai ieceltu viņu par ķēniņu pār sevi, un viņi uzlika viņam uz galvas karalisko kroni.
40 Un viņš iecēla pār saviem pavalstniekiem un tautu princus, tiesnešus un valdniekus, kā tas ir ierasts ķēniņu vidū.
41 Un viņš iecēla Terahu, Nahora dēlu, par sava karaspēka vadoni, un viņš viņu godināja un paaugstināja pāri visiem saviem lielkungiem.
42 Un, valdot pēc savas sirds vēlēšanās, pēc tam, kad bija uzvarējis visus apkārtējos ienaidniekus, viņš kopā ar saviem padomniekiem ieteica uzcelt pilsētu savai pilij, un viņi tā arī izdarīja.
43 Un viņi atrada plašu ieleju pretī austrumiem un uzcēla viņam lielu un plašu pilsētu, un Nimrods nosauca pilsētu, ko viņš uzcēla, par Šinaru, jo Tas Kungs bija spēcīgi satricinājis viņa ienaidniekus un tos iznīcinājis.
44 Un Nimrods dzīvoja Šinārā, un viņš valdīja droši, un viņš cīnījās ar saviem ienaidniekiem un pakļāva tos, un viņam veicās visās viņa kaujās, un viņa valstība kļuva ļoti liela.
45 Un visas tautas un valodas dzirdēja par Viņa slavu, un tās sapulcējās pie Viņa, un tās paklanījās līdz zemei, un tās atnesa Viņam upurus, un Viņš kļuva par viņu kungu un ķēniņu, un tie visi dzīvoja kopā ar Viņu pilsētā Šinarā, un Nimrods valdīja virs zemes pār visiem Noasa dēliem, un tie visi bija Viņa varā un padotībā.
46 Un visa zeme bija no vienas mēles un vienotiem vārdiem, bet Nimrods negāja Tā Kunga ceļos, un viņš bija ļaunāks nekā visi vīri, kas bija pirms viņa, no plūdu dienām līdz tām dienām.
47 Un viņš darināja dievus no koka un akmens un klanījās to priekšā, un viņš sacēlās pret To Kungu un mācīja visiem saviem pavalstniekiem un zemes ļaudīm savus ļaunos ceļus; un viņa dēls Mardons bija ļaunāks nekā viņa tēvs.
48 Un ikviens, kas dzirdēja par Mardona, Nimroda dēla, darbiem, par viņu sacīja: "No bezdievīgā rodas bezdievība." Tāpēc tas kļuva par sakāmvārdu visā zemē, sakot: "No bezdievīgā rodas bezdievība", un tas ir bijis cilvēku vārdos no tā laika līdz pat šai dienai.
49 Un Terahs, Nahora dēls, Nimroda karaspēka valdnieks, tajos laikos bija ļoti ietekmīgs ķēniņa un viņa pavalstnieku acīs, un ķēniņš un valdnieki viņu mīlēja, un viņi viņu paaugstināja ļoti augstu.
50 Un Terahs apprecēja sievu, un viņas vārds bija Amtelo, Kornebo meita; un Teraha sieva ieņēma un dzemdēja viņam dēlu tanīs dienās.
51 Teraham bija septiņdesmit gadi, kad viņš viņu dzemdināja, un Terahs nosauca savu dēlu, kas viņam bija dzimis, par Ābrāmu, jo ķēniņš viņu bija audzinājis tanīs dienās un paaugstinājis augstāk par visiem saviem prinčiem, kas bija pie viņa.

8. NODAĻA

1 Un tanī naktī, kad piedzima Ābrams, visi Teraha kalpi un visi Nimroda gudrie vīri un viņa burvji ieradās un ēda un dzēra Teraha namā, un viņi priecājās kopā ar viņu tanī naktī.
2 Un, kad visi gudrie vīri un burvji izgāja no Teraha nama, viņi tajā naktī pacēla savas acis pret debesīm, lai skatītos uz zvaigznēm, un viņi ieraudzīja, un lūk, viena ļoti liela zvaigzne nāca no austrumiem un skrēja debesīs, un tā aprija četras zvaigznes no visām četrām debesu pusēm.
3 Un visi ķēniņa gudrie vīri un viņa burvji bija pārsteigti par šo skatu, un gudrie saprata šo lietu un zināja tās nozīmi.
4 Un viņi sacīja viens otram: “Tas tikai liecina par bērnu, kas šajā naktī dzimis Teraham, kurš augs un būs auglīgs, un vairosies, un iemantos visu zemi, viņš un viņa bērni mūžīgi, un viņš un viņa pēcnācēji nonāvēs lielus ķēniņus un iemantos viņu zemes.”
5 Un gudrie vīri un burvji tajā naktī devās mājās, un no rīta visi šie gudrie vīri un burvji cēlās agri un sapulcējās noteiktā namā.
6 Un tie sarunājās un sacīja viens otram: “Redzi, tas skats, ko mēs redzējām vakar naktī, ir apslēpts ķēniņam, tas viņam nav ticis darīts zināms.”
7 Un, ja šī lieta kļūs zināma ķēniņam pēdējās dienās, viņš mums sacīs: kāpēc jūs esat šo lietu no manis slēpuši, un tad mēs visi mirsim; tāpēc tagad iesim un pastāstīsim ķēniņam par redzēto, ko mēs redzējām, un tās izskaidrojumu, un tad mēs paliksim neskarti.
8 Un viņi tā arī izdarīja, un visi devās pie ķēniņa un paklanījās viņa priekšā līdz zemei, un sacīja: "Lai dzīvo ķēniņš, lai dzīvo ķēniņš!"
9 Mēs dzirdējām, ka Teraham, tava karaspēka vadoņa Nahora dēlam, piedzimis dēls, un vakar mēs nonācām viņa namā, un mēs ēdām, dzērām un priecājāmies kopā ar viņu tanī naktī.
10 Un, kad tavi kalpi izgāja no Teraha nama, lai dotos katrs uz savu mājvietu un tur pārnakšņotu, mēs pacēlām savas acis pret debesīm un redzējām lielu zvaigzni nākam no austrumiem, un tā pati zvaigzne skrēja ar lielu ātrumu un aprija četras lielas zvaigznes no visām četrām debesu pusēm.
11 Un tavi kalpi bija pārsteigti par redzēto un ļoti nobijušies, un mēs pieņēmām spriedumu par redzēto un ar savu gudrību zinājām tā pareizo interpretāciju, ka šī lieta attiecas uz bērnu, kas piedzims Teraham, kurš augs un ļoti vairosies, un kļūs varens, un nogalinās visus zemes ķēniņus un iemantos visas viņu zemes, viņš un viņa pēcnācēji uz mūžīgiem laikiem.
12 Un tagad, mūsu kungs un ķēniņ, lūk, mēs patiesi esam tev darījuši zināmu, ko esam redzējuši par šo bērnu.
13 Ja ķēniņam šķitīs labi dot viņa tēvam vērtību par šo bērnu, mēs viņu nonāvēsim, pirms viņš izaugs un vairosies zemē un viņa ļaunums pret mums pieaugs, ka mēs un mūsu bērni iesim bojā viņa ļaunuma dēļ.
14 Un ķēniņš dzirdēja viņu vārdus, un tie viņam šķita labi, un viņš sūtīja un lika atsaukt Terahu, un Terahs nonāca ķēniņa priekšā.
15 Un ķēniņš sacīja Teraham: “Man ir teikts, ka tev vakar piedzima dēls, un šāda parādība debesīs tika novērota viņa dzimšanas brīdī.”
16 Un tagad atdod man bērnu, lai mēs viņu varam nogalināt, pirms viņa ļaunums mūs pārņem, un es tev par viņa vērtību došu tavu namu pilnu ar sudrabu un zeltu.
17 Un Terahs atbildēja ķēniņam un sacīja viņam: “Mans kungs un ķēniņ, es esmu dzirdējis tavus vārdus, un tavs kalps darīs visu, ko viņa ķēniņš vēlas.”
18 Bet, mans kungs un ķēniņ, es tev pastāstīšu, kas ar mani notika vakar naktī, lai es redzētu, kādu padomu ķēniņš dos

savam kalpam, un tad es atbildēšu ķēniņam uz to, ko viņš tikko ir teicis; un ķēniņš sacīja: "Runā!"
19 Un Tera sacīja ķēniņam: “Ajons, Moreda dēls, vakar naktī atnāca pie manis un sacīja:
20 Dod man to lielo un skaisto zirgu, ko ķēniņš tev iedeva, un es tev došu sudrabu un zeltu, salmus un barību par tā vērtību; un es viņam teicu: "Pagaidi, kamēr es redzēšu ķēniņu par taviem vārdiem, un redzi, visu, ko ķēniņš saka, to es darīšu."
21 Un tagad, mans kungs un ķēniņ, redzi, es tev esmu darījis zināmu šo lietu, un padomu, ko mans ķēniņš dos savam kalpam, es tam sekošu.
22 Un ķēniņš dzirdēja Teraha vārdus, un viņa dusmas iedegās, un viņš uzskatīja viņu par muļķi.
23 Un ķēniņš atbildēja Teraham un sacīja viņam: "Vai tu esi tik muļķīgs, nezinošs vai ar tik nepietiekamu sapratni, ka dari to, ka dod savu skaisto zirgu par sudrabu un zeltu vai pat par salmiem un barību?"
24 Vai tev tik ļoti trūkst sudraba un zelta, ka tu tā dari, tāpēc ka nevari dabūt salmus un barību sava zirga barošanai? Un kas tev ir sudrabs un zelts vai salmi un barība, ka tu atdod to labo zirgu, ko es tev devu, kāda nav neviena cita visā zemē?
25 Un ķēniņš beidza runāt, un Terahs atbildēja ķēniņam, sacīdams: “Līdzīgi ķēniņš ir runājis savam kalpam:
26 Es tevi lūdzu, mans kungs un ķēniņ, ko tu man teici, sacīdams: dod savu dēlu, lai mēs viņu nonāvējam, un es tev došu sudrabu un zeltu par viņa vērtību! Ko lai es daru ar sudrabu un zeltu pēc sava dēla nāves? Kas mani mantos? Tad nu pēc manas nāves sudrabs un zelts atgriezīsies pie mana ķēniņa, kas to devis.
27 Un, kad ķēniņš dzirdēja Teraha vārdus un līdzību, ko viņš stāstīja par ķēniņu, tas viņu ļoti apbēdināja, un viņš par šo lietu bija satraukts, un viņa dusmas dega viņā.
28 Un Terahs redzēja, ka ķēniņa dusmas pret viņu ir iedegušās, un viņš atbildēja ķēniņam, sacīdams: “Viss, kas man ir, ir ķēniņa varā; visu, ko ķēniņš vēlas darīt savam kalpam, lai viņš dara, jā, pat mans dēls, viņš ir ķēniņa varā bez vērtības pretī, viņš un viņa divi brāļi, kas ir vecāki par viņu.”
29 Un ķēniņš sacīja Teraham: "Nē, bet es atpirkšu tavu jaunāko dēlu par noteiktu samaksu."
30 Un Terahs atbildēja ķēniņam, sacīdams: “Es tevi lūdzu, mans kungs un ķēniņš, ļauj savam kalpam runāt tavā priekšā, un lai ķēniņš uzklausa sava kalpa vārdu,” un Terahs sacīja: “Lai mans ķēniņš dod man trīs dienas laiku, kamēr es pats sevī apsvēršu šo lietu un apspriedīšos ar savu ģimeni par mana ķēniņa vārdiem.” Un viņš ļoti mudināja ķēniņu tam piekrist.
31 Un ķēniņš uzklausīja Terahu, un viņš tā arī izdarīja, un deva viņam trīs dienas laika, un Terahs izgāja no ķēniņa klātbūtnes, un viņš atgriezās mājās pie savas ģimenes un runāja ar viņiem visus ķēniņa vārdus; un ļaudis ļoti nobijās.
32 Un trešajā dienā ķēniņš sūtīja pie Teraha, sacīdams: “Atsūti man savu dēlu par samaksu, kā es tev teicu; un, ja tu to nedarīsi, es sūtīšu un nonāvēšu visu, kas tev piederēs tavā namā, tā ka tev nepaliks neviena suņa.”
33 Un Terahs steidzās (jo ķēniņam šī lieta bija steidzama), un viņš paņēma bērnu no viena no saviem kalpiem, ko viņa kalpone viņam tanī dienā bija dzemdējusi, un Terahs atveda bērnu pie ķēniņa un saņēma par to vērtību.
34 Un Tas Kungs bija ar Terahu šajā lietā, lai Nimrods neizraisītu Ābrāma nāvi, un ķēniņš paņēma bērnu no Teraha un ar visu savu spēku sita viņa galvu zemē, jo viņš domāja, ka tas ir bijis Ābrāms; un tas no tā laika tika no viņa slēpts, un ķēniņš to aizmirsa, jo tā bija Providences griba nepieļaut Ābrāma nāvi.
35 Un Terahs slepeni paņēma savu dēlu Ābrāmu kopā ar viņa māti un aukli un paslēpa tos alā, un viņš tiem katru mēnesi nesa viņu pārtiku.
36 Un Tas Kungs bija ar Ābrāmu alā, un viņš uzauga, un Ābrāms bija alā desmit gadus, un ķēniņš un viņa prinči, zīlnieki un gudrie domāja, ka ķēniņš ir nogalinājis Ābrāmu.

9. NODAĻA

1 Un tanīs dienās Hārans, Teras dēls, Ābrāma vecākā brāļa, apprecējās.
2 Hāranam bija trīsdesmit deviņi gadi, kad viņš viņu ņēma; un Hārana sieva ieņēma un dzemdēja dēlu, un viņš nosauca viņu vārdā Lots.
3 Un viņa atkal ieņema un dzemdēja meitu, un viņa nosauca viņu par Milku; un viņa atkal ieņema un dzemdēja meitu, un viņa nosauca viņu par Sāraju.
4 Hāranam bija četrdesmit divi gadi, kad viņš dzemdināja Sāraju, tas bija Ābrāma dzīves desmitajā gadā; un tajās dienās Ābrāms, viņa māte un aukle izgāja no alas, jo ķēniņš un viņa pavalstnieki bija aizmirsuši Ābrāma stāstu.
5 Un, kad Ābrāms iznāca no alas, viņš devās pie Noasa un sava dēla Šema, un viņš palika pie viņiem, lai mācītos Tā Kunga mācības un Viņa ceļus, un neviens nezināja, kur Ābrāms ir, un Ābrāms kalpoja Noasam un viņa dēlam Šemam ilgu laiku.
6 Un Ābrams bija Noasa namā trīsdesmit deviņus gadus, un Ābrams pazina To Kungu no trīs gadu vecuma, un viņš gāja Tā Kunga ceļos līdz savai nāves dienai, kā Noa un viņa dēls Šems viņam bija mācījuši; un visi zemes dēli tajos laikos ļoti pārkāpa To Kungu, un viņi sacēlās pret Viņu un kalpoja citiem dieviem, un viņi aizmirsa To Kungu, kas viņus bija radījis uz zemes; un zemes iedzīvotāji tanī laikā sev darināja katrs savu dievu; dievus no koka un akmens, kas nevarēja ne runāt, ne dzirdēt, ne sniegt, un cilvēku dēli kalpoja tiem, un tie kļuva par viņu dieviem.
7 Un ķēniņš un visi viņa kalpi, un Terahs ar visu savu saimi bija pirmie no tiem, kas kalpoja koka un akmens dieviem.
8 Un Teraham bija divpadsmit lieli dievi, darināti no koka un akmens, pēc divpadsmit gada mēnešiem, un viņš kalpoja katram no tiem katru mēnesi, un katru mēnesi Terahs nesa saviem dieviem savu ēdamo upuri un dzērienu upuri; tā Terahs darīja visas dienas.
9 Un visa tā paaudze bija ļauna Tā Kunga acīs, un tāpēc viņi ikviens padarīja sevi par dievu, bet viņi atmeta To Kungu, kas viņus bija radījis.
10 Un tanīs dienās visā zemē nebija neviena cilvēka, kas pazītu To Kungu (jo katrs cilvēks kalpoja savam Dievam), izņemot Nou un viņa namu, un visi, kas bija viņa padoma pakļautībā, tanīs dienās pazina To Kungu.
11 Un Ābrams, Teraha dēls, tanīs dienās kļuva varens Noasa namā, un neviens to nezināja, un Tas Kungs bija ar viņu.

12 Un Tas Kungs deva Ābrāmam sapratīgu sirdi, un viņš zināja, ka visi tās paaudzes darbi bija veltīgi un ka visi viņu dievi bija veltīgi un nekam nederīgi.
13 Un Ābrāms redzēja sauli spīdam pār zemi, un Ābrāms sacīja sev: “Patiesi, šī saule, kas spīd pār zemi, ir Dievs, un es kalpošu viņam.”
14 Un Ābrams kalpoja saulei tanī dienā un lūdza to, un, kad pienāca vakars, saule norietēja kā parasti, un Ābrams sacīja pie sevis: "Vai tiešām tas nevar būt Dievs?"
15 Un Ābrāms vēl arvien sevī runāja: "Kas ir tas, kas radījis debesis un zemi? Kas radījis virs zemes? Kur viņš ir?"
16 Un nakts pār viņu satumsa, un viņš pacēla acis uz rietumiem, ziemeļiem, dienvidiem un austrumiem un redzēja, ka saule bija pazudusi no zemes un diena kļuva tumša.
17 Un Ābrams redzēja zvaigznes un mēnesi savā priekšā, un viņš sacīja: “Patiesi, šis ir Dievs, kas radījis visu zemi, tāpat kā cilvēku, un redzi, šie Viņa kalpi ir dievi ap Viņu!” Un Ābrams kalpoja mēnesim un lūdza to visu to nakti.
18 Un no rīta, kad ausa gaisma un saule kā parasti spīdēja pār zemi, Ābrāms redzēja visu, ko Dievs Tas Kungs bija radījis virs zemes.
19 Un Ābrams sacīja sev: “Patiesi, šie nav dievi, kas radīja zemi un visu cilvēci, bet gan Dieva kalpi, un Ābrams palika Noasa namā un tur pazina To Kungu un Viņa ceļus, un viņš kalpoja Tam Kungam visas savas dzīves dienas, un visa tā paaudze aizmirsa To Kungu un kalpoja citiem koka un akmens dieviem un dumpojās visas savas dienas.”
20 Un ķēniņš Nimrods valdīja droši, un visa zeme bija viņa varā, un visai zemei bija viena mēle un vienoti vārdi.
21 Un visi Nimroda prinči un viņa dižciltīgie vīri apspriedās kopā: Puts, Micraims, Kušs un Kanaāns ar savām ģimenēm, un viņi sacīja viens otram: "Nāciet, uzcelsim sev pilsētu un tajā stipru torni, kura virsotne sniegtos debesīs, un mēs darīsim sevi slavenus, lai mēs varētu valdīt pār visu pasauli, lai mūsu ienaidnieku ļaunums beigtos no mums, lai mēs varētu vareni valdīt pār viņiem un lai mēs netiktu izklīdināti pa zemi viņu karu dēļ."
22 Un viņi visi gāja pie ķēniņa un atstāstīja ķēniņam šos vārdus, un ķēniņš piekrita viņiem šajā lietā, un viņš tā arī izdarīja.
23 Un visas ģimenes sapulcējās, apmēram seši simti tūkstošu vīru, un viņi devās meklēt plašu zemes gabalu, lai uzceltu pilsētu un torni, un viņi meklēja visā zemē, un viņi neatrada nevienu kā vienu ieleju Šinara zemes austrumos, apmēram divu dienu gājiena attālumā, un viņi devās turp un tur apmetās.
24 Un viņi sāka veidot ķieģeļus un kurināt ugunskurus, lai celtu pilsētu un torni, ko viņi bija iedomājušies pabeigt.
25 Un torņa celtniecība viņiem bija pārkāpums un grēks, un viņi sāka to celt, un, kamēr viņi cēla pret debesu Dievu To Kungu, viņi savās sirdīs iedomājās karot pret Viņu un uzkāpt debesīs.
26 Un visi šie ļaudis un visas ģimenes sadalījās trīs daļās; pirmā sacīja: Mēs uzkāpsim debesīs un cīnīsimies pret viņu; otrā sacīja: Mēs uzkāpsim debesīs un novietosim tur savus dievus un kalposim tiem; un trešā daļa sacīja: Mēs uzkāpsim debesīs un sitīsim viņu ar lokiem un šķēpiem; un Dievs zināja visus viņu darbus un visas viņu ļaunās domas, un Viņš redzēja pilsētu un torni, ko viņi cēla.
27 Un, kad viņi cēla, viņi uzcēla sev lielu pilsētu un ļoti augstu un stipru torni; un tā augstuma dēļ java un ķieģeļi nesasniedza celtniekus, kad viņi uz to devās, kamēr tie, kas devās augšup, nebija pabeiguši pilnu gadu, un pēc tam viņi nonāca pie celtniekiem un deva viņiem javu un ķieģeļus; tā tas tika darīts katru dienu.
28 Un lūk, šie kāpa augšup, un citi kāpa lejup visu dienu; un, ja ķieģelis izkrita no viņu rokām un saplīsa, viņi visi par to raudāja, un, ja kāds cilvēks nokrita un nomira, neviens no viņiem uz viņu neskatījās.
29 Un Tas Kungs zināja viņu domas, un notika, ka, viņiem ceļot, viņi meta bultas pret debesīm, un visas bultas krita uz viņiem, pilnas ar asinīm, un, kad viņi tās ieraudzīja, viņi sacīja viens otram: "Patiesi, mēs esam nogalinājuši visus tos, kas ir debesīs."
30 Jo tas bija no Tā Kunga, lai viņus maldinātu un lai viņus iznīcinātu no zemes virsas.
31 Un viņi uzcēla torni un pilsētu, un viņi to darīja katru dienu, līdz pagāja daudzas dienas un gadi.
32 Un Dievs sacīja septiņdesmit eņģeļiem, kas stāvēja Viņa priekšā, tiem, kas bija Viņam tuvu, sacīdams: "Nāciet, nolaidīsimies un sajaucīsim viņu valodas, lai neviens nesaprot sava tuvākā valodu!" Un tā viņi ar tiem izdarīja.
33 Un no nākamās dienas viņi aizmirsa katrs sava tuvākā valodu un nevarēja saprast runāt vienā valodā, un, kad celtnieks ņēma no sava tuvāka rokām kaļķi vai akmeni, ko viņš nebija pasūtījis, celtnieks to izmeta un uzmeta savam tuvākajam, ka tas nomirs.
34 Un viņi tā darīja daudzas dienas, un tādā veidā viņi daudzus no viņiem nogalināja.
35 Un Tas Kungs sita tās trīs vienības, kas tur bija, un sodīja tās pēc viņu darbiem un nodomiem; tie, kas teica: “Mēs uzkāpsim debesīs un kalposim saviem dieviem”, kļuva kā pērtiķi un ziloņi; un tos, kas teica: “Mēs sitīsim debesis ar bultām”, Tas Kungs nogalināja, vienu vīru caur sava tuvākā roku; un trešo vienību, kas teica: “Mēs uzkāpsim debesīs un cīnīsimies pret viņu”, Tas Kungs izklīdināja pa visu zemi.
36 Un tie, kas bija palikuši viņu vidū, kad viņi zināja un saprata ļaunumu, kas nāca pār viņiem, viņi pameta ēku un arī tika izklīdināti pa visu zemes virsu.
37 Un viņi pārtrauca pilsētas un torņa celtniecību; tāpēc viņš nosauca šo vietu par Bābeli, jo tur Tas Kungs sajauca visas zemes valodu; redzi, tā atradās austrumos no Sineāras zemes.
38 Un attiecībā uz torni, ko cilvēku dēli uzcēla, zeme atvēra savu muti un aprija vienu trešdaļu tā, un arī uguns nolaidās no debesīm un sadedzināja vēl vienu trešdaļu, un otra trešdaļa ir palikusi līdz šai dienai, un tā ir no tās daļas, kas bija augšā, un tās apkārtmērs ir trīs dienu gājiens.
39 Un daudzi cilvēku dēli nomira tanī tornī, neskaitāma tauta.

10. NODAĻA

1 Un Pelegs, Ēbera dēls, nomira tanīs dienās, Ābrāma, Teraha dēla, četrdesmit astotajā dzīves gadā, un viss Pelega mūžs bija divi simti trīsdesmit deviņi gadi.

2 Un, kad Tas Kungs bija izklīdinājis cilvēku dēlus viņu grēka dēļ pie torņa, lūk, tie izklīda daudzās daļās, un visi cilvēku dēli tika izklīdināti pa četriem zemes stūriem.
3 Un visas dzimtas tika sadalītas atbilstoši savai valodai, savai zemei vai savai pilsētai.
4 Un cilvēku dēli uzcēla daudzas pilsētas pēc savām dzimtām visās vietās, kurp tie devās, un pa visu zemi, kur Tas Kungs tos bija izklīdinājis.
5 Un daži no viņiem uzcēla pilsētas vietās, no kurām viņi vēlāk tika izdzīti, un viņi nosauca šīs pilsētas savos vārdos vai savu bērnu vārdos, vai pēc to īpašajiem notikumiem.
6 Un Jafeta, Noasa dēla, dēli gāja un uzcēla sev pilsētas vietās, kur tie bija izklīdināti, un viņi nosauca visas savas pilsētas pēc saviem vārdiem, un Jafeta dēli tika sadalīti pa zemes virsu daudzās daļās un valodās.
7 Un šie ir Jafeta dēli pēc savām ciltīm: Gomers, Magogs, Medajs, Javans, Tubals, Mešehs un Tirass; šie ir Jafeta bērni pēc savām paaudzēm.
8 Un Gomeras bērni pēc savām pilsētām bija franki, kas dzīvoja Franzas zemē pie Franzas upes, pie Senas upes.
9 Un Refatas bērni ir Bartona ļaudis, kas dzīvo Bartona zemē pie Ledas upes, kuras ūdeņi ietek lielajā Gihonas jūrā, tas ir, Okeanā.
10 Un Tugarmas bērni ir desmit ģimenes, un šie ir viņu vārdi: Buzars, Parzunaks, Balgars, Elikanums, Ragbibs, Tarki, Bids, Zebuks, Ongals un Tilmazs; visi šie izpletās un apmetās ziemeļos un uzcēla sev pilsētas.
11 Un viņi nosauca savas pilsētas pēc saviem vārdiem, tie ir tie, kas dzīvo pie Hitlas un Italakas upēm līdz pat šai dienai.
12 Bet Angolu, Balgaru un Parzunaku dzimtas dzīvo pie lielās Dubnī upes; un arī viņu pilsētu nosaukumi atbilst viņu pašu nosaukumiem.
13 Un Javana bērni ir tie Javani, kas dzīvo Makdonijas zemē, un Medajares bērni ir tie Orelumi, kas dzīvo Kuršonas zemē, un Tubala bērni ir tie, kas dzīvo Tuskanas zemē pie Pašijas upes.
14 Un Mešeha dēli ir Šibašnijs, un Tirasa dēli ir Rušašs, Kušnijs un Ongolijs; visi šie devās un uzcēla sev pilsētas; tās ir pilsētas, kas atrodas pie Jabusas jūras, pie Kūras upes, kas ietek Traganas upē.
15 Un Elīsas bērni ir almanieši, un arī viņi gāja un uzcēla sev pilsētas; tās ir pilsētas, kas atrodas starp Ījaba un Šibatmo kalniem; un no viņiem bija Lumbardi ļaudis, kas dzīvo iepretim Ījaba un Šibatmo kalniem, un viņi iekaroja Itālijas zemi un palika tur līdz šai dienai.
16 Un Kitimas bērni ir romieši, kas dzīvo Kanopijas ielejā pie Tibrevas upes.
17 Un Dudonima bērni ir tie, kas dzīvo Gihonas jūras pilsētās, Bordnas zemē.
18 Šīs ir Jafeta bērnu dzimtas pēc viņu pilsētām un valodām, kad viņi tika izklīdināti pēc torņa, un viņi nosauca savas pilsētas pēc saviem vārdiem un vietām; un šie ir visu viņu pilsētu nosaukumi pēc viņu dzimtām, ko viņi uzcēla tanīs dienās pēc torņa.
19 Un Hama dēli bija Kušs, Micraims, Puts un Kanaāns pēc savām paaudzēm un pilsētām.
20 Visi šie gāja un uzcēla sev pilsētas, kad vien atrada sev piemērotas vietas, un nosauca savas pilsētas savu tēvu vārdos: Kūša, Micraima, Puta un Kānaāna.
21 Un Micraima dēli ir ludieši, anamieši, lehabieši, naftuhiieši, patrusieši, kasluhiieši un kafturiieši, septiņas dzimtas.
22 Visi šie dzīvo pie Sihoras upes, tas ir, Ēģiptes strauta, un viņi uzcēla sev pilsētas un nosauca tās savos vārdos.
23 Un Patrosa un Kasloha bērni apprecējās, un no viņiem cēlās pelištieši, azāti un gerarīmi, gitieši un ekroni, visas piecas dzimtas; arī šie sev uzcēla pilsētas un nosauca savas pilsētas savu tēvu vārdos līdz pat šai dienai.
24 Un Kanaāna bērni arī uzcēla sev pilsētas un nosauca tās pēc saviem vārdiem, vienpadsmit pilsētas un citas bez skaita.
25 Un četri vīri no Hama dzimtas devās uz līdzenuma zemi; šie ir to četru vīru vārdi: Sodoma, Gomora, Adma un Ceboims.
26 Un šie vīri uzcēla sev četras pilsētas līdzenuma zemē un nosauca savu pilsētu nosaukumus pēc saviem vārdiem.
27 Un viņi un viņu bērni, un viss, kas tiem piederēja, dzīvoja šajās pilsētās, un viņi bija auglīgi, ļoti vairojās un dzīvoja mierīgi.
28 Un Seīrs, Hūra dēls, Hivi dēls, kas bija Kanaāna dēls, nogāja un atrada ieleju pretī Pārana kalnam, un viņš tur uzcēla pilsētu, un viņš tur dzīvoja kopā ar saviem septiņiem dēliem un savu namu, un viņš nosauca pilsētu, ko viņš uzcēla, savā vārdā par Seīru; tā ir Seīra zeme līdz pat šai dienai.
29 Šīs ir Hama bērnu dzimtas pēc viņu valodām un pilsētām, kad tie tika izklīdināti uz savām zemēm aiz torņa.
30 Un arī daži no Šema, Noasa dēla, visu Ēbera bērnu tēva, bērniem gāja un uzcēla sev pilsētas vietās, kur tie bija izklīdināti, un viņi nosauca savas pilsētas pēc saviem vārdiem.
31 Un Šema dēli bija Elāms, Ašurs, Arpahšads, Luds un Arāms, un viņi uzcēla sev pilsētas un nosauca visas savas pilsētas pēc saviem vārdiem.
32 Un tanī laikā Ašurs, Šema dēls, ar saviem bērniem un ģimeni devās ceļā, ļoti liels pulks, un viņi devās uz tālu zemi, ko atrada, un zemē, uz kuru viņi devās, viņi saskārās ar ļoti plašu ieleju, un viņi uzcēla sev četras pilsētas un nosauca tās pēc saviem vārdiem un notikumiem.
33 Un šie ir to pilsētu vārdi, ko uzcēla Ašura bērni: Nīnive, Resena, Kalaha un Rehobotera; un Ašura bērni tur dzīvo līdz pat šai dienai.
34 Arī Arama bērni gāja un uzcēla sev pilsētu, un viņi nosauca pilsētu par Ūcu sava vecākā brāļa vārdā, un viņi tur dzīvo; tā ir Ūcas zeme līdz pat šai dienai.
35 Un otrajā gadā pēc torņa uzcelšanas kāds vīrs no Ašūra nama, vārdā Bela, devās no Nīnives zemes, lai ar savu ģimeni piemājotu, kur vien viņš varētu atrast vietu; un viņi nonāca līdz pat līdzenuma pilsētām iepretim Sodomai, un viņi tur apmetās.
36 Un tas vīrs cēlās un uzcēla tur nelielu pilsētu un nosauca to par Belu, pēc sava vārda; tā ir Coāras zeme līdz pat šai dienai.
37 Un šīs ir Šema bērnu dzimtas pēc viņu valodas un pilsētām, pēc tam, kad tie tika izklīdināti pa zemi aiz torņa.
38 Un katra Noasa bērnu ģimeņu valstība, pilsēta un dzimta pēc tam uzcēla sev daudzas pilsētas.
39 Un viņi nodibināja valdības visās savās pilsētās, lai tās tiktu regulētas pēc viņu pavēlēm; tā darīja visas Noasa bērnu ģimenes mūžīgi.

11. NODAĻA

1 Un Nimrods, Kušas dēls, vēl bija Šinara zemē, un viņš valdīja pār to un dzīvoja tur, un viņš uzcēla pilsētas Šinara zemē.
2 Un šie ir to četru pilsētu vārdi, ko viņš uzcēla, un viņš nosauca tās pēc notikumiem, kas ar tām notika torņa celtniecības laikā.
3 Un pirmo viņš nosauca par Bābeli, sacīdams: "Tur Tas Kungs sajauca visas zemes valodu." Bet otro viņš nosauca par Ereku, jo no turienes Dievs tos bija izklīdinājis.
4 Un trešo viņš nosauca par Ehedu, jo tur notikusi liela kauja; un ceturto viņš nosauca par Kalnu, jo tur tika iznīcināti viņa prinči un varenie vīri, un viņi apvainoja To Kungu, viņi sacēlās un pārkāpa Viņa likumus.
5 Un, kad Nimrods bija uzcēlis šīs pilsētas Šinara zemē, viņš tajās izvietoja atlikušo savu tautu, savus princus un savus varenos vīrus, kas bija palikuši viņa valstībā.
6 Un Nimrods dzīvoja Bābelē, un tur viņš atjaunoja savu valdīšanu pār pārējiem saviem pavalstniekiem, un viņš valdīja droši, un Nimroda pavalstnieki un prinči nosauca viņu par Amrafelu, sakot, ka pie torņa viņa prinči un vīri krita viņa dēļ.
7 Un, neskatoties uz to, Nimrods neatgriezās pie Tā Kunga un turpināja ļaunprātībā un mācīja ļaunprātību cilvēku dēliem; un Mardons, viņa dēls, bija ļaunāks par savu tēvu un turpināja vairot sava tēva negantības.
8 Un Viņš pavedināja cilvēku dēlus grēkot, tāpēc tiek teikts: “No bezdievjiem rodas bezdievība.”
9 Tanī laikā starp Hama bērnu ģimenēm izcēlās karš, jo tie dzīvoja pilsētās, ko bija uzcēluši.
10 Un Kedorlaomers, Elama ķēniņš, aizgāja no Hama bērnu ģimenēm, un viņš cīnījās ar tām, un viņš tās pakļāva, un viņš devās uz piecām līdzenuma pilsētām, un viņš cīnījās pret tām, un viņš tās pakļāva, un tās bija viņa kontrolē.
11 Un tie viņam kalpoja divpadsmit gadus un maksāja viņam ikgadēju nodokli.
12 Tanī laikā nomira Nahors, Seruga dēls, Ābrāma, Teraha dēla, dzīves četrdesmit devītajā gadā.
13 Un Ābrāma, Teraha dēla, piecdesmitajā dzīves gadā Ābrāms izgāja no Noasa nama un devās uz sava tēva namu.
14 Un Ābrāms pazina To Kungu un staigāja Viņa ceļos un pēc Viņa pamācībām, un Tas Kungs, viņa Dievs, bija ar viņu.
15 Un viņa tēvs Terahs tanīs dienās joprojām bija ķēniņa Nimroda karaspēka virspavēlnieks un joprojām sekoja svešiem dieviem.
16 Un Ābrāms nonāca sava tēva namā un ieraudzīja divpadsmit dievus stāvam tur savos templos, un Ābrāma dusmas iedegās, kad viņš ieraudzīja šos attēlus sava tēva namā.
17 Un Ābrāms sacīja: “Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, ka šie elki nepaliks mana tēva namā; tā Tas Kungs, kas mani radījis, darīs ar mani, ja es tos visus nesalauzīšu triju dienu laikā.”
18 Un Ābrams aizgāja no tiem, un viņa dusmas dega viņā. Un Ābrams steidzās un devās no istabas uz sava tēva ārējo pagalmu, un viņš atrada savu tēvu sēžam pagalmā un visus viņa kalpus kopā ar viņu, un Ābrams atnāca un apsēdās viņa priekšā.
19 Un Ābrāms jautāja savam tēvam, sacīdams: “Tēvs, saki man, kur ir Dievs, kas radīja debesis un zemi, un visus cilvēku dēlus virs zemes, un kas radīja tevi un mani?” Un Tera atbildēja savam dēlam Ābrāmam un sacīja: “Redzi, tie, kas mūs radīja, visi ir pie mums namā.”
20 Un Ābrams sacīja savam tēvam: “Mans kungs, parādi man tos, lūdzu!” Tad Tera ieveda Ābrāmu iekšējā pagalma telpā, un Ābrams redzēja, un redzi, visa telpa bija pilna ar koka un akmens dieviem, divpadsmit lieliem tēliem un citiem mazākiem bez skaita.
21 Un Terahs sacīja savam dēlam: “Redzi, šie ir tie, kas radīja visu, ko tu redzi virs zemes, un kas radīja mani un tevi, un visu cilvēci.”
22 Un Terahs paklanījās saviem dieviem un aizgāja no tiem, un viņa dēls Ābrams aizgāja kopā ar viņu.
23 Un, kad Ābrāms bija aizgājis no tiem, viņš devās pie savas mātes un apsēdās viņas priekšā, un viņš sacīja savai mātei: “Redzi, mans tēvs man ir rādījis tos, kas radījuši debesis un zemi, un visus cilvēku dēlus.”
24 Tāpēc tagad steidzies un atved kazlēnu no ganāmpulka un pagatavo no tā gardu ēdienu, lai es to varu nest sava tēva dieviem kā upuri, lai viņi varētu ēst; varbūt tādējādi es varētu kļūt viņiem patīkams.
25 Un viņa māte tā arī izdarīja, un viņa atnesa kazlēnu un pagatavoja no tā gardu ēdienu un atnesa to Ābrāmam, un Ābrāms ņēma gardu ēdienu no savas mātes un atnesa to sava tēva dievu priekšā, un viņš tuvojās tiem, lai tie varētu ēst; bet viņa tēvs Terahs to nezināja.
26 Un Ābrāms redzēja tanī dienā, kad viņš sēdēja viņu vidū, ka tiem nebija ne balss, ne dzirdes, ne kustību, un neviens no tiem nevarēja izstiept roku, lai ēstu.
27 Un Ābrams tos apsmēja un sacīja: "Patiesi, tiem nepatika gardā gaļa, ko es pagatavoju, vai varbūt tā viņiem bija par maz, un tāpēc tie negribēja ēst; tāpēc rīt es pagatavošu svaigu gardu gaļu, labāku un bagātīgāku nekā šī, lai es varētu redzēt rezultātu.
28 Un nākamajā dienā Ābrams pavēlēja savai mātei par gardajiem ēdieniem, un viņa māte piecēlās un atnesa trīs labus kazlēnus no ganāmpulka, un viņa no tiem pagatavoja brīnišķīgu gardu ēdienu, kādu viņas dēls mīlēja, un viņa to deva savam dēlam Ābrāmam; un viņa tēvs Terahs par to nezināja.
29 Un Ābrams ņēma garšīgo ēdienu no savas mātes un ienesa to sava tēva dievu priekšā kambarī; un viņš piegāja pie tiem, lai tie ēstu, un viņš to nolika viņu priekšā, un Ābrams sēdēja viņu priekšā visu dienu, domādams, varbūt viņi varētu ēst.
30 Un Ābrams tos aplūkoja, un redzi, tiem nebija ne balss, ne dzirdes, un neviens no tiem neizstiepa roku pēc gaļas, lai to ēstu.
31 Un tās dienas vakarā tanī namā Ābrāms tika ietērpts Dieva garā.
32 Un viņš iesaucās un sacīja: “Ak vai manam tēvam un šai ļaunajai paaudzei, kuras sirdis visas ir noslieces uz iedomību, kas kalpo šiem koka un akmens elkiem, kas nevar ne ēst, ne ožt, ne dzirdēt, ne runāt, kam ir mute bez valodas, acis bez redzes, ausis bez dzirdes, rokas bez jūtām un kājas, kas nevar kustēties; tādi ir tie, kas tos radīja un kas uz tiem paļaujas.

33 Un, kad Ābrāms visu to redzēja, viņa dusmas iedegās pret savu tēvu, un viņš steidzās un ņēma rokā cirvi un nonāca dievu telpā un salauza visus sava tēva dievus.
34 Un, kad viņš bija beidzis elku tēlus salauzt, viņš ielika cirvi lielā dieva rokā, kas stāvēja viņu priekšā, un izgāja; un viņa tēvs Terahs atgriezās mājās, jo viņš bija dzirdējis pie durvīm cirvja sitienu skaņu; un Terahs iegāja namā, lai uzzinātu, kas tas ir.
35 Un Terahs, dzirdējis cirvja švīkstoņu elku istabā, skrēja uz istabu pie elkiem un sastapa Ābrāmu izejam ārā.
36 Un Terahs iegāja istabā un atrada visus elkus sagāztus un salauztus, un cirvi lielākā rokā, kas nebija salauzts, un gardumu, ko viņa dēls Ābrāms bija pagatavojis, joprojām viņu priekšā.
37 Un, kad Terahs to redzēja, viņa dusmas ļoti iedegās, un viņš steidzās un izgāja no istabas pie Ābrāma.
38 Un viņš atrada savu dēlu Ābrāmu vēl sēžam namā un sacīja viņam: "Ko tu esi darījis maniem dieviem?"
39 Un Ābrams atbildēja Teraham, savam tēvam, un viņš sacīja: “Ne tā, mans kungs, jo es atnesu viņiem priekšā garšīgu ēdienu, un, kad es pienācu pie viņiem ar gaļu, lai viņi varētu ēst, viņi visi uzreiz izstiepa rokas, lai ēstu, pirms lielais bija izstiepis savu roku, lai ēstu.”
40 Un lielais vīrs redzēja viņu darbus, ko tie darīja viņa priekšā, un viņa dusmas pret tiem iedegās varmācīgi, un viņš aizgāja un paņēma cirvi, kas bija namā, un nāca pie viņiem un visus salauza, un redzi, cirvis vēl joprojām ir viņa rokā, kā tu redzi.
41 Un Teraha dusmas iekaisa pret savu dēlu Ābrāmu, kad viņš tā runāja, un Terahs savās dusmās sacīja savam dēlam Ābrāmam: "Kas tā par pasaku, ko tu esi stāstījis? Tu runā man melus."
42 Vai šajos dievos ir gars, dvēsele vai spēks darīt visu, ko tu man esi teicis? Vai tie nav no koka un akmens, un vai es pats tos neesmu radījis, un vai tu vari runāt tādus melus, sakot, ka lielais dievs, kas bija ar viņiem, tos sita? Tu esi tas, kas ielika viņam rokās cirvi un tad saki, ka viņš tos visus sita.
43 Un Ābrams atbildēja savam tēvam un sacīja viņam: "Un kā tu tad vari kalpot šiem elkiem, kuriem nav nekādas varas neko darīt? Vai šie elki, uz kuriem tu paļaujies, var tevi glābt? Vai tie var dzirdēt tavas lūgšanas, kad tu tos piesauc? Vai tie var tevi glābt no tavu ienaidnieku rokām, vai arī tie cīnīsies tavas cīņas tavā vietā pret taviem ienaidniekiem, lai tu kalpotu kokam un akmenim, kas nevar ne runāt, ne dzirdēt?"
44 Un tiešām, ne tev, ne cilvēku dēliem, kas ar tevi saistīti, nav labi tā darīt; vai jūs esat tik muļķīgi, tik neapdomīgi vai tik nesaprotoši, ka kalpojat kokam un akmenim un darāt šādi?
45 Un aizmirstat Dievu To Kungu, kas radījis debesis un zemi un kas jūs radīja zemē, un tādējādi sagādājat lielu nelaimi savām dvēselēm šajā lietā, kalpojot akmenim un kokam?
46 Vai mūsu tēvi senajos laikos šajā lietā negrēkoja, un Visuma Dievs Tas Kungs lika nākt plūdiem un iznīcināt visu zemi?
47 Un kā jūs varat turpināt to darīt un kalpot koka un akmens dieviem, kas nevar dzirdēt, runāt vai atbrīvot jūs no apspiešanas, tādējādi izraisot pār jums Visuma Dieva dusmas?
48 Tāpēc nu, mans tēvs, atturies no tā un nenes ļaunumu savai dvēselei un sava nama dvēselēm.
49 Un Ābrams steidzās un aizbēga sava tēva priekšā un paņēma cirvi no sava tēva lielākā elka, ar kuru Ābrams to salauza un aizbēga.
50 Un Terahs, redzēdams visu, ko Ābrams bija darījis, steidzās prom no savas mājas un devās pie ķēniņa, un viņš nonāca Nimroda priekšā un nostājās viņa priekšā, un viņš paklanījās ķēniņam; un ķēniņš sacīja: "Ko tu vēlies?"
51 Un viņš sacīja: "Es tevi lūdzu, mans kungs, uzklausi mani! Pirms piecdesmit gadiem man piedzima bērns, un tā viņš ir rīkojies ar maniem dieviem un tā viņš ir runājis; un tagad, mans kungs un ķēniņ, sūti viņu šurp, lai viņš nāk tavā priekšā un tiesā viņu pēc likuma, lai mēs tiktu glābti no viņa ļaunuma."
52 Un ķēniņš sūtīja trīs vīrus no saviem kalpiem, un tie gāja un atveda Ābrāmu ķēniņa priekšā. Un Nimrods un visi viņa prinči un kalpi tanī dienā sēdēja viņa priekšā, un arī Terahs sēdēja viņu priekšā.
53 Un ķēniņš sacīja Ābrāmam: "Ko tu esi darījis savam tēvam un viņa dieviem?" Un Ābrāms atbildēja ķēniņam ar tiem vārdiem, ko viņš bija runājis savam tēvam, un sacīja: "Lielais dievs, kas bija pie viņiem namā, tiem darīja to, ko tu esi dzirdējis."
54 Un ķēniņš sacīja Ābrāmam: "Vai tiem bija vara runāt un ēst un darīt, kā tu esi teicis?" Un Ābrāms atbildēja ķēniņam, sacīdams: "Un ja viņos nav varas, kāpēc tu tiem kalpo un liek cilvēku dēliem maldīties ar savām muļķībām?"
55 Vai tu iedomājies, ka viņi var tevi atbrīvot vai izdarīt kaut ko mazu vai lielu, lai tu viņiem kalpotu? Un kāpēc tu nejūti visa Visuma Dievu, kas tevi radīja un kura varā ir nogalināt un uzturēt dzīvu?
56 Ak, muļķīgais, vienkāršais un nezinošais ķēniņ, bēdas tev mūžīgi!
57 Es domāju, ka tu mācīsi saviem kalpiem taisno ceļu, bet tu to neesi izdarījis, bet esi piepildījis visu zemi ar saviem grēkiem un savas tautas grēkiem, kas sekoja taviem ceļiem.
58 Vai tu nezini, vai neesi dzirdējis, ka ar šo ļaunumu, ko tu dari, mūsu senči grēkoja sensenos laikos, un mūžīgais Dievs uzlika pār viņiem plūdu ūdeņus un iznīcināja viņus visus, un arī visu zemi viņu dēļ iznīcināja? Un vai tu un tava tauta tagad celsies un darīsiet līdzīgu darbu, lai izsauktu Visuma Dieva Tā Kunga dusmas un sūtītu ļaunumu pār tevi un visu zemi?
59 Tāpēc tagad atmet šo ļauno darbu, ko dari, un kalpo Visuma Dievam, jo tava dvēsele ir Viņa rokās, un tad tev klāsies labi.
60 Un, ja tava ļaunā sirds neklausīs maniem vārdiem, lai tu pamestu savus ļaunos ceļus un kalpotu mūžīgajam Dievam, tad tu mirsi kaunā pēdējās dienās, tu, tava tauta un visi, kas ir saistīti ar tevi, dzirdot tavus vārdus vai staigājot tavos ļaunajos ceļos.
61 Un, kad Ābrāms bija beidzis runāt ķēniņa un prinču priekšā, Ābrāms pacēla savas acis pret debesīm un sacīja: "Tas Kungs redz visus bezdievīgos, un Viņš tos tiesās."

12. NODAĻA

1 Un, kad ķēniņš dzirdēja Ābrāma vārdus, viņš pavēlēja viņu iemest cietumā; un Ābrāms bija cietumā desmit dienas.

2 Un šo dienu beigās ķēniņš pavēlēja, lai visi ķēniņi, prinči un dažādu provinču pārvaldnieki, kā arī gudrie nāktu viņa priekšā, un viņi apsēdās viņa priekšā, un Ābrams joprojām bija ieslodzījuma namā.
3 Un ķēniņš sacīja prinčiem un gudrajiem: "Vai esat dzirdējuši, ko Ābrams, Teraha dēls, ir nodarījis savam tēvam? Tā viņš ar viņu ir nodarījis, un es pavēlēju viņu atvest manā priekšā, un tā viņš ir runājis; viņa sirds viņam nedeva nekādas šaubas, un viņš nekustējās manā klātbūtnē, un redzi, tagad viņš ir ieslodzīts cietumā.
4 Un tāpēc spriediet, kāds sods pienākas šim vīram, kas zaimoja ķēniņu, kas runāja un darīja visu to, ko jūs dzirdējāt.
5 Un visi atbildēja ķēniņam, sacīdami: "Vīrs, kas zaimo ķēniņu, jāpakar pie koka; bet tāpēc, ka viņš ir izdarījis visu, ko viņš ir teicis, un nicinājis mūsu dievus, viņš tāpēc ir jāsadedzina nāvē, jo tāds ir likums šajā lietā.
6 Ja ķēniņam tā gribas, lai viņš pavēl saviem kalpiem iekurt uguni tavā ķieģeļu krāsnī dienu un nakti, un tad mēs iemetīsim tajā šo vīru. Un ķēniņš tā arī izdarīja, un viņš pavēlēja saviem kalpiem, lai viņi sagatavo uguni trīs dienas un trīs naktis ķēniņa krāsnī, kas atrodas Kasdimā; un ķēniņš pavēlēja viņiem paņemt Ābrāmu no cietuma un izvest viņu sadedzināšanai.
7 Un visi ķēniņa kalpi, prinči, kungi, pārvaldnieki un tiesneši, un visi zemes iedzīvotāji, ap deviņi simti tūkstoši vīru, nostājās pretī krāsnij, lai redzētu Ābrāmu.
8 Un visas sievietes un mazie drūzmējās uz jumtiem un torņiem, lai redzētu, kas notiek ar Ābrāmu, un viņi visi stāvēja kopā no attāluma; un nebija neviena vīrieša, kas tanī dienā nebūtu atnācis, lai aplūkotu notiekošo.
9 Un, kad Ābrams bija ieradies, ķēniņa burvji un gudrie ieraudzīja Ābrāmu un sauca ķēniņam, sacīdami: “Mūsu valdniek, vai ne, šis ir tas vīrs, par kuru mēs zinām, ka viņš ir bijis bērns, kura dzimšanas brīdī lielā zvaigzne aprīja četras zvaigznes, par kurām mēs ķēniņam paziņojām jau pirms piecdesmit gadiem.”
10 Un lūk, tagad arī viņa tēvs ir pārkāpis tavus baušļus un tevi apsmējis, atvedot tev vēl vienu bērnu, kuru tu nogalināji.
11 Un, kad ķēniņš dzirdēja viņu vārdus, viņš ļoti sadusmojās un pavēlēja atvest Terahu pie viņa.
12 Un ķēniņš sacīja: "Vai tu dzirdēji, ko burvji runāja? Tagad saki man patiesi, kā tu to dzirdēji; un, ja tu runāsi patiesību, tu tiksi attaisnots."
13 Un, redzēdams, ka ķēniņa dusmas bija tik ļoti iedegušās, Terahs sacīja ķēniņam: “Mans kungs un ķēniņ, tu esi dzirdējis patiesību, un tas, ko gudrie ir runājuši, ir pareizi.” Un ķēniņš sacīja: “Kā tu varēji to darīt, pārkāpt manus pavēles un dot man bērnu, ko tu neesi dzemdējis, un ņemt par viņu cenu?”
14 Un Tera atbildēja ķēniņam: “Tāpēc ka tanī laikā manas jūtas bija iekārojušas manu dēlu, un es paņēmu savas kalpones dēlu un atvedu viņu pie ķēniņa.”
15 Un ķēniņš sacīja: “Kas tev to ieteica? Saki man, neslēp no manis neko, un tad tu nemirsi.”
16 Un Terahs ļoti izbijās ķēniņa priekšā un sacīja ķēniņam: “Tas bija Harans, mans vecākais dēls, kas man to ieteica; un Harans bija tanīs dienās, kad piedzima Ābrams, viņam bija trīsdesmit divi gadi.
17 Bet Hārans savam tēvam neko neieteica, jo Terahs to teica ķēniņam, lai glābtu savu dvēseli no ķēniņa, jo viņš ļoti baidījās; un ķēniņš sacīja Teraham: "Tavs dēls Hārans, kas tev to ieteica, mirs ugunī kopā ar Ābrāmu; jo nāves spriedums ir viņam piespriests par to, ka viņš ir sacēlies pret ķēniņa vēlmi, darot šo lietu.
18 Un Hārans tanī laikā juta tieksmi sekot Ābrāma ceļiem, bet viņš to paturēja sevī.
19 Un Hārans sacīja savā sirdī: “Redzi, ķēniņš ir sagrābis Ābrāmu šo lietu dēļ, ko Ābrāms ir darījis, un notiks, ka, ja Ābrāms uzvarēs ķēniņu, es viņam sekošu, bet, ja ķēniņš uzvarēs, es iešu ķēniņam pakaļ.”
20 Un, kad Terahs bija to stāstījis ķēniņam par savu dēlu Hāranu, ķēniņš pavēlēja sagūstīt Hāranu kopā ar Ābrāmu.
21 Un viņi atveda viņus abus, Ābrāmu un viņa brāli Hāranu, lai tos iemestu ugunī; un tur bija visi zemes iedzīvotāji, ķēniņa kalpi, prinči, visas sievietes un mazie bērni, stāvēdami tanī dienā viņiem pāri.
22 Un ķēniņa kalpi ņēma Ābrāmu un viņa brāli un novilka tiem visas drēbes, izņemot apakšējos tērpus, kas tiem bija mugurā.
23 Un viņi sasēja viņu rokas un kājas ar linu auklām, un ķēniņa kalpi tās pacēla un iemeta abas krāsnī.
24 Un Tas Kungs mīlēja Ābrāmu un Viņam bija viņa žēl, un Tas Kungs nonāca lejā un izglāba Ābrāmu no uguns, un viņš nesadega.
25 Bet visas auklas, ar kurām viņu sasēja, tika sadedzinātas, kamēr Ābrāms palika un staigāja ugunī.
26 Un Hārans nomira, kad tie viņu bija iemetuši ugunī, un viņš tika sadedzināts pelnos, jo viņa sirds nebija pilnīga pie Tā Kunga; un tos vīrus, kas viņu iemeta ugunī, uguns liesmas izplatījās pār viņiem, un viņi tika sadedzināti, un divpadsmit vīri no viņiem nomira.
27 Un Ābrams staigāja uguns vidū trīs dienas un trīs naktis, un visi ķēniņa kalpi redzēja viņu staigājam ugunī, un tie nāca un paziņoja ķēniņam, sacīdami: “Redzi, mēs esam redzējuši Ābramu staigājam uguns vidū, un pat apakšējās drēbes, kas viņam ir mugurā, nav piedegušas, bet aukla, ar kuru viņš bija sasiets, ir piedegusi.”
28 Un, kad ķēniņš dzirdēja viņu vārdus, viņa sirds sarāvās, un viņš tiem neticēja; tāpēc viņš sūtīja citus uzticīgus prinčus, lai redzētu šo lietu, un tie aizgāja un ieraudzīja to un pastāstīja ķēniņam; un ķēniņš piecēlās, lai ietu un to apskatītu, un viņš redzēja Ābrāmu staigājam šurpu turpu uguns vidū, un viņš redzēja Hārana ķermeni sadegušu, un ķēniņš ļoti brīnījās.
29 Un ķēniņš pavēlēja Ābrāmu izvest no uguns; un viņa kalpi tuvojās, lai viņu izvestu, bet viņi nevarēja, jo uguns bija visapkārt un liesma cēlās no krāsns viņu virzienā.
30 Un ķēniņa kalpi bēga no tās, un ķēniņš tos apsauca, sacīdams: "Steidzieties un izvediet Ābrāmu no uguns, lai tu nemirtu!"
31 Un ķēniņa kalpi atkal tuvojās, lai izvestu Ābrāmu ārā, un liesmas nāca pār viņiem un apdedzināja viņu sejas, tā ka astoņi no viņiem nomira.
32 Un, kad ķēniņš redzēja, ka viņa kalpi nevar tuvoties ugunij, lai tie netiktu sadedzināti, ķēniņš sauca Ābrāmam: “Ak, debesu Dieva kalps, izej ārā no uguns vidus un nāc šurp manā priekšā!” Un Ābrāms paklausīja ķēniņa balsij, un viņš izgāja no uguns un nāca un nostājās ķēniņa priekšā.

33 Un, kad Ābrams iznāca, ķēniņš un visi viņa kalpi redzēja Ābrāmu nākam ķēniņa priekšā ar savām apakšējām drēbēm mugurā, jo tās nebija sadedzinātas, bet aukla, ar kuru viņš bija sasiets, bija sadedzināta.
34 Un ķēniņš sacīja Ābrāmam: "Kā tu netiku sadedzināts ugunī?"
35 Un Ābrams sacīja ķēniņam: "Debesu un zemes Dievs, uz ko es paļaujos un kam ir viss spēks, tas mani izglāba no uguns, kurā tu mani iemeti."
36 Un Hārans, Ābrāma brālis, tika sadedzināts pelnos, un viņi meklēja viņa līķi un atrada to sagrautu.
37 Un Hāranam bija astoņdesmit divi gadi, kad viņš nomira Kasdimas ugunī. Un ķēniņš, prinči un zemes iedzīvotāji, redzot, ka Ābrāms bija izglābts no uguns, nāca un paklanījās Ābrāmam.
38 Un Ābrams sacīja tiem: “Nezemojieties manā priekšā, bet zemojieties pasaules Dieva priekšā, kas jūs radīja, un kalpojiet Viņam, un ejiet Viņa ceļos, jo Viņš mani izglāba no šīs uguns, un Viņš radīja visu cilvēku dvēseles un garus, un veidoja cilvēku viņa mātes miesās, un laida viņu pasaulē, un Viņš izglābs tos, kas paļaujas uz Viņu, no visām sāpēm.
39 Un šī lieta šķita ļoti brīnišķīga ķēniņa un prinču acīs, ka Ābrāms tika izglābts no uguns un ka Hārana tika sadedzināta; un ķēniņš deva Ābrāmam daudz dāvanu un nodeva viņam savus divus galvenos kalpus no ķēniņa nama; viena vārds bija Onijs, un otra vārds bija Ēliēzers.
40 Un visi ķēniņi, prinči un kalpi deva Ābrāmam daudz dāvanu – sudraba, zelta un pērļu, un ķēniņš un viņa prinči viņu atlaida, un viņš aizgāja mierā.
41 Un Ābrams aizgāja no ķēniņa mierā, un daudzi ķēniņa kalpi sekoja viņam, un apmēram trīs simti vīru pievienojās viņam.
42 Un Ābrams tanī dienā atgriezās un devās uz sava tēva namu, viņš un tie vīri, kas viņam sekoja, un Ābrams kalpoja Tam Kungam, savam Dievam, visas savas dzīves dienas un staigāja Viņa ceļos un sekoja Viņa baušļiem.
43 Un no tās dienas Ābrāms pievērsa cilvēku dēlu sirdis kalpot Tam Kungam.
44 Un tanī laikā Nahors un Ābrāms ņēma sev sievas, sava brāļa Hārana meitas; Nahora sieva bija Milka, un Ābrāma sievas vārds bija Sāraja. Un Sāraja, Ābrāma sieva, bija neauglīga; viņai tanīs dienās nebija pēcnācēju.
45 Un divus gadus pēc Ābrāma iziešanas no uguns, tas ir viņa piecdesmit otrajā dzīves gadā, redzi, ķēniņš Nimrods sēdēja Bābelē tronī, un ķēniņš aizmiga un sapņoja, ka viņš stāv ar savu karaspēku un pulkiem ielejā pretī ķēniņa krāsnij.
46 Un viņš pacēla acis un ieraudzīja vīru Ābrāma līdzībā nākam no krāsns, un ka tas nāca un nostājās ķēniņa priekšā ar savu izvilkto zobenu, un tad metās pie ķēniņa ar savu zobenu, kad ķēniņš bēga no vīra, jo viņš baidījās; un kamēr viņš skrien, vīrs uzmeta olu uz ķēniņa galvas, un ola pārvērtās par lielu upi.
47 Un ķēniņš sapņoja, ka viss viņa karaspēks nogrima upē un gāja bojā, un ķēniņš aizbēga ar trim vīriem, kas bija viņa priekšā, un viņš izglābās.
48 Un ķēniņš paskatījās uz šiem vīriem, un viņi bija tērpti karaliskās drānās kā ķēniņu drēbēs, un tiem bija ķēniņu izskats un majestātiskums.
49 Un, kamēr viņi skrienot, upe atkal pārvērtās par olu ķēniņa priekšā, un no olas izlīda jauns putniņš, kas nonāca ķēniņa priekšā, aizlidoja viņam virsū un izrāva ķēniņam aci.
50 Un ķēniņš bija apbēdināts par redzēto, un viņš pamodās no miega, un viņa gars bija satraukts; un viņš juta lielas bailes.
51 Un no rīta ķēniņš bailēs piecēlās no savas gultas un pavēlēja visiem gudrajiem un burvjiem nākt pie viņa, kad ķēniņš tiem atstāstīja savu sapni.
52 Un gudrs ķēniņa kalps, kura vārds bija Anuki, atbildēja ķēniņam, sacīdams: “Tas nav nekas cits kā Ābrāma un viņa pēcnācēju ļaunums, kas pēdējās dienās uzcelsies pret manu Kungu un ķēniņu.”
53 Un lūk, pienāks diena, kad Ābrams un viņa pēcnācēji un viņa mājsaimniecības bērni karosies pret manu ķēniņu, un viņi sakaus visus ķēniņa karapulkus un viņa karaspēku.
54 Un attiecībā uz to, ko tu teici par trim vīriem, kurus tu redzēji sev līdzīgus un kuri izglābās, tas nozīmē, ka tikai tu izglābsies kopā ar trim ķēniņiem no zemes ķēniņiem, kas būs ar tevi kaujā.
55 Un tas, ko tu redzēji no upes, kas pārvērtās par olu kā sākumā, un jaunais putns, kas izrāva tavu aci, tas nenozīmē neko citu kā Ābrāma pēcnācējus, kas pēdējās dienās nonāvēs ķēniņu.
56 Šis ir mana ķēniņa sapnis, un šī ir tā interpretācija, un sapnis ir patiess, un interpretācija, ko tavs kalps tev devis, ir pareiza.
57 Tāpēc, mans ķēniņ, tu taču zini, ka ir pagājuši piecdesmit divi gadi, kopš tavi gudrie to redzēja Ābrāma dzimšanas brīdī, un, ja mans ķēniņš ļaus Ābrāmam dzīvot virs zemes, tas būs manam kungam un ķēniņam par ļaunu, jo visās Ābrāma dzīves dienās ne tu, ne tava valstība netiks nostiprināta, jo tas bija zināms jau iepriekš, viņa dzimšanas brīdī; un kāpēc mans ķēniņš viņu nenogalina, lai viņa ļaunums tiktu pasargāts no tevis pēdējās dienās?
58 Un Nimrods paklausīja Anuki balsij un slepeni sūtīja dažus no saviem kalpiem, lai tie dotos un sagūstītu Ābrāmu un atvestu viņu ķēniņa priekšā, lai viņš mirtu.
59 Un Eliēzers, Ābrāma kalps, ko ķēniņš viņam bija devis, tanī laikā bija ķēniņa klātbūtnē, un viņš dzirdēja, ko Anuki bija ieteicis ķēniņam un ko ķēniņš bija teicis, kas izraisīja Ābrāma nāvi.
60 Un Eliēzers sacīja Ābramam: “Steidzies, celies un glāb savu dvēseli, lai tu nemirtu caur ķēniņa rokām, jo tā viņš redzēja sapnī par tevi, un tā Anuki to izskaidroja, un tā Anuki arī deva ķēniņam padomu par tevi.”
61 Un Ābrams paklausīja Eliezera balsij, un Ābrams steidzās un bēga drošībā uz Noasa un sava dēla Šema namu, un viņš tur paslēpās un atrada drošu vietu; un ķēniņa kalpi nāca uz Ābrāma namu, lai viņu meklētu, bet viņi nevarēja viņu atrast, un viņi pārmeklēja visu valsti, un viņu nevarēja atrast, un viņi gāja un meklēja visos virzienos, un viņu nevarēja sastapt.
62 Un, kad ķēniņa kalpi nevarēja atrast Ābrāmu, viņi atgriezās pie ķēniņa, bet ķēniņa dusmas pret Ābrāmu bija norimušas, jo viņi viņu nebija atraduši, un ķēniņš izdzina no prāta šo lietu par Ābrāmu.
63 Un Ābrams slēpās Noasa namā vienu mēnesi, līdz ķēniņš bija aizmirsis šo lietu, bet Ābrams joprojām baidījās no ķēniņa; un Terahs nāca slepeni apciemot Ābrāmu, savu dēlu, Noasa namā, un Terahs bija ļoti ietekmīgs ķēniņa acīs.

64 Un Ābrāms sacīja savam tēvam: "Vai tu nezini, ka ķēniņš domā mani nonāvēt un iznīcināt manu vārdu no zemes pēc savu ļauno padomnieku padoma?"
65 Kas tev tagad ir šeit un kas tev ir šajā zemē? Celies, iesim kopā uz Kānaāna zemi, lai mēs tiktu izglābti no viņa rokas, lai arī tu pēdējās dienās viņa dēļ neaizietu bojā.
66 Vai tu nezini vai neesi dzirdējis, ka Nimrods tev visu šo godu nepiešķir mīlestības dēļ, bet gan tikai savā labā?
67 Un, ja viņš tev dara lielāku labumu nekā šis, patiesi, tās ir tikai pasaules niecības, jo bagātība un bagātība neko nepalīdz dusmu un bardzības dienā.
68 Tāpēc tagad uzklausi manu balsi, un celsimies un iesim uz Kanaāna zemi, prom no Nimroda posta; un kalpo Tam Kungam, kas tevi radīja zemē, un tev klāsies labi; un atmet visas tukšās lietas, pēc kurām tu tiecies.
69 Un Ābrams apklusa runāt, kad Noa un viņa dēls Šems atbildēja Teraham, sacīdami: "Patiess ir vārds, ko Ābrams tev ir teicis."
70 Un Terahs paklausīja sava dēla Ābrāma balsij, un Terahs darīja visu, ko Ābrāms bija teicis, jo tas bija no Tā Kunga, lai ķēniņš neizraisītu Ābrāma nāvi.

13. NODAĻA

1 Un Terahs ņēma savu dēlu Ābrāmu un savu mazdēlu Lotu, Hārana dēlu, un Sāraju, savu vedeklu, sava dēla Ābrāma sievu, un visus savas saimes locekļus un devās kopā ar viņiem no Ūr-Kasdimas, lai dotos uz Kanaāna zemi. Un, kad viņi nonāca līdz Hārana zemei, viņi tur palika, jo tā bija ārkārtīgi laba zeme ganībām un pietiekami plaša tiem, kas viņus pavadīja.
2 Un Hāranas zemes ļaudis redzēja, ka Ābrams bija labs un taisns Dieva un cilvēku priekšā, un ka Tas Kungs, viņa Dievs, bija ar viņu, un daži no Hāranas zemes ļaudīm nāca un pievienojās Ābrāmam, un viņš mācīja tiem Tā Kunga mācības un Viņa ceļus; un šie vīri palika pie Ābrāma viņa namā un pieķērās viņam.
3 Un Ābrams palika zemē trīs gadus, un pēc trīs gadu beigām Tas Kungs parādījās Ābrāmam un sacīja viņam: Es esmu Tas Kungs, kas tevi izvedis no Ūr-Kasdimas un izglābis tevi no visu tavu ienaidnieku rokām.
4 Un tagad, ja tu paklausīsi Manai balsij un turēsi Manus baušļus, Manus likumus un Manus likumus, tad Es likšu taviem ienaidniekiem krist tavā priekšā un vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes, un Es sūtīšu Savu svētību pār visiem tavu roku darbiem, un tev nekā netrūks.
5 Celies tagad, ņem savu sievu un visu, kas tev pieder, un dodies uz Kānaāna zemi un paliec tur, un Es tur būšu tev par Dievu, un Es tevi svētīšu. Un Ābrams cēlās un ņēma savu sievu un visu, kas viņam piederēja, un viņš devās uz Kānaāna zemi, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis; un Ābrāmam bija piecdesmit gadi, kad viņš aizgāja no Hāranas.
6 Un Ābrams nonāca Kānaāna zemē un dzīvoja pilsētas vidū, un viņš tur uzcēla savu telti Kānaāna bērnu, tās zemes iedzīvotāju, vidū.
7 Un Tas Kungs parādījās Ābrāmam, kad viņš nonāca Kanaāna zemē, un sacīja viņam: "Šī ir zeme, ko Es tev un taviem pēcnācējiem devu pēc tevis uz mūžīgiem laikiem, un Es darīšu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes un došu taviem pēcnācējiem par mantojumu visas zemes, ko tu redzi."
8 Un Ābrāms uzcēla altāri tanī vietā, kur Dievs ar viņu bija runājis, un Ābrāms tur piesauca Tā Kunga vārdu.
9 Tanī laikā, pēc trim Ābrāma dzīves gadiem Kānaāna zemē, tanī gadā Noa nomira, tas bija Ābrāma piecdesmit astotais dzīves gads; un visas Noas dienas bija deviņi simti piecdesmit gadi, tad viņš nomira.
10 Un Ābrams dzīvoja Kanaāna zemē, viņš, viņa sieva un visi, kas viņam piederēja, un visi, kas viņu pavadīja, kā arī tie, kas pievienojās viņam no zemes iedzīvotājiem; bet Nahors, Ābrāma brālis, un Tera, viņa tēvs, un Lats, Hārana dēls, un visi, kas viņiem piederēja, dzīvoja Hāranā.
11 Piektajā Ābrāma dzīves gadā Kānaāna zemē Sodomas un Gomoras iedzīvotāji un visas līdzenuma pilsētas sacēlās pret Elama ķēniņa Kedorlaomera varu, jo visi līdzenuma pilsētu ķēniņi bija kalpojuši Kedorlaomeram divpadsmit gadus un devuši viņam ikgadēju nodevu, bet tanīs dienās trīspadsmitajā gadā viņi sacēlās pret viņu.
12 Un desmitajā Ābrāma dzīves gadā Kānaāna zemē izcēlās karš starp Šinaras ķēniņu Nimrodu un Elamas ķēniņu Kedorlaomeru, un Nimrods nāca karot ar Kedorlaomeru un viņu pakļaut.
13 Jo Kedorlaomers tajā laikā bija viens no Nimroda karapulku vadoņiem, un, kad visi ļaudis pie torņa bija izklīdināti un tie, kas bija palikuši, arī bija izkaisīti pa zemes virsu, Kedorlaomers devās uz Elama zemi un valdīja pār to, un sacēlās pret savu kungu.
14 Un tajās dienās, kad Nimrods redzēja, ka līdzenuma pilsētas bija sacēlušās, viņš lepni un dusmīgi devās karā ar Kedorlaomeru, un Nimrods sapulcināja visus savus princus un pavalstniekus, apmēram septiņsimt tūkstoš vīru, un devās pretī Kedorlaomeram, un Kedorlaomers izgāja viņam pretī ar pieciem tūkstošiem vīru, un viņi gatavojās kaujai Bābeles ielejā, kas atrodas starp Elamu un Šināru.
15 Un visi šie ķēniņi tur cīnījās, un Nimrods un viņa ļaudis tika sakauti Kedorlaomera ļaužu priekšā, un no Nimroda vīriem krita apmēram seši simti tūkstoši, un arī ķēniņa dēls Mardons krita viņu vidū.
16 Un Nimrods aizbēga un atgriezās kaunā un negodā savā zemē, un viņš ilgu laiku bija pakļauts Kedorlaomeram, un Kedorlaomers atgriezās savā zemē un sūtīja sava karaspēka vadoņus pie ķēniņiem, kas dzīvoja viņam apkārt, pie Arioha, Elasāras ķēniņa, un pie Goju ķēniņa Tidāla, un noslēdza ar viņiem derību, un viņi visi paklausīja viņa pavēlēm.
17 Un tas bija piecpadsmitajā Ābrāma dzīves gadā Kānaāna zemē, kas ir Ābrāma septiņdesmitais dzīves gads, un Tas Kungs parādījās Ābrāmam tanī gadā un sacīja viņam: "Es esmu Tas Kungs, kas tevi izvedis no Ūr-Kasdimas, lai dotu tev šo zemi mantojumā."
18 Tāpēc tagad staigā Manā priekšā un esi pilnīgi un turi Manus baušļus, jo tev un taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi mantojumam no Micraimas upes līdz lielajai Eifratas upei.
19 Un tu atgriezīsies pie saviem tēviem mierā un labā vecumā, un ceturtā paaudze atgriezīsies šeit, šajā zemē, un iemantos to mūžīgi; un Ābrams uzcēla altāri, un viņš piesauca Tā Kunga vārdu, kas viņam bija parādījies, un viņš nesa upurus uz altāra Tam Kungam.

20 Tanī laikā Ābrāms atgriezās un devās uz Hāranu, lai apciemotu savu tēvu un māti, un sava tēva namu, un Ābrāms, viņa sieva un viss, kas viņam piederēja, atgriezās Hāranā, un Ābrāms dzīvoja Hāranā piecus gadus.
21 Un daudzi no Hāranas iedzīvotājiem, apmēram septiņdesmit divi vīri, sekoja Ābrāmam, un Ābrāms mācīja tiem Tā Kunga mācības un Viņa ceļus, un viņš mācīja tiem pazīt To Kungu.
22 Tanīs dienās Tas Kungs parādījās Ābrāmam Hāranā un sacīja viņam: “Redzi, Es runāju ar tevi pirms divdesmit gadiem, sacīdams:
23 Izej no savas zemes, no savas dzimtās vietas un no sava tēva nama uz zemi, ko Es tev esmu rādījis, lai to dotu tev un taviem bērniem, jo tur tanī zemē Es tevi svētīšu un darīšu tevi par lielu tautu un darīšu lielu tavu vārdu, un tevī tiks svētītas zemes ciltis.
24 Tāpēc tagad celies, izej no šīs vietas, tu, tava sieva un visi, kas tev pieder, arī visi, kas dzimuši tavā namā, un visas dvēseles, ko tu esi radījis Hāranā, un izved tos no šejienes sev līdzi un celies, lai atgrieztos Kānaāna zemē.
25 Un Ābrāms cēlās un ņēma savu sievu Sāraju un visu, kas viņam piederēja, un visus, kas bija dzimuši viņa namā, un dvēseles, ko tie bija radījuši Hāranā, un viņi izgāja, lai dotos uz Kānaāna zemi.
26 Un Ābrāms devās atpakaļ uz Kānaāna zemi, kā Tā Kunga vārds bija teicis. Un kopā ar viņu devās arī Lats, viņa brāļa Hārana dēls, un Ābrāmam bija septiņdesmit pieci gadi, kad viņš devās prom no Hāranas, lai atgrieztos Kānaāna zemē.
27 Un viņš nonāca Kanaāna zemē pēc Tā Kunga vārda, kas bija dots Ābrāmam, un uzcēla savu telti un dzīvoja Mamres līdzenumā, un ar viņu bija viņa brāļa dēls Lats un viss, kas viņam piederēja.
28 Un Tas Kungs atkal parādījās Ābrāmam un sacīja: “Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi.” Un viņš tur uzcēla altāri Tam Kungam, kas viņam bija parādījies, un tas ir vēl šodien Mamres līdzenumos.

14. NODAĻA

1 Tanīs dienās Šinara zemē dzīvoja kāds gudrs vīrs, kam bija izpratne visādās gudrībās un skaists izskats, bet viņš bija nabags un trūcīgs; viņa vārds bija Rikajons, un viņam bija grūti sevi uzturēt.
2 Un viņš nolēma doties uz Ēģipti, pie Osvīra, Ēģiptes ķēniņa Anoma dēla, lai parādītu ķēniņam savu gudrību; jo varbūt viņš varētu atrast žēlastību viņa acīs, lai viņu paceltu un uzturētu; un Rikajons tā arī izdarīja.
3 Un, kad Rikajons ieradās Ēģiptē, viņš jautāja Ēģiptes iedzīvotājiem par ķēniņu, un Ēģiptes iedzīvotāji pastāstīja viņam par Ēģiptes ķēniņa paražām, jo toreiz Ēģiptes ķēniņam bija paraža, ka viņš atstāja savu karalisko pili un tika redzēts ārpus mājas tikai vienu dienu gadā, un pēc tam ķēniņš atgriezās savā pilī, lai tur paliktu.
4 Un tanī dienā, kad ķēniņš izgāja, viņš sprieda tiesu pār zemi, un ikviens, kam bija prasība, tanī dienā nāca pie ķēniņa, lai saņemtu savu lūgumu.
5 Un, kad Rikajons dzirdēja par paražām Ēģiptē un to, ka viņš nevar ierasties ķēniņa klātbūtnē, viņš ļoti noskuma un bija ļoti noskumis.
6 Un vakarā Rikajons izgāja un atrada māju drupās, agrāk Ēģiptē tā bija maizes ceptuve, un viņš tur palika visu nakti dvēseles rūgtumā un bada mokas pārņemts, un miegs bija pazudis no viņa acīm.
7 Un Rikajons sevī apsvēra, ko viņam darīt pilsētā, līdz ieradīsies ķēniņš, un kā viņš tur varētu uzturēties.
8 Un viņš piecēlās no rīta un staigāja apkārt, un savā ceļā sastapa tos, kas pārdeva dārzeņus un dažādas sēklas, ar kurām viņi apgādāja iedzīvotājus.
9 Un Rikajons vēlējās darīt to pašu, lai iegūtu uzturlīdzekļus pilsētā, bet viņš nebija pazīstams ar cilvēku paražām un bija kā akls viņu vidū.
10 Un viņš gāja un dabūja dārzeņus, lai tos pārdotu iztikai, bet pūlis sapulcējās ap viņu un izsmēja viņu, atņēma viņam dārzeņus un neatstāja viņam neko.
11 Un viņš piecēlās no turienes dvēseles rūgtumā un, nopūzdamies, devās uz maiznīcu, kurā viņš bija palicis visu iepriekšējo nakti, un viņš tur gulēja arī otro nakti.
12 Un tajā naktī viņš atkal sevī prātoja, kā varētu glābties no bada, un izstrādāja plānu, kā rīkoties.
13 Un viņš piecēlās no rīta un rīkojās gudri, un aizgāja un nolīga trīsdesmit spēcīgus vīrus no pūļa, kas nesa rokās savus kara ieročus, un viņš tos aizveda uz ēģiptiešu kapa augšdaļu un novietoja tur.
14 Un viņš tiem pavēlēja, sacīdams: “Tā saka ķēniņš: stipriniet sevi un esiet drosmīgi vīri, un lai neviens šeit netiek apglabāts, kamēr nav iedoti divi simti sudraba gabalu, un tad viņš var tikt apglabāts; un šie vīri visu to gadu rīkojās saskaņā ar Rikajona pavēli ar Ēģiptes tautu.
15 Un astoņu mēnešu laikā Rikajons un viņa vīri savāca lielas sudraba un zelta bagātības, un Rikajons paņēma lielu daudzumu zirgu un citu dzīvnieku, un viņš nolīga vēl vīrus, un viņš tiem deva zirgus, un tie palika pie viņa.
16 Un, kad gads apritēja, laikā, kad ķēniņš devās uz pilsētu, visi Ēģiptes iedzīvotāji sapulcējās, lai runātu ar viņu par Rikajona un viņa vīru darbu.
17 Un ķēniņš izgāja noliktajā dienā, un visi ēģiptieši nāca viņa priekšā un sauca viņam, sacīdami:
18 Lai ķēniņš dzīvo mūžīgi! Ko tu dari pilsētā saviem kalpiem, ka neļauj apglabāt mirušu līķi, kamēr nav dots tik daudz sudraba un zelta? Vai jebkad visā zemē ir noticis kaut kas tamlīdzīgs, sākot no iepriekšējo ķēniņu laikiem, pat no Ādama dienām līdz pat šai dienai, ka mirušie netiek apglabāti citādi kā vien par noteiktu samaksu?
19 Mēs zinām, ka ķēniņiem ir paradums iekasēt ikgadēju nodokli no dzīvajiem, bet Tu ne tikai to dari, bet arī no mirušajiem Tu pieprasi nodokli dienu no dienas.
20 Tagad, ak, ķēniņ, mēs to vairs nevaram paciest, jo visa pilsēta šī iemesla dēļ ir sagrauta, un vai tu to nezini?
21 Un, kad ķēniņš dzirdēja visu, ko viņi bija runājuši, viņš ļoti sadusmojās, un viņa dusmas dega viņā par šo notikumu, jo viņš par to neko nebija zinājis.
22 Un ķēniņš sacīja: "Kas un kur ir tas, kas uzdrošinās darīt šo ļaunumu manā zemē bez manas pavēles? Tu taču man to pateiksi."
23 Un viņi viņam pastāstīja visus Rikajona un viņa vīru darbus, un ķēniņa dusmas iedegās, un viņš pavēlēja atvest Rikajonu un viņa vīrus viņa priekšā.
24 Un Rikajons ņēma apmēram tūkstoš bērnu, dēlus un meitas, un apģērba tos zīdā un izšuvumos, un viņš uzsēdināja tos zirgos un sūtīja pie ķēniņa ar savu vīru

starpniecību, un viņš arī ņēma lielu daudzumu sudraba un zelta un dārgakmeņu, un spēcīgu un skaistu zirgu kā dāvanu ķēniņam, ar kuru viņš nāca pie ķēniņa un paklanījās līdz zemei viņa priekšā; un ķēniņš, viņa kalpi un visi Ēģiptes iedzīvotāji brīnījās par Rikajona darbu, un viņi redzēja viņa bagātību un dāvanu, ko viņš bija atnesis ķēniņam.
25 Un tas ļoti iepriecināja ķēniņu, un viņš par to brīnījās; un, kad Rikajons apsēdās viņa priekšā, ķēniņš viņam jautāja par visiem viņa darbiem, un Rikajons gudri runāja visus savus vārdus ķēniņa, viņa kalpu un visu Ēģiptes iedzīvotāju priekšā.
26 Un, kad ķēniņš dzirdēja Rikajona vārdus un viņa gudrību, Rikajons atrada žēlastību viņa acīs, un viņš sastapās ar žēlastību un laipnību no visiem ķēniņa kalpiem un no visiem Ēģiptes iedzīvotājiem savas gudrības un izcilo runu dēļ, un no tā laika viņi viņu ļoti mīlēja.
27 Un ķēniņš atbildēja un sacīja Rikajonam: “Tavs vārds vairs netiks saukts par Rikajonu, bet tavs vārds būs Faraons, jo tu esi iekasējis nodokli no miroņiem; un viņš nosauca viņa vārdu Faraons.
28 Un ķēniņš un viņa pavalstnieki mīlēja Rikajonu viņa gudrības dēļ, un viņi apspriedās ar visiem Ēģiptes iedzīvotājiem, lai ieceltu viņu par prefektu ķēniņa pakļautībā.
29 Un visi Ēģiptes iedzīvotāji un tās gudrie tā darīja, un tas tika padarīts par likumu Ēģiptē.
30 Un viņi iecēla faraonu Rikajonu par prefektu Ēģiptes ķēniņa Osvīra vadībā, un faraons Rikajons pārvaldīja Ēģipti, katru dienu sprieddams tiesu visai pilsētai, bet ķēniņš Osvīrs tiesāja zemes iedzīvotājus vienu dienu gadā, kad viņš devās ārā, lai parādītos.
31 Un faraons Rikajons viltīgi uzurpēja Ēģiptes valdību un iekasēja nodokli no visiem Ēģiptes iedzīvotājiem.
32 Un visi Ēģiptes iedzīvotāji ļoti mīlēja faraonu Rikajonu, un viņi izdeva dekrētu saukt ikvienu ķēniņu, kas valdīs pār viņiem un viņu pēcnācējiem Ēģiptē, par faraonu.
33 Tāpēc visus ķēniņus, kas valdīja Ēģiptē no tā laika uz priekšu, sauca par faraoniem līdz pat šai dienai.

15. NODAĻA

1 Un tanī gadā visā Kanaāna zemē bija liels bads, un zemes iedzīvotāji bada dēļ nevarēja palikt, jo tas bija ļoti briesmīgs.
2 Un Ābrams un visi, kas viņam piederēja, cēlās un devās uz Ēģipti bada dēļ, un, kad viņi bija pie Micraima strauta, viņi tur kādu laiku palika, lai atpūstos no ceļa noguruma.
3 Un Ābrams un Sāraja gāja gar Micraima strauta malu, un Ābrams ieraudzīja savu sievu Sāru, ka tā bija ļoti skaista.
4 Un Ābrams sacīja savai sievai Sārajai: “Tā kā Dievs tevi ir radījis ar tik skaistu vaigu, es baidos no ēģiptiešiem, ka viņi mani nenogalina un tevi aizved prom, jo šinīs vietās nav Dieva bijības.
5 Tad tu noteikti tā darīsi: saki, ka esi mana māsa, ikvienam, kas tevi jautā, lai man klātos labi, mēs paliktu dzīvi un netiktu nogalināti.
6 Un tāpat Ābrāms pavēlēja visiem, kas bada dēļ nāca kopā ar viņu uz Ēģipti; arī savam brāļadēlam Latam viņš pavēlēja, sacīdams: "Ja ēģiptieši tev jautās par Sāraju, saki, ka viņa ir Ābrāma māsa."
7 Un tomēr, neskatoties uz visiem šiem pavēlēm, Ābrāms neuzticējās tiem, bet ņēma Sāraju, ielika viņu lādē un paslēpa to starp viņu traukiem, jo Ābrāms bija ļoti noraizējies par Sāraju ēģiptiešu ļaunprātības dēļ.
8 Un Ābrams un visi, kas viņam piederēja, cēlās no Micraima strauta un nonāca Ēģiptē; un viņi tikko bija iegājuši pilsētas vārtos, kad sargi nostājās pret viņiem, sacīdami: “Dodiet desmito tiesu ķēniņam no tā, kas jums ir, un tad jūs varat nākt pilsētā!” Un Ābrams un tie, kas bija ar viņu, tā arī izdarīja.
9 Un Ābrāms ar ļaudīm, kas bija kopā ar viņu, nonāca Ēģiptē, un, kad tie atnāca, tie atnesa lādi, kurā Sāraja bija paslēpusies, un ēģiptieši ieraudzīja lādi.
10 Un ķēniņa kalpi piegāja pie Ābrāma un sacīja: "Kas tev te ir šajā lādē, ko mēs neesam redzējuši? Tagad atver lādi un dod ķēniņam desmito tiesu no visa, kas tajā atrodas."
11 Un Ābrāms sacīja: “Šo lādi es neatvēršu, bet visu, ko tu uz to prasīsi, es došu.” Un faraona kalpi atbildēja Ābrāmam, sacīdami: “Tā ir lāde ar dārgakmeņiem, dod mums tās desmito daļu.”
12 Tad Ābrāms sacīja: “Visu, ko tu vēlēsies, es tev došu, bet lādi tu neatvērsi.”
13 Un ķēniņa kalpi spieda Ābrāmu, un tie aizsniedza lādi un atvēra to ar spēku, un tie ieraudzīja, un, lūk, lādē bija skaista sieviete.
14 Un, kad ķēniņa ierēdņi ieraudzīja Sāraju, viņus pārņēma apbrīna par viņas skaistumu, un visi faraona prinči un kalpi sapulcējās, lai redzētu Sāraju, jo viņa bija ļoti skaista. Un ķēniņa ierēdņi skrēja un pastāstīja faraonam visu, ko bija redzējuši, un viņi slavēja Sāraju ķēniņam; un faraons pavēlēja viņu atvest, un sieviete nonāca ķēniņa priekšā.
15 Un faraons ieraudzīja Sāraju, un viņa viņam ļoti patika, un viņš bija pārsteigts par viņas skaistumu, un ķēniņš ļoti priecājās par viņu un nesa dāvanas tiem, kas viņam atnesa ziņas par viņu.
16 Un tad sieviete tika atvesta uz faraona namu, un Ābrams noskuma savas sievas dēļ, un viņš lūdza To Kungu, lai Viņš viņu izglābtu no faraona rokām.
17 Un arī Sāraja tanī laikā lūdza Dievu un sacīja: “Ak, Kungs Dievs, tu pavēlēji manam Kungam Ābrāmam doties no savas zemes un no sava tēva nama uz Kanaāna zemi, un tu apsolīji viņam labi darīt, ja viņš izpildīs tavas pavēles; tagad, lūk, mēs esam izdarījuši to, ko tu mums pavēlēji, un mēs atstājām savu zemi un savas ģimenes, un mēs devāmies uz svešu zemi un pie cilvēkiem, kurus mēs iepriekš nepazinām.”
18 Un mēs ieradāmies šajā zemē, lai izvairītos no bada, un šī ļaunā nelaime mani ir piemeklējusi; tāpēc tagad, ak, Kungs Dievs, izglāb mūs un glāb mūs no šī apspiedēja rokas un dari man labu Savas žēlastības dēļ.
19 Un Tas Kungs uzklausīja Sārajas balsi, un Tas Kungs sūtīja eņģeli, lai atbrīvotu Sāraju no faraona varas.
20 Un ķēniņš atnāca un apsēdās Sārajas priekšā, un redzi, Tā Kunga eņģelis stāvēja pār viņiem, un viņš parādījās Sārajai un sacīja viņai: "Nebīsties, jo Tas Kungs ir uzklausījis tavu lūgšanu."
21 Un ķēniņš piegāja pie Sārajas un sacīja viņai: "Kas tev ir tas vīrs, kas tevi šurp atvedis?" Un viņa atbildēja: "Viņš ir mans brālis."
22 Un ķēniņš sacīja: "Mums pienākas viņu padarīt lielu, paaugstināt viņu un darīt viņam visu labo, ko tu mums

pavēlēsi; un tanī laikā ķēniņš sūtīja Ābrāmam sudrabu, zeltu un dārgakmeņus lielā daudzumā, kā arī lopus, kalpus un kalpones; un ķēniņš pavēlēja atvest Ābrāmu, un viņš sēdēja ķēniņa nama pagalmā, un ķēniņš tanī naktī ļoti paaugstināja Ābrāmu.
23 Un ķēniņš tuvojās, lai runātu ar Sāraju, un viņš izstiepa savu roku, lai viņu aizskartu, kad eņģelis viņu smagi sita, un viņš nobijās un atturējās sniegties viņai klāt.
24 Un, kad ķēniņš tuvojās Sārajai, eņģelis viņu nogāza zemē un tā ar viņu darīja visu nakti, un ķēniņš ļoti izbijās.
25 Un eņģelis tanī naktī smagi sita visus ķēniņa kalpus un visu viņa namu Sārajas dēļ, un tanī naktī faraona nama ļaudīs bija lielas vaimanas.
26 Un faraons, redzēdams nelaimi, kas viņu piemeklēja, sacīja: "Patiesi, šīs sievietes dēļ man tas ir noticis!" Un viņš attālinājās no viņas un runāja viņai laipnus vārdus.
27 Un ķēniņš sacīja Sārajai: “Lūdzu, pastāsti man par vīru, ar kuru tu šurp atnāci!” Un Sāraja sacīja: “Šis vīrs ir mans vīrs, un es tev teicu, ka viņš ir mans brālis, jo baidījos, ka tu viņu nenogalinātu savas ļaunprātības dēļ.”
28 Un ķēniņš turējās pa gabalu no Sārajas, un Tā Kunga eņģeļa mocības mitējās pār viņu un viņa namu; un faraons zināja, ka viņš ir sists Sārajas dēļ, un ķēniņš par to ļoti izbrīnījās.
29 Un no rīta ķēniņš ataicināja Ābrāmu un sacīja viņam: “Ko tu man esi izdarījis? Kāpēc tu teici: viņa ir mana māsa, kuras dēļ es viņu ņēmu sev par sievu, un šī smagā sērga ir nākusi pār mani un manu namu?”
30 Un tagad, še ir tava sieva, ņem viņu un ej prom no mūsu zemes, lai mēs visi viņas dēļ nemirtu. Un faraons ņēma vēl lopus, kalpus un kalpones, sudrabu un zeltu, lai dotu Ābrāmam, un viņš atdeva viņam viņa sievu Sāraju.
31 Un ķēniņš ņēma jaunavu, ko bija dzemdinājušas viņa konkubīnes, un deva to Sārajai par kalponi.
32 Un ķēniņš sacīja savai meitai: "Labāk tev, mana meita, būt par kalponi šī vīra namā nekā par saimnieci manā namā, pēc tam, kad mēs redzējām to nelaimi, kas mums šīs sievietes dēļ nācās."
33 Un Ābrams cēlās, un viņš un visi, kas viņam piederēja, devās prom no Ēģiptes; un faraons pavēlēja dažiem no saviem vīriem viņu pavadīt un visus, kas gāja kopā ar viņu.
34 Un Ābrāms atgriezās Kānaāna zemē, tai vietā, kur viņš bija uzcēlis altāri, kur viņš sākumā bija uzslējis savu telti.
35 Un Lotam, Hārana dēlam, Ābrāma brālim, bija liels lopu, sīklopu un liellopu ganāmpulks, un telšu ganāmpulks, jo Tas Kungs bija tiem labvēlīgs Ābrāma dēļ.
36 Un, kad Ābrams dzīvoja tanī zemē, Lata gani strīdējās ar Ābrāma ganiem, jo viņu īpašumi bija pārāk lieli, lai tie varētu palikt kopā zemē, un zeme nevarēja viņus pabarot viņu lopu dēļ.
37 Un, kad Ābrāma gani devās ganīt savus avis, tie negāja zemes ļaužu laukos, bet Lata ganu lopi darīja citādi, jo tiem bija atļauts ganīties zemes ļaužu laukos.
38 Un zemes ļaudis redzēja šo notikumu katru dienu, un tie nāca pie Ābrāma un strīdējās ar viņu Lata ganu dēļ.
39 Un Ābrāms sacīja Lotam: "Ko tu man dari, ka mani nicini zemes iedzīvotāju acīs, ka tu pavēli savam ganam ganīt tavus lopus svešu ļaužu laukos? Vai tu nezini, ka es esmu svešinieks šajā zemē starp Kānaāna bērniem, un kāpēc tu man to dari?"
40 Un Ābrams katru dienu strīdējās ar Latu šī iemesla dēļ, bet Lats neklausīja Ābrāmam un turpināja to darīt, un zemes iedzīvotāji nāca un pastāstīja to Ābrāmam.
41 Un Ābrāms sacīja Lotam: "Cik ilgi tu man būsi par apgrēcību zemes iedzīvotājiem? Lai tagad vairs nebūtu ķildu starp mums, jo mēs esam radinieki."
42 Bet es tevi lūdzu, nošķiries no manis, ej un izvēlies vietu, kur tu vari dzīvot ar saviem lopiem un visu, kas tev pieder, bet pats turies pa gabalu no manis, tu un tavs nams.
43 Un nebīsties no manis aiziet, jo, ja kāds tev nodara pāri, dari man zināmu, un es atriebšu tavu lietu no viņa, tikai atkāpies no manis.
44 Un, kad Ābrāms bija visus šos vārdus pateicis Latam, tad Lats piecēlās un pacēla savas acis uz Jordānas līdzenumu.
45 Un viņš redzēja, ka visa šī vieta ir labi dzirdināta un laba cilvēkiem, kā arī nodrošina ganības lopiem.
46 Un Lats devās no Ābrāma uz to vietu un uzcēla tur savu telti un dzīvoja Sodomā, un viņi šķīrās viens no otra.
47 Un Ābrams dzīvoja Mamres līdzenumā, kas ir Hebronā, un viņš tur uzcēla savu telti, un Ābrams palika tanī vietā daudzus gadus.

16. NODAĻA

1 Tanī laikā Elamas ķēniņš Kedorlaomers sūtīja ziņu visiem kaimiņu ķēniņiem, pie Šinaras ķēniņa Nimroda, kas toreiz bija viņa pakļautībā, un pie Goimas ķēniņa Tidalas, un pie Elāsaras ķēniņa Arioha, ar kuriem viņš noslēdza derību, sacīdams: “Nāciet pie manis un palīdziet man, lai mēs varētu iekarot visas Sodomas pilsētas un to iedzīvotājus, jo viņi ir sacēlušies pret mani šos trīspadsmit gadus.”
2 Un šie četri ķēniņi devās augšup ar visām savām nometnēm, apmēram astoņi simti tūkstoš vīru, un viņi gāja, kā bija, un nogalināja ikvienu vīru, ko tie atrada savā ceļā.
3 Un pieci Sodomas un Gomoras ķēniņi: Admas ķēniņš Šinabs, Cebojimas ķēniņš Šemebers, Sodomas ķēniņš Bera, Gomoras ķēniņš Berša un Coāras ķēniņš Bela izgāja tiem pretī, un tie visi sapulcējās Sidimas ielejā.
4 Un šie deviņi ķēniņi karoja Sidima ielejā, un Sodomas un Gomoras ķēniņi tika sakauti Elama ķēniņu priekšā.
5 Un Sidima ieleja bija pilna ar kaļķu bedrēm, un Elama ķēniņi vajāja Sodomas ķēniņus, un Sodomas ķēniņi ar savām nometnēm bēga un iekrita kaļķu bedrēs, un visi, kas bija palikuši, devās uz kalnu drošībā, un pieci Elama ķēniņi nāca viņiem pakaļ un vajāja viņus līdz Sodomas vārtiem, un viņi ieņēma visu, kas bija Sodomā.
6 Un viņi izlaupīja visas Sodomas un Gomoras pilsētas, un viņi sagrāba arī Latu, Ābrāma brāļa dēlu, un viņa īpašumu, un viņi sagrāba visas Sodomas pilsētu preces, un viņi aizgāja; un Uniks, Ābrāma kalps, kas bija kaujā, to redzēja un pastāstīja Ābrāmam visu, ko ķēniņi bija nodarījuši Sodomas pilsētām, un ka Lats tika viņu sagūstīts.
7 Un Ābrams to dzirdēja, un viņš piecēlās ar apmēram trīs simti astoņpadsmit vīriem, kas bija kopā ar viņu, un tanī naktī viņš vajāja šos ķēniņus un sakāva tos, un tie visi krita Ābrāma un viņa vīru priekšā, un neviens nepalika pāri kā vien tie četri ķēniņi, kas aizbēga, un tie gāja katrs savu ceļu.
8 Un Ābrāms atguva visu Sodomas īpašumu, un viņš atguva arī Latu un viņa īpašumu, viņa sievas un mazos

bērnus un visu, kas viņam piederēja, tā ka Latam netrūka nekā.
9 Un, kad viņš atgriezās no šo ķēniņu sakāves, viņš un viņa vīri pagāja garām Sidima ielejai, kur ķēniņi bija karojuši savā starpā.
10 Un Sodomas ķēniņš Bera un pārējie viņa vīri, kas bija kopā ar viņu, izgāja no kaļķu bedrēm, kurās tie bija iekrituši, lai satiktos ar Ābrāmu un viņa vīriem.
11 Un Jeruzālemes ķēniņš Adonisedeks, tas ir, Šems, izgāja ar saviem vīriem pretī Ābrāmam un viņa tautai, nesdams maizi un vīnu, un viņi palika kopā Meleha ielejā.
12 Un Adonisedeks svētīja Ābrāmu, un Ābrāms deva viņam desmito tiesu no visa, ko viņš bija atvedis no savu ienaidnieku laupījuma, jo Adonisedeks bija priesteris Dieva priekšā.
13 Un visi Sodomas un Gomoras ķēniņi, kas tur bija, ar saviem kalpiem nāca pie Ābrāma un lūdza viņu atdot viņiem viņu kalpus, ko viņš bija aizvedis gūstā, un paņemt sev visu mantu.
14 Un Ābrams atbildēja Sodomas ķēniņiem, sacīdams: “Tik tiešām, ka dzīvo Tas Kungs, kas radījis debesis un zemi un kas atpestījis manu dvēseli no visām ciešanām un kas mani šodien izglābis no maniem ienaidniekiem un nodevis tos manā rokā, es neņemšu neko, kas jums pieder, lai jūs rīt nelielītos, sacīdami: Ābrams kļuva bagāts no mūsu mantas, ko viņš izglāba.”
15 Jo Tas Kungs, mans Dievs, uz ko es paļaujos, man ir sacījis: "Tev nekā netrūks, jo Es tevi svētīšu visos tavu roku darbos."
16 Un tagad, redzi, te ir viss, kas tev pieder, ņem to un ej! Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, es no tevis neatņemšu nevienu dzīvu dvēseli, ne kurpju saites, ne diegu, izņemot to cilvēku pārtikas izdevumus, kas kopā ar mani gājuši kaujā, kā arī to vīru daļas, kas kopā ar mani gājuši - Anara, Aškola un Mamre, viņi un viņu vīri, kā arī tie, kas bija palikuši sargāt mantas - lai ņem savu daļu no laupījuma.
17 Un Sodomas ķēniņi deva Ābrāmam visu, ko viņš bija sacījis, un tie viņu piespieda ņemt, ko vien viņš vēlējās, bet viņš negribēja.
18 Un viņš atlaida Sodomas ķēniņus un viņu atlikušos vīrus un deva tiem pavēles par Latu, un tie devās uz savām vietām.
19 Un arī Latu, sava brāļa dēlu, viņš aizsūtīja prom ar savu mantu, un tas devās tiem līdzi, un Lats atgriezās savās mājās Sodomā, un Ābrāms un viņa ļaudis atgriezās savās mājās Mamres līdzenumos, kas ir Hebronā.
20 Tanī laikā Tas Kungs atkal parādījās Ābrāmam Hebronā un sacīja viņam: “Nebīsties, tava alga ir ļoti liela Manā priekšā, jo Es tevi neatstāšu, kamēr Es tevi nebūšu vairojis un svētījis un padarījis tavus pēcnācējus kā zvaigznes debesīs, kuras nevar ne izmērīt, ne saskaitīt.”
21 Un Es došu taviem pēcnācējiem visas šīs zemes, ko tu redzi ar savām acīm, tiem Es došu par mūžīgu mantojumu, tikai esi stiprs un nebīsties, staigā Manā priekšā un esi pilnīgs.
22 Un Ābrāma septiņdesmit astotajā dzīves gadā, tanī gadā nomira Reu, Pelega dēls, un visas Reu dienas bija divi simti trīsdesmit deviņi gadi, tad viņš nomira.
23 Un Sāraja, Hārana meita, Ābrāma sieva, tanīs dienās vēl bija neauglīga; viņa nedzemdēja Ābrāmam ne dēlu, ne meitu.
24 Un, kad viņa redzēja, ka viņai nav bērnu, tad viņa ņēma savu kalponi Hagaru, kuru faraons viņai bija devis, un deva to Ābrāmam par sievu, savam vīram.
25 Jo Hagara apguva visus Sārajas ceļus, kā Sāraja viņu mācīja, un viņa nekādā veidā netrūka viņas labo ceļu ievērošanā.
26 Un Sāraja sacīja Ābrāmam: “Redzi, še ir mana kalpone Hagara, ej pie viņas, lai viņa dzemdē uz maniem ceļiem, lai arī es caur viņu varētu iegūt bērnus.”
27 Un pēc desmit gadiem, kopš Ābrāms dzīvoja Kanaāna zemē, tas ir Ābrāma astoņdesmit piektais dzīves gads, Sāraja viņam deva Hagaru.
28 Un Ābrams paklausīja savas sievas Sārajas balsij un ņēma savu kalponi Hagaru, un Ābrams nāca pie viņas, un viņa kļuva grūta.
29 Un, kad Hagara redzēja, ka viņa ir ieņēmusi, viņa ļoti priecājās, un viņas saimniece bija nicināta viņas acīs, un viņa pie sevis sacīja: "Tas gan var būt tikai tāpēc, ka es Dieva priekšā esmu labāka nekā mana saimniece Sāraja, jo visas šīs dienas, kopš mana saimniece ir bijusi pie mana kunga, viņa nav ieņēmusi, bet Tas Kungs ir licis mani ieņemt tik īsā laikā no Viņa."
30 Un, kad Sāraja redzēja, ka Hagara bija ieņēmusi no Ābrāma, Sāraja apskauda savu kalponi un sacīja pie sevis: “Tas noteikti nav nekas cits, kā vien tas, ka viņa ir labāka nekā es.”
31 Un Sāraja sacīja Ābrāmam: "Mana netaisnība lai nāk pār tevi! Jo tanī laikā, kad tu lūdzi Tā Kunga priekšā par bērniem, kāpēc tu nelūdzi manis dēļ, lai Tas Kungs man dotu pēcnācējus no tevis?"
32 Un, kad es runāšu ar Hagaru tavā klātbūtnē, viņa nicinās manus vārdus, jo viņa ir ieņēmusi, un tu viņai neko neteiksi; lai Tas Kungs tiesā starp mani un tevi par to, ko tu man esi nodarījusi.
33 Un Ābrāms sacīja Sārajai: "Redzi, tava kalpone ir tavās rokās, dari ar viņu, kā tavām acīm patīk." Un Sāraja viņu pazemoja, un Hagara aizbēga no viņas uz tuksnesi.
34 Un Tā Kunga eņģelis atrada viņu vietā, kur viņa bija bēgusi, pie akas, un Viņš viņai sacīja: "Nebīsties, jo Es vairošu tavus pēcnācējus, jo tu dzemdēsi dēlu, un tu viņu nosauksi vārdā Išmaēls; bet tagad atgriezies pie savas saimnieces Sārajas un padodies viņas rokām."
35 Un Hagara nosauca šīs akas vietu par Beer-Lahaj-Roi, tā ir starp Kadešu un Beredas tuksnesi.
36 Un tanī laikā Hagara atgriezās sava kunga namā, un pēc dienām Hagara dzemdēja Ābrāmam dēlu, un Ābrāms nosauca viņu par Išmaēlu; un Ābrāmam bija astoņdesmit seši gadi, kad viņš viņu dzemdināja.

17. NODAĻA

1 Un tajās dienās, Ābrāma deviņdesmit pirmajā dzīves gadā, Kitima bērni karoja ar Tubala bērniem, jo, kad Tas Kungs bija izklīdinājis cilvēku dēlus pa zemes virsu, Kitima bērni devās un apmetās Kanopijas līdzenumā, un viņi tur uzcēla sev pilsētas un dzīvoja pie Tibrevas upes.
2 Un Tubala bērni dzīvoja Toskānā, un viņu robežas sniedzās līdz Tibrevas upei, un Tubala bērni uzcēla pilsētu Toskānā un nosauca to par Sabīnu pēc Sabīnas, sava tēva Tubala dēla, vārda, un viņi tur dzīvoja līdz šai dienai.

3 Un tanī laikā Kitima bērni karoja ar Tubala bērniem, un Tubala bērni tika sakauti Kitima bērnu priekšā, un Kitima bērni lika kritīt trīs simti septiņdesmit vīru no Tubala bērniem.
4 Un tanī laikā Tubala bērni zvērēja Kitima bērniem, sacīdami: “Jūs neprecēsieties ar mums, un neviens nedos savu meitu nevienam no Kitima dēliem.”
5 Jo visas Tubalas meitas tanīs dienās bija skaistas, jo toreiz visā zemē nebija atrodamas tik skaistas sievietes kā Tubalas meitas.
6 Un visi, kam patika sieviešu skaistums, devās pie Tubala meitām un ņēma no tām sievas, un vīru dēli, ķēniņi un prinči, kam patika sieviešu skaistums, tajos laikos ņēma sievas no Tubala meitām.
7 Un pēc trim gadiem, kad Tubala bērni bija zvērējuši Kitima bērniem nedot tiem savas meitas par sievām, apmēram divdesmit vīri no Kitima bērniem devās vest dažas no Tubala meitām, bet viņi neatrada nevienu.
8 Jo Tubala bērni turēja savus zvērestus neprecēties ar viņiem un nelauza savus zvērestus.
9 Un ražas novākšanas dienās Tubala bērni devās uz saviem laukiem, lai novāktu ražu, kad jaunekļi no Kitimas sapulcējās un devās uz Sabīnas pilsētu, un katrs vīrs ņēma sev jaunu sievieti no Tubala meitām, un viņi nonāca savās pilsētās.
10 Un Tubala bērni to dzirdēja un devās karot ar viņiem, bet viņi nevarēja tos uzvarēt, jo kalns bija ārkārtīgi augsts no viņiem, un, kad viņi redzēja, ka nevar tos uzvarēt, viņi atgriezās savā zemē.
11 Un gada sākumā Tubala bērni devās karā un nolīga apmēram desmit tūkstoš vīru no tām pilsētām, kas atradās viņu tuvumā, un viņi devās karā ar Kitimas bērniem.
12 Un Tubala bērni devās karā ar Kitima bērniem, lai izpostītu viņu zemi un viņus vajātu, un šajā cīņā Tubala bērni guva virsroku pār Kitima bērniem, un Kitima bērni, redzot, ka viņi ir lielās ciešanās, pacēla bērnus, kas viņiem bija dzimuši no Tubala meitām, uz uzceltās sienas, lai tie būtu Tubala bērnu acu priekšā.
13 Un Kitimas bērni tiem sacīja: "Vai jūs esat nākuši karot ar saviem dēliem un meitām, un vai mēs neesam uzskatīti par jūsu miesu un kauliem no tā laika līdz šim brīdim?"
14 Kad Tubala bērni to dzirdēja, viņi mitējās karot ar Kitima bērniem un aizgāja.
15 Un viņi atgriezās savās pilsētās, un Kitimas bērni tanī laikā sapulcējās un uzcēla divas pilsētas pie jūras, un viņi vienu nosauca par Purtu un otru par Arizu.
16 Un Ābrāmam, Teraha dēlam, toreiz bija deviņdesmit deviņi gadi.
17 Tanī laikā Tas Kungs parādījās viņam un sacīja viņam: “Es slēgšu Savu derību starp Sevi un tevi, un Es ļoti vairošu tavus pēcnācējus, un šī ir tā derība, ko Es slēdzu starp Sevi un tevi, ka ikviens vīriešu kārtas bērns tiek apgraizīts, tu un tavi pēcnācēji pēc tevis.
18 Astoņu dienu vecumā tam jātiek apgraizītam, un šī derība būs jūsu miesā par mūžīgu derību.
19 Tāpēc tavs vārds vairs netiks saukts Ābrams, bet gan Ābrahāms, un tava sieva vairs netiks saukta Sāraja, bet gan Sāra.
20 Jo Es svētīšu jūs abus un vairošu tavus pēcnācējus pēc tevis, ka tu kļūsi par lielu tautu, un no tevis celsies ķēniņi.

18. NODAĻA

1 Un Ābrahāms cēlās un darīja visu, ko Dievs viņam bija pavēlējis, un viņš ņēma savus vīrus no savas mājas un tos, kas bija pirkti par viņa naudu, un apgraizīja tos, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
2 Un nepalika neviena, ko viņš neapgraizīja, un Ābrahāms un viņa dēls Išmaēls tika apgraizīti viņu priekšādas miesā; Išmaēlam bija trīspadsmit gadi, kad viņa priekšādas miesa tika apgraizīta.
3 Un trešajā dienā Ābrahāms izgāja no savas telts un apsēdās pie durvīm, lai baudītu saules karstumu savas miesas sāpju laikā.
4 Un Tas Kungs parādījās viņam Mamres līdzenumā un sūtīja trīs no Saviem kalpojošajiem eņģeļiem viņu apciemot, un viņš sēdēja pie telts durvīm, un viņš pacēla acis un ieraudzīja, un, lūk, trīs vīri nāk no tālienes, un viņš piecēlās un skrēja tiem pretī, un viņš paklanījās tiem un ieveda tos savā namā.
5 Un viņš tiem sacīja: "Ja esmu atradis labvēlību jūsu acīs, ienāciet un apēdiet kumosu maizes!" Un viņš tos spaidīja, un tie iegāja, un viņš tiem deva ūdeni, un tie nomazgāja kājas, un viņš tos novietoja zem koka telts durvīs.
6 Un Ābrahāms skrēja un ņēma teļu, mīkstu un labu, un viņš steidzās to nokaut un deva to savam kalpam Ēliēzeram sagatavot.
7 Un Ābrahāms iegāja pie Sāras teltī un sacīja viņai: "Steidzīgi sagatavo trīs mērus smalku miltu, samīci tos un taisi plācenīšus, lai pārklātu podu, kurā ir gaļa." Un viņa tā izdarīja.
8 Un Ābrahāms steidzās un atnesa viņiem priekšā sviestu un pienu, liellopu gaļu un aitas gaļu un deva to ēst, pirms teļa gaļa bija pilnībā gatava, un viņi ēda.
9 Un, kad tie bija paēduši, viens no tiem sacīja viņam: "Es atgriezīšos pie tevis pēc manas dzīves, un Sārai, tavai sievai, būs dēls."
10 Un pēc tam vīri aizgāja un devās savos ceļos uz vietām, kurp tie bija sūtīti.
11 Tanīs dienās visi Sodomas un Gomoras iedzīvotāji un visas piecas pilsētas bija ārkārtīgi ļauni un grēcīgi pret To Kungu, un viņi kaitināja To Kungu ar savām negantībām, un viņi novecoja riebīgi un nicinoši Tā Kunga priekšā, un viņu ļaunprātība un noziegumi tanīs dienās bija lieli Tā Kunga priekšā.
12 Un viņu zemē bija ļoti plaša ieleja, apmēram pusdienas gājiena attālumā, un tajā bija ūdens avoti un daudz zāles ap ūdeni.
13 Un visi Sodomas un Gomoras iedzīvotāji turp devās četras reizes gadā līdz ar savām sievām, bērniem un visu, kas tiem piederēja, un viņi tur priecājās, spēlējot bungas un dejojot.
14 Un prieka laikā viņi visi piecēlās un satvēra savu kaimiņu sievas, un daži arī savu kaimiņu jaunavas meitas, un viņi tās apbūra, un katrs vīrs redzēja savu sievu un meitu sava kaimiņa rokās un neteica ne vārda.
15 Un tā viņi darīja no rīta līdz vakaram, un pēc tam atgriezās mājās, katrs vīrietis savā mājā un katra sieviete savā teltī; tā viņi vienmēr darīja četras reizes gadā.
16 Arī tad, kad svešinieks ienāca viņu pilsētās un atveda preces, ko bija iegādājies, lai tur tās pārdotu, šo pilsētu iedzīvotāji sapulcējās – vīri, sievietes un bērni, jauni un

veci – un devās pie šī vīra un ar varu atņēma viņa mantu, dodot katram pa druskai, līdz bija gals visām īpašnieka mantām, ko viņš bija ienesis zemē.
17 Un, ja mantas īpašnieks ar viņiem strīdējās, sacīdams: “Kas tas par darbu, ko jūs man esat darījuši?”, tad viņi tuvojās viņam viens pēc otra un katrs rādīja viņam to mazumiņu, ko bija paņēmis, un izsmēja viņu, sacīdams: “Es paņēmu tikai to mazumiņu, ko tu man devi.” Un, kad viņš to no visiem dzirdēja, viņš piecēlās un aizgāja no viņiem bēdās un dvēseles rūgtumā, kad viņi visi piecēlās un devās viņam pakaļ un ar lielu troksni un kņadu izdzina viņu no pilsētas.
18 Un tur bija kāds vīrs no Elamas zemes, kas nesteidzīgi devās pa ceļu, sēdēdams uz sava ēzeļa, kuram bija smalks, dažādu krāsu apmetnis, un apmetnis bija apsiets ar auklu ap ēzeli.
19 Un vīrs bija ceļā, gāja cauri Sodomas ielai, kad saule vakarā norietēja, un viņš tur palika, lai pārnakšņotu, bet neviens viņu neielaida savā mājā; un tanī laikā Sodomā dzīvoja ļauns un blēņdaris vīrs, prasmīgs darīt ļaunu, un viņa vārds bija Hedads.
20 Un viņš pacēla savas acis un ieraudzīja ceļinieku pilsētas ielā, un viņš piegāja pie tā un sacīja: "No kurienes tu nāc un kurp tu ej?"
21 Un vīrs viņam sacīja: "Es ceļoju no Hebronas uz Elamu, kur es piederu, un, kad es biju pagājis garām saulei, neviens neļāva man ieiet savā namā, lai gan man bija maize un ūdens, kā arī salmi un barība manam ēzelim, un man nekā netrūkst."
22 Un Hadads atbildēja un sacīja viņam: “Visu, kas tev vajadzēs, es nodrošināšu, bet ielā tu nepaliksi visu nakti.”
23 Un Hedads atveda viņu uz viņa māju, un viņš noņēma ēzelim apmetni ar auklu un atveda viņus uz savu māju, un viņš deva ēzelim salmus un barību, kamēr ceļotājs ēda un dzēra Hedada mājā, un viņš tur palika to nakti.
24 Un no rīta ceļotājs agri piecēlās, lai turpinātu savu ceļojumu, kad Hedads viņam sacīja: “Pagaidi, mierini savu sirdi ar maizes kumosu un tad ej!” Un vīrs tā arī izdarīja; un viņš palika pie viņa, un viņi abi kopā ēda un dzēra visas dienas garumā, kad vīrs piecēlās, lai ietu.
25 Un Hadads viņam sacīja: “Redzi, diena iet uz beigām, tev labāk palikt visu nakti, lai tava sirds tiktu mierināta.” Un viņš viņu tā piespieda, ka viņš tur palika visu nakti, un otrajā dienā viņš agri piecēlās, lai dotos prom, kad Hadads viņu piespieda, sacīdams: “Mierini savu sirdi ar maizes kumosu un tad ej.” Un viņš palika un ēda pie viņa arī otro dienu, un tad vīrs piecēlās, lai turpinātu savu ceļojumu.
26 Un Hadads viņam sacīja: “Redzi, diena iet uz beigām, paliec pie manis, lai mierinātu tavu sirdi, un no rīta celies agri un ej savu ceļu.”
27 Un vīrs negribēja palikt, bet piecēlās un apsedloja savu ēzeli, un kamēr viņš apsedloja savu ēzeli, Hadada sieva sacīja savam vīram: “Redzi, šis vīrs jau divas dienas ir pie mums palicis, ēdot un dzerot, un viņš mums neko nav devis, un tagad viņš aizies no mums, neko nedodot?” Un Hadads viņai sacīja: “Esi kluss!”
28 Un vīrs apsedloja savu ēzeli, lai dotos ceļā, un viņš lūdza Hadadu iedot viņam auklu un apmetni, lai to uzsietu ēzelim.
29 Un Hadads viņam sacīja: "Ko tu saki?" Un viņš tam sacīja: "Ka tu, mans kungs, man dosi to auklu un to apmetni, kas darināti no dažādām krāsām, ko tu esi paslēpis pie sevis savā namā, lai to sargātu."
30 Un Hedads atbildēja vīram, sacīdams: “Šī ir tava sapņa interpretācija: aukla, ko tu redzēji, nozīmē, ka tava dzīve tiks pagarināta kā aukla, un, redzot apmetni, kas izkrāsota visādās krāsās, tas nozīmē, ka tev būs vīna dārzs, kurā tu stādīsi visādu augļu kokus.”
31 Un ceļotājs atbildēja, sacīdams: “Ne tā, mans kungs, jo es biju nomodā, kad es tev iedevu auklu un arī apmetni, kas bija austs no dažādām krāsām, ko tu noņēmi no ēzeļa, lai tos man noliktu malā.” Un Hedads atbildēja un sacīja: “Patiesi, es tev esmu izstāstījis tava sapņa interpretāciju, un tas ir labs sapnis, un šī ir tā interpretācija.”
32 Tagad cilvēku dēli dod man četrus sudraba gabalus, tā ir mana maksa par sapņu izskaidrošanu, un tikai no tevis man vajag trīs sudraba gabalus.
33 Un vīrs bija sadusmots par Hedada vārdiem, un viņš rūgti raudāja, un viņš atveda Hedadu pie Seraka, Sodomas soģa.
34 Un vīrs izklāstīja savu lietu tiesneša Seraka priekšā, kad Hedads atbildēja, sacīdams: “Tas tā nav, bet lieta tā ir palikusi.” Un tiesnesis sacīja ceļotājam: “Šis vīrs Hedads tev saka patiesību, jo pilsētās viņš ir slavens ar precīzu sapņu tulkošanu.”
35 Un vīrs iesaucās tiesneša vārdā un sacīja: “Ne tā, mans kungs, jo tas bija tanī dienā, kad es viņam devu virvi un apmetni, kas bija uz ēzeļa, lai viņš tos noliktu savā namā.” Un viņi abi strīdējās tiesneša priekšā, viens sacīja: “Tā tas ir,” bet otrs apgalvoja pretējo.
36 Un Hadads sacīja vīram: “Dod man četrus sudraba gabalus, ko es prasu par savu sapņu izskaidrošanu; es netaisos atļauties; un dod man to četru ēdienreižu izmaksas, ko tu ēdi manā mājā.”
37 Un vīrs sacīja Hadadam: “Patiesi, es tev samaksāšu par to, ko es ēdu tavā namā, tikai atdod man auklu un apmetni, ko tu esi paslēpis savā namā.”
38 Un Hedads atbildēja tiesneša priekšā un sacīja vīram: “Vai es tev nepastāstīju tava sapņa interpretāciju? Auka nozīmē, ka tavas dienas tiks pagarinātas kā aukla, un apmetnis nozīmē, ka tev būs vīna dārzs, kurā tu stādīsi visādus augļu kokus.”
39 Šī ir tava sapņa pareizā interpretācija: tagad iedod man četrus sudraba gabalus, kas man nepieciešami kā atlīdzība, jo es tev nekādu atlaidi nedošu.
40 Un vīrs raudāja par Hedada vārdiem, un viņi abi strīdējās tiesneša priekšā, un tiesnesis deva pavēles saviem kalpiem, kuri tos pārsteidzīgi padzina no mājas.
41 Un viņi aizgāja, strīdēdamies ar tiesnesi, kad Sodomas iedzīvotāji tos dzirdēja, un tie sapulcējās ap tiem un kliedza pret svešinieku, un viņi to pārsteidzīgi padzina no pilsētas.
42 Un vīrs turpināja savu ceļojumu uz ēzeļa ar dvēseles rūgtumu, vaimanādams un raudādams.
43 Un, iedams tālāk, viņš raudāja par to, kas viņam bija noticis samaitātā Sodomas pilsētā.

19. NODAĻA

1 Un Sodomas pilsētām bija četri soģi uz četrām pilsētām, un šie bija viņu vārdi: Seraks Sodomas pilsētā, Šarkads Gomorā, Zabnaks Admā un Menons Cebojimā.

2 Un Ābrahāma kalps Eliēzers tiem piešķīra dažādus vārdus un pārvērta Seraku par Šakrā, Šarkadu par Šakrūru, Zebnaku par Kezobimu un Menonu par Matzlodinu.
3 Un pēc savu četru soģu vēlēšanās Sodomas un Gomoras iedzīvotājiem pilsētu ielās tika uzceltas gultas, un, ja kāds vīrietis nonāca šajās vietās, viņi viņu satvēra un aizveda uz vienu no savām gultām un ar varu lika viņam tajās gulēt.
4 Un, kad viņš apgūlās, trīs vīri nostājās pie viņa galvgaļa un trīs pie kājām un mērīja viņu pēc gultas garuma, un, ja vīrs bija mazāks par gultu, šie seši vīri viņu izstiepa katrā galā, un, kad viņš viņus sauca, tie viņam neatbildēja.
5 Un, ja viņš bija garāks par gultu, viņi savilka kopā gultas abas malas katrā galā, līdz vīrietis sasniedza nāves vārtus.
6 Un, ja viņš turpināja tos saukt, tie viņam atbildēja, sacīdami: "Tā notiks ar vīru, kas ienāks mūsu zemē."
7 Un, kad vīri dzirdēja visu to, ko Sodomas pilsētu iedzīvotāji darīja, viņi atturējās turp nākt.
8 Un, kad viņu zemē ieradās nabags vīrs, viņi viņam deva sudrabu un zeltu un visā pilsētā izsludināja paziņojumu, ka viņam nedrīkst dot ne kumosa maizes, un, ja svešinieks tur uzturējās dažas dienas un nomira no bada, nespēdams dabūt ne kumosa maizes, tad pēc viņa nāves visi pilsētas iedzīvotāji nāca un paņēma savu sudrabu un zeltu, ko tie viņam bija devuši.
9 Un tie, kas varēja atpazīt sudrabu vai zeltu, ko tie viņam bija devuši, to paņēma atpakaļ, un pēc viņa nāves tie viņam arī novilka drēbes un ap tām kaujās, un tas, kurš guva virsroku pār savu tuvāko, tās paņēma.
10 Pēc tam viņi viņu aiznesa un apglabāja zem kādiem krūmiem tuksnesī; tā viņi visu dienu darīja ar ikvienu, kas pie viņiem nāca un nomira viņu zemē.
11 Un pēc kāda laika Sāra sūtīja Eliēzeru uz Sodomu, lai apciemotu Lotu un izjautātu viņa labklājību.
12 Un Eliēzers devās uz Sodomu un sastapa kādu sodomnieku, kas cīnījās ar svešinieku, un sodomnieks novilka nabagam visas drēbes un aizgāja.
13 Un šis nabaga vīrs sauca pie Eliēzera un lūdza viņa labvēlību par to, ko Sodomas vīrs viņam bija nodarījis.
14 Un viņš tam sacīja: "Kādēļ tu tā rīkojies pret nabaga vīru, kas nāca uz tavu zemi?"
15 Un Sodomas vīrs atbildēja Eliēzeram, sacīdams: "Vai šis vīrs ir tavs brālis, vai Sodomas iedzīvotāji tevi šodien ir iecēluši par tiesnesi, ka tu runā par šo vīru?"
16 Un Ēliēzers strīdējās ar sodomnieku nabaga vīra dēļ, un, kad Ēliēzers tuvojās, lai atņemtu nabaga vīra drēbes no sodomnieka, viņš steidzās un iesita Ēliēzeram ar akmeni pa pieri.
17 Un asinis tecēja bagātīgi no Ēliēzera pieres, un, kad vīrs ieraudzīja asinis, viņš satvēra Ēliēzeru, sacīdams: "Dod man algu par to, ka esmu atbrīvojis tevi no šīm ļaunajām asinīm, kas bija tavā pierē, jo tāda ir paraža un likums mūsu zemē."
18 Un Eliēzers viņam sacīja: "Tu mani esi ievainojis un prasi no manis tavu algu." Bet Eliēzers negribēja uzklausīt Sodomas vīra vārdus.
19 Un vīrs sagrāba Eliēzeru un aizveda viņu pie Sodomas soģa Šahras, lai viņš tiesātos.
20 Un vīrs sacīja tiesnesim: "Es tevi lūdzu, mans kungs, tā šis vīrs ir darījis, jo es viņu iesitu ar akmeni, ka asinis tecēja no viņa pieres, un viņš negrib man dot manu algu."
21 Un tiesnesis sacīja Ēliēzeram: "Šis vīrs tev runā patiesību, dod viņam viņa algu, jo tāda ir mūsu zemes tradīcija." Un Ēliēzers dzirdēja tiesneša vārdus, pacēla akmeni un iesita tiesnesim, un akmens trāpīja viņam pa pieri, un asinis stipri tecēja no tiesneša pieres. Un Ēliēzers sacīja: "Ja tāda ir tava tradīcija, tad dod šim vīram to, ko man vajadzēja viņam dot, jo tas bija tavs lēmums, tu to noteici."
22 Un Eliēzers atstāja Sodomas vīru pie tiesneša, un tas aizgāja.
23 Un, kad Elama ķēniņi bija karojuši ar Sodomas ķēniņiem, Elama ķēniņi sagūstīja visu Sodomas īpašumu un sagūstīja Latu kopā ar viņa īpašumu, un, kad tas tika paziņots Ābrahāmam, viņš devās un karoja ar Elama ķēniņiem, un viņš atguva no viņu rokām visu Lata īpašumu, kā arī Sodomas īpašumu.
24 Tanī laikā Lata sieva dzemdēja viņam meitu, un viņš nosauca viņu par Paltitu, sacīdams: "Dievs viņu un visu viņa namu bija izglābis no Elama ķēniņiem." Un Paltita, Lata meita, uzauga, un viens no Sodomas vīriem viņu ņēma par sievu.
25 Un kāds nabags vīrs ieradās pilsētā meklēt iztiku un palika pilsētā dažas dienas, un visi Sodomas iedzīvotāji izsludināja par savu paradumu nedot šim vīram ne kumosa maizes, līdz viņš nokritīs zemē miris, un viņi tā arī izdarīja.
26 Un Paltita, Lota meita, ieraudzīja šo vīru guļam uz ielas badā, un neviens viņam neko nedeva, lai uzturētu viņu dzīvu, un viņš bija uz nāves robežas.
27 Un viņas dvēseli pārņēma žēlums par to vīru, un viņa to slepeni baroja ar maizi daudzas dienas, un šī vīra dvēsele atdzīvojās.
28 Jo, kad viņa gāja pēc ūdens, viņa lika maizi ūdens krūkā, un, kad viņa nonāca vietā, kur dzīvoja nabags, viņa ņēma maizi no krūkas un deva viņam ēst; tā viņa darīja daudzas dienas.
29 Un visi Sodomas un Gomoras iedzīvotāji brīnījās, kā šis vīrs varēja tik daudzas dienas izturēt badu.
30 Un viņi sacīja viens otram: "Tas var būt tikai tāpēc, ka viņš ēd un dzer, jo neviens cilvēks nevar izturēt tik daudz dienu badu vai dzīvot kā šis vīrs, pat viņa seja nemainītos." Un trīs vīri paslēpās vietā, kur atradās nabags vīrs, lai uzzinātu, kas viņam atnesa maizi ēst.
31 Un tanī dienā Paltita, Lota meita, izgāja pēc ūdens, un viņa ielika maizi savā ūdens krūkā, un viņa gāja smelt ūdeni pie nabaga vīra vietas, un viņa izņēma maizi no krūkas un deva to nabagam vīram, un viņš to ēda.
32 Un tie trīs vīri redzēja, ko Paltita izdarīja ar nabaga vīru, un viņi viņai sacīja: "Tātad tu esi tā, kas viņu uzturēja, un tāpēc viņš nav nomiris badā, nav mainījies izskatā un nav miris kā pārējie."
33 Un tie trīs vīri izgāja no vietas, kur tie bija paslēpušies, un satvēra Paltitu un maizi, kas bija nabaga vīra rokā.
34 Un viņi paņēma Paltitu un atveda viņu savu tiesnešu priekšā, un tie sacīja viņiem: "Tā viņa rīkojās, un tieši viņa apgādāja nabagu ar maizi, tāpēc viņš nenomira visu šo laiku; tāpēc tagad paziņojiet mums sodu, kas pienākas šai sievietei par mūsu likuma pārkāpšanu."
35 Un Sodomas un Gomoras iedzīvotāji sapulcējās un iekurināja uguni pilsētas ielā, un viņi satvēra sievieti un iemeta viņu ugunī, un viņa tika sadedzināta pelnos.
36 Un Admas pilsētā bija sieviete, kurai viņi rīkojās tāpat.

37 Jo kāds ceļotājs ieradās Admas pilsētā, lai tur pārnakšņotu, ar nodomu no rīta doties mājās, un viņš apsēdās pretī jaunās sievietes tēva mājas durvīm, lai tur paliktu, jo saule jau bija norietējusi, kad viņš bija sasniedzis šo vietu; un jaunā sieviete ieraudzīja viņu sēžam pie mājas durvīm.
38 Un viņš lūdza viņai padzerties ūdeni, un viņa viņam sacīja: “Kas tu esi?” Un viņš viņai sacīja: “Es šodien gāju ceļā un nonācu šeit, kad saule norietēja, tāpēc es palikšu šeit visu nakti, un no rīta es celšos agri un turpināšu savu ceļojumu.”
39 Un jaunā sieviete iegāja namā un atnesa vīram maizi un ūdeni, lai ēstu un dzertu.
40 Un šis notikums kļuva zināms Admas ļaudīm, un viņi sapulcējās un atveda jauno sievieti tiesnešu priekšā, lai tie viņu tiesātu par šo rīcību.
41 Un tiesnesis sacīja: “Nāves spriedumam ir jānāk pār šo sievieti, jo viņa pārkāpa mūsu likumu, un tāpēc šis ir spriedums par viņu.
42 Un šo pilsētu iedzīvotāji sapulcējās un izveda jauno sievieti un svaidīja viņu ar medu no galvas līdz kājām, kā tiesnesis bija noteicis, un viņi nolika viņu bišu spieta priekšā, kas toreiz atradās viņu stropos, un bites lidoja viņai virsū un dzelēja viņu, ka visa viņas ķermenis pietūka.
43 Un jaunā sieviete kliedza bišu dēļ, bet neviens nepievērsa viņai uzmanību un neapžēlojās par viņu, un viņas kliedzieni pacēlās debesīs.
44 Un Tas Kungs bija saniknots par šo un visiem Sodomas pilsētu darbiem, jo viņiem bija pārpilnībā pārtikas un miers viņu vidū, un viņi joprojām negribēja uzturēt nabagos un trūkumcietējus, un tajās dienās viņu ļaunie darbi un grēki kļuva lieli Tā Kunga priekšā.
45 Un Tas Kungs sūtīja pēc diviem no eņģeļiem, kas bija ieradušies Ābrahāma namā, lai iznīcinātu Sodomu un tās pilsētas.
46 Un eņģeļi piecēlās no Ābrahāma telts durvīm pēc tam, kad tie bija ēduši un dzēruši, un vakarā viņi nonāca Sodomā, un Lats tad sēdēja Sodomas vārtos, un, kad viņš tos ieraudzīja, viņš piecēlās, lai tiem pretī dotos, un viņš paklanījās līdz zemei.
47 Un viņš tos ļoti lūdza un ieveda savā namā un deva tiem ēdienu, ko tie ēda, un tie palika viņa namā visu nakti.
48 Un eņģeļi sacīja Lotam: “Celies, izej no šīs vietas, tu un viss, kas tev pieder, lai tu netiktu iznīcināts šīs pilsētas grēka dēļ, jo Tas Kungs šo vietu iznīcinās.”
49 Un eņģeļi satvēra Lata roku un viņa sievas roku, un viņa bērnu rokas, un visu, kas viņam piederēja, un izveda viņu ārā un novietoja ārpus pilsētām.
50 Un tie sacīja Lotam: "Glāb savu dzīvību!" Un viņš aizbēga un viss, kas viņam piederēja.
51 Tad Tas Kungs lika pār Sodomu un Gomoru un visām šīm pilsētām lietum no Tā Kunga no debesīm – sēram un ugunij.
52 Un viņš izpostīja šīs pilsētas, visu līdzenumu un visus pilsētu iedzīvotājus, un visu, kas auga virs zemes; un Ado, Lata sieva, atskatījās, lai redzētu pilsētu izpostīšanu, jo viņas žēlums bija pārņemts viņas meitu dēļ, kas bija palikušas Sodomā, jo tās nebija gājušas viņai līdzi.
53 Un, kad viņa atskatījās, viņa kļuva par sālsstabu, un tas joprojām ir tanī vietā līdz pat šai dienai.
54 Un vērši, kas stāvēja tanī vietā, ik dienas laizīja sāli līdz kāju galiem, un no rīta tas atkal uzpeldēja, un tie to atkal laizīja līdz pat šai dienai.
55 Un Lats un divas viņa meitas, kas bija palikušas pie viņa, aizbēga un aizbēga uz Adullāma alu, un viņi tur palika kādu laiku.
56 Un Ābrahāms agri no rīta piecēlās, lai redzētu, kas bija noticis ar Sodomas pilsētām, un viņš redzēja, ka pilsētu dūmi ceļas augšup kā no krāsns.
57 Un Lats un viņa divas meitas palika alā, un viņi lika savam tēvam dzert vīnu, un viņi gulēja ar viņu, jo viņi teica, ka uz zemes nav neviena cilvēka, kas varētu no viņiem izaudzināt sēklu, jo viņi domāja, ka visa zeme ir iznīcināta.
58 Un viņas abas gulēja pie sava tēva, un viņas tapa grūtas un dzemdēja dēlus, un pirmdzimtā nosauca sava dēla vārdu Moābs, sacīdama: "No sava tēva es viņu esmu ieņēmusi; viņš ir moābiešu tēvs līdz pat šai dienai."
59 Un jaunākā nosauca savu dēlu par Benami; viņš ir Amona bērnu tēvs līdz pat šai dienai.
60 Un pēc tam Lats un viņa divas meitas aizgāja no turienes, un viņš dzīvoja otrpus Jordānai ar savām divām meitām un viņu dēliem, un Lata dēli uzauga, un viņi aizgāja un ņēma sev sievas no Kanaāna zemes, un viņi dzemdināja bērnus, un viņi bija auglīgi un vairojās.

20. NODAĻA

1 Un tanī laikā Ābrahāms devās ceļā no Mamres līdzenuma un devās uz filistiešu zemi un dzīvoja Gerārā; divdesmit piektajā Ābrahāma dzīves gadā Kānaāna zemē, un tas bija viņa simtais dzīves gads, kad viņš nonāca Gerārā, filistiešu zemē.
2 Un, kad viņi iegāja zemē, viņš sacīja savai sievai Sārai: "Saki, ka esi mana māsa, ikvienam, kas tevi jautā, lai mēs varētu izbēgt no zemes iedzīvotāju ļaunuma."
3 Un, kad Ābrahāms dzīvoja filistiešu zemē, filistiešu ķēniņa Abimeleha kalpi redzēja, ka Sāra ir ļoti skaista, un tie jautāja Ābrahāmam par viņu, un viņš sacīja: "Viņa ir mana māsa."
4 Un Abimeleha kalpi devās pie Abimeleha un sacīja: “Kāds vīrs no Kānaāna zemes ir ieradies, lai dzīvotu šajā zemē, un viņam ir māsa, kas ir ļoti skaista.”
5 Un Abimelehs dzirdēja savu kalpu vārdus, kas viņam slavēja Sāru, un Abimelehs sūtīja savus kalpus, un tie atveda Sāru pie ķēniņa.
6 Un Sāra nonāca Abimeleha namā, un ķēniņš redzēja, ka Sāra ir skaista, un viņa viņam ļoti patika.
7 Un viņš piegāja pie viņas un sacīja viņai: "Kas tev ir tas vīrs, ar kuru tu atnāci mūsu zemē?" Un Sāra atbildēja un sacīja: "Viņš ir mans brālis, un mēs atnācām no Kanaāna zemes, lai dzīvotu visur, kur vien varam atrast vietu."
8 Un Abimelehs sacīja Sārai: “Redzi, mana zeme ir tavā priekšā, novieto savu brāli jebkurā šīs zemes daļā, kas tev patīk, un mūsu pienākums būs viņu paaugstināt un paaugstināt pāri visiem zemes iedzīvotājiem, jo viņš ir tavs brālis.”
9 Un Abimelehs sūtīja pēc Ābrahāma, un Ābrahāms nonāca pie Abimeleha.
10 Un Abimelehs sacīja Ābrahāmam: “Redzi, es esmu pavēlējis, lai tev tiktu izrādīta godināšana tavas māsas Sāras dēļ, kā tu vēlies.”

11 Un Ābrahāms aizgāja no ķēniņa, un ķēniņa pavadoņi sekoja viņam.
12 Kā vakarā, pirms vīri apguļas, lai atpūstos, ķēniņš sēdēja savā tronī, un viņu pārņēma dziļš miegs, viņš apgūlās tronī un gulēja līdz rītam.
13 Un viņam bija sapnis, ka Tā Kunga eņģelis pienāca pie viņa ar izvilktu zobenu rokā, un eņģelis nostājās virs Abimeleha un gribēja viņu nonāvēt ar zobenu, un ķēniņš savā sapnī bija pārbijies un sacīja eņģelim: "Ar ko es esmu grēkojis pret tevi, ka tu nāc mani nonāvēt ar savu zobenu?"
14 Un eņģelis atbildēja un sacīja Abimeleham: “Redzi, tu mirsi tās sievietes dēļ, kuru tu vakar atvedi savā namā, jo viņa ir precēta sieviete, Ābrahāma sieva, kurš nāca tavā namā; tāpēc tagad atdod šim vīram viņa sievu, jo viņa ir viņa sieva; un, ja tu viņu neatdosi, tad zini, ka tu mirsi, tu un viss, kas tev pieder.”
15 Un tanī naktī filistiešu zemē izcēlās liela kliedziena gaita, un zemes iedzīvotāji ieraudzīja stāvam vīru ar izvilktu zobenu rokā, un viņš sita zemes iedzīvotājus ar zobenu, jā, viņš turpināja tos sist.
16 Un Tā Kunga eņģelis tanī naktī sita visu filistiešu zemi, un tanī naktī un nākamajā rītā izcēlās liels haoss.
17 Un visas dzemdes tika slēgtas, un visi viņu augļi, un Tā Kunga roka bija pār tām Sāras, Ābrahāma sievas, dēļ, kuru Abimelehs bija apprecējis.
18 Un no rīta Abimelehs piecēlās šausmās, apjukumā un lielās bailēs, un viņš sūtīja un lika aicināt savus kalpus, un viņš tiem atstāstīja savu sapni, un ļaudis ļoti nobijās.
19 Un kāds vīrs, stāvēdams starp ķēniņa kalpiem, atbildēja ķēniņam, sacīdams: “Ak, valdniek ķēniņ, atdod šo sievieti viņas vīram, jo viņš ir viņas vīrs, jo tas pats notika ar Ēģiptes ķēniņu, kad šis vīrs ieradās Ēģiptē.”
20 Un viņš sacīja par savu sievu: “Viņa ir mana māsa, jo tāds ir viņa paradums, kad viņš ienāk dzīvot zemē, kurā viņš ir svešinieks.”
21 Un faraons lika un ņēma šo sievieti par sievu, un Tas Kungs sūtīja pār viņu smagas mocības, līdz viņš atdeva sievieti viņas vīram.
22 Tāpēc tagad, ak, valdniek ķēniņ, zini, kas vakar naktī notika ar visu zemi, jo tur bija ļoti liels izbīlums, lielas sāpes un vaimanas, un mēs zinām, ka tas bija tās sievietes dēļ, kuru tu biji paņēmis.
23 Tāpēc tagad atdodiet šo sievieti viņas vīram, lai mums nenotiktu tāpat kā faraonam, Ēģiptes ķēniņam, un viņa pavalstniekiem, un lai mēs nemirtu; un Abimelehs steidzās un lika aicināt Sāru, un viņa nāca viņa priekšā, un viņš lika Ābrahāmam stāties viņa priekšā.
24 Un Abimelehs tiem sacīja: “Ko jūs darāt, apgalvodami, ka esat brālis un māsa, un es šo sievieti ņēmu par sievu?”
25 Un Ābrahāms sacīja: “Es domāju, ka man būs jāmirst savas sievas dēļ.” Tad Abimelehs ņēma sīklopus un liellopus, kalpus un kalpones, un tūkstoš sudraba gabalus un deva tos Ābrahāmam, un viņš atdeva viņam Sāru.
26 Un Abimelehs sacīja Ābrahāmam: “Redzi, visa zeme ir tavā priekšā, apmeties tajā, kur vien vēlies.”
27 Un Ābrahāms un Sāra, viņa sieva, aizgāja no ķēniņa klātbūtnes ar godu un cieņu, un viņi dzīvoja zemē, proti, Gerārā.
28 Un visi filistiešu zemes iedzīvotāji un ķēniņa kalpi joprojām cieta sāpes sērgas dēļ, ko eņģelis visu nakti bija tiem uzlicis Sāras dēļ.
29 Un Abimelehs sūtīja pēc Ābrahāma un sacīja: “Lūdz tagad par saviem kalpiem To Kungu, savu Dievu, lai Viņš atbrīvotos no šīs mirstības no mūsu vidus.”
30 Un Ābrahāms lūdza Dievu par Abimelehu un saviem pavalstniekiem, un Tas Kungs uzklausīja Ābrahāma lūgšanu un dziedināja Abimelehu un visus viņa pavalstniekus.

21. NODAĻA

1 Un tanī laikā, pēc gada un četriem mēnešiem, kopš Ābrahāms dzīvoja filistiešu zemē Gerārā, Dievs apmeklēja Sāru, un Tas Kungs viņu atcerējās, un viņa kļuva grūta un dzemdēja Ābrahāmam dēlu.
2 Un Ābrahāms nosauca dēlu, kas viņam bija dzimis un ko Sāra viņam dzemdēja, par Īzāku.
3 Un Ābrahāms apgraizīja savu dēlu Īzāku, kad viņam bija astoņas dienas, kā Dievs bija pavēlējis Ābrahāmam darīt ar saviem pēcnācējiem pēc viņa; un Ābrahāmam bija simts, bet Sārai deviņdesmit gadi, kad Īzāks viņiem piedzima.
4 Un bērns auga un tika atšķirts, un Ābrahāms sarīkoja lielas dzīres tanī dienā, kad Īzāks tika atšķirts.
5 Un Šems, Ēbers un visi zemes lielie ļaudis, arī Abimelehs, filistiešu ķēniņš, un viņa kalpi, un Pikols, viņa karaspēka virspavēlnieks, ieradās ēst, dzert un priecāties mielastā, ko Ābrahāms bija sarīkojis sava dēla Īzāka atšķiršanas dienā.
6 Arī Terahs, Ābrahāma tēvs, un viņa brālis Nahors nāca no Hāranas, viņi un visi, kas tiem piederēja, jo viņi ļoti priecājās, dzirdot, ka Sārai ir piedzimis dēls.
7 Un tie nāca pie Ābrahāma, un tie ēda un dzēra mielastā, ko Ābrahāms bija sarīkojis Īzāka atšķiršanas dienā.
8 Un Terahs un Nahors priecājās kopā ar Ābrahāmu un palika pie viņa daudzas dienas filistiešu zemē.
9 Tanī laikā Serugs, Reu dēls, nomira Īzāka, Ābrahāma dēla, dzimšanas pirmajā gadā.
10 Un viss Seruga mūžs bija divi simti trīsdesmit deviņi gadi, tad viņš nomira.
11 Un Išmaēls, Ābrahāma dēls, tanīs dienās pieauga; viņam bija četrpadsmit gadi, kad Sāra dzemdēja Ābrahāmam Īzāku.
12 Un Dievs bija ar Išmaēlu, Ābrahāma dēlu, un viņš uzauga, un iemācījās lietot loku un kļuva par lokšāvēju.
13 Un, kad Īzākam bija pieci gadi, viņš sēdēja kopā ar Išmaēlu telts durvīs.
14 Un Išmaēls pienāca pie Īzāka un apsēdās viņam pretī, un viņš paņēma loku, uzvilka to un ielika tajā bultu, un grasījās nogalināt Īzāku.
15 Un Sāra redzēja, ko Išmaēls vēlējās darīt savam dēlam Īzākam, un tas viņu ļoti apbēdināja sava dēla dēļ, un viņa sūtīja pēc Ābrahāma un sacīja viņam: “Pamet šo kalponi un viņas dēlu, jo viņas dēls nebūs mantinieks kopā ar manu dēlu, jo tieši to viņš šodien mēģināja ar viņu izdarīt.”
16 Un Ābrahāms paklausīja Sāras balsij, un viņš piecēlās agri no rīta, un viņš ņēma divpadsmit maizes klaipus un ūdens pudeli, ko viņš deva Hagarai, un aizsūtīja viņu prom ar viņas dēlu, un Hagara devās ar savu dēlu uz tuksnesi, un viņi dzīvoja Pāranas tuksnesī kopā ar tuksneša iedzīvotājiem, un Išmaēls bija strēlnieks, un viņš dzīvoja tuksnesī ilgu laiku.

17 Un pēc tam viņš un viņa māte devās uz Ēģiptes zemi un tur dzīvoja, un Hagara ņēma savam dēlam sievu no Ēģiptes, un viņas vārds bija Meriba.
18 Un Išmaēla sieva ieņēma un dzemdēja četrus dēlus un divas meitas, un Išmaēls, viņa māte, sieva un bērni pēc tam devās atpakaļ uz tuksnesi.
19 Un viņi uzcēla sev teltis tuksnesī, kurās viņi dzīvoja, un viņi turpināja ceļot un tad atpūsties katru mēnesi un katru gadu.
20 Un Dievs deva Išmaēlam sīklopus un liellopus, un teltis viņa tēva Ābrahāma dēļ, un vīram vairojās lopu skaits.
21 Un Išmaēls dzīvoja tuksnešos un teltīs, ceļodams un ilgi atpūšoties, un viņš neredzēja sava tēva vaigu.
22 Un pēc kāda laika Ābrahāms sacīja savai sievai Sārai: "Es iešu un apraudzīšu savu dēlu Išmaēlu, jo man ir ilgošanās viņu redzēt, jo es viņu neesmu redzējis ilgu laiku."
23 Un Ābrahāms jāja ar vienu no saviem kamieļiem uz tuksnesi, lai meklētu savu dēlu Išmaēlu, jo viņš bija dzirdējis, ka tas dzīvo teltī tuksnesī ar visu, kas viņam pieder.
24 Un Ābrahāms devās uz tuksnesi un ap pusdienlaiku sasniedza Išmaēla telti, un viņš jautāja pēc Išmaēla, un viņš atrada Išmaēla sievu sēžam teltī ar saviem bērniem, un Išmaēla, viņas vīra, un viņa mātes, nebija kopā ar viņiem.
25 Un Ābrahāms jautāja Išmaēla sievai, sacīdams: “Kur Išmaēls ir devies?” Un viņa atbildēja: “Viņš ir devies uz lauku medīt, bet Ābrahāms vēl aizvien jāja uz kamieļa, jo viņš negribēja nokāpt zemē, kā viņš bija zvērējis savai sievai Sārai, ka nenokāps no kamieļa.”
26 Un Ābrahāms sacīja Ismaēla sievai: "Mana meita, iedod man mazliet ūdens, ko padzerties, jo esmu noguris no ceļojuma."
27 Un Išmaēla sieva atbildēja un sacīja Ābrahāmam: "Mums nav ne ūdens, ne maizes," un viņa turpināja sēdēt teltī un neievēroja Ābrahāmu, nedz arī jautāja viņam, kas viņš ir.
28 Bet viņa sita savus bērnus teltī un nolādēja tos, un viņa nolādēja arī savu vīru Išmaēlu un zaimoja viņu, un Ābrahāms dzirdēja Išmaēla sievas vārdus saviem bērniem, un viņš bija ļoti dusmīgs un neapmierināts.
29 Un Ābrahāms sauca sievieti, lai tā iznāktu pie viņa no telts, un sieviete nāca un nostājās Ābrahāma priekšā, jo Ābrahāms vēl jāja uz kamieļa.
30 Un Ābrahāms sacīja Išmaēla sievai: “Kad tavs vīrs Išmaēls atgriezīsies mājās, saki viņam šos vārdus:
31 Kāds ļoti vecs vīrs no filistiešu zemes atnāca šurp tevi meklēt, un tāds bija viņa izskats un vaibsts; es viņam nejautāju, kas viņš ir, un, tā kā tevis šeit nebija, viņš runāja ar mani un sacīja: "Kad Išmaēls, tavs vīrs, atgriezīsies, saki viņam, ka šis vīrs teica tā: Kad tu atgriezīsies mājās, noliec šo telts naglu, ko tu šeit esi uzlikusi, un iedzen tās vietā citu naglu."
32 Un Ābrahāms bija pabeidzis savus norādījumus sievietei, apgriezās un devās mājup uz kamieļa muguru.
33 Un pēc tam Išmaēls atgriezās no medībām kopā ar savu māti un atgriezās teltī, un viņa sieva viņam teica šos vārdus,
34 Kāds ļoti vecs vīrs no filistiešu zemes atnāca tevi meklēt, un tāds bija viņa izskats un stāvs; es viņam nejautāju, kas viņš ir, un, tā kā tevis nebija mājās, viņš man sacīja: “Kad tavs vīrs atgriezīsies mājās, saki viņam tā: tā saka vecais vīrs: noņemiet telts naglu, ko jūs šeit esat uzlikuši, un ielieciet tās vietā citu naglu.”
35 Un Išmaēls dzirdēja savas sievas vārdus un zināja, ka tas ir viņa tēvs un ka sieva viņu negodā.
36 Un Išmaēls saprata sava tēva vārdus, ko tas bija runājis savai sievai, un Išmaēls paklausīja sava tēva balsij, un Išmaēls atmeta to sievieti, un tā aizgāja.
37 Un pēc tam Išmaēls devās uz Kanaāna zemi un ņēma sev citu sievu un atveda viņu uz savu telti, uz vietu, kur viņš toreiz dzīvoja.
38 Un pēc trim gadiem Ābrahāms sacīja: “Es atkal iešu un apciemošu savu dēlu Išmaēlu, jo es viņu ilgu laiku neesmu redzējis.”
39 Un viņš uzkāpa uz sava kamieļa un devās uz tuksnesi, un ap pusdienlaiku viņš sasniedza Išmaēla telti.
40 Un viņš jautāja pēc Išmaēla, un viņa sieva iznāca no telts, un viņa sacīja: “Viņš šeit nav, mans kungs, jo viņš ir devies medīt laukos un barot kamieļus.” Un sieva sacīja Ābrahāmam: “Ieejiet manā kungā teltī un apēdiet kumosu maizes, jo tava dvēsele noteikti ir nogurusi ceļojuma dēļ.”
41 Un Ābrahāms viņai sacīja: “Es neapstāšos, jo steidzos turpināt savu ceļojumu, bet iedod man mazliet ūdens padzerties, jo man ir slāpes.” Un sieviete steidzās un ieskrēja teltī un atnesa Ābrahāmam ūdeni un maizi, ko nolika viņa priekšā un mudināja viņu ēst, un viņš ēda un dzēra, un viņa sirds tika mierināta, un viņš svētīja savu dēlu Išmaēlu.
42 Un viņš pabeidza savu maltīti un svētīja To Kungu, un viņš sacīja Išmaēla sievai: “Kad Išmaēls atgriezīsies mājās, saki viņam šos vārdus,
43 Kāds ļoti vecs vīrs no filistiešu zemes atnāca šurp un jautāja pēc tevis, bet tevis te nebija; un es viņam atnesu maizi un ūdeni, un viņš ēda un dzēra, un viņa sirds bija mierināta.
44 Un viņš man sacīja šos vārdus: “Kad tavs vīrs Išmaēls atgriezīsies mājās, tad saki viņam: tava telts nagla ir ļoti laba, nenoņem to no telts.”
45 Un Ābrahāms pabeidza pavēlēt sievietei un aizjāja uz savām mājām, uz filistiešu zemi; un, kad Išmaēls nonāca viņa teltī, viņa sieva izgāja viņam pretī ar prieku un priecīgu sirdi.
46 Un viņa viņam sacīja: "No filistiešu zemes nāca kāds vecs vīrs, un tāds bija viņa izskats, un viņš jautāja pēc tevis, bet tevis šeit nebija. Tad es atnesu maizi un ūdeni, un viņš ēda un dzēra, un viņa sirds bija mierināta.
47 Un viņš man sacīja šos vārdus: “Kad Išmaēls, tavs vīrs, atgriezīsies mājās, tad saki viņam: tava telts nagla ir ļoti laba, nenoņem to no telts.”
48 Un Išmaēls zināja, ka tas ir viņa tēvs un ka viņa sieva viņu bija godājusi, un Tas Kungs svētīja Išmaēlu.

22. NODAĻA

1 Tad Išmaēls cēlās un paņēma savu sievu, bērnus, lopus un visu, kas viņam piederēja, un no turienes viņš devās ceļā pie sava tēva filistiešu zemē.
2 Un Ābrahāms atstāstīja savam dēlam Išmaēlam visu, ko Išmaēls bija darījis ar savu pirmo sievu.
3 Un Išmaēls un viņa bērni dzīvoja pie Ābrahāma daudzas dienas tanī zemē, un Ābrahāms dzīvoja filistiešu zemē ilgu laiku.

4 Un dienas pieauga un sasniedza divdesmit sešus gadus, un pēc tam Ābrahāms ar saviem kalpiem un visu, kas viņam piederēja, aizgāja no filistiešu zemes un pārcēlās tālumā, un viņi tuvojās Hebronam, un viņi tur palika, un Ābrahāma kalpi raka ūdens akas, un Ābrahāms un visi, kas viņam piederēja, dzīvoja pie ūdens, un filistiešu ķēniņa Abimeleha kalpi dzirdēja ziņu, ka Ābrahāma kalpi bija izrakuši ūdens akas zemes robežās.
5 Un viņi nāca un strīdējās ar Ābrahāma kalpiem un aplaupīja viņus, atņemot viņiem lielo aku, ko tie bija izrakuši.
6 Un filistiešu ķēniņš Abimelehs dzirdēja par šo lietu, un viņš kopā ar Pikolu, savu karaspēka virspavēlnieku, un divdesmit saviem vīriem nāca pie Ābrahāma, un Abimelehs runāja ar Ābrahāmu par saviem kalpiem, un Ābrahāms norāja Abimelehu par aku, kuru viņa kalpi viņam bija aplaupījuši.
7 Un Abimelehs sacīja Ābrahāmam: “Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs, kas radījis visu zemi, es neesmu dzirdējis par darbu, ko mani kalpi ir darījuši taviem kalpiem, līdz pat šai dienai.”
8 Un Ābrahāms ņēma septiņas avis un deva tās Abimeleham, sacīdams: "Ņem, lūdzu, šīs no manām rokām, lai tās man būtu par liecību, ka es šo aku izraku."
9 Un Abimelehs ņēma septiņas avis, ko Ābrahāms viņam bija devis, jo viņš viņam bija devis arī lopus un liellopus daudz, un Abimelehs zvērēja Ābrahāmam par šo aku, tāpēc viņš nosauca šo aku par Bēršebu, jo tur viņi abi zvērēja par to.
10 Un viņi abi noslēdza derību Bēršebā, un Abimelehs cēlās kopā ar Pikolu, sava karaspēka virspavēlnieku, un visiem saviem vīriem, un viņi atgriezās filistiešu zemē, un Ābrahāms un viss, kas viņam piederēja, dzīvoja Bēršebā, un viņš bija tajā zemē ilgu laiku.
11 Un Ābrahāms iestādīja lielu birzi Bēršebā un uzcēla tai četrus vārtus uz visām četrām zemes pusēm un iestādīja tajā vīna dārzu, lai, ja ceļinieks nāca pie Ābrahāma, viņš iegāja pa jebkuriem vārtiem, kas bija viņa ceļā, un tur palika, un ēda, un dzēra, un paēda, un tad aizgāja.
12 Jo Ābrahāma nams vienmēr bija atvērts cilvēku dēliem, kas gāja garām un atgriezās, kas katru dienu nāca ēst un dzert Ābrahāma namā.
13 Un ikvienam vīram, kam bija izsalkums un kas nāca uz Ābrahāma namu, Ābrahāms deva maizi, lai tas varētu ēst un dzert un būt paēdis, un ikvienu, kas nāca uz viņa māju kails, viņš apģērba drēbēs, kādas vien vēlējās, un deva tam sudrabu un zeltu un darīja zināmu viņam To Kungu, kas viņu bija radījis uz zemes; to Ābrahāms darīja visu savu mūžu.
14 Un Ābrahāms, viņa bērni un viss, kas viņam piederēja, dzīvoja Bēršebā un uzcēla savu telti līdz pat Hebronai.
15 Un Ābrahāma brālis Nahors un viņa tēvs, un visi, kas tiem piederēja, dzīvoja Hāranā, jo viņi nebija devušies kopā ar Ābrahāmu uz Kanaāna zemi.
16 Un Nahoram piedzima bērni, kurus viņam dzemdēja Milka, Hārana meita, Sāras, Ābrahāma sievas, māsa.
17 Un šie ir viņu vārdi, kas viņam dzimuši: Ūcs, Būzs, Kemuēls, Keseds, Hazo, Pildašs, Tidlafs un Betuēls, astoņi dēli; šie ir Milkas bērni, ko viņa dzemdēja Nahoram, Ābrahāma brālim.
18 Un Nahoram bija konkubīne, un viņas vārds bija Reuma, un viņa dzemdēja Nahoram arī Zebahu, Gahašu, Tahašu un Maāhu, četrus dēlus.
19 Un Nahoram dzima divpadsmit dēli bez viņa meitām, un arī viņām Hāranā dzima bērni.
20 Un Uca, Nahora pirmdzimtā, bērni bija Abijs, Kerefs, Gadīns, Meluss un viņu māsa Debora.
21 Un Būza dēli bija Berahels, Naamats, Ševa un Madonu.
22 Un Kemuēla dēli bija Arāms un Rehobs.
23 Un Kesedas dēli bija Anamlehs, Mešajs, Benons un Jifijs; un Hazo dēli bija Pildašs, Mehijs un Ofers.
24 Un Pildaša dēli bija Aruds, Hamums, Mereds un Molohs.
25 Un Tidlafa dēli bija Mušans, Kušans un Mucijs.
26 Un Betuēla bērni bija Sehars, Lābans un viņu māsa Rebeka.
27 Šīs ir Nahora bērnu dzimtas, kas tiem dzimuši Hāranā; Arams, Kemuēla dēls, un viņa brālis Rehobs aizgāja no Hāranas un atrada ieleju zemē pie Eifratas upes.
28 Un viņi tur uzcēla pilsētu un nosauca to par Arama dēla Petora vārdu, tas ir, Arama Naherajima, līdz pat šai dienai.
29 Un arī Kesedas bērni devās dzīvot tur, kur vien varēja atrast vietu, un viņi devās un atrada ieleju pretī Šinaras zemei, un viņi tur apmetās.
30 Un viņi tur uzcēla sev pilsētu un nosauca pilsētu par Kesedu pēc sava tēva vārda; tā ir zeme Kasdim līdz pat šai dienai, un Kasdim dzīvoja tanī zemē, un viņi bija auglīgi un ļoti vairojās.
31 Un Terahs, Nahora un Ābrahāma tēvs, savā vecumā gāja un ņēma vēl vienu sievu, un viņas vārds bija Pelila, un viņa ieņēma un dzemdēja viņam dēlu, un viņš nosauca viņu par Zobu.
32 Un Terahs dzīvoja divdesmit piecus gadus pēc tam, kad bija dzemdinājis Zobu.
33 Un Terahs nomira tanī gadā, tas ir, trīsdesmit piektajā gadā pēc Īzāka, Ābrahāma dēla, dzimšanas.
34 Un Teraha mūžs bija divi simti pieci gadi, un viņš tika apglabāts Hāranā.
35 Un Zoba, Teraha dēls, nodzīvoja trīsdesmit gadus un dzemdināja Aramu, Ahlisu un Meriku.
36 Un Arāmam, Zobas dēlam, kas bija Teraha dēls, bija trīs sievas, un viņš dzemdināja divpadsmit dēlus un trīs meitas; un Tas Kungs deva Arāmam, Zobas dēlam, bagātību un mantu, kā arī daudz lopu, sīklopu un liellopu, un šis vīrs ļoti vairojās.
37 Un Arams, Zobas dēls, un viņa brālis, un visa viņa saime devās ceļā no Hāranas, un viņi devās dzīvot, kur vien atradīs vietu, jo viņu īpašumi bija pārāk lieli, lai paliktu Hāranā; jo viņi nevarēja apstāties Hāranā kopā ar saviem brāļiem, Nahora bērniem.
38 Un Arams, Cobas dēls, devās kopā ar saviem brāļiem, un tie atrada ieleju tālumā austrumu virzienā un tur apmetās.
39 Un viņi tur arī uzcēla pilsētu un nosauca to par Aramu pēc sava vecākā brāļa vārda; tas ir Arams - Zoba līdz pat šai dienai.
40 Un Īzāks, Ābrahāma dēls, tanīs dienās auga, un Ābrahāms, viņa tēvs, mācīja viņam Tā Kunga ceļu, lai viņš iepazītu To Kungu, un Tas Kungs bija ar viņu.
41 Un, kad Īzākam bija trīsdesmit septiņi gadi, viņa brālis Išmaēls staigāja kopā ar viņu teltī.

42 Un Išmaēls lielījās Īzāka priekšā, sacīdams: “Man bija trīspadsmit gadi, kad Tas Kungs pavēlēja manam tēvam mūs apgraizīt, un es darīju pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš runāja manam tēvam, un es nodevu savu dvēseli Tam Kungam, un es nepārkāpu Viņa vārdu, ko Viņš pavēlēja manam tēvam.
43 Un Īzāks atbildēja Ismaēlam, sacīdams: "Kāpēc tu man lielies ar šo mazu gabaliņu no savas miesas, ko tu esi paņēmis no savas miesas, par ko Tas Kungs tev ir pavēlējis?"
44 Tik tiešām, ka Tas Kungs, mana tēva Ābrahāma Dievs, dzīvo, ja Tas Kungs teiktu manam tēvam: ņem savu dēlu Īzāku un atnes viņam upuri Manā priekšā, Es neviltotos, bet ar prieku piekristu.
45 Un Tas Kungs dzirdēja vārdu, ko Īzāks bija runājis Ismaēlam, un tas Tā Kunga acīs patika, un Viņš nodomāja pārbaudīt Ābrahāmu šajā lietā.
46 Un pienāca diena, kad Dieva dēli nāca un nostājās Tā Kunga priekšā, un arī Sātans nāca kopā ar Dieva dēliem Tā Kunga priekšā.
47 Un Tas Kungs sacīja Sātanam: "No kurienes tu nāc?" Un Sātans atbildēja Tam Kungam un sacīja: "No klejošanas pa zemi un no staigāšanas pa to."
48 Un Tas Kungs sacīja Sātanam: “Kāds ir Tavs vārds Man par visiem zemes bērniem?” Un Sātans atbildēja Tam Kungam un sacīja: “Es esmu redzējis visus zemes bērnus, kas Tev kalpo, un Es Tevi atceros, kad viņiem no Tevis kaut kas ir vajadzīgs.”
49 Un, kad tu viņiem dod to, ko viņi no tevis prasa, viņi mierīgi apsēžas, tevi pamet un vairs tevi neatceras.
50 Vai tu esi redzējis Ābrahāmu, Teraha dēlu, kuram sākumā nebija bērnu, un viņš tev kalpoja un uzcēla tev altārus, kur vien nāca, un viņš nesa uz tiem upurus, un viņš pastāvīgi sludināja tavu vārdu visiem zemes bērniem.
51 Un tagad, kad viņam ir piedzimis viņa dēls Īzāks, viņš tevi ir pametis, viņš ir sarīkojis lielu mielastu visiem zemes iedzīvotājiem un To Kungu ir aizmirsis.
52 Jo visa tā vidū, ko Viņš ir darījis, Viņš Tev nav atnesis nekādu upuri: ne dedzināmo upuri, ne pateicības upuri, ne vērsi, ne jēru, ne kazu no visa, ko Viņš bija nokāvis tanī dienā, kad Viņa dēls tika atšķirts no krūts.
53 Pat no sava dēla dzimšanas līdz šim brīdim, kad viņam bija trīsdesmit septiņi gadi, viņš tavā priekšā nav uzcēlis altāri un nav tev atnesis nekādus upurus, jo viņš redzēja, ka tu devi to, ko viņš tavā priekšā bija lūdzis, un tāpēc viņš tevi pameta.
54 Un Tas Kungs sacīja Sātanam: "Vai tu esi tā uzlūkojis Manu kalpu Ābrahāmu? Jo nav neviena tāda kā viņš virs zemes – taisnprātīga un taisnprātīga vīra Manā priekšā, kas bīstas Dieva un vairās no ļauna. Tik tiešām, ka Es dzīvoju, ja Es viņam teiktu: atved savu dēlu Īzaku Manā priekšā, viņš to Man neliegtu, vēl jo vairāk, ja Es viņam teiktu upurēt Manā priekšā dedzināmo upuri no saviem sīklopiem vai aitām.
55 Un Sātans atbildēja Tam Kungam un sacīja: “Runā tagad Ābrahāmam, kā tu esi teicis, un tu redzēsi, vai viņš šodien nepārkāps un neatmetīs tavus vārdus.”

23. NODAĻA

1 Tanī laikā Tā Kunga vārds nāca pār Ābrahāmu, un Viņš tam sacīja: "Ābrahām!" Un viņš atbildēja: "Redzi, Es esmu!"
2 Un viņš tam sacīja: “Ņem savu dēlu, savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē viņu tur kā dedzināmo upuri uz viena no kalniem, kas tev tiks parādīts, jo tur tu redzēsi mākoni un Tā Kunga godību.”
3 Un Ābrahāms sacīja sevī: “Kā lai es šķiru savu dēlu Īzaku no viņa mātes Sāras, lai viņu upurētu Tā Kunga priekšā kā dedzināmo upuri?”
4 Un Ābrahāms iegāja teltī un apsēdās savas sievas Sāras priekšā un sacīja viņai šos vārdus,
5 Mans dēls Īzāks ir pieaudzis, un viņš kādu laiku nav mācījies kalpošanu savam Dievam, tagad rīt es iešu un atvedīšu viņu pie Šema un viņa dēlu Ēberu, un tur viņš mācīsies Tā Kunga ceļus, jo tie viņam mācīs pazīt To Kungu, kā arī zināt, ka, kad viņš nepārtraukti lūdzas Tā Kunga priekšā, Viņš viņam atbildēs, tāpēc tur viņš zinās ceļu, kā kalpot Tam Kungam, savam Dievam.
6 Un Sāra sacīja: "Tu pareizi esi runājis, ej, mans kungs, un dari ar viņu, kā esi teicis, bet neaizved viņu tālu no manis un neļauj viņam tur pārāk ilgi palikt, jo mana dvēsele ir saistīta viņa dvēselē."
7 Un Ābrahāms sacīja Sārai: "Mana meita, lūgsim To Kungu, mūsu Dievu, lai Viņš mums labu dara."
8 Un Sāra ņēma savu dēlu Īzaku, un viņš palika pie viņas visu to nakti, un viņa viņu noskūpstīja un apskāva un deva viņam norādījumus līdz rītam.
9 Un viņa sacīja viņam: “Ak, mans dēls, kā mana dvēsele var atšķirties no tevis?” Un viņa joprojām viņu skūpstīja un apskāva, un deva Ābrahāmam norādījumus par viņu.
10 Un Sāra sacīja Ābrahāmam: “Ak, mans kungs, lūdzu, rūpējies par savu dēlu un griez savas acis pār viņu, jo man nav cita dēla un meitas kā vien viņš.”
11 Ak, neatstāj viņu! Ja viņš ir izsalcis, dod viņam maizi, un, ja viņš ir izslāpis, dod viņam ūdeni dzert; neļauj viņam iet kājām un neļauj viņam sēdēt saulē.
12 Neļauj viņam vienam iet pa ceļu un nepiespied viņu darīt visu, ko viņš vēlētos, bet dari ar viņu tā, kā viņš tev sacīs.
13 Un Sāra visu nakti rūgti raudāja Īzāka dēļ un deva viņam pamācības līdz rītam.
14 Un no rīta Sāra no tām drēbēm, kas viņai bija mājās un ko Abimelehs viņai bija devis, izvēlējās ļoti smalku un skaistu apģērba gabalu.
15 Un viņa apģērba savu dēlu Īzāku un uzlika viņam galvā turbānu, un turbāna augšpusē viņa ielika dārgakmeni, un viņa viņiem deva pārtiku ceļam, un viņi devās ceļā, un Īzāks devās kopā ar savu tēvu Ābrahāmu, un daži no viņu kalpiem viņus pavadīja, lai viņus novestu no ceļa.
16 Un Sāra izgāja viņiem līdzi, un viņa pavadīja viņus pa ceļu, lai viņus pavadītu, un tie viņai sacīja: "Atgriezieties teltī!"
17 Un, kad Sāra dzirdēja sava dēla Īzāka vārdus, viņa rūgti raudāja, un viņas vīrs Ābrahāms raudāja kopā ar viņu, un viņu dēls raudāja kopā ar viņiem ļoti raudādams; arī tie, kas gāja viņiem līdzi, ļoti raudāja.
18 Un Sāra satvēra savu dēlu Īzaku un turēja viņu savās rokās, apskāva viņu un turpināja raudāt kopā ar viņu, un Sāra sacīja: "Kas zina, vai es tevi pēc šīs dienas vēl kādreiz redzēšu?"

19 Un viņi vēl raudāja kopā – Ābrahāms, Sāra un Īzāks –, un visi, kas viņus pavadīja ceļā, raudāja kopā ar viņiem, un pēc tam Sāra novērsās no sava dēla, rūgti raudādama, un visi viņas kalpi un kalpones atgriezās kopā ar viņu teltī.
20 Un Ābrahāms gāja kopā ar savu dēlu Īzāku, lai viņu upurētu Tā Kunga priekšā, kā Viņš viņam bija pavēlējis.
21 Un Ābrahāms ņēma sev līdzi divus no saviem jaunajiem vīriem, Išmaēlu, Hagaras dēlu, un savu kalpu Ēliēzeru, un viņi gāja kopā ar viņiem, un, viņiem ejot pa ceļu, jaunekļi runāja sev šos vārdus,
22 Un Išmaēls sacīja Ēliēzeram: “Tagad mans tēvs Ābrahāms iet kopā ar Īzāku, lai viņu atvestu kā dedzināmo upuri Tam Kungam, kā Viņš viņam ir pavēlējis.”
23 Kad viņš atgriezīsies, viņš man dos visu, kas viņam pieder, lai es to mantotu pēc viņa, jo es esmu viņa pirmdzimtais.
24 Un Eliēzers atbildēja Išmaēlam un sacīja: “Patiesi, Ābrahāms tevi atstūma kopā ar tavu māti un zvērēja, ka tu nemantosi neko no visa, kas viņam pieder, un kam viņš dos visu, kas viņam pieder, kopā ar visiem saviem dārgumiem, ja ne man, savam kalpam, kas ir bijis uzticīgs savā namā, kas viņam kalpojis dienu un nakti un darījis visu, ko viņš man vēlējās? Man viņš pēc savas nāves novēlēs visu, kas viņam pieder.
25 Un, kamēr Ābrahāms ar savu dēlu Īzāku gāja pa ceļu, atnāca Sātans un parādījās Ābrahāmam ļoti veca vīra, pazemīga un nožēlas pilna gara, izskatā, un viņš tuvojās Ābrahāmam un sacīja viņam: “Vai tu esi muļķis vai nejēga, ka tu šodien to dari savam vienīgajam dēlam?”
26 Jo Dievs tev ir devis dēlu tavās pēdējās dienās, tavā vecumā, un vai tu šodien ies un nonāvēsi viņu tāpēc, ka viņš nav izdarījis vardarbību, un vai tu liksi sava vienīgā dēla dvēselei pazust no zemes?
27 Vai tu nezini un nesaproti, ka šī lieta nevar būt no Tā Kunga? Jo Tas Kungs nevar nodarīt cilvēkam tādu ļaunumu virs zemes, ka viņam teiktu: ej un nokauj savu bērnu!
28 Un Ābrahāms to dzirdēja un zināja, ka tie bija Sātana vārdi, kas centās viņu novērst no Tā Kunga ceļa, bet Ābrahāms neklausīja Sātana balsij, un Ābrahāms viņu norāja, lai tas aizgāja.
29 Un Sātans atgriezās un nāca pie Īzāka; un viņš parādījās Īzākam jauna vīrieša izskatā, daiļa un skaista izskata.
30 Un viņš piegāja pie Īzāka un sacīja viņam: "Vai tu nezini un nesaproti, ka tavs vecais, muļķīgais tēvs tevi šodien ved uz nokaušanu velti?"
31 Tāpēc tagad, dēls, neklausies un nepievērs viņam uzmanību, jo viņš ir muļķīgs vecs vīrs, un neļauj savai dārgajai dvēselei un skaistajai figūrai pazust no zemes.
32 Un Īzāks to dzirdēja un sacīja Ābrahāmam: "Vai tu dzirdēji, mans tēvs, ko šis vīrs ir runājis? Tieši tā viņš ir runājis."
33 Un Ābrahāms atbildēja savam dēlam Īzakam un sacīja viņam: “Uzmanies no viņa un neklausies viņa vārdos, nedz pievērs viņam uzmanību, jo viņš ir sātans, kas šodien cenšas mūs atvairīt no Dieva pavēlēm.”
34 Un Ābrahāms joprojām norāja Sātanu, un Sātans aizgāja no viņiem, un, redzēdams, ka viņš nevar viņus uzvarēt, viņš paslēpās no viņiem, un viņš aizgāja un pagāja viņu priekšā pa ceļu; un viņš pārvērtās par lielu ūdens strautu uz ceļa, un Ābrahāms un Īzāks un viņa divi jaunekļi sasniedza šo vietu, un viņi ieraudzīja strautu, lielu un spēcīgu kā varenie ūdeņi.
35 Un viņi iegāja strautā un gāja tai cauri, un ūdens sākumā sniedzās līdz viņu kājām.
36 Un viņi gāja dziļāk strautā, un ūdens sniedzās līdz viņu kaklam, un viņi visi bija pārbijušies ūdens dēļ; un, kad viņi gāja pāri strautam, Ābrahāms atpazina šo vietu un zināja, ka tur iepriekš ūdens nebija.
37 Un Ābrahāms sacīja savam dēlam Īzakam: “Es zinu šo vietu, kur nebija ne strauta, ne ūdens, tāpēc tieši šis Sātans mums visu to dara, lai mūs šodien atvairītu no Dieva pavēlēm.”
38 Un Ābrahāms viņu norāja un sacīja viņam: “Lai Tas Kungs tevi norāj, Sātan! Atkāpies no mums, jo mēs ejam pēc Dieva pavēlēm.”
39 Un Sātans izbijās, dzirdot Ābrahāma balsi, un aizgāja no tiem, un vieta atkal kļuva par sauszemi, kā tā bija sākumā.
40 Un Ābrahāms devās kopā ar Īzāku uz to vietu, ko Dievs viņam bija pavēlējis.
41 Un trešajā dienā Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja to vietu tālumā, par kuru Dievs viņam bija teicis.
42 Un viņam parādījās uguns stabs, kas sniedzās no zemes uz debesīm, un godības mākonis pār kalnu, un Tā Kunga godība bija redzama mākonī.
43 Un Ābrahāms sacīja Īzākam: “Mans dēls, vai tu redzi tanī kalnā, ko mēs redzam no tālienes, to, ko es redzu uz tā?”
44 Un Īzāks atbildēja un sacīja savam tēvam: “Es redzu, un lūk, uguns stabu un mākoni, un Tā Kunga godība ir redzama uz mākoņa.”
45 Un Ābrahāms zināja, ka viņa dēls Īzāks bija Tā Kunga priekšā pieņemts dedzināmam upurim.
46 Un Ābrahāms sacīja Ēliēzeram un viņa dēlam Išmaēlam: "Vai arī jūs redzat to, ko mēs redzam kalnā tālumā?"
47 Un viņi atbildēja un sacīja: “Mēs neredzam neko vairāk kā citus zemes kalnus.” Un Ābrahāms zināja, ka tie nav pieņemti Tā Kunga priekšā, lai ietu viņiem līdzi, un Ābrahāms sacīja viņiem: “Palieciet šeit ar ēzeli, kamēr es un mans dēls Īzāks dosimies uz to kalnu un tur pielūgsim Tā Kunga priekšā, un tad atgriezīsimies pie jums.”
48 Un Eliēzers un Išmaēls palika tanī vietā, kā Ābrahāms bija pavēlējis.
49 Un Ābrahāms ņēma malku dedzināmam upurim un uzlika to savam dēlam Īzākam, un viņš ņēma uguni un nazi, un viņi abi devās uz to vietu.
50 Un, kad tie gāja, Īzāks sacīja savam tēvam: “Redzi, es redzu uguni un malku, bet kur tad ir jērs, kas būs dedzināmais upuris Tā Kunga priekšā?”
51 Un Ābrahāms atbildēja savam dēlam Īzakam, sacīdams: “Tas Kungs tevi, manu dēlu, ir izredzējis par pilnīgu dedzināmo upuri jēra vietā.”
52 Un Īzāks sacīja savam tēvam: "Es darīšu visu, ko Tas Kungs tev ir runājis, ar prieku un priecīgu sirdi."
53 Un Ābrahāms atkal sacīja savam dēlam Īzākam: "Vai tavā sirdī ir kāda doma vai padoms par to, kas nav pareizi? Saki man, lūdzu, mans dēls, neslēp to no manis.
54 Un Īzāks atbildēja savam tēvam Ābrahāmam un sacīja viņam: “Ak, mans tēvs, tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs un tava dvēsele dzīvo, manā sirdī nav nekā tāda, kas liktu

man novirzīties vai nu pa labi, vai pa kreisi no vārda, ko Viņš tev ir runājis.
55 Ne loceklis, ne muskulis nav pakustējies vai pakustējies no tā, un manā sirdī nav nekādu domu vai ļaunu padomu par to.
56 Bet es šajā lietā esmu priecīgs un līksms, un es saku: "Slavēts lai ir Tas Kungs, kas mani šodien ir izredzējis būt par dedzināmo upuri Viņa priekšā!"
57 Un Ābrahāms ļoti priecājās par Īzāka vārdiem, un viņi devās tālāk un kopā nonāca tajā vietā, par kuru Tas Kungs bija runājis.
58 Un Ābrahāms tuvojās, lai uzceltu altāri tanī vietā, un Ābrahāms raudāja, un Īzāks ņēma akmeņus un javu, līdz viņi bija pabeiguši celt altāri.
59 Un Ābrahāms ņēma malku un nolika to kārtībā uz altāra, ko viņš bija uzcēlis.
60 Un viņš ņēma savu dēlu Īzaku un sasēja to, lai uzliktu uz malkas, kas bija uz altāra, un lai viņu nokautu kā dedzināmo upuri Tā Kunga priekšā.
61 Un Īzāks sacīja savam tēvam: "Sasien mani cieši un tad noliec mani uz altāra, lai es nepagrieztos un nekustētos, un nelūztu no naža spēka, kas skar manu miesu un apgāna dedzināmo upuri." Un Ābrahāms tā arī izdarīja.
62 Un Īzāks vēl sacīja savam tēvam: "Ak, mans tēvs, kad tu mani būsi nogalinājis un sadedzinājis kā upuri, ņem līdzi to, kas paliks no maniem pelniem, un atnes to manai mātei Sārai un saki viņai: šī ir Īzāka saldā smarža; bet nesaki viņai to, ja viņa sēdēs pie akas vai uz kādas augstas vietas, lai viņa neatstātu savu dvēseli man pakaļ un nenomirtu."
63 Un Ābrahāms dzirdēja Īzāka vārdus, un viņš pacēla savu balsi un raudāja, kad Īzāks runāja šos vārdus; un Ābrahāma asaras tecēja pār viņa dēlu Īzāku, un Īzāks rūgti raudāja, un viņš sacīja savam tēvam: "Steidzies, mans tēvs, un dari ar mani Tā Kunga, mūsu Dieva, gribu, kā Viņš tev ir pavēlējis."
64 Un Ābrahāma un Īzāka sirdis priecājās par šo lietu, ko Tas Kungs viņiem bija pavēlējis; bet acs rūgti raudāja, kamēr sirds priecājās.
65 Un Ābrahāms sasēja savu dēlu Īzāku un nolika viņu uz altāra uz malkas, un Īzāks izstiepa savu kaklu uz altāra sava tēva priekšā, un Ābrahāms izstiepa savu roku, lai paņemtu nazi un nokautu savu dēlu kā dedzināmo upuri Tā Kunga priekšā.
66 Tanī laikā žēlastības eņģeļi piestājās Tā Kunga priekšā un runāja ar Viņu par Īzāku, sacīdami:
670 Kungs, Tu esi žēlsirdīgs un līdzjūtīgs Ķēniņš pār visu, ko Tu esi radījis debesīs un virs zemes, un Tu tos visus uztur; tāpēc dod izpirkuma maksu un atpestīšanu Sava kalpa Īzāka vietā un apžēlojies un apžēlojies par Ābrahāmu un viņa dēlu Īzāku, kas šodien pilda Tavas pavēles.
68 Vai Tu, Kungs, esi redzējis, kā Īzāks, Tava kalpa Ābrahāma dēls, tiek saistīts uz kaušanu kā dzīvnieks? Tāpēc lai tagad, Kungs, Tava žēlsirdība par viņiem parādās.
69 Tanī laikā Tas Kungs parādījās Ābrahāmam un sauca viņu no debesīm un sacīja viņam: "Neliec savu roku pret zēnu un nedari viņam neko, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dieva, darot šo darbu un neatraujot savu dēlu, savu vienīgo dēlu, no Manis."
70 Un Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja, un lūk, auns bija aiz ragiem iesprūdis biezoknī; tas bija tas pats auns, ko Dievs Tas Kungs bija radījis zemē tanī dienā, kad Viņš radīja zemi un debesis.
71 Jo Tas Kungs bija sagatavojis šo aunu no tās dienas par dedzināmo upuri Īzāka vietā.
72 Un šis auns tuvojās Ābrahāmam, kad Sātans to satvēra un sapina tā ragus biezoknī, lai tas netuvotos Ābrahāmam un lai Ābrahāms varētu nogalināt viņa dēlu.
73 Un Ābrahāms, redzēdams aunu tuvojamies viņam un Sātans viņu aizturam, atveda to un atveda altāra priekšā, un viņš atbrīvoja savu dēlu Īzāku no saitēm, un viņš nolika aunu viņa vietā, un Ābrahāms nokāva aunu uz altāra un upurēja to sava dēla Īzāka vietā.
74 Un Ābrahāms apslacīja altāri no auna asinīm un iesaucās: "Tas ir mana dēla vietā, un lai tas šodien tiek uzskatīts par mana dēla asinīm Tā Kunga priekšā."
75 Un visu, ko Ābrahāms šajā reizē darīja pie altāra, viņš izsaucās un sacīja: "Tas ir mana dēla vietā, un lai tas šodien tiek uzskatīts Tā Kunga priekšā mana dēla vietā!" Un Ābrahāms pabeidza visu kalpošanu pie altāra, un kalpošana tika pieņemta Tā Kunga priekšā un tika uzskatīta par Īzāka darbu; un Tas Kungs svētīja Ābrahāmu un viņa pēcnācējus tanī dienā.
76 Un Sātans devās pie Sāras, un viņš viņai parādījās veca, ļoti pazemīga un lēnprātīga vīra tēlā, un Ābrahāms vēl bija iesaistīts dedzināmajā upurī Tā Kunga priekšā.
77 Un viņš viņai sacīja: "Vai tu nezini visu darbu, ko Ābrahāms šodien ir paveicis ar savu vienīgo dēlu? Jo viņš ņēma Īzāku un uzcēla altāri, un nogalināja viņu un atnesa viņu kā upuri uz altāra, un Īzāks raudāja un raudāja sava tēva priekšā, bet tas neskatījās uz viņu un viņam nebija žēl par viņu.
78 Un Sātans atkārtoja šos vārdus un aizgāja no viņas, un Sāra dzirdēja visus Sātana vārdus, un viņa iztēlojās viņu kā vecu vīru no cilvēku dēliem, kas bija bijis kopā ar viņas dēlu un bija atnācis un pastāstījis viņai šīs lietas.
79 Un Sāra pacēla balsi un raudāja un rūgti vaimanāja sava dēla dēļ; un viņa nokrita zemē un kaisīja putekļus uz savas galvas, un viņa sacīja: Ak, mans dēls, Īzāk, mans dēls, ak, kaut es šodien būtu mirusi tavā vietā! Un viņa turpināja raudāt un sacīja: Man tevis dēļ ir žēl, ak, mans dēls, mans dēls Īzāk, ak, kaut es šodien būtu mirusi tavā vietā.
80 Un viņa turpināja raudāt un sacīja: "Man ir skumji par tevi pēc tam, kad es tevi audzināju un uzaudzināju; tagad mans prieks ir pārvērties sērās par tevi, jo es ilgojos pēc tevis un raudāju un lūdzu Dievu, līdz es tevi dzemdēju deviņdesmit gadu vecumā; un tagad tu šodien esi kalpojusi nazim un ugunij, lai tu tiktu upurēta."
81 Bet es mierinu sevi ar tevi, mans dēls, ka tas ir Tā Kunga vārds, jo tu izpildīji sava Dieva pavēli; jo kurš gan var pārkāpt mūsu Dieva vārdu, kura rokās ir katras dzīvas radības dvēsele?
82 Tu esi taisnīgs, Kungs, mūsu Dievs, jo visi Tavi darbi ir labi un taisnīgi; jo es priecājos par Tavu vārdu, ko Tu esi pavēlējis, un, kamēr mana acs rūgti raud, mana sirds priecājas.
83 Un Sāra nolika galvu uz vienas no savām kalponēm krūtīm un kļuva nekustīga kā akmens.
84 Pēc tam viņa piecēlās un staigāja apkārt, iztaujājot, līdz nonāca Hebronā, un viņa iztaujāja visus, kurus viņa satika pa ceļu ejot, bet neviens nevarēja viņai pateikt, kas bija noticis ar viņas dēlu.

85 Un viņa nonāca ar savām kalponēm un kalpiem uz Kireat-Arbu, kas ir Hebrona, un viņa jautāja par savu Dēlu, un viņa palika tur, kamēr viņa sūtīja dažus no saviem kalpiem meklēt, kurp Ābrahāms bija devies ar Īzāku; viņi devās viņu meklēt Šema un Ēbera namā, un viņi nevarēja viņu atrast, un viņi meklēja visā zemē, un viņa tur nebija.
86 Un lūk, Sātans atnāca pie Sāras veca vīra izskatā, un viņš atnāca un nostājās viņas priekšā, un viņš viņai sacīja: Es tev meloju, jo Ābrahāms nenogalināja savu dēlu, un viņš nav miris; un, kad viņa dzirdēja šos vārdus, viņas prieks par savu dēlu bija tik ārkārtīgi varens, ka viņas dvēsele izgāja aiz prieka; viņa nomira un tika piepulcināta savai tautai.
87 Un, kad Ābrahāms bija pabeidzis savu kalpošanu, viņš atgriezās kopā ar savu dēlu Īzāku pie saviem jaunekļiem, un viņi cēlās un devās kopā uz Bēršebu, un viņi atgriezās mājās.
88 Un Ābrahāms meklēja Sāru un nevarēja viņu atrast, un viņš izjautāja par viņu, un tie viņam sacīja: “Viņa nogāja līdz Hebronai, lai meklētu jūs abas, kurp jūs bijāt gājuši, jo tā viņai bija paziņots.”
89 Un Ābrahāms un Īzāks devās pie viņas uz Hebronu, un, kad viņi atrada, ka viņa ir mirusi, viņi pacēla savas balsis un rūgti raudāja par viņu; un Īzāks krita savas mātes sejā un raudāja par viņu, un viņš sacīja: "Ak, mana māte, mana māte, kā tu mani esi atstājusi un kur tu esi aizgājusi? Ak, kā, kā tu mani esi atstājusi!"
90 Un Ābrahāms un Īzāks ļoti raudāja, un visi viņu kalpi raudāja kopā ar viņiem Sāras dēļ, un viņi sēroja par viņu lielās un smagās sērās.

24. NODAĻA

1 Un Sāras mūžs bija simt divdesmit septiņi gadi, un Sāra nomira; un Ābrahāms piecēlās no savu mirušo acu priekšā, lai meklētu apbedīšanas vietu, kur apglabāt savu sievu Sāru; un viņš nogāja un runāja ar Heta bērniem, tās zemes iedzīvotājiem, sacīdams:
2 Es esmu svešinieks un piedzīvotājs tavā zemē; dod man īpašumā kapsētu tavā zemē, lai es varētu apglabāt savus mirušos manā klātbūtnē.
3 Un Heta bērni sacīja Ābrahāmam: "Redzi, zeme ir tavā priekšā; apglabā savu mirušo mūsu izvēlētajā kapā, jo neviens tev neliedz apglabāt savu mirušo."
4 Un Ābrahāms sacīja tiem: "Ja jums tas patīk, ejiet un lūdziet manis labā pie Efrona, Zohara dēla, lai viņš man dod Makpelas alu, kas atrodas viņa lauka galā, un es to no viņa atpirkšu par visu, ko viņš par to vēlēsies."
5 Un Efrons dzīvoja Heta bērnu vidū, un tie gāja un aicināja viņu, un viņš nonāca Ābrahāma priekšā, un Efrons sacīja Ābrahāmam: “Redzi, visu, ko tu prasīsi, tavs kalps darīs.” Un Ābrahāms sacīja: “Nē, bet es nopirkšu alu un lauku, kas tev pieder, par vērtību, lai tas kļūtu par īpašumu apbedījuma vietai uz mūžīgiem laikiem.”
6 Un Efrons atbildēja un sacīja: “Redzi, tīrums un ala ir tavā priekšā, dod, ko vien vēlies!” Un Ābrahāms sacīja: “Tikai par pilnu cenu es to atpirkšu no tavas rokas un no to rokām, kas ieiet pa tavas pilsētas vārtiem, un no tavu pēcnācēju rokām uz mūžīgiem laikiem.”
7 Un Efrons un visi viņa brāļi to dzirdēja, un Ābrahāms nosvēra Efronam četrsimt sudraba šekelus Efrona rokās un visu viņa brāļu rokās; un Ābrahāms uzrakstīja šo darījumu, un viņš to uzrakstīja un apliecināja ar četriem lieciniekiem.
8 Un šie ir liecinieku vārdi: Amigals, hetieša Abišnas dēls, Adihoroms, hivieša Ašunaha dēls, Abdons, gomerieša Ahirama dēls, Bakdils, sidonieša Abdiša dēls.
9 Un Ābrahāms ņēma pirkšanas grāmatu un ielika to savos dārgumos, un šie ir vārdi, ko Ābrahāms rakstīja grāmatā, proti:
10 ka ala un tīrums, ko Ābrahāms nopirka no hetieša Efrona un no viņa pēcnācējiem un no tiem, kas iziet no viņa pilsētas, un no viņu pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem, lai būtu Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem un tiem, kas iziet no viņa gurniem, par īpašumu apbedījuma vietai uz mūžīgiem laikiem; un viņš uzlika zīmogu un apliecināja to ar lieciniekiem.
11 Un tīrums un ala, kas tanī bija, un visa šī vieta tika nodota Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem pēc viņa no Heta bērniem; redzi, tas ir pretī Mamrei Hebronā, kas ir Kānaāna zemē.
12 Un pēc tam Ābrahāms tur apglabāja savu sievu Sāru, un šī vieta un visas tās robežas kļuva Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem par kapsētas īpašumu.
13 Un Ābrahāms apglabāja Sāru ar greznību, kā tas notiek ķēniņu apbedīšanas laikā, un viņa tika apglabāta ļoti smalkās un skaistās drēbēs.
14 Un pie viņas zārka bija Šems, viņa dēli Ēbers un Abimelehs, kā arī Anārs, Aškols un Mamre, un visi zemes dižciltīgie sekoja viņas zārkam.
15 Un Sāras dienas bija simt divdesmit septiņi gadi, un viņa nomira, un Ābrahāms sarīkoja lielas un smagas sēras, un viņš izpildīja sēru rituālus septiņas dienas.
16 Un visi zemes iedzīvotāji mierināja Ābrahāmu un viņa dēlu Īzāku Sāras dēļ.
17 Un, kad viņu sēru dienas bija pagājušas, Ābrahāms atlaida savu dēlu Īzaku, un viņš devās uz Šema un Ēbera namu, lai mācītos Tā Kunga ceļus un Viņa norādījumus, un Ābrahāms tur palika trīs gadus.
18 Tanī laikā Ābrahāms cēlās kopā ar visiem saviem kalpiem, un viņi devās atpakaļ uz mājām Bēršebā, un Ābrahāms un visi viņa kalpi palika Bēršebā.
19 Un gada beigās filistiešu ķēniņš Abimelehs nomira tanī gadā; viņam bija simt deviņdesmit trīs gadi viņa nāves brīdī; un Ābrahāms devās ar savu ļaudīm uz filistiešu zemi, un tie mierināja visu namu un visus viņa kalpus, un tad viņš apgriezās un devās mājās.
20 Un pēc Abimeleha nāves Gerāra ļaudis paņēma viņa dēlu Benmalihu, un viņam bija tikai divpadsmit gadi, un viņi lika viņam gulēt viņa tēva vietā.
21 Un viņi nosauca viņu par Abimelehs pēc viņa tēva vārda, jo tā bija paradums darīt Gerārā, un Abimelehs valdīja sava tēva Abimeleha vietā un sēdēja viņa tronī.
22 Un arī Lats, Hārana dēls, nomira tanīs dienās, Īzāka dzīves trīsdesmit devītajā gadā, un visas Lata dienas bija simt četrdesmit gadi, un viņš nomira.
23 Un šie ir Lata bērni, kas viņam tika dzimuši no viņa meitām: pirmās vārds bija Moābs, bet otrās vārds bija Benāmī.
24 Un abi Lota dēli gāja un ņēma sev sievas no Kanaāna zemes, un tās dzemdēja tiem bērnus, un Moāba dēli bija Eds, Majons, Tarss un Kanvils, četri dēli, šie ir Moāba bērnu tēvi līdz pat šai dienai.

25 Un visas Lota bērnu ģimenes devās dzīvot visur, kur vien tās uzgāja, jo tās bija auglīgas un ļoti vairojās.
26 Un viņi gāja un uzcēla sev pilsētas tanī zemē, kur viņi dzīvoja, un viņi nosauca pilsētu nosaukumus, ko viņi bija uzcēluši, savos vārdos.
27 Un Nahors, Teraha dēls, Ābrahāma brālis, nomira tanīs dienās, Īzāka četrdesmitajā dzīves gadā, un visas Nahora dienas bija simt septiņdesmit divi gadi, un viņš nomira un tika apglabāts Hāranā.
28 Un, kad Ābrahāms dzirdēja, ka viņa brālis ir miris, viņš ļoti sēroja un sēroja par savu brāli daudzas dienas.
29 Un Ābrahāms pasauca savu galveno kalpu Ēliēzeru, lai tas dotu viņam pavēles par viņa namu, un tas nāca un nostājās viņa priekšā.
30 Un Ābrahāms viņam sacīja: "Redzi, es esmu vecs, es nezinu savu nāves dienu, jo esmu gados vecs; tāpēc celies tagad, ej un neņem manam dēlam sievu no šīs vietas un no šīs zemes, no kanaāniešu meitām, kuru vidū mēs dzīvojam."
31 Bet ej uz manu zemi, uz manu dzimto vietu, un ņem no turienes sievu manam dēlam, un Tas Kungs, debesu un zemes Dievs, kas mani paņēma no mana tēva nama un atveda uz šo vietu un sacīja man: taviem pēcnācējiem es došu šo zemi par mantojumu uz mūžīgiem laikiem, Viņš sūtīs Savu eņģeli tev pa priekšu un liks tavam ceļam izdoties, ka tu vari dabūt sievu manam dēlam no manas dzimtas un no mana tēva nama.
32 Un kalps atbildēja savam kungam Ābrahāmam un sacīja: "Redzi, es eju uz tavu dzimto vietu, uz tava tēva namu, un no turienes ņemšu sievu tavam dēlam; bet, ja sieva negribēs man sekot uz šo zemi, vai man vest tavu dēlu atpakaļ uz tavu dzimto zemi?"
33 Un Ābrahāms sacīja viņam: "Sargies, ka neatved manu dēlu šurp atpakaļ, jo Tas Kungs, kura priekšā esmu staigājis, sūtīs Savu eņģeli tev pa priekšu un liks tavam ceļam izdoties."
34 Un Ēliēzers darīja tā, kā Ābrahāms viņam bija pavēlējis, un Ēliēzers zvērēja Ābrahāmam, savam kungam, par šo lietu; un Ēliēzers cēlās un ņēma desmit kamieļus no sava kunga kamieļiem un desmit vīrus no sava kunga kalpiem, un viņi cēlās un devās uz Hāranu, Ābrahāma un Nahora pilsētu, lai atvestu sievu Īzākam, Ābrahāma dēlam; un, kamēr viņi bija prom, Ābrahāms sūtīja uz Šema un Ēbera namu, un tie atveda no turienes viņa dēlu Īzāku.
35 Un Īzāks atgriezās mājās sava tēva namā Bēršebā, kamēr Ēliēzers un viņa vīri nonāca Hāranā; un viņi apstājās pilsētā pie dzirdinātavas, un viņš lika saviem kamieļiem nometties ceļos pie ūdens, un tie tur palika.
36 Un Ēliēzers, Ābrahāma kalps, lūdza Dievu un sacīja: "Ak, Ābrahāma Dievs, mans kungs, sūti man šodien labu gaitu un parādi žēlastību manam kungam, ka tu šodien izraudzītu mana kunga dēlam sievu no viņa dzimtas."
37 Un Tas Kungs uzklausīja Ēliēzera balsi Sava kalpa Ābrahāma dēļ, un Viņš nejauši sastapa Betuēla meitu, Milkas dēla meitu, Nahora sievu, Ābrahāma brāli, un Ēliēzers iegāja viņas namā.
38 Un Eliēzers tiem atstāstīja visas savas rūpes un to, ka viņš ir Ābrahāma kalps, un tie par viņu ļoti priecājās.
39 Un viņi visi slavēja To Kungu, kas to bija darījis, un deva viņam Rebeku, Betuēla meitu, par sievu Īzākam.
40 Un jaunā sieviete bija ļoti skaista izskata, viņa bija jaunava, un Rebekai tajos laikos bija desmit gadi.
41 Un Betuēls, Lābans un viņa bērni tanī naktī sarīkoja mielastu, un Eliēzers ar saviem vīriem atnāca un ēda, dzēra un priecājās tur tanī naktī.
42 Un Eliēzers no rīta piecēlās kopā ar vīriem, kas bija pie viņa, un sauca visu Betuēla namu, sacīdams: "Atlaidiet mani, lai es varu iet pie sava kunga!" Un viņi cēlās un atlaida Rebeku un viņas aukli Deboru, Ūca meitu, un viņi deva viņai sudrabu un zeltu, kalpus un kalpones, un viņi viņu svētīja.
43 Un viņi atlaida Eliēzeru ar viņa vīriem; un kalpi paņēma Rebeku, un viņš devās atpakaļ pie sava kunga uz Kānaāna zemi.
44 Un Īzāks ņēma Rebeku, un tā kļuva viņa sieva, un viņš ieveda viņu teltī.
45 Un Īzākam bija četrdesmit gadi, kad viņš ņēma Rebeku, sava tēvoča Betuēla meitu, par sievu.

25. NODAĻA

1 Un tanī laikā Ābrahāms savā vecumā atkal apprecēja sievu, un viņas vārds bija Ketūra, no Kanaāna zemes.
2 Un viņa viņam dzemdēja sešus dēlus: Zimranu, Jokšanu, Medanu, Midiānu, Išbaku un Šuahu. Zimrana dēli bija Abihens, Moličs un Narims.
3 Un Jokšana dēli bija Šeba un Dedans, un Medana dēli bija Amida, Joābs, Gohi, Elīsa un Notahs; un Midiāna dēli bija Ēfa, Ēfers, Hanohs, Abida un Eldaa.
4 Un Išbaka dēli bija Makiro, Bejodua un Tators.
5 Un Šuaha dēli bija Bildads, Mamdads, Munans un Mebans; šīs visas ir Ketūras, kanaāniešu sievas, bērnu dzimtas, kuras viņa dzemdēja ebrejam Ābrahāmam.
6 Un Ābrahāms visus šos atlaida un deva tiem dāvanas, un tie aizgāja no viņa dēla Īzāka, lai dzīvotu tur, kur vien tie atrastu vietu.
7 Un visi šie devās uz kalniem austrumos un uzcēla sev sešas pilsētas, kurās viņi dzīvo līdz pat šai dienai.
8 Bet Šebas un Dedana bērni, Jokšanas bērni, ar saviem bērniem nedzīvoja kopā ar saviem brāļiem savās pilsētās, un tie ceļoja un apmetās nometnēs pa laukiem un tuksnesi līdz pat šai dienai.
9 Un Midiāna, Ābrahāma dēla, bērni devās uz austrumiem no Kušas zemes, un tur viņi atrada plašu ieleju austrumu zemē, un viņi tur apmetās un uzcēla pilsētu, un viņi tur dzīvoja, tā ir Midiāna zeme līdz pat šai dienai.
10 Un Midiāns dzīvoja pilsētā, ko viņš bija uzcēlis, viņš un viņa pieci dēli un viss, kas viņam piederēja.
11 Un šie ir Midiāna dēlu vārdi pēc viņu vārdiem viņu pilsētās: Ēfa, Ēfere, Hanoha, Abida un Eldaa.
12 Un Ēfas dēli bija Metahs, Mešars, Avijs un Canua, un Ēfera dēli bija Efrons, Cūrs, Aliruns un Medīns, un Hanoha dēli bija Reguēls, Rekems, Azi, Aljošiubs un Alads.
13 Un Abidas dēli bija Hūrs, Meluds, Kerūrs un Molhi; un Eldaas dēli bija Mikers, Reba, Malhija un Gabols; šie ir midiāniešu vārdi pēc viņu ģintīm; un pēc tam midiāniešu ģintis izplatījās pa visu Midiāna zemi.
14 Un šie ir Ismaēla, Ābrahāma dēla, ciltsraksti, kuru Hagara, Sāras kalpone, dzemdēja Ābrahāmam.
15 Un Išmaēls ņēma sievu no Ēģiptes zemes, un viņas vārds bija Riba, tas ir, Meriba.
16 Un Riba dzemdēja Išmaēlam Nebajotu, Kedaru, Adbeēlu, Mibsāmu un viņu māsu Bosmatu.

17 Un Išmaēls atmeta savu sievu Ribu, un tā aizgāja no viņa un atgriezās Ēģiptē sava tēva namā un tur dzīvoja, jo viņa bija bijusi ļoti neglīta Išmaēla un viņa tēva Ābrahāma acīs.
18 Un pēc tam Išmaēls ņēma sievu no Kanaāna zemes, un viņas vārds bija Malhuta, un viņa viņam dzemdēja Nišmu, Dumu, Masu, Hadadu, Tema, Jeturu, Nafišu un Kedmu.
19 Šie ir Išmaēla dēli, un šie ir viņu vārdi, divpadsmit prinči atbilstoši savām tautām; un pēc tam Išmaēla ģimenes izklīda, un Išmaēls paņēma savus bērnus un visu mantu, ko viņš bija ieguvis, kopā ar savas mājsaimniecības dvēselēm un visu, kas viņam piederēja, un viņi devās dzīvot tur, kur viņi atrada vietu.
20 Un viņi nogāja un apmetās dzīvot pie Pāranas tuksneša, un viņu dzīvesvieta bija no Havilas līdz Šūrai, kas ir Ēģiptes priekšā, dodoties uz Asīriju.
21 Un Išmaēls un viņa dēli dzīvoja tanī zemē, un viņiem piedzima bērni, un tie bija auglīgi un ļoti vairojās.
22 Un šie ir Nebajota, Išmaēla pirmdzimtā, dēlu vārdi: Mends, Sends un Majons, un Kedara dēli bija Aljons, Kecems, Hamads un Ēlis.
23 Un Adbeēla dēli bija Hamads un Jabins, un Mibsāma dēli bija Obadja, Ebedmelehs un Jeušs; šīs ir Ribas, Išmaēla sievas, bērnu dzimtas.
24 Un Mišmas, Išmaēla dēla, dēli bija Šamua, Zekarjons un Obeds; un Dumas dēli bija Keceds, Ēlis, Mahmads un Ameds.
25 Un Masas dēli bija Melons, Mula un Ebidadons; un Hadada dēli bija Azūrs, Minzars un Ebedmelehs; un Temas dēli bija Seīrs, Sadons un Jakols.
26 Un Jetūra dēli bija Merits, Jaišs, Aljo un Pahots; un Nafiša dēli bija Ebed-Tameds, Abijasafs un Mirs; un Kedmas dēli bija Kalips, Tahti un Omirs; šie bija Išmaēla sievas Malhutas bērni pēc savām ģimenēm.
27 Šīs visas ir Išmaēla ciltis pēc savām paaudzēm, un viņi dzīvoja tajos zemes gabalos, kur viņi bija uzcēluši pilsētas līdz pat šai dienai.
28 Un Rebeka, Betuēla meita, Ābrahāma dēla Īzāka sieva, tanīs dienās bija neauglīga, viņai nebija pēcnācēju; un Īzāks dzīvoja pie sava tēva Kanaāna zemē; un Tas Kungs bija ar Īzāku; un Arpahsads, Šema dēls, Noasa dēla, nomira tanīs dienās, Īzāka četrdesmit astotajā dzīves gadā, un visas Arpahsada dienas bija četri simti trīsdesmit astoņi gadi, un viņš nomira.

26. NODAĻA

1 Un Īzāka, Ābrahāma dēla, piecdesmit devītajā dzīves gadā viņa sieva Rebeka tanīs dienās joprojām bija neauglīga.
2 Un Rebeka sacīja Īzākam: "Patiesi, es esmu dzirdējusi, mans kungs, ka tava māte Sāra savās dienās bija neauglīga, līdz mans kungs Ābrahāms, tavs tēvs, lūdza par viņu, un viņa no viņa ieņēma.
3 Tāpēc tagad celies un lūdz arī tu Dievu, un Viņš uzklausīs tavu lūgšanu un Savā žēlsirdībā mūs atcerēsies.
4 Un Īzāks atbildēja savai sievai Rebekai, sacīdams: "Ābrahāms jau ir lūdzis Dievu par mani, lai Viņš vairotu viņa pēcnācējus, tāpēc šī neauglība mums nāks no tevis."
5 Un Rebeka viņam sacīja: "Bet celies tagad arī tu un lūdzies, lai Tas Kungs uzklausa tavu lūgšanu un dod man bērnus." Un Īzāks uzklausīja savas sievas vārdus, un Īzāks un viņa sieva cēlās un devās uz Morija zemi, lai tur lūgtu Dievu un meklētu To Kungu, un, kad viņi bija sasnieguši šo vietu, Īzāks piecēlās un lūdza To Kungu savas sievas dēļ, jo viņa bija neauglīga.
6 Un Īzāks sacīja: "Ak, Kungs, debesu un zemes Dievs, kura labestība un žēlastība piepilda zemi, tu, kas paņēmi manu tēvu no viņa tēva nama un no viņa dzimšanas vietas un atvedi viņu uz šo zemi un sacīji viņam: taviem pēcnācējiem es došu šo zemi, un tu viņam apsolīji un paziņoji: es vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes un kā jūras smiltis, lai tagad piepildās tavi vārdi, ko tu teici manam tēvam."
7 Jo Tu esi Tas Kungs, mūsu Dievs, mūsu acis ir vērstas uz Tevi, lai Tu mums dotu vīru pēcnācējus, kā Tu mums esi solījis, jo Tu esi Tas Kungs, mūsu Dievs, un mūsu acis ir vērstas tikai uz Tevi.
8 Un Tas Kungs uzklausīja Īzāka, Ābrahāma dēla, lūgšanu, un Tas Kungs ļāvās viņa lūgšanai, un viņa sieva Rebeka kļuva grūta.
9 Un apmēram septiņus mēnešus vēlāk bērni cīnījās savā starpā viņas miesās, un tas viņai ļoti sāpēja, tā ka viņa bija viņu dēļ nogurusi, un viņa sacīja visām sievietēm, kas toreiz bija tanī zemē: "Vai ar jums ir noticis tas pats, kas ar mani?" Un viņas viņai atbildēja: "Nē."
10 Un viņa sacīja tām: "Kādēļ es esmu viena starp visām sievietēm, kas bija virs zemes?" Un viņa devās uz Morija zemi, lai meklētu To Kungu šī iemesla dēļ; un viņa devās pie Šema un viņa dēla Ēbera, lai izjautātu viņus šajā lietā un lai viņi meklētu To Kungu šajā lietā attiecībā uz viņu.
11 Un viņa arī lūdza Ābrahāmu meklēt un izjautāt To Kungu par visu, kas viņai bija noticis.
12 Un viņi visi vaicāja To Kungu par šo lietu, un viņi atnesa viņai Tā Kunga vārdu un sacīja viņai: "Tavā miesā ir divi bērni, un no tiem celsies divas tautas, un viena tauta būs stiprāka par otru, un lielākā kalpos jaunākajai."
13 Un, kad viņas dzemdību dienas bija pagājušas, viņa nometās ceļos un, lūk, viņas klēpī bija dvīņi, kā Tas Kungs viņai bija pavēlējis.
14 Un pirmais iznāca, viscaur sarkans kā spalvains apģērbs, un visa zemes tauta nosauca viņa vārdu Ēsavs, sacīdama: "Šis ir pilnīgs jau no mātes miesām."
15 Un pēc tam nāca viņa brālis, un viņa roka satvēra Ēsava papēdi, tāpēc viņi nosauca viņu par Jēkabu.
16 Un Īzāks, Ābrahāma dēls, bija sešdesmit gadus vecs, kad viņš tos dzemdināja.
17 Un zēni izauga līdz savam piecpadsmitajam gadam, un viņi nonāca vīru sabiedrībā. Ēsavs bija viltīgs un viltīgs vīrs un prasmīgs mednieks laukā, un Jēkabs bija pilnīgs un gudrs vīrs, kas dzīvoja teltīs, ganīja ganāmpulkus un mācījās Tā Kunga norādījumus un sava tēva un mātes pavēles.
18 Un Īzāks un viņa saimes bērni dzīvoja pie sava tēva Ābrahāma Kānaāna zemē, kā Dievs tiem bija pavēlējis.
19 Un Išmaēls, Ābrahāma dēls, devās ar saviem bērniem un visu, kas tiem piederēja, un viņi atgriezās tur Havilas zemē un tur dzīvoja.
20 Un visi Ābrahāma blakussievu bērni devās dzīvot uz austrumu zemi, jo Ābrahāms bija tos atlaidis no sava dēla un bija tiem devis dāvanas, un tie aizgāja.

21 Un Ābrahāms nodeva visu, kas viņam piederēja, savam dēlam Īzakam, un viņš viņam nodeva arī visus savus dārgumus.
22 Un viņš tam pavēlēja, sacīdams: "Vai tu nezini un nesaproti, ka Tas Kungs ir Dievs debesīs un virs zemes, un cita nav bez Viņa?"
23 Viņš mani izveda no mana tēva nama un no manas dzimtās vietas un deva man visu zemes prieku; Viņš mani izglāba no bezdievīgo padoma, jo es paļāvos uz Viņu.
24 Un viņš mani atveda uz šo vietu un izglāba mani no Ūr-Kasdimas; un viņš man sacīja: “Tavim pēcnācējiem es došu visas šīs zemes, un viņi tās iemantos, kad viņi turēs Manus baušļus, Manus likumus un Manus spriedumus, ko es tev esmu pavēlējis un ko es viņiem pavēlēšu.”
25 Tāpēc tagad, mans dēls, klausi manu balsi un turi Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, ko es tev esmu pavēlējis, nenovērsies no pareizā ceļa ne pa labi, ne pa kreisi, lai tev un taviem bērniem pēc tevis klātos mūžīgi.
26 Un atceries Tā Kunga brīnumdarbus un Viņa laipnību, ko Viņš mums ir parādījis, izglābdams mūs no mūsu ienaidnieku rokām, un Tas Kungs, mūsu Dievs, lika tiem krist mūsu rokās; un tagad turi visu, ko es tev esmu pavēlējis, un neatkāpies no sava Dieva pavēlēm un nekalpo nevienam citam kā vien viņam, lai tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis klātos labi.
27 Un māci saviem bērniem un saviem pēcnācējiem Tā Kunga norādījumus un Viņa pavēles un māci tiem taisno ceļu, pa kuru tiem jāiet, lai tiem labi klātos mūžīgi.
28 Un Īzāks atbildēja savam tēvam un sacīja viņam: “Ko mans Tas Kungs ir pavēlējis, to es darīšu, un es neatkāpšos no Tā Kunga, mana Dieva, pavēlēm, es turēšu visu, ko Viņš man ir pavēlējis.” Un Ābrahāms svētīja savu dēlu Īzāku un arī savus bērnus, un Ābrahāms mācīja Jēkabam Tā Kunga mācības un Viņa ceļus.
29 Un tanī laikā Ābrahāms nomira, Jēkaba un Ēsava, Īzāka dēlu, dzīves piecpadsmitajā gadā, un visas Ābrahāma dienas bija simt septiņdesmit pieci gadi, un viņš nomira un tika piepulcināts savai tautai labā vecumā, vecs un paēdis, un Īzāks un Išmaēls, viņa dēli, viņu apglabāja.
30 Un, kad Kanaāna iedzīvotāji dzirdēja, ka Ābrahāms ir miris, viņi visi nāca kopā ar saviem ķēniņiem, prinčiem un visiem saviem vīriem, lai apglabātu Ābrahāmu.
31 Un visi Hāranas zemes iedzīvotāji un visas Ābrahāma nama ģimenes, un visi prinči un dižciltīgie, un Ābrahāma dēli no konkubīnēm, visi ieradās, kad dzirdēja par Ābrahāma nāvi, un viņi atmaksāja Ābrahāma laipnību un mierināja viņa dēlu Īzāku, un viņi apglabāja Ābrahāmu alā, ko viņš bija nopircis no hetieša Efrona un viņa bērniem par apbedīšanas vietu.
32 Un visi Kanaāna iedzīvotāji un visi, kas pazina Ābrahāmu, apraudāja Ābrahāmu veselu gadu, un vīri un sievietes sēroja par viņu.
33 Un visi mazie bērni un visi zemes iedzīvotāji raudāja Ābrahāma dēļ, jo Ābrahāms bija bijis labs pret viņiem visiem un tāpēc, ka viņš bija bijis taisnīgs Dieva un cilvēku priekšā.
34 Un neradās neviens vīrs, kas bijās Dievu tā kā Ābrahāms, jo viņš bija bijies savu Dievu jau no savas jaunības un bija kalpojis Tam Kungam, un bija gājis visus Viņa ceļus savas dzīves laikā, no savas bērnības līdz savas nāves dienai.
35 Un Tas Kungs bija ar viņu un izglāba viņu no Nimroda un viņa tautas padoma, un, kad viņš karoja ar četriem Elama ķēniņiem, viņš tos uzvarēja.
36 Un viņš atveda visus zemes bērnus kalpot Dievam, un viņš mācīja tiem Tā Kunga ceļus un lika tiem iepazīt To Kungu.
37 Un viņš izveidoja birzi un iestādīja tajā vīna dārzu, un viņš vienmēr savā teltī bija sagatavojis ēdienu un dzērienus tiem, kas gāja cauri zemei, lai viņi varētu paciesties viņa namā.
38 Un Dievs Tas Kungs izglāba visu zemi Ābrahāma dēļ.
39 Un pēc Ābrahāma nāves Dievs svētīja viņa dēlu Īzāku un viņa bērnus, un Tas Kungs bija ar Īzāku, kā Viņš bija bijis ar viņa tēvu Ābrahāmu, jo Īzāks turēja visus Tā Kunga baušļus, kā viņa tēvs Ābrahāms viņam bija pavēlējis; viņš nenovērsās ne pa labi, ne pa kreisi no pareizā ceļa, ko viņa tēvs viņam bija pavēlējis.

27. NODAĻA

1 Un Ēsavs tanī laikā pēc Ābrahāma nāves bieži gāja laukā medīt.
2 Arī Nimrods, Bābeles ķēniņš, tas pats Amrafels, bieži devās ar saviem varenajiem vīriem medīt laukos un staigāt apkārt ar saviem vīriem dienas vēsumā.
3 Un Nimrods novēroja Ēsavu visas dienas, jo Nimroda sirdī visu laiku radās greizsirdība pret Ēsavu.
4 Un kādu dienu Ēsavs devās medībās un atrada Nimrodu staigājam tuksnesī ar saviem diviem vīriem.
5 Un visi viņa varenie vīri un viņa ļaudis bija ar viņu tuksnesī, bet viņi atkāpās no viņa pa gabalu un devās prom no viņa dažādos virzienos medīt, un Ēsavs paslēpās Nimrodam, un viņš slēpās viņam tuksnesī.
6 Un Nimrods un viņa vīri, kas bija kopā ar viņu, viņu nepazina, un Nimrods un viņa vīri bieži staigāja pa lauku dienas vēsumā, lai zinātu, kur viņa vīri medī laukā.
7 Un Nimrods un divi viņa vīri, kas bija kopā ar viņu, nonāca vietā, kur viņi bija, kad Ēsavs pēkšņi pacēlās no savas slēptuves, izvilka savu zobenu un steidzās pie Nimroda un nocirta viņam galvu.
8 Un Ēsavs izcīnīja izmisīgu cīņu ar diviem vīriem, kas bija kopā ar Nimrodu, un, kad tie viņu sauca, Ēsavs pagriezās pret viņiem un nonāvēja viņus ar savu zobenu.
9 Un visi Nimroda varenie vīri, kas bija viņu atstājuši, lai dotos uz tuksnesi, dzirdēja saucienu no tālienes, un viņi pazina šo divu vīru balsis, un viņi skrēja noskaidrot tā iemeslu, kad viņi atrada savu ķēniņu un divus vīrus, kas bija kopā ar viņu, guļam mirušus tuksnesī.
10 Un, kad Ēsavs ieraudzīja Nimroda varenos vīrus tuvojamies no attāluma, viņš bēga un tādējādi izglābās; un Ēsavs paņēma Nimroda vērtīgās drēbes, kuras Nimroda tēvs bija novēlējis Nimrodam, un ar kurām Nimrods bija guvis virsroku pār visu zemi, un viņš aizskrēja un paslēpa tās savā namā.
11 Un Ēsavs ņēma tās drēbes un aizbēga uz pilsētu, bēgot no Nimroda vīriem, un viņš nonāca sava tēva namā noguris un pārguris no cīņas, un viņš bija uz bēdu robežas, kad tuvojās savam brālim Jēkabam un apsēdās viņa priekšā.
12 Un viņš sacīja savam brālim Jēkabam: “Redzi, es šodien miršu, un kāpēc tad man vajadzīgas pirmdzimtības tiesības?” Un Jēkabs rīkojās gudri ar Ēsavu šajā jautājumā,

un Ēsavs pārdeva savas pirmdzimtības tiesības Jēkabam, jo tā bija devis Tas Kungs.
13 Un arī Ēsavam piederošo daļu Makpelas lauka alā, ko Ābrahāms bija nopircis no Heta bērniem par kapsētu, Ēsavs pārdeva Jēkabam, un Jēkabs visu šo nopirka no sava brāļa Ēsava par dotu vērtību.
14 Un Jēkabs visu šo uzrakstīja grāmatā, un viņš to apliecināja liecinieku klātbūtnē, un viņš to aizzīmogoja, un grāmata palika Jēkaba rokās.
15 Un, kad Nimrods, Kūša dēls, nomira, viņa vīri viņu pacēla un atveda šausmās un apglabāja viņa pilsētā, un visas Nimroda dzīves dienas bija divi simti piecpadsmit gadi, un tad viņš nomira.
16 Un dienas, kurās Nimrods valdīja pār zemes iedzīvotājiem, bija simt astoņdesmit pieci gadi; un Nimrods nomira no Ēsava zobena kaunā un nicinājumā, un Ābrahāma pēcnācēji izraisīja viņa nāvi, kā viņš bija redzējis savā sapnī.
17 Un pēc Nimroda nāves viņa valstība tika sadalīta daudzās daļās, un visas tās daļas, pār kurām Nimrods valdīja, tika atdotas attiecīgajiem zemes ķēniņiem, kuri tās atguva pēc Nimroda nāves, un visi Nimroda nama ļaudis ilgu laiku bija verdzībā visiem pārējiem zemes ķēniņiem.

28. NODAĻA

1 Un tanīs dienās pēc Ābrahāma nāves, tanī gadā Tas Kungs sūtīja lielu badu pāri zemei, un kamēr bads plosījās Kanaāna zemē, Īzāks cēlās, lai dotos uz Ēģipti bada dēļ, kā bija darījis viņa tēvs Ābrahāms.
2 Un Tas Kungs parādījās Īzākam tanī naktī un sacīja viņam: "Neej uz Ēģipti, bet celies un dodies uz Gerāru pie filistiešu ķēniņa Abimeleha un paliec tur, līdz bads beigsies."
3 Un Īzāks cēlās un devās uz Gerāru, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un viņš tur palika veselu gadu.
4 Un, kad Īzāks nonāca Gerārā, zemes ļaudis redzēja, ka viņa sieva Rebeka bija skaista izskata, un Gerāras ļaudis jautāja Īzākam par viņa sievu, un viņš sacīja: "Viņa ir mana māsa," jo viņš baidījās teikt, ka tā ir viņa sieva, lai zemes ļaudis viņu nenogalinātu viņas dēļ.
5 Un Abimeleha vadoņi nogāja un slavēja sievieti ķēniņa priekšā, bet viņš tiem neatbildēja un nepievērsa uzmanību viņu vārdiem.
6 Bet viņš dzirdēja tos sakām, ka Īzāks pasludinājis viņu par savu māsu, tāpēc ķēniņš to paturēja pie sevis.
7 Un, kad Īzāks bija palicis zemē trīs mēnešus, Abimelehs paskatījās pa logu un ieraudzīja, un lūk, Īzāks rotaļājās ar savu sievu Rebeku, jo Īzāks dzīvoja ķēniņa ārējā namā, tā ka Īzāka nams atradās pretī ķēniņa namam.
8 Un ķēniņš sacīja Īzākam: "Ko tu mums esi nodarījis, sacīdams par savu sievu: viņa ir mana māsa? Cik viegli kāds no tautas dižciltīgajiem vīriem būtu varējis ar viņu gulēt, un tad tu mums būtu uzlicis vainu!"
9 Un Īzāks sacīja Abimeleham: "Es baidījos mirt savas sievas dēļ, tāpēc es teicu: viņa ir mana māsa."
10 Tanī laikā Abimelehs deva pavēli visiem saviem prinčiem un dižciltīgajiem vīriem, un tie ņēma Īzāku un viņa sievu Rebeku un atveda tos ķēniņa priekšā.
11 Un ķēniņš pavēlēja, lai viņus ietērpj ķēniņa drānās un liek tiem jāt pa pilsētas ielām, un sludinām viņu priekšā visā zemē, sakot: "Šis ir tas vīrs, un šī ir viņa sieva; kas pieskaras šim vīram vai viņa sievai, tas noteikti mirs!" Un Īzāks atgriezās ar savu sievu ķēniņa namā, un Tas Kungs bija ar Īzāku, un viņš turpināja augt un viņam nekā netrūka.
12 Un Tas Kungs lika Īzākam atrast labvēlību Abimeleha acīs un visu viņa pavalstnieku acīs, un Abimelehs izturējās labi pret Īzāku, jo Abimelehs atcerējās zvērestu un derību, kas pastāvēja starp viņa tēvu un Ābrahāmu.
13 Un Abimelehs sacīja Īzākam: "Redzi, visa zeme ir tavā priekšā; dzīvo, kur tas tavām acīm tīk, līdz tu atgriezīsies savā zemē." Un Abimelehs deva Īzākam laukus un vīna dārzus un labāko Gerāras zemes daļu, lai sētu un novāktu un ēstu zemes augļus, līdz bada dienas būs beigušās.
14 Un Īzāks sēja tanī zemē un saņēma simtkārtīgu ražu tanī gadā, un Tas Kungs viņu svētīja.
15 Un vīrs kļuva varens, un viņam piederēja gan sīklopi, gan liellopi, un liels kalpu krājums.
16 Un, kad bada dienas bija pagājušas, Tas Kungs parādījās Īzākam un sacīja viņam: "Celies, ej no šīs vietas un atgriezies savā zemē, Kānaāna zemē!" Un Īzāks cēlās un atgriezās Hebronā, kas ir Kānaāna zemē, viņš un viss, kas viņam piederēja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
17 Un pēc tam Šelachs, Arpahšada dēls, nomira tanī gadā, kas ir Jēkaba un Ēsava dzīves astoņpadsmitais gads; un visas Šelachas dzīves dienas bija četri simti trīsdesmit trīs gadi, un viņš nomira.
18 Tanī laikā Īzāks sūtīja savu jaunāko dēlu Jēkabu uz Šema un Ēbera namu, un tas mācījās Tā Kunga norādījumus, un Jēkabs palika Šema un Ēbera namā trīsdesmit divus gadus, un viņa brālis Ēsavs negāja, jo viņš negribēja iet, un viņš palika sava tēva namā Kanaāna zemē.
19 Un Ēsavs pastāvīgi medīja laukos, lai atnestu mājās visu, ko vien varēja dabūt, tā Ēsavs darīja visas dienas.
20 Un Ēsavs bija viltīgs un viltīgs vīrs, kas medīja cilvēku sirdis un tos piemānīja, un Ēsavs bija drosmīgs vīrs laukā, un laika gaitā viņš kā parasti devās medīt; un viņš nonāca līdz Seīra laukam, tas ir, Edomam.
21 Un viņš palika Seīra zemē, medīdams laukā gadu un četrus mēnešus.
22 Un Ēsavs tur Seīra zemē ieraudzīja kāda Kanaāna vīra meitu, un viņas vārds bija Jehūdita, Beērija meita, Efera dēls, no Heta, Kanaāna dēla, dzimtas.
23 Un Ēsavs viņu ņēma par sievu un nāca pie viņas; Ēsavam bija četrdesmit gadi, kad viņš viņu ņēma, un viņš to aizveda uz Hebronu, sava tēva dzīvesvietas zemi, un viņš tur dzīvoja.
24 Un notika, tanīs dienās, Īzāka simt desmitajā dzīves gadā, tas ir Jēkaba piecdesmitajā dzīves gadā, tanī gadā nomira Šems, Noasa dēls; Šemam bija seši simti gadu, kad viņš nomira.
25 Un, kad Šems nomira, Jēkabs atgriezās pie sava tēva Hebronā, kas ir Kanaāna zemē.
26 Un Jēkaba piecdesmit sestajā dzīves gadā ļaudis nāca no Hāranas, un Rebekai tika stāstīts par viņas brāli Lābanu, Betuēla dēlu.
27 Jo Lābana sieva tanīs dienās bija neauglīga un nedzemdēja bērnus, un arī visas viņa kalpones viņam nedzemdēja.
28 Un pēc tam Tas Kungs atcerējās Adīnu, Lābana sievu, un viņa ieņēma un dzemdēja dvīņu meitas, un Lābans

nosauca savu meitu vārdus: vecāko par Leu un jaunāko par Rāheli.
29 Un šie ļaudis atnāca un pastāstīja Rebekai šīs lietas, un Rebeka ļoti priecājās, ka Tas Kungs bija apmeklējis viņas brāli un ka viņam bija bērni.

29. NODAĻA

1 Un Īzāks, Ābrahāma dēls, kļuva vecs un krietns gados, un viņa acis vecuma dēļ kļuva smagas, tās kļuva tumšas un nevarēja redzēt.
2 Tanī laikā Īzāks pasauca savu dēlu Ēsavu un sacīja: “Ņem, lūdzu, savus ieročus, savu bultu maku un savu loku, celies un izej laukā un sagādā man medījuma gaļu, pagatavo man gardu ēdienu un atnes to man, lai es to ēstu un varētu tevi svētīt pirms savas nāves, jo esmu kļuvis vecs un sirms.”
3 Un Ēsavs tā arī izdarīja; viņš ņēma savu ieroci un izgāja laukā medīt brieža gaļu, kā parasti, lai to atnestu savam tēvam, kā tas viņam bija pavēlējis, lai tas viņu svētītu.
4 Un Rebeka dzirdēja visus vārdus, ko Īzāks bija runājis Ēsavam, un viņa steidzās un sauca savu dēlu Jēkabu, sacīdama: “Tā tavs tēvs runāja ar tavu brāli Ēsavu, un tā es dzirdēju; tāpēc tagad steidzies un dari to, ko es tev teikšu.”
5 Celies, lūdzu, un ej pie ganāmpulka un atved man divus labus kazlēnus, es pagatavošu gardu barību tavam tēvam, un tu atnes gardu barību, lai viņš to varētu ēst, pirms tavs brālis pārnāk no medībām, lai tavs tēvs tevi svētītu.
6 Un Jēkabs steidzās un darīja tā, kā viņa māte viņam bija pavēlējusi, un viņš pagatavoja garšīgo ēdienu un atnesa to savam tēvam, pirms Ēsavs bija atgriezies no savām medībām.
7 Un Īzāks sacīja Jēkabam: "Kas tu esi, mans dēls?" Un viņš sacīja: "Es esmu tavs pirmdzimtais Ēsavs. Es esmu darījis, kā tu man pavēlēji. Tāpēc tagad celies, lūdzu, un ēd no mana medījuma, lai tava dvēsele mani svētītu, kā tu man esi sacījis."
8 Un Īzāks piecēlās un ēda un dzēra, un viņa sirds nomierinājās, un viņš svētīja Jēkabu, un Jēkabs aizgāja no sava tēva; un tiklīdz Īzāks bija svētījis Jēkabu un viņš bija aizgājis no viņa, redzi, Ēsavs nāca no savām medībām no lauka, un arī viņš pagatavoja gardu ēdienu un atnesa to savam tēvam, lai viņš to ēstu un svētītu viņu.
9 Un Īzāks sacīja Ēsavam: "Un kas bija tas, kas bija ķēris medījumu un atnesis to man, pirms tu nāci, un kuru es svētīju?" Un Ēsavs zināja, ka viņa brālis Jēkabs to bija darījis, un Ēsavs iedegās dusmās pret viņa brāli Jēkabu, ka viņš tā pret viņu bija rīkojies.
10 Un Ēsavs sacīja: "Vai viņu netaisnīgi sauc par Jēkabu? Jo viņš mani ir divreiz apkrāpis, viņš atņēma man pirmdzimtības tiesības un tagad viņš ir atņēmis manu svētību." Un Ēsavs skaļi raudāja. Un, kad Īzāks dzirdēja sava dēla Ēsava raudāšanu, Īzāks sacīja Ēsavam: "Ko es varu darīt, mans dēls? Tavs brālis nāca ar viltību un atņēma tavu svētību." Un Ēsavs ienīda savu brāli Jēkabu svētības dēļ, ko viņa tēvs viņam bija devis, un viņa dusmas pret viņu ļoti iedegās.
11 Un Jēkabs ļoti baidījās no sava brāļa Ēsava, un viņš piecēlās un aizbēga uz Ēbera, Šema dēla, namu un paslēpās tur sava brāļa dēļ, un Jēkabam bija sešdesmit trīs gadi, kad viņš izgāja no Kanaāna zemes no Hebronas, un Jēkabs paslēpās Ēbera namā četrpadsmit gadus sava brāļa Ēsava dēļ, un tur viņš turpināja mācīties Tā Kunga ceļus un Viņa pavēles.
12 Un, kad Ēsavs redzēja, ka Jēkabs bija aizbēdzis un izglābies no viņa, un ka Jēkabs bija viltīgi ieguvis svētību, tad Ēsavs ļoti noskuma, un viņš arī bija dusmīgs uz savu tēvu un māti; un arī viņš cēlās un ņēma savu sievu un aizgāja no sava tēva un mātes uz Seīras zemi, un viņš tur dzīvoja; un Ēsavs tur ieraudzīja sievieti no Heta meitām, kuras vārds bija Bosmata, hetieša Elona meita, un viņš ņēma viņu par sievu papildus savai pirmajai sievai, un Ēsavs nosauca viņas vārdu Ada, sakot, ka svētība tanī laikā bija no viņa pārgājusi.
13 Un Ēsavs dzīvoja Seīra zemē sešus mēnešus, neredzēdams savu tēvu un māti, un pēc tam Ēsavs ņēma savas sievas, cēlās un atgriezās Kanaāna zemē, un Ēsavs izvietoja savas abas sievas sava tēva namā Hebronā.
14 Un Ēsava sievas ar saviem darbiem kaitināja un kaitināja Īzāku un Rebeku, jo viņas nestaigāja Tā Kunga ceļos, bet kalpoja sava tēva koka un akmens dieviem, kā viņu tēvs bija mācījis, un viņas bija ļaunākas nekā viņu tēvs.
15 Un tie gāja pēc savu siržu ļaunajām kārībām un upurēja un kvēpināja baaliem, un Īzāks un Rebeka no tiem apnika.
16 Un Rebeka sacīja: "Man ir apnikusi mana dzīve Heta meitu dēļ; ja Jēkabs ņem sievu no Heta meitām, kādas ir šīs, kas ir no šīs zemes meitām, kāda man tad dzīve līdzi?"
17 Un tanīs dienās Ada, Ēsava sieva, ieņēma un dzemdēja viņam dēlu, un Ēsavs nosauca dēlu, kas viņam bija dzimis, par Ēlifāzu, un Ēsavam bija sešdesmit pieci gadi, kad viņa to dzemdēja.
18 Un Išmaēls, Ābrahāma dēls, nomira tanīs dienās, Jēkaba sešdesmit ceturtajā dzīves gadā, un visas Išmaēla dienas bija simt trīsdesmit septiņi gadi, un viņš nomira.
19 Un, kad Īzāks dzirdēja, ka Išmaēls ir miris, viņš par viņu sēroja, un Īzāks par viņu sēroja daudzas dienas.
20 Un pēc četrpadsmit gadiem, kopš Jēkabs dzīvoja Ēbera namā, Jēkabs vēlējās redzēt savu tēvu un māti, un Jēkabs nonāca sava tēva un mātes namā Hebronā, un Ēsavs tajās dienās bija aizmirsis, ko Jēkabs viņam bija nodarījis, atņemot viņam svētību tajās dienās.
21 Un, kad Ēsavs ieraudzīja Jēkabu nākam pie sava tēva un mātes, viņš atcerējās, ko Jēkabs viņam bija nodarījis, un viņš bija ļoti nikns pret viņu un meklēja viņu nogalināt.
22 Un Īzāks, Ābrahāma dēls, bija vecs un krietns gados, un Ēsavs sacīja: "Mana tēva laiks tuvojas, kad viņam jāmirst, un, kad viņš mirs, es nonāvēšu savu brāli Jēkabu."
23 Un tas tika paziņots Rebekai, un viņa steidzās un sūtīja ziņu, lai aicinātu savu dēlu Jēkabu, un sacīja viņam: “Celies, ej un bēdz uz Hāranu pie mana brāļa Lābana un paliec tur kādu laiku, līdz tava brāļa dusmas no tevis novērsīsies, un tad tu atgriezīsies.”
24 Un Īzāks pasauca Jēkabu un sacīja viņam: “Neņem sievu no Kānaāna meitām, jo tā mūsu tēvs Ābrahāms mums ir pavēlējis pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš viņam bija pavēlējis, sacīdams: taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi; ja tavi bērni turēs Manu derību, ko Es ar tevi esmu slēdzis, tad Es arī izpildīšu taviem bērniem to, ko Es tev esmu runājis, un Es viņus neatstāšu.”
25 Tāpēc tagad, mans dēls, klausi manai balsij, visam, ko es tev pavēlēšu, un atturēsies ņemt sievu no Kānaāna

meitām; celies, ej uz Hāranu, uz Betuēla, tavas mātes tēva, namu, un ņem sev sievu no turienes no Lābana, tavas mātes brāļa, meitām.
26 Tāpēc sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, un visus Viņa ceļus tanī zemē, uz kuru tu dodies, un ka tu nesavienojies ar zemes iedzīvotājiem, ka tu seko niecībai un ka tu neatstāj To Kungu, savu Dievu.
27 Bet, kad tu nonāksi tanī zemē, kalpo tur Tam Kungam, nenovērsies ne pa labi, ne pa kreisi no ceļa, ko es tev pavēlēju un ko tu esi iemācījies.
28 Un lai Visvarenais Dievs piešķir tev labvēlību zemes tautu acīs, ka tu tur varētu ņemt sievu pēc savas patikas, tādu, kas ir laba un taisnīga Tā Kunga ceļos.
29 Un lai Dievs dod tev un taviem pēcnācējiem tava tēva Ābrahāma svētību un lai dara tevi auglīgu un vairoju, un lai tu kļūsti par lielu ļaužu pulku tanī zemē, kurp tu dodies, un lai Dievs liek tev atgriezties šajā zemē, tava tēva mājvietas zemē, ar bērniem un ar lielu bagātību, ar prieku un ar gandarījumu.
30 Un Īzāks pabeidza pavēlēt Jēkabam un svētīt viņu, un viņš deva viņam daudz dāvanu, kā arī sudrabu un zeltu, un viņš viņu atlaida; un Jēkabs paklausīja savam tēvam un mātei; viņš tos noskūpstīja un cēlās un devās uz Padan-Aramu; un Jēkabam bija septiņdesmit septiņi gadi, kad viņš izgāja no Kanaāna zemes no Bēršebas.
31 Un, kad Jēkabs devās uz Hāranu, Ēsavs pasauca savu dēlu Ēlifāzu un slepeni runāja ar viņu, sacīdams: “Pasteidzies, ņem savu zobenu savā rokā un dzenies pakaļ Jēkabam, ej viņam pa ceļu pa priekšu un slēpies viņam pakaļ, un nokauj viņu ar savu zobenu kādā no kalniem, un paņem visu, kas viņam pieder, un atgriezies.”
32 Un Ēlifāzs, Ēsava dēls, bija rosīgs vīrs un meistars loka šaušanā, kā viņa tēvs viņam bija mācījis, un viņš bija ievērojams mednieks laukā un drosmīgs vīrs.
33 Un Ēlifāzs darīja tā, kā viņa tēvs viņam bija pavēlējis, un Ēlifāzam tanī laikā bija trīspadsmit gadu, un Ēlifāzs cēlās un gāja un ņēma līdzi desmit savas mātes brāļus un vajāja Jēkabu.
34 Un viņš cieši sekoja Jēkabam un slēpās tam Kanaāna zemes robežās pretī Sihemas pilsētai.
35 Un Jēkabs redzēja Ēlifāzu un viņa vīrus viņu vajājam, un Jēkabs apstājās vietā, kurp viņš gāja, lai saprastu, kas tas ir, jo viņš to nezināja; un Ēlifāzs izvilka savu zobenu un devās tālāk ar saviem vīriem Jēkaba virzienā; un Jēkabs tiem sacīja: "Kas jums jādara, ka jūs esat šeit atnākuši, un ko tas nozīmē, ka jūs dzenāties pakaļ ar saviem zobeniem?"
36 Un Ēlifāzs piegāja pie Jēkaba, un viņš atbildēja un sacīja viņam: “Tā mans tēvs man pavēlēja, un tagad es neatkāpšos no pavēlēm, ko mans tēvs man deva; un, kad Jēkabs redzēja, ka Ēsavs bija runājis ar Ēlifāzu, lai pielietotu varu, tad Jēkabs piegāja un lūdza Ēlifāzu un viņa vīrus, sacīdams viņam:
37 Redzi, viss, kas man pieder un ko mans tēvs un māte man deva, ņem to Tev un ej prom no manis, un nenokauj mani, un lai šī lieta tev tiek uzskatīta par taisnību.
38 Un Tas Kungs lika Jēkabam atrast labvēlību Ēlifāza, Ēsava dēla, un viņa vīru acīs, un tie paklausīja Jēkaba balsij un nenogalināja viņu, un Ēlifāzs un viņa vīri paņēma visu, kas Jēkabam piederēja, kā arī sudrabu un zeltu, ko viņš bija atvedis līdzi no Bēršebas; viņi viņam neatstāja neko.
39 Un Ēlifāzs un viņa vīri aizgāja no viņa un atgriezās pie Ēsava Bēršebā, un viņi pastāstīja viņam visu, kas tiem bija noticis ar Jēkabu, un viņi atdeva viņam visu, ko tie bija paņēmuši no Jēkaba.
40 Un Ēsavs bija sašutis par savu dēlu Ēlifāzu un uz viņa vīriem, kas bija kopā ar viņu, jo tie nebija nonāvējuši Jēkabu.
41 Un tie atbildēja un sacīja Ēsavam: “Tāpēc ka Jēkabs mūs šajā lietā lūdza, lai mēs viņu nenogalinātu, mūsu žēlsirdība pret viņu iedegās, un mēs paņēmām visu, kas viņam piederēja, un atnesām to tev; un Ēsavs paņēma visu sudrabu un zeltu, ko Ēlifass bija paņēmis Jēkabam, un viņš tos nolika savā namā.
42 Tanī laikā, kad Ēsavs redzēja, ka Īzāks bija svētījis Jēkabu un bija viņam pavēlējis, sacīdams: “Tev nebūs ņemt sievu no Kānaāna meitām,” un ka Kānaāna meitas Īzāka un Rebekas acīs bija nepatīkamas,
43 Tad viņš devās uz sava tēvoča Išmaēla namu un papildus savām vecākajām sievām ņēma par sievu arī Makhlatu, Išmaēla meitu, Nebajota māsu.

30. NODAĻA

1 Un Jēkabs devās tālāk, turpinot savu ceļu uz Hāranu, un viņš nonāca līdz Morija kalnam un palika tur visu nakti netālu no Lūzas pilsētas; un Tas Kungs parādījās tur Jēkabam tanī naktī un sacīja viņam: "Es esmu Tas Kungs, Ābrahāma Dievs, un tava tēva Īzāka Dievs; zemi, uz kuras tu guli, Es došu tev un taviem pēcnācējiem."
2 Un redzi, Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu, lai kurp tu ietu, un Es vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes un likšu visiem taviem ienaidniekiem krist tavā priekšā; un, kad tie karos ar tevi, tie tevi neuzvarēs, un Es tevi atvedīšu atpakaļ šajā zemē ar prieku, ar bērniem un ar lielu bagātību.
3 Un Jēkabs pamodās no sava miega un ļoti priecājās par redzēto vīziju; un viņš nosauca to vietu par Bēteli.
4 Un Jēkabs piecēlās no tās vietas ļoti priecīgs, un, kad viņš gāja, viņa kājas jutās vieglas aiz prieka, un viņš devās no turienes uz Austrumu bērnu zemi un atgriezās Hāranā un apsēdās pie gana akas.
5 Un viņš tur atrada vīrus, kas nāca no Hāranas ganīt savus ganāmpulkus, un Jēkabs tiem jautāja, un tie sacīja: "Mēs esam no Hāranas."
6 Un viņš tiem sacīja: “Vai jūs pazīstat Lābanu, Nahora dēlu?” Un tie atbildēja: “Mēs viņu pazīstam, un redzi, viņa meita Rāhele nāk ganīt sava tēva avis.”
7 Kamēr viņš vēl ar tiem runāja, atnāca Rāhele, Lābana meita, ganīt sava tēva avis, jo viņa bija gane.
8 Un, kad Jēkabs ieraudzīja Rāheli, savas mātes brāļa Lābana meitu, viņš skrēja un noskūpstīja viņu, pacēla balsi un raudāja.
9 Un Jēkabs pastāstīja Rāhelei, ka viņš ir Rebekas, viņas tēva māsas, dēls, un Rāhele skrēja un pastāstīja to savam tēvam, bet Jēkabs turpināja raudāt, jo viņam nebija nekā līdzi, ko atnest uz Lābana māju.
10 Un, kad Lābans dzirdēja, ka viņa māsas dēls Jēkabs ir atnācis, viņš skrēja un noskūpstīja viņu un apskāva viņu un ieveda viņu namā un deva viņam maizi, un viņš ēda.
11 Un Jēkabs stāstīja Lābanam, ko viņa brālis Ēsavs bija viņam nodarījis un ko viņa dēls Ēlifass bija viņam nodarījis ceļā.

12 Un Jēkabs dzīvoja Lābana namā vienu mēnesi, un Jēkabs ēda un dzēra Lābana namā, un pēc tam Lābans sacīja Jēkabam: "Saki man, kāda būs tava alga? Kā tu vari mani apkalpot bez maksas?"
13 Un Lābanam nebija dēlu, kā vien meitas, un viņa pārējās sievas un kalpones tanīs dienās vēl bija neauglīgas; un šie ir Lābana meitu vārdi, kuras viņam bija dzemdējusi viņa sieva Adina; vecākās vārds bija Lea, un jaunākās vārds bija Rāhele; un Lea bija maigas acis, bet Rāhele bija skaista un labi izskatīga, un Jēkabs viņu mīlēja.
14 Un Jēkabs sacīja Lābanam: "Es tev kalpošu septiņus gadus par tavu jaunāko meitu Rāheli." Un Lābans piekrita, un Jēkabs kalpoja Lābanam septiņus gadus par viņa meitu Rāheli.
15 Un Jēkaba otrajā dzīves gadā Hāranā, tas ir, Jēkaba septiņdesmit devītajā dzīves gadā, tanī gadā nomira Ēbers, Šema dēls, viņam bija četri simti sešdesmit četri gadi viņa nāves brīdī.
16 Un, kad Jēkabs dzirdēja, ka Ēbers ir miris, viņš ļoti noskuma un sēroja un sēroja par viņu daudzas dienas.
17 Un Jēkaba trešajā dzīves gadā Hāranā Bosmata, Išmaēla meita, Ēsavas sieva, dzemdēja viņam dēlu, un Ēsavs nosauca viņu par Reguēlu.
18 Un ceturtajā gadā, kad Jēkabs dzīvoja Lābana namā, Tas Kungs apmeklēja Lābanu un atcerējās viņu Jēkaba dēļ, un viņam piedzima dēli, un viņa pirmdzimtais bija Beors, otrais bija Alibs un trešais bija Horašs.
19 Un Tas Kungs deva Lābanam bagātību un godu, dēlus un meitas, un šis vīrs ļoti vairojās Jēkaba dēļ.
20 Un Jēkabs tanīs dienās kalpoja Lābanam visos darbos, gan mājā, gan laukā, un Tā Kunga svētība bija visā, kas Lābanam piederēja gan mājā, gan laukā.
21 Un piektajā gadā nomira Jehūdita, Beērija meita, Ēsava sieva, Kanaāna zemē, un viņai nebija dēlu, bet tikai meitas.
22 Un šie ir viņas meitu vārdi, ko viņa dzemdēja Ēsavam: vecākās vārds bija Marcita, bet jaunākās vārds bija Pūita.
23 Un, kad Jehudits nomira, Ēsavs cēlās un devās uz Seīru medīt, kā parasti, un Ēsavs ilgi dzīvoja Seīra zemē.
24 Un sestajā gadā Ēsavs papildus savām pārējām sievām ņēma par sievu Ahlibamu, hivieša Zebeona meitu, un Ēsavs aizveda viņu uz Kanaāna zemi.
25 Un Ahlibama ieņēma un dzemdēja Ēsavam trīs dēlus: Ješu, Jaalanu un Korahu.
26 Un tanīs dienās Kanaāna zemē izcēlās strīds starp Ēsava ganiem un Kanaāna zemes iedzīvotāju ganiem, jo Ēsava lopu un mantas bija pārāk daudz, lai viņš paliktu Kanaāna zemē, sava tēva namā, un Kanaāna zeme viņu nevarēja uzturēt viņa lopu dēļ.
27 Un, kad Ēsavs redzēja, ka viņa ķildas ar Kanaāna zemes iedzīvotājiem pieaug, viņš cēlās un ņēma savas sievas, dēlus un meitas un visu, kas viņam piederēja, un lopus, kas viņam piederēja, un visu savu mantu, ko viņš bija ieguvis Kanaāna zemē, un viņš aizgāja no zemes iedzīvotājiem uz Seīra zemi, un Ēsavs un viss, kas viņam piederēja, dzīvoja Seīra zemē.
28 Bet Ēsavs laiku pa laikam devās apciemot savu tēvu un māti Kanaāna zemē, un Ēsavs apprecējās ar horiešiem un deva savas meitas horiešu Seīra dēliem.
29 Un savu vecāko meitu Marcitu viņš deva Anai, Zebeona dēlam, savas sievas brālim, un Pūciju viņš deva Azāram, horieša Bilhana dēlam; un Ēsavs dzīvoja kalnos, viņš un viņa bērni, un tie bija auglīgi un vairojās.

31. NODAĻA

1 Un septītajā gadā Jēkaba kalpošana Lābanam bija pabeigta, un Jēkabs sacīja Lābanam: “Dod man manu sievu, jo manas kalpošanas dienas ir izpildītas!” Un Lābans tā arī izdarīja, un Lābans un Jēkabs sapulcināja visus tās vietas iedzīvotājus un sarīkoja mielastu.
2 Un vakarā Lābans ieradās namā, un pēc tam Jēkabs ieradās tur ar dzīru ļaudīm, un Lābans nodzēsa visas gaismas, kas tur bija namā.
3 Un Jēkabs sacīja Lābanam: "Kāpēc tu mums to dari?" Un Lābans atbildēja: "Tāda ir mūsu paradība šajā zemē."
4 Un pēc tam Lābans ņēma savu meitu Leu un atveda to pie Jēkaba, un viņš nāca pie viņas, un Jēkabs nezināja, ka tā ir Lea.
5 Un Lābans deva savu kalponi Zilpu savai meitai Leai par kalponi.
6 Un visi, kas bija pie mielasta, zināja, ko Lābans bija izdarījis Jēkabam, bet viņi to Jēkabam nestāstīja.
7 Un visi kaimiņi tanī naktī ieradās Jēkaba namā, un viņi ēda un dzēra un priecājās un spēlēja Leas priekšā uz bungām un dejās, un viņi atbildēja Jēkaba priekšā: Helea, Helea!
8 Un Jēkabs dzirdēja viņu vārdus, bet nesaprata to nozīmi, jo viņš nodomāja, ka tāds varētu būt viņu ieradums šajā zemē.
9 Un kaimiņi naktī runāja šos vārdus Jēkaba priekšā, un visas gaismas, kas bija namā, Lābans tanī naktī lika nodzēst.
10 Un no rīta, kad ausa diena, Jēkabs pagriezās pret savu sievu un ieraudzīja, un lūk, tā bija Lea, kas bija gulējusi viņa azotē, un Jēkabs sacīja: “Redzi, tagad es zinu, ko kaimiņi teica pagājušajā naktī, Helea,” viņi teica, un es to nezināju.
11 Un Jēkabs sauca Lābanu un sacīja viņam: “Ko tu man esi darījis? Patiesi, es tev kalpoju Rāheles dēļ, un kāpēc tu mani pievīli un devi man Leu?”
12 Un Lābans atbildēja Jēkabam, sacīdams: “Mūsu zemē tā nav pieņemts dot jaunāko pirms vecākās, tāpēc, ja tu vēlies ņemt arī viņas māsu, tad ņem viņu sev par kalpošanu, ko tu man kalposi vēl septiņus gadus.”
13 Un Jēkabs tā arī izdarīja un ņēma arī Rāheli par sievu un kalpoja Lābanam vēl septiņus gadus, un Jēkabs arī nāca pie Rāheles, un viņš mīlēja Rāheli vairāk nekā Leu, un Lābans deva viņai savu kalponi Bilhu par kalponi.
14 Un, kad Tas Kungs redzēja, ka Lea tiek nīsta, Tas Kungs atvēra viņas klēpi, un viņa ieņēma un dzemdēja Jēkabam tanīs dienās četrus dēlus.
15 Un šie ir viņu vārdi: Rūbens, Simeons, Levijs un Jūda, un pēc tam viņa vairs nedzemdēja.
16 Un tanī laikā Rāhele bija neauglīga, un viņai nebija pēcnācēju, un Rāhele apskauda savu māsu Leu, un, kad Rāhele redzēja, ka viņa nedzemdē Jēkabam bērnus, viņa paņēma savu kalponi Bilhu, un viņa dzemdēja Jēkabam divus dēlus, Danu un Naftali.
17 Un, kad Lea redzēja, ka viņa vairs nedzemdēs, viņa ņēma arī savu kalponi Zilpu un deva to Jēkabam par sievu,

un arī Jēkabs nāca pie Zilpas, un arī viņa dzemdēja Jēkabam divus dēlus, Gadu un Ašeru.
18 Un Lea atkal ieņēma un dzemdēja Jēkabam tanīs dienās divus dēlus un vienu meitu, un šie ir viņu vārdi: Isašars, Zebulons un viņu māsa Dīna.
19 Un Rāhele tanīs dienās vēl bija neauglīga, un Rāhele tanī laikā lūdza To Kungu, un viņa sacīja: “Ak, Kungs Dievs, piemini mani un apmeklē mani, es Tevi lūdzu, jo tagad mans vīrs mani atstums, jo es viņam neesmu dzemdējusi bērnus.”
20 Tagad, ak, Kungs Dievs, uzklausi manu lūgšanu Tavā priekšā un uzlūko manu bēdu un dod man bērnus kā vienai no kalponēm, lai man vairs nebūtu jācieš sava negoda.
21 Un Dievs viņu uzklausīja un atvēra viņas klēpi, un Rāhele ieņēma un dzemdēja dēlu, un viņa sacīja: “Tas Kungs ir atņēmis manu negodu!” Un viņa nosauca viņa vārdu Jāzeps, sacīdama: “Lai Tas Kungs man pievieno vēl vienu dēlu!” Un Jēkabam bija deviņdesmit viens gads, kad viņa viņu dzemdēja.
22 Tanī laikā Jēkaba māte Rebeka sūtīja pie Jēkaba savu aukli Deboru, Ūca meitu, un divus Īzāka kalpus.
23 Un tie nonāca pie Jēkaba Hāranā un sacīja viņam: “Rebeka mūs ir sūtījusi pie tevis, lai tu atgrieztos sava tēva namā Kānaāna zemē.” Un Jēkabs tiem paklausīja šajā jautājumā, ko viņa māte bija teikusi.
24 Tanī laikā bija pagājuši pārējie septiņi gadi, kopš Jēkabs kalpoja Lābanam Rāheles dēļ, un pēc četrpadsmit gadiem, kopš viņš bija dzīvojis Hāranā, Jēkabs sacīja Lābanam: “Dod man manas sievas un sūti mani prom, lai es varētu doties uz savu zemi, jo lūk, mana māte sūtīja pie manis no Kānaāna zemes, lai es atgrieztos sava tēva namā.”
25 Un Lābans viņam sacīja: "Lūdzu, ne tā; ja esmu atradis labvēlību tavās acīs, neatstāj mani; nosaki man savu algu, un es to maksāšu un palikšu pie manis."
26 Un Jēkabs viņam sacīja: “Šo tu man dosi par algu, ka es šodien apstaigāšu visus tavus ganāmpulkus un atņemšu tiem visus raibos un lāsainos jērus un visus, kas ir brūni starp avīm un kazām, un, ja tu to man darīsi, es atgriezīšos un ganīšu tavus ganāmpulkus un tos uzturēšu kā agrāk.”
27 Un Lābans tā arī izdarīja, un Lābans atdalīja no sava ganāmpulka visu, ko Jēkabs bija teicis, un nodeva to viņam.
28 Un Jēkabs nodeva visu, ko viņš bija paņēmis no Lābana ganāmpulka, savu dēlu rokās, un Jēkabs ganīja atlikušo Lābana ganāmpulku.
29 Un, kad Īzāka kalpi, kurus viņš bija sūtījis pie Jēkaba, redzēja, ka Jēkabs neatgriezīsies kopā ar viņiem Kanaāna zemē pie sava tēva, viņi tad aizgāja no viņa un atgriezās mājās Kanaāna zemē.
30 Un Debora palika pie Jēkaba Hāranā un neatgriezās kopā ar Īzāka kalpiem Kanaāna zemē, un Debora dzīvoja pie Jēkaba sievām un bērniem Hāranā.
31 Un Jēkabs kalpoja Lābanam vēl sešus gadus, un, kad avis atnesās, Jēkabs atdalīja no tām raibās un raibās, kā viņš bija noteicis ar Lābanu, un Jēkabs tā darīja pie Lābana sešus gadus, un vīrs vairojās ļoti, un viņam bija gan lopi, gan kalpones, gan kalpi, gan kamieļi un ēzeļi.
32 Un Jēkabam bija divsimt liellopu ganāmpulki, un viņa liellopi bija lieli un skaista izskata, un ļoti ražīgi, un visas cilvēku dēlu ģimenes vēlējās iegūt dažus no Jēkaba liellopiem, jo tie bija ārkārtīgi pārtikuši.
33 Un daudzi cilvēku dēli nāca, lai dabūtu daļu no Jēkaba ganāmpulka, un Jēkabs deva tiem avi par kalpu vai kalponi, vai par ēzeli, vai par kamieli, vai ko vien Jēkabs no tiem vēlējās, tie viņam deva.
34 Un Jēkabs ieguva bagātību, godu un mantu, veicot šos darījumus ar cilvēku dēliem, un Lābana bērni viņam apskauda šo godu.
35 Un laika gaitā viņš dzirdēja Lābana dēlu vārdus sakām: “Jēkabs ir atņēmis visu, kas piederēja mūsu tēvam, un no tā, kas piederēja mūsu tēvam, viņš ir ieguvis visu šo godību.”
36 Un Jēkabs redzēja Lābana un viņa bērnu seju, un lūk, tā tanīs dienās nebija pret viņu tāda kā iepriekš.
37 Un Tas Kungs parādījās Jēkabam pēc sešu gadu beigām un sacīja viņam: “Celies, izej no šīs zemes un atgriezies savā dzimtajā zemē, un Es būšu ar tevi.”
38 Un Jēkabs tanī laikā piecēlās un uzsēdināja savus bērnus un sievas un visu, kas viņam piederēja, uz kamieļiem, un viņš devās uz Kanaāna zemi pie sava tēva Īzāka.
39 Un Lābans nezināja, ka Jēkabs bija no viņa aizgājis, jo Lābans tanī dienā cirpja avis.
40 Un Rāhele nozaga sava tēva attēlus, paņēma tos un paslēpa uz kamieļa, uz kura viņa sēdēja, un tad devās tālāk.
41 Un šī ir tēlu forma: ņem vīru, kas ir pirmdzimtais, un viņu nogalina, un norauj matus no viņa galvas, un ņem sāli, un apsāla galvu, un svaida to eļļā, tad ņem mazu vara vai zelta plāksnīti un uzraksta uz tās vārdu, un noliek plāksni zem viņa mēles, un paņem galvu ar plāksni zem mēles un noliek to namā, un iededz gaismekļus tās priekšā un pielūdz to.
42 Un brīdī, kad viņi tam paklanās, tas runā ar viņiem visos jautājumos, ko viņi tam jautā, caur tajā rakstītā vārda spēku.
43 Un daži tos veido cilvēku figūrās no zelta un sudraba un dodas pie tiem laikā, kas viņiem ir zināmi, un šīs figūras saņem zvaigžņu ietekmi un stāsta tām nākotnes lietas, un tādā veidā bija tēli, ko Rāhele nozaga savam tēvam.
44 Un Rāhele nozaga šos elkus, kas piederēja viņas tēvam, lai Lābans caur tiem nezinātu, kur Jēkabs bija aizgājis.
45 Un Lābans atgriezās mājās un jautāja par Jēkabu un viņa saimi, bet viņu tur nevarēja atrast, un Lābans meklēja savus tēlus, lai zinātu, kurp Jēkabs bija aizgājis, un nevarēja tos atrast, un viņš devās pie citiem tēliem, un viņš jautāja par tiem, un tie viņam teica, ka Jēkabs bija aizbēdzis no viņa uz sava tēva zemi, uz Kanaāna zemi.
46 Un Lābans cēlās un ņēma savus brāļus un visus savus kalpus, un viņš izgāja un vajāja Jēkabu, un viņš to panāca Gileāda kalnos.
47 Un Lābans sacīja Jēkabam: “Ko tu esi man nodarījis, ka bēgi un mani piekrāpi, un ved manas meitas un viņu bērnus kā gūstekņus ar zobenu?”
48 Un tu neļāvi man viņus noskūpstīt un ar prieku atlaist, un tu nozagi manus dievus un aizgāji.
49 Un Jēkabs atbildēja Lābanam, sacīdams: "Es baidījos, ka tu man ar varu neatņemsi savas meitas; un tagad, pie kura tu atradīsi savus dievus, tas mirs."
50 Un Lābans meklēja elkus un pārbaudīja visas Jēkaba teltis un mēbeles, bet tos nevarēja atrast.
51 Un Lābans sacīja Jēkabam: "Mēs noslēgsim derību, un tā būs liecība starp mani un tevi; ja tu pazemosi manas meitas vai ņemsi citas sievas bez manām meitām, tad Dievs būs liecinieks starp mani un tevi šajā lietā.

52 Un tie ņēma akmeņus un sacēla kaudzi, un Lābans sacīja: "Šī kaudze ir lieciniece starp mani un tevi!" Tāpēc viņš to nosauca par Gileādu.
53 Un Jēkabs un Lābans upurēja kalnā, un viņi ēda tur pie kaudzes, un viņi palika kalnā visu nakti, un Lābans piecēlās agri no rīta, un viņš raudāja kopā ar savām meitām un skūpstīja viņas, un viņš atgriezās savā vietā.
54 Un viņš steigšus sūtīja savu dēlu Beoru, kam bija septiņpadsmit gadu, un Abihoru, Uca dēlu, Nahora dēlu, un ar viņiem bija desmit vīri.
55 Un viņi steidzās un gāja un pagāja pa ceļu Jēkaba priekšā, un pa citu ceļu viņi nonāca Seīra zemē.
56 Un tie nāca pie Ēsava un sacīja viņam: “Tā saka tavs brālis un radinieks, tavas mātes brālis Lābans, Betuēla dēls, sacīdams:
57 Vai tu dzirdēji, ko man ir nodarījis tavs brālis Jēkabs, kurš pirmais nāca pie manis pliks un kails, un es gāju viņam pretī un atvedu viņu savā namā ar godu, un es viņu padarīju lielu, un es viņam devu savas divas meitas par sievām un arī divas savas kalpones.
58 Un Dievs viņu svētīja manis dēļ, un viņš vairojās ļoti daudz un dzemdināja dēlus, meitas un kalpones.
59 Viņam ir arī milzīgs sīklopu un liellopu ganāmpulks, kamieļu un ēzeļu, kā arī pārpilnībā sudraba un zelta; un, kad viņš redzēja, ka viņa bagātība pieaug, viņš mani atstāja, kamēr es gāju cirpt savas aitas, un viņš piecēlās un aizbēga slepeni.
60 Un viņš uzcēla savas sievas un bērnus uz kamieļiem un aizveda visus savus lopus un mantu, ko viņš bija ieguvis manā zemē, un viņš pacēla savu seju, lai dotos pie sava tēva Īzāka uz Kanaāna zemi.
61 Un viņš neļāva man skūpstīt manas meitas un viņu bērnus, un viņš veda manas meitas kā gūsteknes ar zobenu, un viņš arī nozaga manus dievus un aizbēga.
62 Un tagad Es viņu esmu atstājis Jabuka strauta kalnā, viņu un visu, kas viņam pieder; viņam nekā netrūkst.
63 Ja tu vēlies pie viņa doties, ej tad un tur tu viņu atradīsi, un tu vari ar viņu rīkoties tā, kā tava dvēsele vēlas; un Lābana vēstneši atnāca un pastāstīja Ēsavam visu šo.
64 Un Ēsavs dzirdēja visus Lābana vēstnešu vārdus, un viņa dusmas pret Jēkabu ļoti iedegās, un viņš atcerējās savu naidu, un viņa dusmas dega viņā.
65 Un Ēsavs steidzās un ņēma savus bērnus un kalpus un savas saimes dvēseles, sešdesmit vīrus, un viņš devās un sapulcināja visus Seīra, horieša, bērnus un viņu ļaudis, trīs simti četrdesmit vīrus, un viņš ņēma visu šo četrsimt vīru skaitu ar izvilktiem zobeniem un devās pie Jēkaba, lai viņu nokautu.
66 Un Ēsavs sadalīja šo skaitli vairākās daļās un ņēma sešdesmit vīrus no saviem bērniem un kalpiem, un savas mājsaimniecības dvēseles par vienu galvu un nodeva tos sava vecākā dēla Ēlifāza aprūpē.
67 Un atlikušās galvas viņš nodeva sešu horieša Seīra dēlu aprūpē un iecēla katru vīru pār savām paaudzēm un bērniem.
68 Un visa šī nometne devās tālāk, kā bija iepriekš, un Ēsavs devās starp viņiem pretī Jēkabam, un viņš tos ātri pavadīja.
69 Un Lābana vēstneši aizgāja no Ēsava un devās uz Kānaāna zemi, un viņi nonāca Rebekas, Jēkaba un Ēsava mātes, namā.
70 Un tie viņai teica, sacīdami: “Redzi, tavs dēls Ēsavs ir devies pret savu brāli Jēkabu ar četrsimt vīriem, jo viņš dzirdēja, ka tas nāk, un viņš ir gājis, lai ar viņu karotu, viņu uzveiktu un atņemtu visu, kas viņam pieder.”
71 Un Rebeka steidzās un sūtīja septiņdesmit divus vīrus no Īzāka kalpiem, lai tie Jēkabam pretī ceļā, jo viņa domāja: "Varbūt Ēsavs varētu karot ceļā, kad viņš viņu sastaps."
72 Un šie vēstneši devās ceļā, lai satiktos ar Jēkabu, un viņi satika viņu strauta ceļā, Jabukas strauta pretējā pusē, un Jēkabs, tos ieraudzījis, sacīja: "Šī nometne man ir no Dieva lemta." Un Jēkabs nosauca šo vietu par Mahnajimu.
73 Un Jēkabs pazina visus sava tēva ļaudis, un viņš tos noskūpstīja un apskāva un nāca tiem līdzi, un Jēkabs jautāja tiem par savu tēvu un māti, un tie atbildēja: “Viņiem klājas labi.”
74 Un šie vēstneši sacīja Jēkabam: “Rebeka, tava māte, mūs ir sūtījusi pie tevis, sacīdama: dēls, es esmu dzirdējis, ka tavs brālis Ēsavs ir devies pret tevi pa ceļu ar vīriem no Seīra, horiešu, bērniem.”
75 Un tāpēc, mans dēls, uzklausi manu balsi un ar savu padomu paskaties, ko tu darīsi, un, kad viņš pie tevis nāks, lūdz viņu un nerunā ar viņu pārsteidzīgi, un dod viņam dāvanu no tā, kas tev pieder, un no tā, ar ko Dievs tevi ir apveltījis.
76 Un, kad viņš tev jautā par tavām lietām, neko no viņa neslēp, varbūt viņš varētu novērst savas dusmas pret tevi, un tu tādējādi glābsi savu dvēseli, tevi un visu, kas tev pieder, jo tavs pienākums ir viņu godāt, jo viņš ir tavs vecākais brālis.
77 Un, kad Jēkabs dzirdēja savas mātes vārdus, ko vēstneši viņam bija stāstījuši, Jēkabs pacēla balsi un rūgti raudāja, un darīja tā, kā viņa māte viņam toreiz bija pavēlējusi.

32. NODAĻA

1 Tanī laikā Jēkabs sūtīja vēstnešus pie sava brāļa Ēsava uz Seīra zemi un runāja ar viņu lūgšanas vārdus.
2 Un viņš tiem pavēlēja, sacīdams: “Tā jums būs teikt manam kungam Ēsavam: tā saka tavs kalps Jēkabs: lai mans kungs nedomā, ka mana tēva svētība, ar ko viņš mani svētīja, man ir bijusi par labu.
3 Jo es esmu bijis pie Lābana jau divdesmit gadus, un viņš mani piekrāpa un desmit reizes mainīja manu algu, kā tas viss jau ir ticis stāstīts manam kungam.
4 Un es viņam kalpoju viņa namā ļoti smagi, un Dievs pēc tam redzēja manas bēdas, manu pūliņu un manu roku darbu, un Viņš lika man atrast žēlastību un labvēlību Viņa acīs.
5 Un pēc tam, pateicoties Dieva lielajai žēlastībai un laipnībai, es ieguvu vēršus, ēzeļus un lopus, kā arī kalpus un kalpones.
6 Un tagad es atgriežos savā zemē un savās mājās pie sava tēva un mātes, kas ir Kānaāna zemē; un es esmu sūtījis, lai mans kungs to visu zinātu, lai atrastu labvēlību mana kunga acīs, lai viņš nedomātu, ka es pats esmu ieguvis bagātību vai ka svētība, ar kuru mans tēvs mani svētīja, man ir nākusi par labu.
7 Un šie vēstneši devās pie Ēsava un atrada viņu Edoma zemes robežās, kas devās uz Jēkabu, un četri simti vīru no Seīra, horieša, bērniem stāvēja ar izvilktiem zobeniem.
8 Un Jēkaba vēstneši atstāstīja Ēsavam visus vārdus, ko Jēkabs tiem bija runājis par Ēsavu.

9 Un Ēsavs atbildēja tiem ar lepnumu un nicinājumu un sacīja tiem: “Patiesi, es esmu dzirdējis, un patiesi man ir stāstīts, ko Jēkabs ir darījis Lābanam, kas viņu paaugstināja savā namā un deva viņam savas meitas par sievām, un viņš dzemdināja dēlus un meitas, un ar savu līdzekļu palīdzību viņš ļoti vairojās bagātībā un bagātībā Lābana namā.
10 Un, kad viņš redzēja, ka viņa bagātība ir liela un viņa bagātība liela, viņš aizbēga no Lābana mājas ar visu, kas viņam piederēja, un viņš aizveda Lābana meitas prom no viņu tēva vaiga kā ar zobenu sagūstītas gūsteknes, viņam par to neteicis.
11 Un ne tikai Lābanam Jēkabs tā ir rīkojies, bet arī man viņš tā ir rīkojies un divreiz mani ir apmānījis, un vai lai es klusēju?
12 Tāpēc es šodien esmu nācis ar savām nometnēm viņam pretī, un es darīšu ar viņu pēc savas sirds vēlēšanās.
13 Un vēstneši atgriezās un nonāca pie Jēkaba un sacīja viņam: “Mēs nonācām pie tava brāļa, pie Ēsava, un mēs viņam pastāstījām visus tavus vārdus, un tā viņš mums ir atbildējis, un redzi, viņš nāk tev pretī ar četrsimt vīriem.”
14 Nu tad zini un redzi, ko tev būs darīt, un lūdz Dievu, lai Viņš tevi no Viņa izglābj.
15 Un, kad viņš dzirdēja sava brāļa vārdus, ko tas bija runājis Jēkaba vēstnešiem, Jēkabs ļoti nobijās un bija satraukts.
16 Un Jēkabs lūdza To Kungu, savu Dievu, un viņš sacīja: “Ak, Kungs, manu tēvu Ābrahāma un Īzāka Dievs, Tu man teici, kad es aizgāju no sava tēva nama, sacīdams:
17 Es esmu Tas Kungs, tava tēva Ābrahāma Dievs, un Īzāka Dievs, tev Es došu šo zemi un tavus pēcnācējus pēc tevis, un Es darīšu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes, un tu izpletīsies līdz visām četrām debesu pusēm, un tevī un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes ciltis.
18 Un Tu apstiprināji Savus vārdus un devi man bagātību, bērnus un lopus, kā Tu devi Savam kalpam, ko mana sirds vēlējās; Tu man devi visu, ko es no Tevis lūdzu, tā ka man nekā netrūka.
19 Un pēc tam tu man teici: “Atgriezies pie saviem vecākiem, savā dzimtajā vietā, un man ar tevi labi klāsies.”
20 Un tagad, kad es esmu atnācis, un tu mani izglābi no Lābana, es kritīšu Ēsava rokās, kas mani nonāvēs, jā, kopā ar manu bērnu mātēm.
21 Tāpēc tagad, ak Dievs Kungs, izglāb mani, lūdzu, arī no mana brāļa Ēsava rokām, jo es ļoti baidos no viņa.
22 Un, ja manī nav taisnības, dari to Ābrahāma un mana tēva Īzāka dēļ.
23 Jo es zinu, ka ar laipnību un žēlastību esmu ieguvis šo bagātību; tāpēc es Tevi lūdzu, izglāb mani šodien ar Savu laipnību un atbildi man.
24 Un Jēkabs beidza lūgt To Kungu, un viņš sadalīja ļaudis, kas bija pie viņa, ar sīklopiem un liellopiem, divās nometnēs, un pusi viņš nodeva Dameseka, Ēliezera dēla, Ābrahāma kalpa, aprūpē nometnei ar viņa bērniem, bet otru pusi viņš nodeva sava brāļa Eliana, Ēliezera dēla, aprūpē, lai tas būtu nometnei ar viņa bērniem.
25 Un viņš tiem pavēlēja, sacīdams: "Turieties savās nometnēs pa gabalu un netuvojieties viens otram pārāk tuvu, jo, ja Ēsavs nāks pie vienas nometnes un to nokaus, tad otra nometne, kas atrodas tālāk, viņam izglābsies."
26 Un Jēkabs tur palika to nakti un visu nakti deva saviem kalpiem norādījumus par karaspēku un saviem bērniem.
27 Un Tas Kungs tanī dienā uzklausīja Jēkaba lūgšanu, un tad Tas Kungs izglāba Jēkabu no viņa brāļa Ēsava rokām.
28 Un Tas Kungs sūtīja trīs debesu eņģeļus, un tie gāja Ēsavam pa priekšu un nonāca pie viņa.
29 Un šie eņģeļi parādījās Ēsavam un viņa ļaudīm kā divi tūkstoši vīru, jājot uz zirgiem, apbruņoti ar visādiem kara rīkiem, un tie parādījās Ēsava un visu viņa vīru redzeslokā, sadalīti četrās nometnēs ar četriem vadoņiem pār tām.
30 Un viena nometne devās tālāk, un viņi atrada Ēsavu nākam ar četrsimt vīriem pretī savam brālim Jēkabam, un šī nometne skrēja pretī Ēsavam un viņa ļaudīm un iebiedēja tos, un Ēsavs bailēs nokrita no zirga, un visi viņa vīri atdalījās no viņa tajā vietā, jo viņi bija ļoti nobijušies.
31 Un visa nometne sauca viņiem pakaļ, kad tie bēga no Ēsava, un visi karotāji atbildēja, sacīdami:
32 Vai tiešām mēs esam Jēkaba kalpi, kurš ir Dieva kalps, un kas tad var mums pretoties? Un Ēsavs sacīja viņiem: “Ak, mans kungs un brālis Jēkabs ir jūsu kungs, kuru es neesmu redzējis šos divdesmit gadus, un tagad, kad es šodien esmu atnācis viņu satikt, vai jūs man tā izturaties?”
33 Un eņģeļi viņam atbildēja, sacīdami: “Tik tiešām, kā Tas Kungs dzīvo, ja Jēkabs, par kuru tu runā, nebūtu tavs brālis, mēs nebūtu atstājuši nevienu no tevis un tavas tautas, bet tikai Jēkaba dēļ mēs viņiem neko nedarīsim.”
34 Un šī nometne atstāja Ēsavu un viņa vīrus un devās prom, un Ēsavs un viņa vīri bija aizgājuši apmēram līgas attālumā, kad otrā nometne nāca viņam pretī ar visādiem ieročiem, un arī viņi rīkojās ar Ēsavu un viņa vīriem tā, kā pirmā nometne bija rīkojusies ar viņiem.
35 Un, kad viņi bija atstājuši to, lai ietu tālāk, redzi, trešā nometne nāca viņam pretī, un tie visi bija ļoti pārbijušies, un Ēsavs nokrita no zirga, un visa nometne kliedza un sacīja: “Patiesi, mēs esam Jēkaba kalpi, kas ir Dieva kalps, un kas var mums pretoties?”
36 Un Ēsavs atkal tiem atbildēja, sacīdams: “Ak, tad Jēkab, mans kungs un jūsu kungs, ir mans brālis, un divdesmit gadus es neesmu redzējis viņa vaigu, un, šodien dzirdējis, ka viņš nāk, es šodien gāju viņam pretī, un vai tu pret mani tā izturies?”
37 Un tie viņam atbildēja un sacīja: “Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo! Ja Jēkabs nebūtu tavs brālis, kā tu teici, mēs nebūtu atstājuši nevienu pāri no tevis un taviem vīriem, bet Jēkaba dēļ, par kuru tu runā kā par savu brāli, mēs neiejauksimies ne tavā, ne tavos vīros.”
38 Un arī trešā nometne pagāja prom no viņiem, un viņš joprojām turpināja savu ceļu ar saviem vīriem Jēkaba virzienā, kad ceturtā nometne nāca viņam pretī, un arī tie rīkojās ar viņu un viņa vīriem tāpat, kā bija rīkojušies pārējie.
39 Un, kad Ēsavs redzēja ļaunumu, ko četri eņģeļi bija nodarījuši viņam un viņa vīriem, viņš ļoti nobijās sava brāļa Jēkaba un devās viņam pretī mierā.
40 Un Ēsavs slēpa savu naidu pret Jēkabu, jo viņš baidījās par savu dzīvību sava brāļa Jēkaba dēļ un tāpēc, ka viņš domāja, ka četras nometnes, kuras viņš bija uzgājis, bija Jēkaba kalpi.
41 Un Jēkabs palika naktī pie saviem kalpiem viņu nometnēs, un viņš kopā ar saviem kalpiem apņēmās dot Ēsavam dāvanu no visa, kas viņam bija pie viņa, un no visa sava īpašuma; un Jēkabs piecēlās no rīta, viņš un viņa vīri, un viņi izvēlējās no lopiem dāvanu Ēsavam.

42 Un šī ir dāvanas summa, ko Jēkabs izvēlējās no saviem ganāmpulkiem, lai dotu savam brālim Ēsavam: un viņš izvēlējās divsimt četrdesmit lopus no ganāmpulkiem, un viņš izvēlējās no kamieļiem un ēzeļiem pa trīsdesmit no katra, un no liellopiem viņš izvēlējās piecdesmit govis.
43 Un viņš tos visus sadalīja desmit baros, katru šķiru novietoja atsevišķi un nodeva tos desmit savu kalpu rokās, katru baru atsevišķi.
44 Un viņš tiem pavēlēja un sacīja tiem: “Turieties tālāk viens no otra un atstājiet atstarpi starp ganāmpulkiem, un, kad Ēsavs un tie, kas ir ar viņu, jūs satiks un jautās, sacīdami: kam jūs piederat, kurp jūs ejat, un kam pieder viss šis jūsu priekšā,” jūs tiem atbildēsiet: “Mēs esam Jēkaba kalpi, un mēs esam nākuši Ēsavam pretī mierā, un redzi, Jēkabs nāk mums aiz muguras.”
45 Un tas, kas ir mūsu priekšā, ir dāvana, ko Jēkabs sūtījis savam brālim Ēsavam.
46 Un, ja viņi jums jautās: kāpēc viņš kavējas atnākt satikt savu brāli un redzēt viņa vaigu, tad jūs viņiem atbildēsiet: viņš noteikti priecīgi nāks mums pakaļ, lai satiktu savu brāli, jo viņš sacīja: es viņu nomierināšu ar dāvanu, kas viņam pienāks, un pēc tam es redzēšu viņa vaigu, varbūt viņš mani pieņems.
47 Tā visa dāvana gāja viņa kalpu rokās un gāja viņam pa priekšu tanī dienā, un viņš to nakti pārlaida savās nometnēs pie Jabukas strauta robežas, un viņš piecēlās nakts vidū, un viņš paņēma savas sievas un kalpones un visu, kas viņam piederēja, un tanī naktī viņš pārgāja pāri Jabukas braslam.
48 Un, kad viņš visu, kas viņam piederēja, pārcēla pāri strautam, Jēkabs palika viens pats, un kāds vīrs viņam nāca pretī, un tas cīnījās ar viņu tanī naktī līdz rītausmai, un Jēkaba augšstilba kauls bija izmežģīts no cīņas ar viņu.
49 Un rītausmā vīrs atstāja Jēkabu tur, svētīja viņu un aizgāja, un Jēkabs rītausmā gāja pāri strautam un kliboja uz saviem ciskām.
50 Un saule uzlēca pār viņu, kad viņš bija pagājis pāri strautam, un viņš nonāca savu lopu un bērnu ganībās.
51 Un viņi gāja līdz pusdienlaikam, un, kamēr viņi gāja, dāvana gāja viņiem pa priekšu.
52 Un Jēkabs pacēla savas acis un ieraudzīja, un redzi, Ēsavs bija no tālienes nākam kopā ar daudziem vīriem, apmēram četri simti, un Jēkabs ļoti baidījās sava brāļa dēļ.
53 Un Jēkabs steigšus sadalīja savus bērnus savām sievām un kalponēm, un savu meitu Dīnu viņš ielika lādē un nodeva to savu kalpu rokās.
54 Un viņš pagāja savu bērnu un sievu priekšā, lai satiktos ar savu brāli, un viņš paklanījās līdz zemei, jā, viņš paklanījās septiņas reizes, līdz tuvojās savam brālim, un Dievs lika Jēkabam atrast žēlastību un labvēlību Ēsava un viņa vīru acīs, jo Dievs bija uzklausījis Jēkaba lūgšanu.
55 Un Jēkaba bailes un viņa izbīles nāca pār viņa brāli Ēsavu, jo Ēsavs ļoti baidījās no Jēkaba par to, ko Dieva eņģeļi bija nodarījuši Ēsavam, un Ēsava dusmas pret Jēkabu pārvērtās laipnībā.
56 Un, kad Ēsavs ieraudzīja Jēkabu skrienam viņam pretī, arī viņš skrēja viņam pretī un apskāva viņu, un krita viņam ap kaklu, un viņi skūpstījās un raudāja.
57 Un Dievs ielika bijību un žēlastību pret Jēkabu to vīru sirdīs, kas nāca kopā ar Ēsavu, un tie arī skūpstīja Jēkabu un apskāva viņu.
58 Un arī Ēlifāzs, Ēsava dēls, ar saviem četriem brāļiem, Ēsava dēliem, raudāja kopā ar Jēkabu, un tie viņu skūpstīja un apskāva, jo bailes no Jēkaba bija pārņēmušas viņus visus.
59 Un Ēsavs pacēla savas acis un ieraudzīja sievas ar saviem pēcnācējiem, Jēkaba bērniem, ejam aiz Jēkaba un klanāmies Ēsavam pa ceļu.
60 Un Ēsavs sacīja Jēkabam: "Kas šie ir pie tevis, mans brāli? Vai tie ir tavi bērni vai tavi kalpi?" Un Jēkabs atbildēja Ēsavam un sacīja: "Tie ir mani bērni, ko Dievs žēlsirdīgi devis tavam kalpam."
61 Un kamēr Jēkabs runāja ar Ēsavu un saviem vīriem, Ēsavs uzlūkoja visu nometni un sacīja Jēkabam: "No kurienes tev radās visa šī nometne, ko es vakar satiku?" Un Jēkabs sacīja: "Lai atrastu labvēlību mana kunga acīs, tas ir tas, ko Dievs žēlsirdīgi piešķīra tavam kalpam."
62 Un dāvana tika nogādāta Ēsavam, un Jēkabs lūdza Ēsavu, sacīdams: “Ņem, lūdzu, dāvanu, ko esmu atnesis savam kungam!” Ēsavs sacīja: “Kāpēc man tas ir lemts? Paturi pie sevis to, kas tev ir.”
63 Un Jēkabs sacīja: “Man ir pienākums visu to dot, kopš esmu redzējis tavu vaigu, lai tu joprojām dzīvotu mierā.”
64 Un Ēsavs atteicās pieņemt dāvanu, un Jēkabs sacīja viņam: "Es tevi lūdzu, mans kungs, ja es esmu atradis labvēlību tavās acīs, tad pieņem manu dāvanu no manas rokas, jo tāpēc es esmu redzējis tavu vaigu, it kā es būtu redzējis dievišķu vaigu, tāpēc ka tu biji labvēlīgs manī."
65 Un Ēsavs ņēma dāvanu, un arī Jēkabs deva Ēsavam sudrabu, zeltu un bedelliju, jo tas viņu tik ļoti uzmācās, ka tas tos ņēma.
66 Un Ēsavs sadalīja lopus, kas bija nometnē, un pusi viņš deva vīriem, kas bija nākuši viņam līdzi, jo tie bija nākuši algotā darbā, bet otru pusi viņš nodeva savu bērnu rokās.
67 Un sudrabu, zeltu un bdeliju viņš nodeva sava vecākā dēla Ēlifasa rokās, un Ēsavs sacīja Jēkabam: "Mēs paliksim pie tevis, un mēs lēnām iesim tev līdzi, līdz tu nonāksi manā vietā pie manis, lai mēs tur varētu dzīvot kopā."
68 Un Jēkabs atbildēja savam brālim un sacīja: "Es darītu, kā mans kungs man saka, bet mans kungs zina, ka bērni ir vāji, un sīklopi un liellopi ar saviem jaunajiem lopiem, kas ir pie manis, iet lēnām, jo, ja tie ietu ātri, tie visi nomirtu, jo Tu zini viņu nastas un viņu nogurumu."
69 Tāpēc lai mans kungs iet sava kalpa priekšā, bet es iešu lēnām bērnu un ganāmpulka dēļ, līdz nonākšu sava kunga mājvietā Seīrā.
70 Un Ēsavs sacīja Jēkabam: "Es tev nolikšu dažus no tiem vīriem, kas ir pie manis, lai tie tev ceļā kalpotu un nestu tavu nogurumu un nastu." Un viņš sacīja: "Kam tas vajadzīgs, mans kungs, ka es varētu atrast žēlastību tavās acīs?"
71 Redzi, Es nākšu pie tevis uz Seīru, lai mēs tur dzīvotu kopā, kā tu esi runājis, tad ej tu ar savu tautu, jo Es tev sekošu.
72 Un Jēkabs to teica Ēsavam, lai Ēsavu un viņa vīrus atraidītu no viņa, lai Jēkabs pēc tam varētu doties uz sava tēva mājām Kanaāna zemē.
73 Un Ēsavs paklausīja Jēkaba balsij, un Ēsavs atgriezās ar četrsimt vīriem, kas bija kopā ar viņu pa ceļu uz Seīru, un Jēkabs un visi, kas viņam piederēja, tajā dienā nonāca līdz Kanaāna zemes galam tās robežās un palika tur kādu laiku.

33. NODAĻA

1 Un pēc kāda laika Jēkabs atstāja zemes robežas un nonāca Šalemas zemē, tas ir, Sihemas pilsētā, kas atrodas Kanaāna zemē, un viņš apmetās pilsētas priekšā.
2 Un viņš nopirka zemes ļaudīm, Hamora bērniem, zemes tīruma gabalu par pieciem seķeļiem.
3 Un Jēkabs tur uzcēla sev namu un uzcēla tur savu telti un uztaisīja nojumes saviem lopiem, tāpēc viņš nosauca to vietu par Sukotu.
4 Un Jēkabs palika Sukotā gadu un sešus mēnešus.
5 Tanī laikā dažas no zemes iedzīvotāju sievietēm devās uz Sihemas pilsētu dejot un priecāties kopā ar pilsētas iedzīvotāju meitām, un, kad viņas izgāja, tad arī Rāhele un Lea, Jēkaba sievas, ar savām ģimenēm devās vērot pilsētas meitu līksmību.
6 Un arī Dīna, Jēkaba meita, devās viņiem līdzi un ieraudzīja pilsētas meitas, un viņas palika tur šo meitu priekšā, kamēr visi pilsētas iedzīvotāji stāvēja viņiem blakus, lai vērotu viņu prieku, un visi pilsētas dižciltīgie ļaudis bija tur.
7 Un arī Šehems, Hamora dēls, zemes valdnieks, stāvēja tur, lai tos redzētu.
8 Un Šehems ieraudzīja Dīnu, Jēkaba meitu, sēžam kopā ar savu māti pilsētas meitu priekšā, un šī meitene viņam ļoti patika, un viņš tur jautāja saviem draugiem un ļaudīm, sacīdams: "Kura meita ir tā, kas sēž starp sievietēm, kuras es nepazīstu šajā pilsētā?"
9 Un tie viņam sacīja: “Patiesi, šī ir Jēkaba, ebreja Īzaka dēla, meita, kura jau kādu laiku dzīvo šajā pilsētā, un, kad kļuva zināms, ka zemes meitas dodas līksmoties, viņa devās kopā ar savu māti un kalponēm sēdēt pie viņām, kā tu redzi.”
10 Un Šehems ieraudzīja Dīnu, Jēkaba meitu, un, kad viņš uz to uzlūkoja, viņa dvēsele pievērsās Dīnai.
11 Un viņš sūtīja un lika viņu ar varu sagūstīt, un Dīna nonāca Šehema namā, un viņš viņu ar varu sagrāba, gulēja ar viņu un pazemoja viņu, un viņš viņu ļoti mīlēja un ievietoja savā namā.
12 Un tie atnāca un pastāstīja to Jēkabam, un, kad Jēkabs dzirdēja, ka Šehems bija apmānījis viņa meitu Dīnu, Jēkabs sūtīja divpadsmit savus kalpus, lai atvestu Dīnu no Šehema nama, un tie devās un nonāca Šehema namā, lai aizvestu Dīnu no turienes.
13 Un, kad tie atnāca, Šehems izgāja pie tiem ar saviem vīriem un padzina tos no savas mājas, un viņš neļāva tiem nākt pie Dīnas, bet Šehems sēdēja kopā ar Dīnu, skūpstīja un apskāva viņu viņu acu priekšā.
14 Un Jēkaba kalpi atgriezās un viņam to pastāstīja, sacīdami: "Kad mēs atnācām, viņš un viņa vīri mūs aizdzina, un tā Šehems mūsu acu priekšā izdarīja Dīnai."
15 Un Jēkabs arī zināja, ka Šehems bija apgānījis viņa meitu, bet viņš klusēja, un viņa dēli ganīja viņa lopus laukā, un Jēkabs klusēja līdz viņu atgriešanās brīdim.
16 Un pirms viņa dēli atgriezās mājās, Jēkabs sūtīja divas kalpones no savu kalpu meitām, lai tās pieskatītu Dīnu Šehema namā un paliktu pie viņas, un Šehems sūtīja trīs savus draugus pie sava tēva Hamora, Kidekema dēla, Pereda dēla, sacīdams: “Dabū man šo meiteni par sievu!”
17 Un Hamors, Kidekema dēls, tas hiviešs, iegāja sava dēla Šehema namā un apsēdās viņa priekšā, un Hamors sacīja savam dēlam: "Šehem, vai tad starp tavas tautas meitām nav nevienas sievietes, ka tu gribētu ņemt ebreju sievieti, kas nav no tavas tautas?"
18 Un Šehems viņam sacīja: "Vienīgo tu man ņem, jo viņa man patīk." Un Hamors darīja pēc sava dēla vārda, jo viņš bija dēlam ļoti mīļš.
19 Un Hamors izgāja pie Jēkaba, lai ar viņu runātu par šo lietu, un, kad viņš bija aizgājis no sava dēla Šehema mājas, pirms viņš nāca pie Jēkaba, lai ar viņu runātu, redzi, Jēkaba dēli bija atgriezušies no lauka, tiklīdz tie bija dzirdējuši to, ko Šehems, Hamora dēls, bija darījis.
20 Un vīri bija ļoti noskumuši par savu māsu, un viņi visi atgriezās mājās dusmu dzīti, pirms lopu savākšanas laika.
21 Un tie nāca un apsēdās sava tēva priekšā un, dusmās iedegušies, runāja ar viņu, sacīdami: “Patiesi, nāve pienākas šim vīram un viņa saimei, jo visas zemes Dievs Tas Kungs pavēlēja Noam un viņa bērniem, ka cilvēkam nekad nebūs laupīt un pārkāpt laulību; un lūk, Šehems ir gan izpostījis, gan piekopis netiklību ar mūsu māsu, un neviens no visiem pilsētas iedzīvotājiem neteica viņam ne vārda.
22 Tu taču zini un saproti, ka nāves spriedums pienākas Sihemam, viņa tēvam un visai pilsētai tā darba dēļ, ko viņš ir izdarījis.
23 Un kamēr viņi runāja sava tēva priekšā par šo lietu, lūk, Hamors, Šehema tēvs, nāca runāt Jēkabam, viņa dēla vārdus par Dīnu, un viņš apsēdās Jēkaba priekšā un viņa dēlu priekšā.
24 Un Hamors runāja uz tiem, sacīdams: "Mana dēla Šehema dvēsele ilgojas pēc jūsu meitas; es lūdzu, dodiet viņu viņam par sievu un apprecieties ar mums; dodiet mums savas meitas, un mēs jums dosim savas meitas, un jūs dzīvosiet pie mums mūsu zemē, un mēs būsim kā viena tauta šinī zemē.
25 Jo mūsu zeme ir ļoti plaša, tāpēc dzīvojiet tajā un tirgojieties, iegūstiet tajā īpašumus un dariet tur, kā jums tīk, un neviens jūs netraucēs, sakot jums ne vārda.
26 Un Hamors beidza runāt ar Jēkabu un viņa dēliem, un redzi, viņa dēls Šehems bija nācis viņam pakaļ un apsēdies viņu priekšā.
27 Un Šehems runāja Jēkaba un viņa dēlu priekšā, sacīdams: "Kaut es atrastu labvēlību jūsu acīs, ka jūs man dotu savu meitu, un visu, ko jūs man teiksiet, es viņai darīšu."
28 Prasi man pūru un dāvanas pārpilnībā, un es to došu, un visu, ko tu man teiksi, es darīšu, un ikviens, kas sacelsies pret taviem pavēlēm, mirs; tikai dod man šo jaunavu par sievu.
29 Un Simeons un Levijs viltīgi atbildēja Hamoram un viņa dēlam Šehemam, sacīdami: "Visu, ko jūs mums esat teikuši, mēs darīsim jūsu labā."
30 Un redzi, mūsu māsa ir tavā namā, bet turies no viņas pa gabalu, līdz mēs nosūtīsim ziņu mūsu tēvam Īzākam par šo lietu, jo mēs neko nevaram darīt bez viņa piekrišanas.
31 Jo Viņš zina mūsu tēva Ābrahāma ceļus, un visu, ko Viņš mums teiks, mēs jums pateiksim, mēs neko no jums neslēpsim.
32 Un Simeons un Levijs to teica Šehemam un viņa tēvam, lai atrastu ieganstu un lūgtu padomu, kas šajā lietā būtu jādara Šehemam un viņa pilsētai.

33 Un, kad Šehems un viņa tēvs dzirdēja Simeona un Levija vārdus, tas viņiem šķita labi, un Šehems un viņa tēvs izgāja, lai dotos mājās.
34 Un, kad viņi bija aizgājuši, Jēkaba dēli sacīja savam tēvam, sacīdami: "Lūk, mēs zinām, ka nāve pienākas šiem ļaundariem un viņu pilsētai, jo viņi pārkāpa to, ko Dievs bija pavēlējis Noam, viņa bērniem un viņa pēcnācējiem pēc viņiem.
35 Un arī tāpēc, ka Šehems tā nodarīja mūsu māsai Dīnai, viņu apgānīdams, jo tāda negantība nekad vairs netiks darīta mūsu vidū.
36 Tāpēc nu ziniet un domājiet, ko jūs darīsiet, un meklējiet padomu un ieganstu, ko ar viņiem darīt, lai nogalinātu visus šīs pilsētas iedzīvotājus.
37 Un Simeons tiem sacīja: "Lūk, jums labs padoms: pavēliet viņiem apgraizīt katru vīriešu kārtas pārstāvi, kā mēs tiekam apgraizīti, un, ja viņi to negribēs darīt, mēs paņemsim viņiem savu meitu un iesim prom."
38 Un, ja viņi piekritīs to darīt un darīs to, tad, kad viņi būs sāpēs iegrimuši, mēs uzbruksim viņiem ar saviem zobeniem kā miermīlīgam un klusam cilvēkam un nogalināsim ikvienu vīriešu kārtas pārstāvi viņu vidū.
39 Un Simeona padoms tiem patika, un Simeons un Levijs nolēma rīkoties ar tiem tā, kā tas bija ieteikts.
40 Un nākamajā rītā Šehems un viņa tēvs Hamors atkal nāca pie Jēkaba un viņa dēliem, lai runātu par Dīnu un dzirdētu, ko Jēkaba dēli atbildēs uz viņu vārdiem.
41 Un Jēkaba dēli tiem runāja viltīgi, sacīdami: "Mēs pastāstījām visus jūsu vārdus mūsu tēvam Īzākam, un jūsu vārdi viņam patika."
42 Bet viņš mums sacīja: "Tā viņam, viņa tēvs Ābrahāms, pavēlēja no Dieva, visas zemes Kunga, ka ikvienam vīram, kas nav no viņa pēcnācējiem, kas vēlas apprecēt kādu no viņa meitām, ir jāapgraiza visi vīrieši, kas viņam pieder, kā mēs esam apgraizīti, un tad mēs varam viņam dot savu meitu par sievu."
43 Tagad mēs jums esam darījuši zināmus visus mūsu ceļus, ko mūsu tēvs mums stāstīja, jo mēs nevaram darīt to, ko jūs mums stāstījāt, proti, dot savu meitu neapgraizītam vīram, jo tas mums ir kauns.
44 Bet mēs ar šo piekritīsim tev dot savu meitu un ņemsim sev arī tavas meitas un dzīvosim tavā vidū un būsim viena tauta, kā tu esi runājis, ja tu mūs paklausīsi un piekritīsi būt kā mēs, apgraizīt ikvienu vīriešu kārtas pārstāvi, kas tev pieder, kā mēs esam apgraizīti.
45 Un, ja tu mūs neklausīsi un nevēlēsies apgraizīt visus vīriešus, kā mēs tiekam apgraizīti, kā mēs esam pavēlējuši, tad mēs nāksim pie tevis, paņemsim tev savu meitu un aiziesim.
46 Un Šehems un viņa tēvs Hamors dzirdēja Jēkaba dēlu vārdus, un tas viņiem ļoti patika, un Šehems un viņa tēvs Hamors steidzās izpildīt Jēkaba dēlu vēlmes, jo Šehems ļoti mīlēja Dīnu, un viņa dvēsele bija pieķērusies viņai.
47 Un Šehems un viņa tēvs Hamors steidzās pie pilsētas vārtiem un sapulcināja visus savas pilsētas vīrus un runāja uz tiem Jēkaba dēlu vārdus, sacīdami:
48 Mēs nonācām pie šiem vīriem, Jēkaba dēliem, un mēs runājām ar viņiem par viņu meitu, un šie vīri piekritīs rīkoties pēc mūsu vēlēšanās, un lūk, mūsu zeme viņiem ir ļoti plaša, un viņi tajā dzīvos un tirgosies, un mēs būsim viena tauta; mēs ņemsim viņu meitas, un savas meitas mēs dosim viņiem par sievām.
49 Bet tikai ar šo nosacījumu šie vīri piekritīs darīt šo lietu, ka katrs vīrietis mūsu vidū tiks apgraizīts, kā viņi tiek apgraizīti, kā viņu Dievs viņiem pavēlējis, un, kad mēs būsim izpildījuši viņu norādījumus par apgraizīšanu, tad viņi dzīvos mūsu vidū kopā ar saviem lopiem un mantu, un mēs būsim kā viena tauta ar viņiem.
50 Un, kad visi pilsētas vīri dzirdēja Šehema un viņa tēva Hamora vārdus, tad visi viņu pilsētas vīri piekrita šim priekšlikumam un paklausīja apgraizīšanai, jo Šehems un viņa tēvs Hamors bija viņu vidū ļoti cienīti, būdami zemes prinči.
51 Un nākamajā dienā Šehems un viņa tēvs Hamors agri no rīta piecēlās un sapulcināja visus savas pilsētas vīrus pilsētas vidū un aicināja Jēkaba dēlus, kuri apgraizīja visus vīriešus, kas tiem piederēja, tanī un nākamajā dienā.
52 Un viņi apgraizīja Šehemu un viņa tēvu Hamoru, un piecus Šehema brāļus, un tad visi piecēlās un devās mājās, jo šī lieta bija no Tā Kunga pret Šehema pilsētu, un no Tā Kunga bija Simeona padoms šajā lietā, lai Tas Kungs varētu nodot Šehema pilsētu Jēkaba divu dēlu rokās.

34. NODAĻA

1 Un visu apgraizīto vīriešu skaits bija seši simti četrdesmit pieci vīri un divi simti četrdesmit seši bērni.
2 Bet Čidekems, Pereda dēls, Hamora tēvs, un viņa seši brāļi negribēja klausīt Šehemam un viņa tēvam Hamoram, un viņi negribēja tikt apgraizīti, jo Jēkaba dēlu priekšlikums viņiem nepatika, un viņu dusmas ļoti iedegās, ka pilsētas iedzīvotāji viņiem nebija uzklausījuši.
3 Un otrās dienas vakarā viņi atrada astoņus mazus bērnus, kas nebija apgraizīti, jo viņu mātes tos bija noslēpušas no Šehema un viņa tēva Hamora, un no pilsētas vīriem.
4 Un Šehems un viņa tēvs Hamors sūtīja, lai viņus atvestu apgraizīšanai, kad Kidekems un viņa seši brāļi uzbruka viņiem ar saviem zobeniem un centās viņus nogalināt.
5 Un viņi centās nogalināt arī Šehemu un viņa tēvu Hamoru, un viņi centās nogalināt arī Dīnu kopā ar viņiem šī iemesla dēļ.
6 Un viņi tiem sacīja: "Ko jūs esat darījuši? Vai starp jūsu brāļu, kanaāniešu, meitām nav nevienas sievietes, ka jūs gribat sev ņemt ebreju meitas, kuras jūs iepriekš nepazināt, un darīsiet šo darbu, ko jūsu tēvi jums nekad nav pavēlējuši?"
7 Vai tu domā, ka tev izdosies ar šo darbu, ko esi paveicis? Un ko tu atbildēsi šajā lietā saviem brāļiem kanaāniešiem, kas rīt nāks un jautās tev par šo lietu?
8 Un, ja jūsu rīcība nešķitīs taisnīga un laba viņu acīs, ko jūs darīsiet savu dzīvību labā un es mūsu dzīvību labā, neklausoties mūsu balsīm?
9 Un, ja zemes iedzīvotāji un visi jūsu brāļi, Hama bērni, dzirdēs par jūsu rīcību un sacīs:
10 Ebreju sievietes dēļ Šehems un viņa tēvs Hamors un visi viņu pilsētas iedzīvotāji darīja to, ko viņi nebija pazinuši un ko viņu senči viņiem nebija pavēlējuši. Kur tad jūs bēgsiet vai kur slēpt savu kaunu visās savās dienās savu brāļu, Kānaāna zemes iedzīvotāju, priekšā?

11 Tāpēc mēs tagad nevaram izturēt to, ko Tu esi darījis, un mēs nevaram apgrūtināties ar šo jūgu, ko mūsu senči mums nav pavēlējuši.
12 Redzi, rīt mēs iesim un sapulcināsim visus savus brāļus, kanaāniešu brāļus, kas dzīvo šinī zemē, un mēs visi nāksim un sitīsim tevi un visus tos, kas paļaujas uz tevi, ka nepaliks neviena pāri ne no tevis, ne no viņiem.
13 Un, kad Hamors, viņa dēls Šehems un visi pilsētas iedzīvotāji dzirdēja Kidekema un viņa brāļu vārdus, viņi ļoti izbijās par savu dzīvību viņu vārdu dēļ un nožēloja savu rīcību.
14 Un Šehems un viņa tēvs Hamors atbildēja savam tēvam Kidekemam un viņa brāļiem, sacīdami tiem: "Visi vārdi, ko jūs mums teicāt, ir patiesība."
15 Tāpēc nesakiet un neiedomājieties savās sirdīs, ka mēs to darījām ebreju mīlestības dēļ, ko mūsu senči mums nebija pavēlējuši.
16 Bet, tā kā mēs redzējām, ka viņiem nebija nodoma un vēlēšanās piekrist mūsu vēlmēm attiecībā uz viņu meitu un to, ka mēs viņu paņemam, izņemot ar šo nosacījumu, mēs paklausījām viņu balsīm un izdarījām šo darbu, ko jūs redzējāt, lai panāktu no viņiem mūsu vēlēšanos.
17 Un, kad mēs būsim saņēmuši no viņiem savu lūgumu, mēs atgriezīsimies pie viņiem un darīsim ar viņiem to, ko jūs mums sakāt.
18 Tāpēc mēs lūdzam jūs gaidīt un kavēties, līdz mūsu miesa sadzīs un mēs atkal kļūsim stipri, un tad mēs kopā dosimies pret viņiem un darīsim ar viņiem to, kas ir jūsu un mūsējo sirdīs.
19 Un Dīna, Jēkaba meita, dzirdēja visus šos vārdus, ko Kidekems un viņa brāļi bija runājuši, un ko Hamors, viņa dēls Šehems un viņu pilsētas iedzīvotāji bija tiem atbildējuši.
20 Un viņa steigšus sūtīja vienu no savām kalponēm, ko viņas tēvs bija sūtījis, lai rūpētos par viņu Sihema namā, pie sava tēva Jēkaba un pie saviem brāļiem, sacīdama:
21 Tā Kidekems un viņa brāļi deva padomu par jums, un tā viņiem atbildēja Hamors, Šehems un pilsētas iedzīvotāji.
22 Un, kad Jēkabs dzirdēja šos vārdus, viņš piepildījās ar dusmām un bija sašutis par tiem, un viņa dusmas pret tiem iedegās.
23 Un Simeons un Levijs zvērēja un sacīja: "Tik tiešām, ka Tas Kungs, visas zemes Dievs, ir dzīvs, rīt ap šito laiku visā pilsētā nebūs neviena dzīvā."
24 Un divdesmit jauni vīrieši, kas nebija apgraizīti, bija paslēpušies, un šie jaunie vīrieši cīnījās pret Simeonu un Levi, un Simeons un Levi nogalināja astoņpadsmit no viņiem, un divi aizbēga no viņiem un aizbēga uz dažām kaļķu bedrēm, kas bija pilsētā, un Simeons un Levi viņus meklēja, bet nevarēja atrast.
25 Un Simeons un Levijs turpināja staigāt pa pilsētu un nogalināja visus pilsētas iedzīvotājus ar zobena asmeni, neatstājot nevienu dzīvu.
26 Un pilsētas vidū valdīja liels satraukums, un pilsētas iedzīvotāju kliedzieni pacēlās debesīs, un visas sievietes un bērni skaļi raudāja.
27 Un Simeons un Levijs sakāva visu pilsētu; viņi neatstāja nevienu vīru visā pilsētā.
28 Un viņi nogalināja Hamoru un viņa dēlu Šehemu ar zobena asmeni, un viņi atveda Dīnu no Šehema nama, un viņi aizgāja no turienes.
29 Un Jēkaba dēli gāja un atgriezās un nāca pie nokautajiem un izlaupīja visu viņu mantu, kas atradās pilsētā un laukos.
30 Un, kamēr tie ņēma laupījumu, piecēlās trīs simti vīru un meta uz viņiem putekļus un sita ar akmeņiem, tad Simeons pagriezās pret viņiem un nogalināja viņus visus ar zobena asmeni, un Simeons pagriezās Levija priekšā un iegāja pilsētā.
31 Un viņi aizveda viņu aitas un viņu vēršus un viņu lopus, kā arī atlikušās sievietes un mazos bērnus, un viņi visus šos aizveda prom, un viņi atvēra vārtus un izgāja un nāca pie sava tēva Jēkaba ar sparu.
32 Un, kad Jēkabs redzēja visu, ko tie bija nodarījuši pilsētai, un redzēja laupījumu, ko tie bija tiem paņēmuši, Jēkabs ļoti sadusmojās uz tiem un sacīja tiem: "Ko jūs man esat nodarījuši? Redziet, es atradu mieru starp kanaāniešu iedzīvotājiem, un neviens no viņiem neiejaucās manā dzīvē."
33 Un tagad tu mani esi padarījis nepatīkamu zemes iedzīvotājiem, starp kanaāniešiem un ferisiešiem, un es esmu tikai neliels skaits, un viņi visi sapulcēsies pret mani un mani nogalinās, kad dzirdēs par tavu darbu ar viņu brāļiem, un es un mana saime tiksim iznīcināti.
34 Un Simeons un Levijs un visi viņu brāļi, kas bija kopā ar viņiem, atbildēja savam tēvam Jēkabam un sacīja viņam: "Redzi, mēs dzīvojam šinī zemē, un vai Šehems tā nodarīs mūsu māsai? Kāpēc tu klusē par visu, ko Šehems ir darījis? Un vai viņš izturēsies pret mūsu māsu kā pret netikli ielās?"
35 Un sieviešu skaits, kuras Simeons un Levijs aizveda gūstā no Sihemas pilsētas, kuras viņi nenogalināja, bija astoņdesmit piecas, kuras nebija pazinušas vīru.
36 Un starp viņiem bija jauna jauna meitene ar skaistu izskatu un pievilcīgu izskatu, kuras vārds bija Būna, un Simeons viņu ņēma par sievu, un vīriešu skaits, kurus viņi sagūstīja un nenogalināja, bija četrdesmit septiņi vīri, bet pārējos viņi nogalināja.
37 Un visi jaunie vīrieši un sievietes, ko Simeons un Levijs bija aizveduši gūstā no Sihemas pilsētas, kļuva par kalpiem Jēkaba dēliem un viņu bērniem pēc viņiem līdz tai dienai, kad Jēkaba dēli izgāja no Ēģiptes zemes.
38 Un, kad Simeons un Levijs bija izgājuši no pilsētas, divi jaunie vīrieši, kas bija palikuši, kas bija paslēpušies pilsētā un nenomira starp pilsētas iedzīvotājiem, piecēlās, un šie jaunie vīrieši iegāja pilsētā un staigāja pa to, un atrada pilsētu pamestu, bez vīriem, un tikai sievietes raudāja, un šie jaunie vīrieši kliedza un sacīja: "Lūk, šis ir ļaunums, ko ebreju Jēkaba dēli nodarīja šai pilsētai, šodien iznīcinot vienu no kanaāniešu pilsētām, un nebaidījās par savu dzīvību visā Kanaāna zemē."
39 Un šie vīri atstāja pilsētu un devās uz Tapnahas pilsētu, un viņi tur nonāca un pastāstīja Tapnahas iedzīvotājiem visu, kas ar viņiem bija noticis, un visu, ko Jēkaba dēli bija nodarījuši Šehemas pilsētai.
40 Un šī informācija sasniedza Jašubu, Tapnahas ķēniņu, un viņš sūtīja vīrus uz Šehemas pilsētu, lai redzētu šos jaunos vīrus, jo ķēniņš neticēja viņiem šajā stāstā, sacīdams: kā divi vīri var izpostīt tik lielu pilsētu kā Šehema?
41 Un Jašuba vēstneši atgriezās un viņam ziņoja, sacīdami: “Mēs nonācām pilsētā, un tā ir izpostīta, tur nav neviena

vīrieša, tikai raudošas sievietes, tur nav ne sīklopu, ne lopu, jo visu, kas bija pilsētā, Jēkaba dēli aizveda."
42 Un Jašubs par to brīnījās, sacīdams: "Kā divi vīri varēja to darīt, iznīcināt tik lielu pilsētu, un neviens nespēja tiem pretoties?"
43 Jo nekas tāds nav bijis kopš Nimroda laikiem, un pat ne no senākajiem laikiem nekas tāds nav noticis; un Jašubs, Tapnahas ķēniņš, sacīja savai tautai: "Esiet drosmīgi, un mēs iesim un cīnīsimies pret šiem ebrejiem un darīsim ar viņiem tā, kā viņi darīja ar pilsētu, un mēs atriebsim pilsētas iedzīvotāju lietu."
44 Un Jašubs, Tapnahas ķēniņš, apspriedās ar saviem padomniekiem par šo lietu, un viņa padomnieki viņam sacīja: "Viens pats tu neuzvarēsi ebrejus, jo viņiem jābūt vareniem, lai paveiktu šo darbu visā pilsētā."
45 Ja divi no viņiem izpostītu visu pilsētu un neviens nepastāvētu viņiem pretī, tad, ja tu cīnītos pret viņiem, viņi visi saceltos pret mums un tāpat mūs iznīcinātu.
46 Bet, ja Tu sūtīsi ziņu pie visiem ķēniņiem, kas ir mums apkārt, un ļausi viņiem sanākt kopā, tad mēs iesim viņiem līdzi un cīnīsimies pret Jēkaba dēliem; tad Tu viņus uzvarēsi.
47 Un Jašubs dzirdēja savu padomnieku vārdus, un tie patika viņam un viņa tautai, un viņš tā arī darīja; un Jašubs, Tapnahas ķēniņš, sūtīja ziņu visiem amoriešu ķēniņiem, kas dzīvoja ap Sihemu un Tapnahu, sacīdams:
48 Nāciet man līdzi un palīdziet man, un mēs uzveiksim ebreju Jēkabu un visus viņa dēlus un iznīcināsim tos no zemes virsas, jo tā viņš rīkojās ar Sihemas pilsētu, un vai jūs to nezināt?
49 Un visi amoriešu ķēniņi dzirdēja par ļaunumu, ko Jēkaba dēli bija nodarījuši Sihemas pilsētai, un viņi bija ļoti pārsteigti par to.
50 Un septiņi amoriešu ķēniņi sapulcējās ar visiem saviem karaspēkiem, apmēram desmit tūkstoš vīru ar izvilktiem zobeniem, un viņi nāca cīnīties pret Jēkaba dēliem; un Jēkabs dzirdēja, ka amoriešu ķēniņi bija sapulcējušies, lai karotu pret viņa dēliem, un Jēkabs ļoti nobijās, un tas viņu satrauca.
51 Un Jēkabs iesaucās pret Simeonu un Leviju, sacīdams: "Kas tā par darbu, ko jūs darījāt? Kāpēc jūs man nodarījāt pāri, atveduši pret mani visus Kanaāna bērnus, lai mani un manu namu iznīcinātu? Jo es biju mierīgs, es un mans nams, bet jūs man to esat nodarījuši un ar savu rīcību esat izaicinājuši zemes iedzīvotājus.
52 Un Jūda atbildēja savam tēvam, sacīdams: "Vai mani brāļi Simeons un Levijs velti nogalināja visus Šehemas iedzīvotājus? Tas noteikti bija tāpēc, ka Šehems bija pazemojis mūsu māsu un pārkāpis mūsu Dieva pavēli Noam un viņa bērniem, jo Šehems ar varu atņēma mūsu māsu un pārkāpa ar viņu laulību.
53 Un Šehems darīja visu šo ļaunumu, un neviens no viņa pilsētas iedzīvotājiem neiejaucās viņam, lai teiktu: "Kāpēc tu to dari? Patiesi, šī iemesla dēļ mani brāļi nāca un sakāva pilsētu, un Tas Kungs to nodeva viņu rokās, jo tās iedzīvotāji bija pārkāpuši mūsu Dieva pavēles. Vai tad viņi visu to ir darījuši velti?"
54 Un kāpēc tagad tu baidies vai esi satraukts, un kāpēc tu esi dusmīgs uz maniem brāļiem, un kāpēc tavas dusmas ir iedegušās pret viņiem?
55 Patiesi, mūsu Dievs, kas nodeva viņu rokās Sihemas pilsētu un tās iedzīvotājus, nodos mūsu rokās arī visus kanaāniešu ķēniņus, kas nāk pret mums, un mēs ar viņiem rīkosimies tā, kā mani brāļi darīja Sihemai.
56 Tagad esi mierīgs viņu dēļ un atmet savas bailes, bet paļaujies uz To Kungu, mūsu Dievu, un lūdz Viņu, lai Viņš mums palīdz un mūs izglābj, un nodod mūsu ienaidniekus mūsu rokās.
57 Un Jūda sauca vienu no sava tēva kalpiem: "Ej tagad un paskaties, kur ir nostājušies tie ķēniņi ar saviem karaspēkiem, kas nāk mums pretī."
58 Un kalps aizgāja un paskatījās tālumā un uzkāpa pretī Sihona kalnam un ieraudzīja visas ķēniņu nometnes stāvam laukos, un viņš atgriezās Jūdejā un sacīja: "Redzi, ķēniņi ir apmetušies laukā ar visām savām nometnēm, ļoti liels ļaužu skaits, kā smiltis jūras krastā."
59 Un Jūda sacīja Simeonam un Levijam un visiem viņa brāļiem: "Stiprinieties un esiet drosmīgi dēli, jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir ar mums; nebīstieties no viņiem!"
60 Izstājieties ikviens vīrs, apjozies ar saviem kara ieročiem, savu loku un savu zobenu, un mēs iesim un cīnīsimies pret šiem neapgraizītajiem vīriem; Tas Kungs ir mūsu Dievs, Viņš mūs izglābs!
61 Un tie piecēlās, un katrs apjoza savus kara ieročus, lieli un mazi, vienpadsmit Jēkaba dēli un visi Jēkaba kalpi līdz ar viņiem.
62 Un visi Īzāka kalpi, kas bija kopā ar Īzāku Hebronā, visi ieradās pie viņiem, apbruņoti ar visādiem kara ieročiem, un Jēkaba dēli un viņu kalpi, simt divpadsmit vīru, devās pretī šiem ķēniņiem, un arī Jēkabs devās viņiem līdzi.
63 Un Jēkaba dēli sūtīja pie sava tēva Īzaka, Ābrahāma dēla, uz Hebronu, tā ir Kireat-Arbu, sacīdami:
64 Mēs lūdzamies Tevi par mums pie Tā Kunga, mūsu Dieva, lai Viņš mūs pasargā no kanaāniešu rokām, kas nāk pret mums, un lai Viņš tos nodod mūsu rokās.
65 Un Īzāks, Ābrahāma dēls, lūdza To Kungu par saviem dēliem un sacīja: "Ak, Kungs Dievs, Tu esi apsolījis manam tēvam, sacīdams: Es vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes, un Tu arī man esi apsolījis un apstiprinājis Savu vārdu, tagad, kad Kanaāna ķēniņi sanāk kopā, lai karotu ar maniem bērniem, jo viņi nav izdarījuši vardarbību.
66 Tāpēc tagad, ak Dievs Kungs, visas zemes Dievs, lūdzu, sagrozi šo ķēniņu padomu, lai tie necīnītos pret maniem dēliem!
67 Un iedvesi šo ķēniņu un viņu tautas sirdīs bailes no maniem dēliem un pazemo viņu lepnumu, lai viņi novēršas no maniem dēliem.
68 Un ar Savu stipro roku un izstiepto elkoni atbrīvo manus dēlus un viņu kalpus no viņiem, jo Tavās rokās ir spēks un varenība visu to paveikt.
69 Un Jēkaba dēli un viņu kalpi devās pie šiem ķēniņiem, un viņi paļāvās uz To Kungu, savu Dievu, un, kamēr viņi gāja, arī viņu tēvs Jēkabs lūdza To Kungu un sacīja: "Ak, Kungs Dievs, varenais un cildenais Dievs, kas valda no senām dienām, no tā laika līdz šim un mūžīgi;
70 Tu esi Tas, kas ceļ karus un liek tiem izbeigties, Tavā rokā ir spēks un varenība paaugstināt un gāzt; ak, lai mana lūgšana ir pieņemama Tavā priekšā, lai Tu pievērstos man ar Savu žēlastību, lai iedvestu šo ķēniņu un viņu tautas sirdīs bailes no maniem dēliem un iedvestu biedu viņus un

viņu nometnes, un ar Savu lielo laipnību atbrīvotu visus tos, kas paļaujas uz Tevi, jo Tu esi tas, kas var pakļaut mums tautas un pakļaut tautas mūsu varai.

35. NODAĻA

1 Un visi amoriešu ķēniņi nāca un nostājās laukā, lai apspriestos ar saviem padomniekiem, ko darīt ar Jēkaba dēliem, jo tie vēl joprojām baidījās no tiem, sacīdami: "Redzi, divi no viņiem ir nogalinājuši visu Sihemas pilsētu."
2 Un Tas Kungs uzklausīja Īzāka un Jēkaba lūgšanas un piepildīja visu šo ķēniņu padomnieku sirdis ar lielām bailēm un šausmām, ka tie vienbalsīgi iesaucās:
3 Vai tu šodien esi muļķis, vai tev nav saprāta, ka tu cīnīsies ar ebrejiem, un kāpēc tu šodien priecājies par savu bojāeju?
4 Redzi, divi no viņiem bez bailēm un šausmām ieradās Sihemas pilsētā un nogalināja visus pilsētas iedzīvotājus, tā ka neviens nespēja viņiem pretoties, un kā jūs varēsiet cīnīties ar viņiem visiem?
5 Jūs taču zināt, ka viņu Dievs viņus ārkārtīgi mīl un ir darījis viņu labā varenas lietas, kādas nav darītas kopš seniem laikiem, un starp visiem tautu dieviem nav neviena, kas varētu darīt līdzīgus Viņa varenajiem darbiem.
6 Viņš tiešām izglāba viņu tēvu Ābrahāmu, ebreju, no Nimroda rokas un no visas viņa tautas rokas, kas daudzas reizes bija meklējuši viņu nogalināt.
7 Viņš viņu izglāba arī no uguns, kurā ķēniņš Nimrods viņu bija iemetis, un viņa Dievs viņu no tās izglāba.
8 Un kurš gan cits var darīt ko līdzīgu? Patiesi, tas bija Ābrahāms, kas nogalināja piecus Elama ķēniņus, kad tie bija aizskāruši viņa brāļa dēlu, kurš tajos laikos dzīvoja Sodomā.
9 Un viņš sagrāba savu uzticamo kalpu savā namā un dažus no viņa vīriem, un vienā naktī vajāja Elāma ķēniņus un nogalināja tos, un atdeva viņa brāļa dēlam visu viņa īpašumu, ko tie viņam bija atņēmuši.
10 Un jūs noteikti zināt, ka šo ebreju Dievs ir ļoti sajūsmināts par viņiem, un arī viņi ir sajūsmā par Viņu, jo viņi zina, ka Viņš tos ir izglābis no visiem viņu ienaidniekiem.
11 Un lūk, savā mīlestībā pret savu Dievu Ābrahāms ņēma savu vienīgo un dārgo dēlu un gribēja viņu upurēt kā dedzināmo upuri savam Dievam, un, ja nebūtu Dieva, kas viņu būtu atturējis to darīt, viņš to būtu izdarījis savas mīlestības pret savu Dievu dēļ.
12 Un Dievs redzēja visus viņa darbus un zvērēja viņam, un apsolīja, ka izglābs viņa dēlus un visus viņa pēcnācējus no visām nelaimēm, kas tos piemeklēs, tāpēc ka viņš to bija darījis un savā mīlestībā pret savu Dievu bija apslāpējis viņa līdzjūtību pret savu bērnu.
13 Un vai jūs neesat dzirdējuši, ko viņu Dievs izdarīja ar faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un ar Abimelehu, Gerāras ķēniņu, kad tas paņēma Ābrahāma sievu, kurš par viņu teica: "Viņa ir mana māsa!", lai viņi viņu nenogalinātu viņas dēļ un nedomātu viņu ņemt par sievu? Un Dievs izdarīja ar viņiem un viņu tautu visu, ko jūs esat dzirdējuši.
14 Un redzi, mēs paši savām acīm redzējām, ka Ēsavs, Jēkaba brālis, nāca pie viņa ar četrsimt vīriem, lai viņu nonāvētu, jo viņš atcerējās, ka bija viņam atņēmis viņa tēva svētību.
15 Un viņš devās viņam pretī, kad viņš nāca no Sīrijas, lai nokautu māti kopā ar bērniem, un kas gan viņu izglāba no viņa rokām, ja ne viņa Dievs, uz kuru viņš paļāvās? Viņš viņu izglāba no viņa brāļa rokas un arī no viņa ienaidnieku rokām, un, protams, viņš tos atkal aizsargās.
16 Kas gan nezina, ka tieši viņu Dievs ir tas, kas viņiem ir devis spēku darīt Sihemas pilsētai to ļaunumu, par kuru jūs esat dzirdējuši?
17 Vai tad divi vīri ar savu spēku varēja iznīcināt tik lielu pilsētu kā Sihema, ja nebūtu viņu Dieva, uz kuru viņi paļāvās? Viņš teica un darīja viņiem visu to, lai nogalinātu pilsētas iedzīvotājus viņu pilsētā.
18 Un vai tad tu vari uzvarēt tos, kas ir iznākuši kopā no tavas pilsētas, lai cīnītos kopā ar viņiem visiem, pat ja tūkstoš reižu vairāk nāktu tev palīgā?
19 Tu taču zini un saproti, ka tu nenāci cīnīties ar viņiem, bet gan karot ar viņu Dievu, kas viņus izredzēja, un tāpēc jūs visi šodien esat nākuši, lai tiktu iznīcināti.
20 Tāpēc tagad atturieties no šī ļaunuma, ko jūs cenšaties sev sagādāt, un jums būs labāk neieties ar viņiem kaujā, lai gan viņu ir maz skaitā, jo viņu Dievs ir ar viņiem.
21 Kad amoriešu ķēniņi dzirdēja visus viņu padomnieku vārdus, viņu sirdis piepildīja bailes, un viņi baidījās no Jēkaba dēliem un negribēja pret tiem cīnīties.
22 Un viņi pievērsa savas ausis savu padomnieku vārdiem un uzklausīja visus viņu vārdus, un padomnieku vārdi ļoti patika ķēniņiem, un viņi tā arī darīja.
23 Un ķēniņi novērsās un atturējās no Jēkaba dēliem, jo tie neuzdrošinājās tuvoties tiem, lai karotu ar tiem, jo tie ļoti no tiem baidījās, un viņu sirdis izkusa viņos aiz bailēm no tiem.
24 Jo tas nāca no Tā Kunga pie viņiem, jo Viņš uzklausīja Savu kalpu Īzāka un Jēkaba lūgšanas, jo tie paļāvās uz Viņu; un visi šie ķēniņi atgriezās ar savām nometnēm tanī dienā, katrs uz savu pilsētu, un viņi tajā laikā necīnījās ar Jēkaba dēliem.
25 Un Jēkaba dēli tanī dienā līdz vakaram nostājās pretī Sihona kalnam, un, redzēdami, ka šie ķēniņi nebija ieradušies cīnīties pret viņiem, Jēkaba dēli atgriezās mājās.

36. NODAĻA

1 Tanī laikā Tas Kungs parādījās Jēkabam un sacīja: "Celies, dodies uz Bēteli un paliec tur, un uzcel tur altāri Tam Kungam, kas tev parādījies, kas tevi un tavus dēlus izglābis no bēdām."
2 Un Jēkabs cēlās ar saviem dēliem un visu, kas viņam piederēja, un viņi devās un nonāca Bētelē pēc Tā Kunga vārda.
3 Un Jēkabam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad viņš devās uz Bēteli, un Jēkabs un viņa dēli un visi ļaudis, kas bija ar viņu, palika Bētelē, Lūzā, un viņš tur uzcēla altāri Tam Kungam, kas viņam bija parādījies, un Jēkabs un viņa dēli palika Bētelē sešus mēnešus.
4 Tanī laikā nomira Debora, Ūza meita, Rebekas aukle, kas bija bijusi kopā ar Jēkabu; un Jēkabs viņu apglabāja zem Bēteles zem ozola, kas tur bija.
5 Un arī Rebeka, Betuēla meita, Jēkaba māte, tanī laikā nomira Hebronā, tas ir, Kireat-Arba, un viņa tika apglabāta Makpelas alā, ko Ābrahāms bija nopircis no Heta bērniem.

6 Un Rebekas mūžs bija simt trīsdesmit trīs gadi, un viņa nomira, un, kad Jēkabs dzirdēja, ka viņa māte Rebeka ir mirusi, viņš rūgti apraudāja savu māti un sarīkoja lielas sēras par viņu un par Deboru, viņas aukli, zem ozola, un viņš nosauca to vietu par Allon-bahutu.
7 Un tanīs dienās nomira sīrietis Lābans, jo Dievs viņu sodīja, tāpēc ka viņš bija pārkāpis derību, kas pastāvēja starp viņu un Jēkabu.
8 Un Jēkabam bija simts gadi, kad Tas Kungs viņam parādījās un svētīja viņu un nosauca viņa vārdu Israēls, un Rāhele, Jēkaba sieva, tapa grūta tanīs dienās.
9 Un tanī laikā Jēkabs un viss, kas viņam piederēja, devās ceļā no Bēteles, lai dotos uz sava tēva namu Hebronu.
10 Un, kamēr viņi bija ceļā un līdz Efratai bija atlicis tikai neliels gabaliņš, Rāhele dzemdēja dēlu, un viņai bija smagas dzemdības, un viņa nomira.
11 Un Jēkabs viņu apglabāja ceļā uz Efratu, tā ir Betlēme, un viņš uzcēla piemiņas zīmi viņas kapā, kas tur ir līdz pat šai dienai; un Rāheles dienas bija četrdesmit pieci gadi, tad viņa nomira.
12 Un Jēkabs nosauca savu dēlu, kas viņam bija dzimis un ko Rāhele viņam bija dzemdējusi, par Benjamīnu, jo tas viņam bija dzimis zemē pa labo roku.
13 Un pēc Rāheles nāves Jēkabs uzcēla savu telti viņas kalpones Bilhas teltī.
14 Un Rūbens par to apskauda savu māti Leu, un viņš piepildījās ar dusmām, un viņš piecēlās savās dusmās un devās un iegāja Bilhas teltī un no turienes noņēma sava tēva gultu.
15 Tanī laikā Rūbena dēliem tika atņemtas pirmdzimtības tiesības līdz ar ķēnišķīgajiem un priesteriskajiem amatiem, jo viņš bija apgānījis sava tēva gultu, un pirmdzimtības tiesības tika dotas Jāzepam, ķēnišķīgais amats Jūdam un priesterība Levijam, jo Rūbens bija apgānījis sava tēva gultu.
16 Un šie ir Jēkaba paaudžu saraksti, kas viņam dzimuši Padan-Aramā, un Jēkaba dēlu bija divpadsmit.
17 Leas dēli bija pirmdzimtais Rūbens, Simeons, Levijs, Jūda, Isašars, Zebulons un viņu māsa Dīna; un Rāheles dēli bija Jāzeps un Benjamīns.
18 Zilpas, Leas kalpones, dēli bija Gads un Ašers, un Bilhas, Rāheles kalpones, dēli bija Dans un Naftalis; šie ir Jēkaba dēli, kas viņam dzimuši Mezopotāmijā.
19 Un Jēkabs ar saviem dēliem un visu, kas viņam piederēja, ceļoja un nonāca Mamrē, tā ir Kireat-Arba, kas ir Hebronā, kur Ābrahāms un Īzāks dzīvoja kā svešinieki, un Jēkabs ar saviem dēliem un visu, kas viņam piederēja, dzīvoja pie sava tēva Hebronā.
20 Un viņa brālis Ēsavs un viņa dēli, un viss, kas viņam piederēja, devās uz Seīra zemi un tur dzīvoja, un viņiem bija īpašumi Seīra zemē, un Ēsava bērni bija auglīgi un ļoti vairojās Seīra zemē.
21 Un šīs ir Ēsava paaudzes, kas viņam tika dzimušas Kanaāna zemē, un Ēsava dēli bija pieci.
22 Un Ada dzemdēja Ēsavam viņa pirmdzimto dēlu Ēlifāzu, un viņa dzemdēja viņam arī Reguēlu, un Ahlibama dzemdēja viņam Jeušu, Jalamu un Korahu.
23 Šie ir Ēsava bērni, kas viņam dzimuši Kanaāna zemē; un Ēlifasa, Ēsava dēla, dēli bija Temans, Omārs, Cefo, Gatams, Kenass un Amalekss, un Reguēla dēli bija Nahats, Zerahs, Šama un Miza.
24 Un Jeuša dēli bija Timna, Alva un Jetets, un Jaalama dēli bija Ālahs, Pinors un Kenass.
25 Un Koraha dēli bija Temans, Mibcars, Magdiēls un Erāms; šīs ir Ēsava dēlu dzimtas pēc viņu ķēniņvaldām Seīra zemē.
26 Un šie ir Seira, horieša, dēlu vārdi, Seira zemes iedzīvotāji: Lotans, Šobals, Cibeons, Ana, Dišans, Ēzers un Dišons, septiņi dēli.
27 Un Lotana bērni bija Horijs, Hemans un viņu māsa Timna, tā ir Timna, kas nāca pie Jēkaba un viņa dēliem, bet tie viņai neklausīja; un viņa gāja un kļuva par konkubīni Ēlifasam, Ēsava dēlam, un viņa dzemdēja viņam Amaleku.
28 Un Šobala dēli bija Alvans, Manahats, Ēbals, Šefo un Onams, un Cibeona dēli bija Aja un Ana; šis bija tas Ana, kas tuksnesī atrada jemiešus, kad ganīja sava tēva Cibeona ēzeļus.
29 Un, kamēr viņš ganīja sava tēva ēzeļus, viņš tos dažādos laikos veda tuksnesī, lai tos pabarotu.
30 Un kādu dienu viņš tos aizveda uz vienu no tuksnešiem jūras krastā, iepretim tautas tuksnesim, un, kamēr viņš tos baroja, lūk, no otras jūras puses nāca ļoti spēcīga vētra un nolaidās uz ēzeļiem, kas tur ganījās, un tie visi apstājās.
31 Un pēc tam no tuksneša jūras otrā pusē iznāca apmēram simt divdesmit lieli un briesmīgi dzīvnieki, un tie visi nonāca vietā, kur bija ēzeļi, un tie tur nometās.
32 Un šie dzīvnieki, sākot no vidusdaļas uz leju, bija cilvēku bērnu formā, un, sākot no vidusdaļas uz augšu, dažiem bija lāču izskats, bet dažiem - torņu izskats, ar astēm aiz tiem no starp pleciem, kas sniedzās līdz zemei, kā ēzeļu astes, un šie dzīvnieki nāca un uzkāpa un jāja uz šiem ēzeļiem un aizveda tos prom, un tie aizgāja līdz šai dienai.
33 Un viens no šiem dzīvniekiem tuvojās Anam, iesita viņam ar asti un tad aizbēga no tās vietas.
34 Un, kad viņš ieraudzīja šo darbu, viņš ārkārtīgi nobijās par savu dzīvību un aizbēga uz pilsētu.
35 Un viņš pastāstīja saviem dēliem un brāļiem visu, kas viņam bija noticis, un daudzi vīri devās meklēt ēzeļus, bet nevarēja tos atrast, un Ana un viņa brāļi no tās dienas vairs negāja uz to vietu, jo viņi ļoti baidījās par savu dzīvību.
36 Un Anas, Seīra dēla, bērni bija Dišons un viņa māsa Ahlibama, un Dišona bērni bija Hemdans, Ešbans, Itrans un Kerans, un Ēzera bērni bija Bilhans, Zaavans un Akans, un Dišona bērni bija Ūcs un Arans.
37 Šīs ir Seīra, horieša, bērnu dzimtas pēc viņu ķēniņvaldām Seīra zemē.
38 Un Ēsavs un viņa bērni dzīvoja horieša Seīra zemē, tās zemes iedzīvotāja, un viņiem tajā bija īpašumi, un viņi bija auglīgi un ļoti vairojās, un Jēkabs un viņa bērni un viss, kas tiem piederēja, dzīvoja pie sava tēva Īzaka Kanaāna zemē, kā Tas Kungs bija pavēlējis viņu tēvam Ābrahāmam.

37. NODAĻA

1 Un Jēkaba simt piektajā dzīves gadā, tas ir devītajā gadā, kad Jēkabs dzīvoja ar saviem bērniem Kanaāna zemē, viņš nāca no Padan-Aramas.
2 Un tajās dienās Jēkabs ceļoja ar saviem bērniem no Hebronas, un viņi devās un atgriezās Šehemas pilsētā, viņi un viss, kas viņiem piederēja, un viņi tur dzīvoja, jo Jēkaba bērni ieguva labas un treknas ganības saviem lopiem

Šehemas pilsētā, Šehemas pilsētai toreiz esot atjaunotai, un tajā dzīvoja aptuveni trīs simti vīriešu un sieviešu.
3 Un Jēkabs un viņa bērni un viss, kas viņam piederēja, dzīvoja tajā lauka daļā, ko Jēkabs bija nopircis no Hamora, Šehema tēva, kad viņš nāca no Padan-Aramas, pirms Simeons un Levijs bija pilsētu iekarojuši.
4 Un visi tie kanaāniešu un amoriešu ķēniņi, kas dzīvoja ap Šehemas pilsētu, dzirdēja, ka Jēkaba dēli atkal bija atnākuši uz Šehemu un tur apmetušies uz dzīvi.
5 Un viņi sacīja: "Vai ebreju Jēkaba dēli atkal atgriezīsies pilsētā un apmetīsies tur dzīvot pēc tam, kad viņi būs sakāvuši tās iedzīvotājus un tos padzinuši? Vai viņi tagad atgriezīsies un padzīs arī tos, kas pilsētā dzīvo, vai nonāvēs viņus?"
6 Un visi Kanaāna ķēniņi atkal sapulcējās, un viņi nāka kopā, lai karotu ar Jēkabu un viņa dēliem.
7 Un Jašubs, Tapnahas ķēniņš, sūtīja arī visiem saviem kaimiņu ķēniņiem: Gaašas ķēniņam Elanam, Šīlas ķēniņam Ihuri, Hazaras ķēniņam Paratonam, Sartonas ķēniņam Susi, Bet-Horanas ķēniņam Lābanam un Otneimas ķēniņam Šabiram, sacīdams:
8 Nāciet man augšā un palīdziet man, un uzveiksim ebreju Jēkabu un viņa dēlus, un visus, kas viņam piederēja, jo viņi atkal ir ieradušies Sihemā, lai to ieņemtu un nogalinātu tās iedzīvotājus kā iepriekš.
9 Un visi šie ķēniņi sapulcējās kopā un nāca ar visām savām nometnēm, ļaudis ārkārtīgi daudz kā smiltis jūras krastā, un viņi visi atradās pretī Tapnaham.
10 Un Jašubs, Tapnahas ķēniņš, devās pret viņiem ar visu savu armiju un apmetās pie viņiem nometnē pretī Tapnahai ārpus pilsētas, un visus šos ķēniņus viņi sadalīja septiņās vienībās, veidojot septiņas nometnes pret Jēkaba dēliem.
11 Un viņi sūtīja paziņojumu Jēkabam un viņa dēlam, sacīdami: “Nāciet jūs visi pie mums, lai mēs varētu kopā sarunāties līdzenumā un atriebt Sihemas vīru lietu, kurus jūs nogalinājāt viņu pilsētā, un tagad jūs atgriezīsities Sihemas pilsētā un dzīvosiet tur, un nogalināsiet tās iedzīvotājus kā iepriekš.”
12 Un Jēkaba dēli to dzirdēja, un viņu dusmas ārkārtīgi iedegās par Kanaāna ķēniņu vārdiem, un desmit Jēkaba dēli steidzās un piecēlās, un katrs no viņiem apjoza savus kara ieročus; un tur bija simts divi viņu kalpi, apbruņoti kaujas ierindā.
13 Un visi šie vīri, Jēkaba dēli, kopā ar saviem kalpiem devās pret šiem ķēniņiem, un Jēkabs, viņu tēvs, bija ar viņiem, un viņi visi nostājās uz Sihemas kaudzes.
14 Un Jēkabs lūdza To Kungu par saviem dēliem un izpleta savas rokas pret To Kungu, un viņš sacīja: “Ak, Dievs, Tu esi Visvarenais Dievs, Tu esi mūsu Tēvs, Tu mūs veidoji, un mēs esam Tavu roku darbs; es lūdzu Tevi, atbrīvo manus dēlus caur Savu žēlastību no viņu ienaidnieku rokas, kas šodien nāk, lai cīnītos ar viņiem un glābtu viņus no viņu rokas, jo Tavā rokā ir spēks un varenība, glābt nedaudzos no daudziem.”
15 Un dod maniem dēliem, saviem kalpiem, sirds spēku un spēku cīnīties ar viņu ienaidniekiem, pakļaut viņus un likt viņu ienaidniekiem krist viņu priekšā, un neļauj maniem dēliem un viņu kalpiem mirt no Kānaāna bērnu rokām.
16 Bet, ja Tavās acīs labprāt atņemtu manu dēlu un viņu kalpu dzīvības, tad pieņem tos Savā lielajā žēlastībā caur Savu kalpu rokām, lai tie šodien neiet bojā no amoriešu ķēniņu rokas.
17 Un, kad Jēkabs beidza lūgt To Kungu, zeme nodrebēja no savas vietas, un saule aptumšojās, un visi šie ķēniņi bija šausmās, un viņus pārņēma lielas izbailes.
18 Un Tas Kungs uzklausīja Jēkaba lūgšanu, un Tas Kungs iedvesa visu ķēniņu un viņu karaspēka sirdis ar bailēm un bijību Jēkaba dēlu priekšā.
19 Jo Tas Kungs lika viņiem dzirdēt ratu troksni un varenu zirgu troksni no Jēkaba dēliem un lielas karaspēka balsi, kas viņus pavadīja.
20 Un šos ķēniņus pārņēma lielas bailes no Jēkaba dēliem, un, kamēr tie stāvēja savās mītnēs, redzi, Jēkaba dēli devās tiem virsū ar simt divpadsmit vīriem ar lielu un baisu kliegšanu.
21 Un, kad ķēniņi redzēja Jēkaba dēlus tuvojamies viņiem, viņus pārņēma vēl lielāka panika un viņi sliecās atkāpties no Jēkaba dēliem kā sākumā un necīnīties ar viņiem.
22 Bet viņi neatkāpās, sacīdami: “Tas mums būtu kauns, ja mēs divreiz atkāptos no ebrejiem.”
23 Un Jēkaba dēli pienāca un devās pretī visiem šiem ķēniņiem un viņu armijām, un viņi redzēja, un lūk, tā bija ļoti varena tauta, tik daudz kā jūras smiltis.
24 Un Jēkaba dēli piesauca To Kungu un sacīja: “Palīdzi mums, Kungs, palīdzi mums un atbildi mums, jo mēs paļaujamies uz Tevi, un neļauj mums mirt no šo neapgraizīto vīru rokas, kas šodien ir nākuši pret mums!”
25 Un Jēkaba dēli apjoza savus kara ieročus, un katrs ņēma savās rokās savu vairogu un šķēpu, un tie devās kaujā.
26 Un Jūda, Jēkaba dēls, skrēja pirmais savu brāļu priekšgalā, un desmit viņa kalpi kopā ar viņu, un viņš devās pretī šiem ķēniņiem.
27 Un arī Jašubs, Tapnahas ķēniņš, pirmais izgāja ar savu armiju Jūdas priekšā, un Jūda ieraudzīja Jašubu un viņa armiju nākam viņam pretī, un Jūdas dusmas iedegās, un viņa dusmas dega viņā, un viņš tuvojās kaujai, kurā Jūda riskēja ar savu dzīvību.
28 Un Jašubs un viss viņa karaspēks devās uz Jūdeju, un viņš jāja uz ļoti spēcīga un varena zirga, un Jašubs bija ļoti drosmīgs vīrs, no galvas līdz kājām apsegts ar dzelzi un misiņu.
29 Un, atrodoties zirga mugurā, viņš šāva bultas ar abām rokām no priekšpuses un aizmugures, kā tas bija viņa paradums visās kaujās, un viņš nekad netrāpīja garām vietai, uz kuru bija tēmējis savas bultas.
30 Un, kad Jašubs nāca cīnīties ar Jūdu un raidīja daudz bultu pret Jūdu, Tas Kungs sasēja Jašuba roku, un visas bultas, ko viņš raidīja, atsitās pret viņa paša vīriem.
31 Un, neskatoties uz to, Jašubs turpināja virzīties uz Jūdu, lai izaicinātu viņu ar bultām, bet attālums starp viņiem bija apmēram trīsdesmit olekšu, un, kad Jūda redzēja Jašubu raidām savas bultas pret viņu, viņš skrēja viņam virsū ar savu dusmu uzbudināto spēku.
32 Un Jūda pacēla no zemes lielu akmeni, kura svars bija sešdesmit seķeļi, un Jūda skrēja pretī Jašubam, un akmens trāpīja viņa vairogam, tā ka Jašubs apstājās no sitiena un nokrita no zirga zemē.
33 Un vairogs pāršķēlās no Jašuba rokas, un trieciena spēka ietekmē tas aizlēca apmēram piecpadsmit olekšu attālumā, un vairogs nokrita otrās nometnes priekšā.

34 Un ķēniņi, kas nāca kopā ar Jašubu, no tālienes redzēja Jūdas, Jēkaba dēla, spēku un to, ko viņš bija nodarījis Jašubam, un viņi šausmīgi nobijās no Jūdas.
35 Un viņi sapulcējās netālu no Jašuba nometnes, redzot viņa apjukumu, un Jūda izvilka savu zobenu un nogalināja četrdesmit divus vīrus no Jašuba nometnes, un visa Jašuba nometne bēga Jūdas priekšā, un neviens nespēja viņam pretoties, un viņi atstāja Jašubu un bēga no viņa, un Jašubs joprojām gulēja zemē.
36 Un Jašubs, redzēdams, ka visi viņa nometnes vīri bija no viņa aizbēguši, steidzās un šausmās sacēlās pret Jūdu un nostājās kājās pretī Jūdai.
37 Un Jašubs cīnījās ar Jūdu vienā kaujā, likdams vairogus pret vairogu, un visi Jašuba vīri bēga, jo viņi ļoti baidījās no Jūdas.
38 Un Jašubs ņēma savu šķēpu rokā, lai sist Jūdam pa galvu, bet Jūda ātri pielika savu vairogu pie galvas pret Jašuba šķēpu, tā ka Jūdas vairogs saņēma Jašuba šķēpa sitienu, un arī vairogs pāršķēlās.
39 Kad Jūda redzēja, ka viņa vairogs ir sašķelts, viņš steigšus izvilka zobenu un iesita Jašubam pa potītēm, nocirzdams viņam kājas, tā ka Jašubs nokrita zemē, un šķēps izkrita viņam no rokas.
40 Un Jūda steigšus pacēla Jašuba šķēpu, ar to nocirta viņam galvu un nometa to viņam pie kājām.
41 Un, kad Jēkaba dēli redzēja, ko Jūda bija nodarījis Jašubam, viņi visi metās pie citu ķēniņu rindām, un Jēkaba dēli cīnījās ar Jašuba armiju un visu tur esošo ķēniņu armijām.
42 Un Jēkaba dēli nogalināja piecpadsmit tūkstošus savu vīru un sita tos kā ķirbjus, bet pārējie bēga, glābjot savu dzīvību.
43 Un Jūda joprojām stāvēja pie Jašuba līķa un novilka Jašubam viņa bruņu tērpu.
44 Un Jūda noņēma arī dzelzi un varu, kas bija ap Jašubu, un redzi, deviņi vīri no Jašuba virsniekiem nāca cīnīties pret Jūdu.
45 Un Jūda steidzās un pacēla no zemes akmeni un ar to iesita vienam no viņiem pa galvu, un viņa galvaskauss tika salauzts, un arī ķermenis nokrita no zirga zemē.
46 Un astoņi atlikušie virsnieki, redzēdami Jūdas spēku, ļoti nobijās un bēga, bet Jūda ar saviem desmit vīriem tos vajāja, un tie tos panāca un nogalināja.
47 Un Jēkaba dēli joprojām sakāva ķēniņu armijas, un viņi nogalināja daudzus no tiem, bet šie ķēniņi drosmīgi turējās pie saviem kapteiņiem un neatkāpās no savām vietām, un viņi kliedza pret tiem no saviem armijas locekļiem, kas bēga no Jēkaba dēliem, bet neviens neklausījās, jo viņi baidījās par savu dzīvību, ka nenomirs.
48 Un visi Jēkaba dēli, pēc tam, kad bija sakāvuši ķēniņu armijas, atgriezās un nāca Jūdas priekšā, un Jūda joprojām nogalināja astoņus Jašuba virsaišus un novilka viņiem drēbes.
49 Un Levijs redzēja Elonu, Gaaša ķēniņu, nākam viņam pretī ar saviem četrpadsmit virsniekiem, lai viņu uzveiktu, bet Levijs to nezināja droši.
50 Un Elons ar saviem virsniekiem tuvojās tuvāk, un Levijs atskatījās un redzēja, ka kauja viņam tika dota no aizmugures, un Levijs skrēja ar divpadsmit saviem kalpiem, un viņi devās un nogalināja Elonu un viņa virsniekus ar zobena asmeni.

38. NODAĻA

1 Un Ihuri, Šīlo ķēniņš, nāca palīgā Elonam, un viņš tuvojās Jēkabam, kad Jēkabs ievilka savu loku, kas bija viņa rokā, un ar bultu trāpīja Ihuri, kas izraisīja viņa nāvi.
2 Un, kad Šilo ķēniņš Ihuri bija miris, četri atlikušie ķēniņi aizbēga no savas vietas kopā ar pārējiem virsniekiem un centās atkāpties, sacīdami: "Mums vairs nav spēka pret ebrejiem pēc tam, kad viņi ir nogalinājuši trīs ķēniņus un viņu virsniekus, kas bija varenāki par mums."
3 Un, kad Jēkaba dēli redzēja, ka atlikušie ķēniņi bija atstājuši savas vietas, viņi tos vajāja, un arī Jēkabs nāca no Sihemas kaudzes, no vietas, kur viņš stāvēja, un viņi devās pakaļ ķēniņiem un tuvojās tiem ar saviem kalpiem.
4 Un ķēniņi un virsnieki ar pārējiem saviem karaspēkiem, redzot, ka Jēkaba dēli tuvojas, baidījās par savu dzīvību un bēga, līdz sasniedza Hazara pilsētu.
5 Un Jēkaba dēli vajāja tos līdz Hazara pilsētas vārtiem, un tie sakāva lielu sakāvi ķēniņu un viņu armiju vidū, apmēram četrus tūkstošus vīru, un kamēr tie sakāva ķēniņu armiju, Jēkabs bija aizņemts ar savu loku, aprobežojoties ar ķēniņu sitienu, un viņš tos visus nogalināja.
6 Un viņš nogalināja Paratonu, Hazara ķēniņu, pie Hazara pilsētas vārtiem, un pēc tam viņš nogalināja Susi, Sartonas ķēniņu, un Lābanu, Bethorinas ķēniņu, un Šabiru, Mahnajamas ķēniņu, un viņš tos visus nogalināja ar bultām, bulta katram no viņiem, un tie nomira.
7 Un Jēkaba dēli, redzēdami, ka visi ķēniņi ir miruši un ka tie ir salauzti un atkāpjas, turpināja kauju ar ķēniņu armijām pretī Hazara vārtiem, un viņi joprojām nogalināja apmēram četrsimt viņu vīru.
8 Un trīs Jēkaba kalpu vīri krita tanī kaujā, un, kad Jūda redzēja, ka trīs viņa kalpi bija miruši, tas viņu ļoti apbēdināja, un viņa dusmas dega viņā pret amoriešiem.
9 Un visi vīri, kas bija palikuši no ķēniņu armijām, ļoti baidījās par savu dzīvību, un viņi skrēja un salauza Hazara pilsētas mūru vārtus, un viņi visi iegāja pilsētā, lai glābtos.
10 Un viņi paslēpās Hazara pilsētas vidū, jo Hazara pilsēta bija ļoti liela un plaša, un, kad visi šie karaspēki bija ienākuši pilsētā, Jēkaba dēli skrēja tiem pakaļ uz pilsētu.
11 Un četri vareni vīri, pieredzējuši kaujā, izgāja no pilsētas un nostājās pretī pilsētas vārtiem ar izvilktiem zobeniem un šķēpiem rokās, un viņi nostājās pretī Jēkaba dēliem un neļāva tiem ieiet pilsētā.
12 Un Naftalis skrēja un nostājās starp viņiem, un ar savu zobenu nosita divus no viņiem un ar vienu sitienu nocirta tiem galvas.
13 Un viņš pagriezās pret pārējiem diviem, un redzi, tie bija aizbēguši, un viņš tos vajāja, panāca, sakāva un nogalināja.
14 Un Jēkaba dēli nonāca pilsētā un ieraudzīja, un lūk, tur bija vēl viens mūris pilsētā, un viņi meklēja mūra vārtus, bet nevarēja tos atrast, un Jūda uzlēca uz mūra virsotnes, un Simeons un Levijs sekoja viņam, un viņi visi trīs nokāpa no mūra pilsētā.
15 Un Simeons un Levijs nogalināja visus vīrus, kas skrēja pilsētā, lai glābtos, un arī pilsētas iedzīvotājus ar viņu sievām un mazajiem bērniem, viņi nogalināja ar zobena asmeni, un pilsētas vaimanas pacēlās debesīs.

16 Un Dans un Naftalis uzlēca uz mūra, lai redzētu, kas izraisīja vaimanu troksni, jo Jēkaba dēli bija noraizējušies par saviem brāļiem, un viņi dzirdēja pilsētas iedzīvotājus runājam raudādami un lūgdami, sacīdami: "Ņemiet visu, kas mums pieder pilsētā, un ejiet prom, tikai nenonāvējiet mūs!"
17 Un, kad Jūda, Simeons un Levijs bija beiguši šaustīt pilsētas iedzīvotājus, viņi uzkāpa pa mūri un sauca Danu un Naftali, kas atradās uz mūra, un pārējos savus brāļus, un Simeons un Levijs paziņoja viņiem par ieeju pilsētā, un visi Jēkaba dēli nāca atnest laupījumu.
18 Un Jēkaba dēli paņēma Hazara pilsētas laupījumu, sīklopus un liellopus, un visu mantu, un viņi paņēma visu, ko varēja sagūstīt, un tanī dienā aizgāja no pilsētas.
19 Un nākamajā dienā Jēkaba dēli devās uz Sartonu, jo viņi dzirdēja, ka Sartonas vīri, kas bija palikuši pilsētā, pulcējās, lai cīnītos ar viņiem par viņu ķēniņa nogalināšanu, un Sartona bija ļoti augsta un nocietināta pilsēta, un tai bija dziļš valnis, kas ieskauj pilsētu.
20 Un vaļņa stabs bija apmēram piecdesmit olekšu garš un četrdesmit olekšu plats, un tur nebija vietas, kur cilvēkam ieiet pilsētā vaļņa dēļ, un Jēkaba dēli ieraudzīja pilsētas vaļņu un meklēja tajā ieeju, bet to nevarēja atrast.
21 Jo ieeja pilsētā bija aizmugurē, un ikviens vīrs, kas vēlējās ienākt pilsētā, nāca pa šo ceļu un apgāja visu pilsētu, un pēc tam viņš iegāja pilsētā.
22 Un Jēkaba dēli, redzēdami, ka nevar atrast ceļu uz pilsētu, ļoti iedegās dusmas, un pilsētas iedzīvotāji, redzēdami, ka Jēkaba dēli nāk pie viņiem, ļoti nobijās no viņiem, jo bija dzirdējuši par viņu spēku un to, ko viņi bija nodarījuši Hazaram.
23 Un Sartonas pilsētas iedzīvotāji nevarēja iziet pretī Jēkaba dēliem pēc tam, kad bija sapulcējušies pilsētā, lai cīnītos pret viņiem, baidoties iekļūt pilsētā, bet, kad viņi redzēja, ka tie nāk pretī, viņi ļoti nobijās no tiem, jo bija dzirdējuši par viņu spēku un to, ko viņi bija nodarījuši Hazaram.
24 Tā Sartonas iedzīvotāji steigšus noņēma pilsētas ceļa tiltu no tā vietas, pirms ieradās Jēkaba dēli, un ieveda to pilsētā.
25 Un Jēkaba dēli nāca un meklēja ceļu uz pilsētu, bet nevarēja to atrast, un pilsētas iedzīvotāji uzkāpa mūra augšpusē un ieraudzīja, un lūk, Jēkaba dēli meklēja ieeju pilsētā.
26 Un pilsētas iedzīvotāji no mūra augšas lamāja Jēkaba dēlus un nolādēja tos, un Jēkaba dēli dzirdēja lamāšanās un ļoti saniknojās, un viņu dusmas dega viņos.
27 Un Jēkaba dēli bija uz tiem saniknoti, un viņi visi piecēlās un ar pilnu spēku metās pāri nocietinājumam un ar savu spēku pārkāpa četrdesmit olekšu platuma nocietinājuma posmu.
28 Un, kad viņi bija pagājuši pāri nocietinājumam, viņi nostājās zem pilsētas mūra un atklāja, ka visi pilsētas vārti ir nocietināti ar dzelzs durvīm.
29 Un Jēkaba dēli tuvojās, lai uzlauztu pilsētas vārtu durvis, bet iedzīvotāji to neļāva, jo no mūra augšas tie meta uz viņiem akmeņus un bultas.
30 Un to ļaužu skaits, kas atradās uz mūra, bija ap četri simti vīru, un, kad Jēkaba dēli redzēja, ka pilsētas vīri neļauj viņiem atvērt pilsētas vārtus, viņi metās un uzkāpa mūra augšpusē, un Jūda devās pirmais uz pilsētas austrumu daļu.
31 Un Gads un Ašers devās viņam pakaļ uz pilsētas rietumu stūri, Simeons un Levijs uz ziemeļiem un Dans un Rūbens uz dienvidiem.
32 Un vīri, kas atradās mūra virsotnē, pilsētas iedzīvotāji, redzēdami, ka Jēkaba dēli nāk pret viņiem augšup, visi bēga no mūra, nokāpa pilsētā un paslēpās pilsētas vidū.
33 Un Isašars un Naftalis, kas palika zem mūra, tuvojās un salauza pilsētas vārtus un iekūra uguni pilsētas vārtos, tā ka dzelzs izkusa, un visi Jēkaba dēli iegāja pilsētā, viņi un visi viņu vīri, un viņi cīnījās ar Sartonas pilsētas iedzīvotājiem un sita tos ar zobena asmeni, un neviens nespēja pret viņiem pastāvēt.
34 Un apmēram divsimt vīru aizbēga no pilsētas, un viņi visi devās un paslēpās kādā tornī pilsētā, un Jūda vajāja viņus līdz tornim un nojauca torni, kas sabruka virsū vīriem, un viņi visi nomira.
35 Un Jēkaba dēli uzkāpa pa tā torņa jumta ceļu, un viņi ieraudzīja, un lūk, tur pilsētā tālumā bija vēl viens spēcīgs un augsts tornis, un tā virsotne sniedzās debesīs, un Jēkaba dēli steidzās un nokāpa lejā, un devās ar visiem saviem vīriem uz to torni un atrada to pilnu ar apmēram trīs simtiem vīru, sieviešu un mazuļu.
36 Un Jēkaba dēli sita lielu sakāvi starp tiem vīriem tornī, un tie aizbēga un bēga no viņiem.
37 Un Simeons un Levijs tos vajāja, kad no vietas, kur tie bija paslēpušies, pret tiem iznāca divpadsmit vareni un drosmīgi vīri.
38 Un šie divpadsmit vīri uzturēja spēcīgu cīņu pret Simeonu un Levi, un Simeons un Levi nevarēja viņus uzvarēt, un šie varonīgie vīri salauza Simeona un Levi vairogus, un viens no viņiem iesita Levijam ar savu zobenu galvā, kad Levi steigšus pielika roku pie viņa galvas, jo viņš baidījās no zobena, un zobens trāpīja Levijam rokā, un tam pietrūka tikai maz, lai Levijam tiktu nocirsta roka.
39 Un Levijs satvēra drosmīgā vīra zobenu savā rokā un ar varu to izrāva vīram, un ar to viņš iesita varenajam vīram pa galvu, un tas nocirta tam galvu.
40 Un vienpadsmit vīri tuvojās, lai cīnītos ar Leviju, jo tie redzēja, ka viens no viņiem ir nogalināts, un Jēkaba dēli cīnījās, bet Jēkaba dēli nevarēja viņus uzvarēt, jo šie vīri bija ļoti vareni.
41 Un Jēkaba dēli, redzēdami, ka tie nevar viņus uzvarēt, Simeons skaļi un vareni iekliedzās, un vienpadsmit spēcīgie vīri apstulba, dzirdot Simeona kliedzienu.
42 Un Jūda jau no tālienes pazina Simeona sauciena balsi, un Naftalis un Jūda ar saviem vairogiem skrēja pie Simeona un Levija un atrada viņus cīnāmies ar šiem varenajiem vīriem, nespēdami tos uzvarēt, jo viņu vairogi bija salauzti.
43 Un Naftalis redzēja, ka Simeona un Levija vairogi ir salauzti, un viņš paņēma no saviem kalpiem divus vairogus un atnesa tos Simeonam un Levijam.
44 Un Simeons, Levijs un Jūda tanī dienā cīnījās visi trīs pret vienpadsmit varenajiem vīriem līdz saulrietam, bet viņi nespēja tos uzvarēt.
45 Un tas tika paziņots Jēkabam, un viņš ļoti apbēdinājās, un viņš lūdza To Kungu, un viņš un viņa dēls Naftalis devās pret šiem varenajiem vīriem.

46 Un Jēkabs tuvojās un uzvilka savu loku un pietuvojās varenajiem vīriem un nogalināja trīs no viņu vīriem ar loku, un atlikušie astoņi pagriezās atpakaļ, un lūk, karš pret viņiem notika priekšā un aizmugurē, un viņi ļoti baidījās par savu dzīvību un nevarēja pastāvēt Jēkaba dēlu priekšā, un viņi bēga no viņiem.
47 Un bēgdami viņi sastapa Danu un Ašeru, kas nāca viņiem pretī, un tie pēkšņi uzbruka tiem, cīnījās ar tiem un nogalināja divus no tiem, bet Jūda un viņa brāļi tos vajāja un nogalināja atlikušos un nogalināja tos.
48 Un visi Jēkaba dēli atgriezās un staigāja pa pilsētu, meklējot, vai varētu atrast kādus vīrus, un viņi atrada apmēram divdesmit jaunus vīrus pilsētas alā, un Gads un Ašers viņus visus sakāva, un Dans un Naftalis uzbruka pārējiem vīriem, kas bija aizbēguši no otrā torņa, un viņi viņus visus sakāva.
49 Un Jēkaba dēli sakāva visus Sartonas pilsētas iedzīvotājus, bet sievietes un mazos viņi atstāja pilsētā un nenogalināja tos.
50 Un visi Sartonas pilsētas iedzīvotāji bija vareni vīri, viens no viņiem vajāja tūkstoti, bet divi no viņiem neaizbēga no desmit tūkstošiem pārējo vīru.
51 Un Jēkaba dēli nogalināja visus Sartonas pilsētas iedzīvotājus ar zobena asmeni, tā ka neviens nespēja tiem pretoties, un sievietes viņi atstāja pilsētā.
52 Un Jēkaba dēli paņēma visu pilsētas laupījumu un sagūstīja visu, ko tie vēlējās, un viņi paņēma avis un liellopus un mantu no pilsētas, un Jēkaba dēli rīkojās ar Sartonu un tās iedzīvotājiem tā, kā viņi bija rīkojušies ar Hazaru un tās iedzīvotājiem, un viņi apgriezās un aizgāja.

39. NODAĻA

1 Un, kad Jēkaba dēli devās prom no Sartonas pilsētas, viņi bija nogājuši apmēram divsimt olekšu, kad sastapa Tapnahas iedzīvotājus, kas nāca viņiem pretī, jo tie bija izgājuši, lai ar viņiem cīnītos, tāpēc ka tie bija sakāvuši Tapnahas ķēniņu un visus viņa vīrus.
2 Tā visi, kas bija palikuši Tapnahas pilsētā, izgāja cīnīties ar Jēkaba dēliem, un viņi domāja atgūt no viņiem laupījumu un kara floti, ko tie bija sagūstījuši no Hazara un Sartona.
3 Un pārējie Tapnahas vīri cīnījās ar Jēkaba dēliem tanī vietā, un Jēkaba dēli viņus sakāva, un tie bēga viņu priekšā, un tie vajāja tos līdz Arbelanas pilsētai, un tie visi krita Jēkaba dēlu priekšā.
4 Un Jēkaba dēli atgriezās un nonāca Tapnahā, lai atņemtu Tapnahas laupījumu, un, kad viņi nonāca Tapnahā, viņi dzirdēja, ka Arbelanas ļaudis bija izgājuši viņiem pretī, lai glābtu savu brāļu laupījumu, un Jēkaba dēli atstāja desmit savus vīrus Tapnahā, lai izlaupītu pilsētu, un viņi devās pretī Arbelanas ļaudīm.
5 Un Arbelanas vīri izgāja ar savām sievām cīnīties ar Jēkaba dēliem, jo viņu sievas bija pieredzējušas kaujā, un tie izgāja, ap četri simti vīru un sieviešu.
6 Un visi Jēkaba dēli skaļā balsī kliegdams skrēja Arbelanas iedzīvotāju virzienā ar lielu un baisu balsi.
7 Un Arbelanas iedzīvotāji dzirdēja Jēkaba dēlu gaviles un viņu rēkoņu kā lauvu rēkoņu un kā jūras un tās viļņu rēkoņu.
8 Un bailes un šausmas pārņēma viņu sirdis Jēkaba dēlu dēļ, un viņi šausmīgi no tiem baidījās, un viņi atkāpās un bēga viņu priekšā pilsētā, un Jēkaba dēli vajāja viņus līdz pilsētas vārtiem un uzbruka viņiem pilsētā.
9 Un Jēkaba dēli cīnījās ar viņiem pilsētā, un visas viņu sievietes bija iesaistītas lingošanas smēlēs pret Jēkaba dēliem, un cīņa starp viņiem bija ļoti sīva visu to dienu līdz vakaram.
10 Un Jēkaba dēli nespēja tos uzvarēt, un Jēkaba dēli gandrīz gāja bojā tajā kaujā, un Jēkaba dēli piesauca To Kungu un pret vakaru ļoti atguva spēku, un Jēkaba dēli ar zobena asmeni sakāva visus Arbelanas iedzīvotājus, vīrus, sievietes un mazos.
11 Un arī atlikušos cilvēkus, kas bija aizbēguši no Sartonas, Jēkaba dēli sakāva Arbelanā, un Jēkaba dēli rīkojās ar Arbelanu un Tapnahu tāpat, kā viņi bija rīkojušies ar Hazaru un Sartonu, un, kad sievietes redzēja, ka visi vīri ir miruši, viņas uzkāpa uz pilsētas jumtiem un sita Jēkaba dēlus, aplejot ar akmeņiem kā lietu.
12 Un Jēkaba dēli steidzās un iegāja pilsētā un sagrāba visas sievietes un sita tās ar zobena asmeni, un Jēkaba dēli sagūstīja visu laupījumu un laupījumu, sīklopus, liellopus un lopus.
13 Un Jēkaba dēli darīja ar Mahnaju tā, kā tie bija darījuši ar Tapnahu, ar Hazaru un ar Šīlo, un no turienes viņi nogriezās un aizgāja.
14 Un piektajā dienā Jēkaba dēli dzirdēja, ka Gaaša ļaudis bija sapulcējušies pret viņiem, lai cīnītos, jo viņi bija nogalinājuši viņu ķēniņu un viņu virsniekus, jo Gaaša pilsētā bija bijuši četrpadsmit virsnieki, un Jēkaba dēli viņus visus bija nogalinājuši pirmajā kaujā.
15 Un Jēkaba dēli tanī dienā apjoza savus kara ieročus un devās kaujā pret Gaaša iedzīvotājiem, un Gaašā bija spēcīga un varena amoriešu tauta, un Gaaša bija visspēcīgākā un vislabāk nocietinātā pilsēta no visām amoriešu pilsētām, un tai bija trīs mūri.
16 Un Jēkaba dēli nonāca Gaašā, un viņi atrada pilsētas vārtus aizslēgtus, un apmēram pieci simti vīru stāvam ārējā mūra augšpusē, un ļaudis, tik daudz kā smiltis jūras krastā, bija slēpnī Jēkaba dēliem no pilsētas ārpuses, tās aizmugurē.
17 Un Jēkaba dēli tuvojās, lai atvērtu pilsētas vārtus, un, kamēr tie tuvojās, redzi, tie, kas bija slēpnī pilsētas aizmugurē, iznāca no savām vietām un ielenca Jēkaba dēlus.
18 Un Jēkaba dēli bija ielenkti starp Gaaša ļaudīm, un kauja norisinājās gan no priekšpuses, gan no aizmugures, un visi vīri, kas atradās uz mūra, meta no mūra uz viņiem bultas un akmeņus.
19 Un Jūda, redzēdams, ka Gaaša vīri kļūst viņiem par smagu, izdeva ļoti griezīgu un varenu kliedzienu, un visi Gaaša vīri bija pārbijušies, dzirdot Jūdas saucienu, un vīri krita no mūra viņa spēcīgā kliedziena dēļ, un visi, kas bija no pilsētas un ārpuses, ļoti baidījās par savu dzīvību.
20 Un Jēkaba dēli joprojām tuvojās pilsētas vārtiem, kad Gaaša vīri no mūra augšas meta uz viņiem akmeņus un bultas un lika viņiem bēgt no vārtiem.
21 Un Jēkaba dēli atgriezās pret Gaaša vīriem, kas bija kopā ar viņiem no ārpuses no pilsētas, un tie tos šausmīgi sakāva, it kā ķiplokus, un tie nespēja pastāvēt pret Jēkaba

dēliem, jo bailes un izbīles tos bija pārņēmušas Jūdas kliedziena dēļ.
22 Un Jēkaba dēli nogalināja visus tos vīrus, kas bija ārpus pilsētas, un Jēkaba dēli joprojām tuvojās, lai iekļūtu pilsētā un cīnītos zem pilsētas mūriem, bet viņi nevarēja, jo visi Gaaša iedzīvotāji, kas bija palikuši pilsētā, bija ielencējuši Gaaša mūrus visos virzienos, tā ka Jēkaba dēli nevarēja tuvoties pilsētai, lai cīnītos ar viņiem.
23 Un Jēkaba dēli pietuvojās vienam stūrim, lai cīnītos zem mūra, bet Gaaša iedzīvotāji meta uz viņiem bultas un akmeņus kā lietusgāzes, un tie bēga no mūra apakšas.
24 Un Gaaša ļaudis, kas atradās uz mūra, redzēdami, ka Jēkaba dēli nevar viņus uzvarēt no mūra apakšas, pārmeta Jēkaba dēliem šādus vārdus, sacīdami:
25 Kas tev kaiš kaujā, ka tu nespēj uzvarēt? Vai tu vari rīkoties ar vareno Gaašas pilsētu un tās iedzīvotājiem tāpat, kā tu rīkojies ar amoriešu pilsētām, kas nebija tik spēcīgas? Patiesi, tu rīkojies tāpat ar tiem vājajiem mūsu vidū un nogalināji viņus pilsētas ieejā, jo viņiem nebija spēka, kad viņi bija pārbijušies no tavas kliegšanas.
26 Un vai jūs tagad spēsiet cīnīties šajā vietā? Patiesi, jūs visi šeit mirsiet, un mēs atriebsim to pilsētu lietu, kuras jūs esat izpostījuši.
27 Un Gaaša iedzīvotāji ļoti nievāja Jēkaba dēlus un zaimoja viņus kopā ar viņu dieviem un turpināja mest no sienas uz viņiem bultas un akmeņus.
28 Un Jūda un viņa brāļi dzirdēja Gaaša iedzīvotāju vārdus, un viņu dusmas ļoti iedegās, un Jūda apskauda savu Dievu šajā lietā, un viņš sauca un sacīja: "Ak, Kungs, palīdzi, sūti palīdzību mums un mūsu brāļiem!"
29 Un viņš skrēja tālumā ar visu savu spēku, ar izvilktu zobenu rokā, un viņš lēca no zemes un ar savu spēku uzkāpa pāri mūrim, un viņa zobens izkrita no viņa rokas.
30 Un Jūda sauca pie mūra, un visi vīri, kas bija uz mūra, bija pārbijušies, un daži no viņiem nokrita no mūra pilsētā un nomira, bet tie, kas vēl bija uz mūra, kad tie ieraudzīja Jūdas spēku, ļoti nobijās un bēga, glābdamies savu dzīvību, pilsētā.
31 Un daži iedrošinājās cīnīties ar Jūdu uz mūra, un viņi tuvojās, lai viņu nogalinātu, kad ieraudzīja, ka Jūdam rokā nebija zobena, un viņi domāja viņu nomest no mūra pie viņa brāļiem, un divdesmit pilsētas vīri nāca viņiem palīgā, un viņi ielenca Jūdu, un viņi visi kliedza pār viņu un tuvojās viņam ar izvilktiem zobeniem, un viņi iebiedēja Jūdu, un Jūda no mūra sauca savus brāļus.
32 Un Jēkabs un viņa dēli izvilka loku no mūra apakšas un notrieca trīs vīrus, kas bija mūra augšpusē, un Jūda turpināja raudāt un iesaucās: “Ak, Kungs, palīdzi mums! Ak, Kungs, izglāb mūs!” Viņš skaļā balsī sauca uz mūra, un sauciens bija dzirdams lielā attālumā.
33 Un pēc šī sauciena viņš atkal atsāka kliegt, un visi vīri, kas ielenca Jūdu mūra augšpusē, bija pārbijušies, un ikviens, dzirdot Jūdas kliegšanu un trīci, izmeta savu zobenu no rokas un bēga.
34 Un Jūda satvēra zobenus, kas bija nokrituši no viņu rokām, un Jūda cīnījās ar tiem un nogalināja divdesmit viņu vīrus uz mūra.
35 Un apmēram astoņdesmit vīri un sievietes kāpa no pilsētas pa mūri un ielenca Jūdu, un Tas Kungs iedvesa bailes Jūdas acīs, tā ka tie nevarēja Viņam tuvoties.
36 Un Jēkabs un visi, kas bija ar viņu, izvilka loku no mūra apakšas, un tie uz mūra nonāvēja desmit vīrus, un tie nokrita zem mūra Jēkaba un viņa dēlu priekšā.
37 Un ļaudis, kas atradās uz mūra, redzēdami, ka divdesmit viņu vīru bija krituši, tie joprojām skrēja Jūdas virzienā ar izvilktiem zobeniem, bet tie nevarēja viņam tuvoties, jo tie bija ļoti pārbijušies no Jūdas spēka.
38 Un viens no viņu varenajiem vīriem, vārdā Aruds, tuvojās, lai sistu Jūdam pa galvu ar savu zobenu, kad Jūda steigšus pielika savu vairogu pie galvas, un zobens trāpīja vairogam, un tas pāršķēlās uz pusēm.
39 Un šis varenais vīrs pēc tam, kad bija uzveicis Jūdu, bēga, glābjot savu dzīvību, Jūdas baiļu pārņemts, un viņa kājas paslīdēja uz sienas, un viņš nokrita starp Jēkaba dēliem, kas bija zem sienas, un Jēkaba dēli viņu sita un nogalināja.
40 Un Jūdam sāpēja galva no varenā vīra sitiena, un Jūda gandrīz nomira.
41 Un Jūda kliedza pie mūra sāpju dēļ, ko bija izraisījis sitiens, kad Dans to dzirdēja, un viņa dusmas dega viņā, un viņš arī piecēlās un aizgāja pa gabalu, un skrēja un lēca no zemes un ar savu dusmu uzbudināto spēku uzkāpa uz mūra.
42 Un, kad Dans nonāca pie mūra netālu no Jūdas, visi vīri, kas atradās uz mūra, kas bija nostājušies pret Jūdu, bēga, un viņi uzkāpa uz otro mūri un meta bultas un akmeņus uz Danu un Jūdu no otrā mūra un centās viņus padzīt no mūra.
43 Un bultas un akmeņi trāpīja Danam un Jūdai, un viņi gandrīz tika nogalināti uz mūra, un visur, kur Dans un Jūda bēga no mūra, viņus uzbruka ar bultām un akmeņiem no otrā mūra.
44 Un Jēkabs un viņa dēli joprojām atradās pilsētas ieejā zem pirmā mūra, un viņi nespēja uzvilkt savu loku pret pilsētas iedzīvotājiem, jo tie viņus nevarēja redzēt, atrodoties uz otrā mūra.
45 Un Dans un Jūda, kad vairs nespēja izturēt akmeņus un bultas, kas krita uz viņiem no otrā mūra, viņi abi metās uz otrā mūra pilsētas iedzīvotāju tuvumā, un, kad pilsētas iedzīvotāji, kas atradās uz otrā mūra, redzēja, ka Dans un Jūda bija pie viņiem pienākuši uz otrā mūra, viņi visi iekliedzās un nokāpa lejā starp mūriem.
46 Un Jēkabs un viņa dēli dzirdēja pilsētas iedzīvotāju saucienus, un viņi joprojām atradās pilsētas ieejā, un viņi bija noraizējušies par Danu un Jūdu, kurus viņi neredzēja, jo tie atradās uz otrā mūra.
47 Un Naftalis devās augšup ar savu dusmu uzkurināto spēku un metās uz pirmo mūri, lai redzētu, no kurienes pilsētā bija dzirdams tas kliedziens, bet Isašars un Zebulons tuvojās, lai uzlauztu pilsētas vārtus, atvēra pilsētas vārtus un iegāja pilsētā.
48 Un Naftalis pārlēca no pirmā mūra uz otro un nāca palīgā saviem brāļiem un Gaaša iedzīvotājiem, kas bija uz mūra, jo Naftalis redzēja, ka trešais bija nācis palīgā saviem brāļiem, un tie visi bēga un devās lejup uz pilsētu, un Jēkabs un visi viņa dēli un visi viņu jaunekļi ieradās pilsētā pie viņiem.
49 Un Jūda, Dans un Naftalis nokāpa no mūra pilsētā un vajāja pilsētas iedzīvotājus, bet Simeons un Levijs bija no ārpuses no pilsētas un nezināja, ka vārti ir atvērti, un viņi no turienes uzkāpa uz mūra un nonāca lejā pie saviem brāļiem pilsētā.

50 Un pilsētas iedzīvotāji visi bija nokāpuši pilsētā, un Jēkaba dēli nāca pie viņiem dažādos virzienos, un kauja pret viņiem notika no priekšpuses un aizmugures, un Jēkaba dēli viņus briesmīgi sakāva un nogalināja apmēram divdesmit tūkstošus vīru un sieviešu, neviens no viņiem nespēja pretoties Jēkaba dēliem.
51 Un asinis pilsētā plūda bagātīgi, un tās bija kā ūdens strauts, un asinis plūda kā strauts uz pilsētas ārējo daļu un sasniedza Bethorinas tuksnesi.
52 Un Bethorinas iedzīvotāji no tālienes redzēja asinis tecējam no Gaašas pilsētas, un apmēram septiņdesmit vīri no viņu vidus skrēja skatīties asinis, un viņi nonāca tajā vietā, kur bija asinis.
53 Un viņi sekoja asins pēdām un nonāca pie Gaaša pilsētas mūra, un viņi redzēja asinis tecējam no pilsētas, un viņi dzirdēja Gaaša iedzīvotāju saucienus, jo tās pacēlās debesīs, un asinis turpināja plūst bagātīgi kā ūdens strauts.
54 Un visi Jēkaba dēli joprojām kāva Gaaša iedzīvotājus un bija iesaistīti viņu nogalināšanā līdz vakaram, apmēram divdesmit tūkstoši vīru un sieviešu, un Horinas ļaudis sacīja: "Patiesi, tas ir ebreju darbs, jo viņi joprojām karo visās amoriešu pilsētās."
55 Un šie ļaudis steidzās un skrēja uz Bethorinu, un katrs ņēma savus kara ieročus, un viņi sauca visus Bethorinas iedzīvotājus, kuri arī apjoza savus kara ieročus, lai dotos un cīnītos ar Jēkaba dēliem.
56 Un, kad Jēkaba dēli bija beiguši sakāvuši Gaaša iedzīvotājus, viņi apstaigāja pilsētu, lai aplaupītu visus kritušos, un, nonākuši pilsētas dziļākajā daļā un tālāk, viņi sastapa trīs ļoti spēcīgus vīrus, un viņu rokās nebija zobena.
57 Un Jēkaba dēli nonāca tai vietā, kur viņi bija, un stiprie vīri aizbēga, un viens no viņiem bija sagrābis Zebulonu, kuru viņš ieraudzīja jaunu zēnu un maza auguma, un ar savu spēku to nogāzis zemē.
58 Un Jēkabs skrēja viņam pretī ar savu zobenu, un Jēkabs iesita viņam ar zobenu zem gurniem un pārcirta viņu uz pusēm, un viņa ķermenis nokrita uz Zebulona.
59 Un otrais tuvojās un satvēra Jēkabu, lai nogāztu viņu zemē, un Jēkabs pagriezās pret viņu un sauca viņam, kamēr Simeons un Levijs pieskrēja un sita viņam ar zobenu pa gurniem un nogāza viņu zemē.
60 Un varenais vīrs piecēlās no zemes dusmu pārņemtā spēkā, un Jūda nāca pie viņa, pirms viņš bija piecēlies kājās, un iesita viņam ar zobenu pa galvu, un viņa galva tika pāršķelta, un viņš nomira.
61 Un trešais varenais vīrs, redzēdams, ka viņa biedri ir nogalināti, aizbēga Jēkaba dēlu priekšā, un Jēkaba dēli viņu vajāja pilsētā; un, kamēr varenais vīrs bēga, viņš atrada vienu no pilsētas iedzīvotāju zobeniem, un viņš to pacēla un pagriezās pret Jēkaba dēliem un cīnījās ar viņiem ar šo zobenu.
62 Un varenais vīrs skrēja pie Jūdas, lai viņam iešautu ar zobenu pa galvu, bet Jūdas rokā nebija vairoga; un, kamēr viņš taisījās viņu iesist, Naftalis steigšus satvēra savu vairogu un pielika to Jūdas galvai, un varenā vīra zobens trāpīja Naftalisa vairogam, un Jūda izglābās no zobena.
63 Un Simeons un Levijs uzbruka varenajam vīram ar saviem zobeniem un spēcīgi sita viņu ar saviem zobeniem, un abi zobeni ietriecās varenā vīra ķermenī un sadalīja to gareniski divās daļās.
64 Un Jēkaba dēli tanī laikā sakāva trīs varenos vīrus kopā ar visiem Gaaša iedzīvotājiem, un diena jau gāja uz beigām.
65 Un Jēkaba dēli staigāja ap Gaašu un paņēma visu pilsētas laupījumu, pat mazos bērnus un sievietes, kuras viņi neļāva dzīvot, un Jēkaba dēli rīkojās ar Gaašu tā, kā viņi bija rīkojušies ar Sartonu un Šīlo.

40. NODAĻA

1 Un Jēkaba dēli aizveda visu Gaaša laupījumu un naktī izgāja no pilsētas.
2 Viņi devās gājienā uz Bethorinas pili, un Bethorinas iedzīvotāji devās uz pili, lai viņiem pretī, un tajā naktī Jēkaba dēli cīnījās ar Bethorinas iedzīvotājiem Bethorinas pilī.
3 Un visi Bethorinas iedzīvotāji bija vareni vīri, neviens no viņiem nespēja bēgt tūkstoš vīru priekšā, un viņi cīnījās tajā naktī pret pili, un viņu saucieni tajā naktī bija dzirdami no tālienes, un zeme drebēja no viņu saucieniem.
4 Un visi Jēkaba dēli baidījās no šiem vīriem, jo tie nebija pieraduši cīnīties tumsā, un tie bija ļoti apmulsuši, un Jēkaba dēli sauca To Kungu, sacīdami: “Dod mums palīdzību, ak Kungs, izglāb mūs, lai mēs nemirtu no šo neapgraizīto vīru rokām!”
5 Un Tas Kungs uzklausīja Jēkaba dēlu balsi, un Tas Kungs lika Bethorinas iedzīvotājiem iebrukt lielās šausmās un apjukumā, un viņi nakts tumsā cīnījās savā starpā un lielā skaitā sakāva viens otru.
6 Un Jēkaba dēli, zinādami, ka Tas Kungs bija sūtījis nemiera garu starp šiem vīriem un ka viņi cīnījās viens ar savu tuvāko, izgāja no Bethorinas ļaužu pulkiem un devās līdz pat Bethorinas pils nogāzei un tālāk, un viņi tur droši palika kopā ar saviem jaunekļiem tajā naktī.
7 Un Bethorinas ļaudis cīnījās visu nakti, viens vīrs ar savu brāli, bet otrs ar savu kaimiņu, un viņi kliedza visos virzienos uz pili, un viņu saucieni bija dzirdami tālumā, un visa zeme drebēja viņu balss dēļ, jo viņi bija varenāki par visiem zemes ļaudīm.
8 Un visi kanaāniešu, hetiešu, amoriešu, hiviešu pilsētu iedzīvotāji un visi Kanaāna ķēniņi, kā arī tie, kas bija viņpus Jordānas, dzirdēja gavilēšanas troksni tanī naktī.
9 Un viņi sacīja: "Vai tiešām šīs ir ebreju kaujas, kas karo pret septiņām pilsētām, kas bija tuvojušās viņiem; un kas var pretoties šiem ebrejiem?"
10 Un visi kanaāniešu pilsētu iedzīvotāji un visi, kas bija viņpus Jordānas, ļoti nobijās Jēkaba dēliem, jo tie sacīja: "Redzi, ar mums notiks tāpat, kā ar šīm pilsētām, jo kas gan var pretoties viņu varenajam spēkam?"
11 Un horiešu kliedzieni tanī naktī bija ļoti skaļi un turpināja pieaugt; un viņi sita viens otru līdz rītam, un daudzi no viņiem tika nogalināti.
12 Un uzausa rīts, un visi Jēkaba dēli piecēlās rītausmā un devās augšup uz pili, un viņi briesmīgā veidā sakāva tos, kas bija palikuši no horīniešiem, un tie visi tika nogalināti pilī.
13 Un parādījās sestā diena, un visi Kanaāna iedzīvotāji no tālienes redzēja visus Bethorinas iedzīvotājus guļam mirušus Bethorinas pilī un izmētātus apkārt kā jēru un kazu līķus.
14 Un Jēkaba dēli veda visu laupījumu, ko tie bija sagūstījuši no Gaaša, un devās uz Bethorinu, un viņi atrada

pilsētu pilnu ar cilvēkiem kā jūras smiltis, un viņi cīnījās ar tiem, un Jēkaba dēli tos tur sakāva līdz vakaram.
15 Un Jēkaba dēli rīkojās ar Bethorinu tāpat, kā tie bija rīkojušies ar Gaasu un Tapnahu, un tāpat, kā tie bija rīkojušies ar Hazaru, Sartonu un Šīlo.
16 Un Jēkaba dēli paņēma līdzi Bethorinas laupījumu un visu pilsētu laupījumu, un tanī dienā viņi devās mājās uz Sihemu.
17 Un Jēkaba dēli atgriezās mājās Sihemas pilsētā un palika ārpus pilsētas, un tad viņi tur atpūtās no kara un palika tur visu nakti.
18 Un visi viņu kalpi kopā ar visu laupījumu, ko tie bija paņēmuši no pilsētām, atstāja pilsētu un neiegāja pilsētā, jo viņi domāja: "Varbūt vēl atkal notiks cīņa pret mums un viņi varētu nākt mūs aplenkt Sihemā."
19 Un Jēkabs, viņa dēli un viņu kalpi palika tanī naktī un nākamajā dienā tanī lauka daļā, ko Jēkabs bija nopircis no Hamora par pieciem šekeliem, un viss, ko viņi bija sagūstījuši, palika pie viņiem.
20 Un viss laupījums, ko Jēkaba dēli bija ieguvuši, atradās tīruma daļā, milzīgs kā smiltis jūras krastā.
21 Un zemes iedzīvotāji tos novēroja no tālienes, un visi zemes iedzīvotāji bijās Jēkaba dēliem, kas to bija darījuši, jo neviens ķēniņš kopš seniem laikiem nekad tā nebija darījis.
22 Un septiņi kanaāniešu ķēniņi nolēma noslēgt mieru ar Jēkaba dēliem, jo viņi ļoti baidījās par viņu dzīvībām Jēkaba dēlu dēļ.
23 Un tanī dienā, septītajā dienā, Hebronas ķēniņš Jafija slepeni sūtīja ziņu Ajas ķēniņam, Gibeonas ķēniņam, Šalemas ķēniņam, Adulāma ķēniņam, Lahišas ķēniņam, Hazara ķēniņam un visiem kanaāniešu ķēniņiem, kas bija viņu pakļautībā, sacīdams:
24 Ejiet man līdzi augšup un nāciet pie manis, lai mēs varētu doties pie Jēkaba dēliem, un es noslēgšu ar viņiem mieru un derību, lai visas jūsu zemes netiktu iznīcinātas ar Jēkaba dēlu zobeniem, kā tie to darīja ar Sihemu un apkārtējām pilsētām, kā jūs esat dzirdējuši un redzējuši.
25 Un, kad jūs nākat pie manis, nenāciet ar daudziem vīriem, bet lai katrs ķēniņš atved savus trīs virsniekus un katrs virsnieks atved trīs savus ierēdņus.
26 Un nāciet visi uz Hebronu, un mēs kopā iesim pie Jēkaba dēliem un lūgsim viņus, lai viņi noslēgtu ar mums miera līgumu.
27 Un visi šie ķēniņi darīja tā, kā Hebronas ķēniņš bija tiem sūtījis, jo tie visi bija viņa padoma un pavēles pakļautībā, un visi Kanaāna ķēniņi sapulcējās, lai dotos pie Jēkaba dēliem, lai noslēgtu ar viņiem mieru; un Jēkaba dēli atgriezās un devās uz to lauka daļu, kas bija Sihemā, jo viņi nepaļāvās uz zemes ķēniņiem.
28 Un Jēkaba dēli atgriezās un palika tīruma daļā desmit dienas, un neviens nenāca ar viņiem karot.
29 Un, kad Jēkaba dēli redzēja, ka kara vairs nav, viņi visi sapulcējās un devās uz Šehemas pilsētu, un Jēkaba dēli palika Šehemā.
30 Un pēc četrdesmit dienām visi amoriešu ķēniņi sapulcējās no visām savām vietām un nonāca Hebronā pie Hebronas ķēniņa Jafijas.
31 Un ķēniņu skaits, kas ieradās Hebronā, lai noslēgtu mieru ar Jēkaba dēliem, bija divdesmit viens ķēniņš, un virsnieku skaits, kas nāca viņiem līdzi, bija sešdesmit deviņi, un viņu vīru skaits bija simts astoņdesmit deviņi, un visi šie ķēniņi un viņu vīri apmetās pie Hebronas kalna.
32 Un Hebronas ķēniņš izgāja ar saviem trim virsniekiem un deviņiem vīriem, un šie ķēniņi nolēma doties pie Jēkaba dēliem, lai noslēgtu mieru.
33 Un viņi sacīja Hebronas ķēniņam: “Ej tu mūsu priekšā ar saviem vīriem un runā mūsu vārdā ar Jēkaba dēliem, un mēs nāksim tev pakaļ un apstiprināsim tavus vārdus.” Un Hebronas ķēniņš tā arī izdarīja.
34 Un Jēkaba dēli dzirdēja, ka visi Kanaāna ķēniņi bija sapulcējušies un apmetušies Hebronā, un Jēkaba dēli sūtīja četrus savus kalpus kā izlūkus, sacīdami: “Ejiet un izlūkojiet šos ķēniņus, un pārmeklējiet un izmeklējiet viņu vīrus, vai viņu ir maz vai daudz, un, ja viņu ir tikai maz, saskaitiet viņus visus un atgriezieties.”
35 Un Jēkaba kalpi slepeni devās pie šiem ķēniņiem un darīja tā, kā Jēkaba dēli tiem bija pavēlējuši, un tanī dienā viņi atgriezās pie Jēkaba dēliem un sacīja tiem: "Mēs nonācām pie šiem ķēniņiem, un viņu skaits ir neliels, un mēs viņus visus saskaitījām, un lūk, viņi bija divsimt astoņdesmit astoņi, gan ķēniņi, gan vīri."
36 Un Jēkaba dēli sacīja: “Viņu ir tikai maz skaitā, tāpēc mēs visi pie viņiem neiziesim.” Un no rīta Jēkaba dēli cēlās un izvēlējās sešdesmit divus no saviem vīriem, un desmit Jēkaba dēli devās viņiem līdzi; un viņi apjoza savus kara ieročus, jo viņi sacīja: “Viņi nāk karot ar mums,” jo viņi nezināja, ka nāk, lai ar viņiem noslēgtu mieru.
37 Un Jēkaba dēli devās kopā ar saviem kalpiem uz Sihemas vārtiem, pie šiem ķēniņiem, un viņu tēvs Jēkabs bija ar viņiem.
38 Un, kad viņi bija izgājuši, redzi, Hebronas ķēniņš un viņa trīs virsnieki un deviņi vīri kopā ar viņu nāca pa ceļu pretī Jēkaba dēliem, un Jēkaba dēli pacēla savas acis un ieraudzīja no tālienes Jafiju, Hebronas ķēniņu, ar viņa virsniekiem nākam viņiem pretī, un Jēkaba dēli nostājās Sihemas vārtu vietā un negāja tālāk.
39 Un Hebronas ķēniņš turpināja virzīties uz priekšu, viņš un viņa virsnieki, līdz viņš nonāca tuvu Jēkaba dēliem, un viņš un viņa virsnieki paklanījās viņu priekšā līdz zemei, un Hebronas ķēniņš apsēdās ar saviem virsniekiem Jēkaba un viņa dēlu priekšā.
40 Un Jēkaba dēli viņam sacīja: "Kas tev noticis, Hebronas ķēniņ? Kāpēc tu šodien esi pie mums nācis? Ko tu no mums prasi?" Un Hebronas ķēniņš sacīja Jēkabam: "Es tevi lūdzu, mans kungs, visi kanaāniešu ķēniņi šodien ir ieradušies, lai ar tevi noslēgtu mieru."
41 Un Jēkaba dēli dzirdēja Hebronas ķēniņa vārdus, bet tie nepiekrita viņa priekšlikumiem, jo Jēkaba dēliem nebija viņam ticības, jo viņi domāja, ka Hebronas ķēniņš ar viņiem ir runājis viltu.
42 Un Hebronas ķēniņš no Jēkaba dēlu vārdiem zināja, ka tie netic viņa vārdiem, un Hebronas ķēniņš tuvojās Jēkabam un sacīja viņam: “Es lūdzu tevi, mans kungs, lai tu esi pārliecināts, ka visi šie ķēniņi ir ieradušies pie tevis ar miermīlīgiem noteikumiem, jo viņi nav ieradušies ar visiem saviem vīriem, nedz arī viņi ir atveduši līdzi savus kara ieročus, jo viņi ir ieradušies meklēt mieru no mana kunga un viņa dēliem.”
43 Un Jēkaba dēli atbildēja Hebronas ķēniņam, sacīdami: “Sūti ziņu pie visiem šiem ķēniņiem, un, ja tu runā mums patiesību, lai viņi katrs nāk pa vienam mūsu priekšā, un, ja

viņi nāks pie mums neapbruņoti, tad mēs zināsim, ka viņi meklē mieru no mums."
44 Un Hebronas ķēniņš Jafija sūtīja vienu no saviem vīriem pie ķēniņiem, un tie visi nāca Jēkaba dēlu priekšā un paklanījās viņu priekšā līdz zemei, un šie ķēniņi apsēdās Jēkaba un viņa dēlu priekšā, un viņi runāja ar viņiem, sacīdami:
45 Mēs esam dzirdējuši visu, ko tu esi darījis amoriešu ķēniņiem ar savu zobenu un ārkārtīgi vareno roku, tā ka neviens nevarēja pastāvēt tavā priekšā, un mēs bijāmies no tevis savas dzīvības dēļ, ka mums nenotiktu tāpat kā viņiem.
46 Tāpēc mēs esam nākuši pie tevis, lai noslēgtu miera līgumu starp mums, un tagad noslēdz ar mums miera un patiesības derību, ka tu nejauksies mūsu lietās, tāpat kā mēs neesam iejaukušies jūsu lietās.
47 Un Jēkaba dēli zināja, ka tie patiesi bija nākuši meklēt no tiem mieru, un Jēkaba dēli tiem klausījās un noslēdza ar tiem derību.
48 Un Jēkaba dēli tiem zvērēja, ka tie nejauksies ar tiem, un visi kanaāniešu ķēniņi arī tiem zvērēja, un Jēkaba dēli no tās dienas padarīja tos par nodokļu maksātājiem.
49 Un pēc tam visi šo ķēniņu virsaiši nāca ar saviem vīriem Jēkaba priekšā, rokās ar dāvanām Jēkabam un viņa dēliem, un viņi paklanījās viņa priekšā līdz zemei.
50 Un šie ķēniņi tad mudināja Jēkaba dēlus un lūdza viņus atdot visu laupījumu, ko tie bija sagūstījuši septiņās amoriešu pilsētās, un Jēkaba dēli tā arī izdarīja, un viņi atdeva visu, ko tie bija sagūstījuši, sievietes, mazos bērnus, lopus un visu laupījumu, ko tie bija paņēmuši, un viņi tos atlaida, un tie devās prom katrs uz savu pilsētu.
51 Un visi šie ķēniņi atkal paklanījās Jēkaba dēliem, un tajos laikos tie sūtīja vai atnesa viņiem daudz dāvanu, un Jēkaba dēli atlaida šos ķēniņus un viņu vīrus, un tie mierīgi devās prom no viņiem uz viņu pilsētām, un arī Jēkaba dēli atgriezās savās mājās Sihemā.
52 Un no tās dienas pastāvēja miers starp Jēkaba dēliem un kanaāniešu ķēniņiem, līdz kamēr Israēla bērni nāca iemantot Kanaāna zemi.

41. NODAĻA

1 Un gada beigās Jēkaba dēli devās ceļā no Šehemas un nonāca Hebronā pie sava tēva Īzāka, un viņi tur dzīvoja, bet savus sīklopus un liellopus viņi katru dienu ganīja Šehemā, jo tur tanīs dienās bija labas un treknas ganības, un Jēkabs un viņa dēli un visa viņu saime dzīvoja Hebronas ielejā.
2 Un tanīs dienās, tanī gadā, Jēkaba simt sestajā dzīves gadā, desmitajā gadā pēc viņa atgriešanās no Padan-Aramas, nomira Lea, Jēkaba sieva; viņai bija piecdesmit viens gads, kad viņa nomira Hebronā.
3 Un Jēkabs un viņa dēli viņu apglabāja Makpelas tīruma alā, kas atrodas Hebronā, ko Ābrahāms bija nopircis no Heta bērniem par kapsētu.
4 Un Jēkaba dēli dzīvoja pie sava tēva Hebronas ielejā, un visi zemes iedzīvotāji pazina viņu spēku, un viņu slava izplatījās pa visu zemi.
5 Un Jāzeps, Jēkaba dēls, un viņa brālis Benjamīns, Rāheles, Jēkaba sievas, dēli, tanīs dienās vēl bija jauni un negāja kopā ar saviem brāļiem viņu kaujās visās amoriešu pilsētās.
6 Un, kad Jāzeps redzēja savu brāļu spēku un viņu diženumu, viņš tos slavēja un cildināja, bet pats sevi turēja augstāk par tiem un cildināja pāri tiem; un Jēkabs, viņa tēvs, arī mīlēja viņu vairāk nekā jebkuru no saviem dēliem, jo viņš bija viņa vecuma dēls, un savas mīlestības dēļ pret viņu viņš viņam uzšuva daudzkrāsainu mēteli.
7 Un, kad Jāzeps redzēja, ka viņa tēvs viņu mīl vairāk nekā viņa brāļus, viņš turpināja paaugstināt sevi pār saviem brāļiem un nest savam tēvam ļaunas runas par tiem.
8 Un Jēkaba dēli, redzot visu Jāzepa izturēšanos pret viņiem un to, ka viņu tēvs viņu mīlēja vairāk nekā visus no viņiem, viņi viņu ienīda un nevarēja ar viņu mierīgi runāt visas dienas.
9 Un Jāzepam bija septiņpadsmit gadu, un viņš joprojām lielījās pār saviem brāļiem un domāja par to, kā pacelties pāri tiem.
10 Tanī laikā viņam bija sapnis, un viņš atnāca pie saviem brāļiem un pastāstīja tiem savu sapni, un viņš tiem sacīja: "Es redzēju sapni, un redzi, mēs visi sējām kūlīšus laukā, un mans kūlis piecēlās un nolaidās zemē, un jūsu kūlīši to ielenca un klanījās tā priekšā."
11 Un viņa brāļi viņam atbildēja un sacīja: "Ko nozīmē šis sapnis, ko tu sapņoji? Vai tu savā sirdī iedomājies, ka tu valdīsi pār mums vai valdīs pār mums?"
12 Un viņš tomēr atgriezās un pastāstīja šo lietu savam tēvam Jēkabam, un Jēkabs noskūpstīja Jāzepu, kad dzirdēja šos vārdus no viņa mutes, un Jēkabs svētīja Jāzepu.
13 Un, kad Jēkaba dēli redzēja, ka viņu tēvs bija svētījis Jāzepu un viņu noskūpstījis, un ka viņš viņu ļoti mīlēja, tie kļuva greizsirdīgi uz viņu un vēl vairāk viņu ienīda.
14 Un pēc tam Jāzepam bija vēl viens sapnis, un viņš to atstāstīja savam tēvam savu brāļu klātbūtnē, un Jāzeps sacīja savam tēvam un brāļiem: "Redzi, es atkal esmu sapņojis sapni, un, lūk, saule un mēness, un vienpadsmit zvaigznes paklanījās man."
15 Un viņa tēvs dzirdēja Jāzepa vārdus un viņa sapni, un, redzēdams, ka viņa brāļi ienīst Jāzepu šīs lietas dēļ, Jēkabs norāja Jāzepu savu brāļu priekšā, sacīdams: "Ko nozīmē šis sapnis, ko tu esi sapņojis, un šī tava lielīšanās savu brāļu priekšā, kas ir vecāki par tevi?"
16 Vai tu savā sirdī domā, ka es, tava māte un tavi vienpadsmit brāļi nāksim un klanīsimies tavā priekšā, ka tu to runā?
17 Un viņa brāļi apskauda viņu viņa vārdu un sapņu dēļ un turpināja viņu ienīdut, un Jēkabs paturēja sapņus savā sirdī.
18 Un kādu dienu Jēkaba dēli devās ganīt sava tēva avis Šehemā, jo tajos laikos viņi vēl bija gani; un kamēr Jēkaba dēli tanī dienā ganījās Šehemā, viņi kavējās, un lopu savākšanas laiks bija pagājis, un tie vēl nebija ieradušies.
19 Un Jēkabs redzēja, ka viņa dēli kavējas Sihemā, un Jēkabs nodomāja pie sevis: "Varbūt Sihemas ļaudis ir sacēlušies, lai cīnītos pret viņiem, tāpēc viņi šodien kavējas nākt."
20 Un Jēkabs aicināja savu dēlu Jāzepu un pavēlēja viņam, sacīdams: "Redzi, tavi brāļi šodien ganās Sihemā, un redzi, viņi vēl nav atgriezušies; tāpēc ej tagad un paskaties, kur viņi ir, un atnes man ziņu par tavu brāļu un ganāmpulka labklājību."

21 Un Jēkabs sūtīja savu dēlu Jāzepu uz Hebronas ieleju, un Jāzeps atnāca uz Šehemu pēc saviem brāļiem, bet nevarēja tos atrast, un Jāzeps apgāja lauku, kas bija netālu no Šehemas, lai redzētu, kur viņa brāļi bija nogriezušies, un viņš noklīda no ceļa tuksnesī un nezināja, kurp viņam jāiet.
22 Un Tā Kunga eņģelis viņu atrada klejojam pa ceļu uz lauku, un Jāzeps sacīja Tā Kunga eņģelim: "Es meklēju savus brāļus; vai tu neesi dzirdējis, kur viņi ganās?" Un Tā Kunga eņģelis sacīja Jāzepam: "Es redzēju tavus brāļus šeit ganāmies, un es dzirdēju viņus sakām, ka viņi dosies ganīties uz Dotanu."
23 Un Jāzeps paklausīja Tā Kunga eņģeļa balsij un devās pie saviem brāļiem Dotanā un atrada tos Dotanā ganāmpulkus.
24 Un Jāzeps devās pie saviem brāļiem, un, pirms viņš bija pie tiem pietuvojies, tie jau bija nolēmuši viņu nonāvēt.
25 Un Simeons sacīja saviem brāļiem: "Redziet, sapņu vīrs šodien nāk pie mums, un tāpēc tagad nāciet, nogalināsim viņu un iemetīsim viņu vienā no bedrēm, kas ir tuksnesī, un, kad viņa tēvs viņu meklēs no mums, mēs teiksim, ka ļauns zvērs viņu ir aprija."
26 Un Rūbens dzirdēja savu brāļu vārdus par Jāzepu un sacīja tiem: "Jums to nevajag darīt, jo kā gan mēs varam cildināt savu tēvu Jēkabu? Iemetiet viņu šajā bedrē, lai viņš tur mirst, bet nepaceliet roku pret viņu, lai izlietu viņa asinis!" Un Rūbens to teica, lai glābtu viņu no viņu rokām un atvestu viņu atpakaļ pie viņa tēva.
27 Un, kad Jāzeps nonāca pie saviem brāļiem, viņš apsēdās viņu priekšā, un tie sacēlās viņam virsū, satvēra viņu un nogāza zemē, un norāva no viņa daudzkrāsainajiem svārkiem, kas bija mugurā.
28 Un tie viņu satvēra un iemeta bedrē, bet bedrē nebija ūdens, bet gan čūskas un skorpioni. Un Jāzeps baidījās no čūskām un skorpioniem, kas bija bedrē. Un Jāzeps skaļā balsī iesaucās, un Tas Kungs paslēpa čūskas un skorpionus bedres dibenā, un tie Jāzepam nenodarīja nekādu ļaunumu.
29 Un Jāzeps sauca no bedres saviem brāļiem un sacīja tiem: "Ko es jums esmu nodarījis un ar ko esmu grēkojis? Kāpēc jūs nebīstaties To Kungu manis dēļ? Vai es neesmu no jūsu kauliem un miesas, un vai Jēkabs nav jūsu tēvs, mans tēvs? Kāpēc jūs šodien man to darāt? Un kā jūs varēsiet cienīgi raudzīties uz mūsu tēvu Jēkabu?"
30 Un viņš turpināja kliegt un saukt savus brāļus no bedres, un viņš sacīja: "Ak, Jūda, Simeon un Levi, mani brāļi, paceliet mani no tumsas vietas, kur jūs mani esat ievietojuši, un nāciet šodien apžēloties par mani, jūs Tā Kunga bērni un mana tēva Jēkaba dēli! Un, ja es esmu jums grēkojis, vai jūs neesat Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba dēli? Ja viņi ieraudzīja bāreni, viņi tam apžēlojās, vai kādu, kas bija izsalcis, viņi deva viņam maizi ēst, vai kādu, kas bija izslāpis, viņi deva viņam dzert ūdeni, vai kādu, kas bija kails, viņi apsedza viņu ar drēbēm!"
31 Un kā tad tu vari atturēties no žēlsirdības pret savu brāli, jo es esmu no tavas miesas un kauliem, un, ja es esmu tev grēkojis, tad tu to darīsi mana tēva dēļ!
32 Un Jāzeps runāja šos vārdus no bedres, un viņa brāļi nevarēja viņā klausīties, nedz arī pievērt savas ausis Jāzepa vārdiem, un Jāzeps raudāja un raudāja bedrē.
33 Un Jāzeps sacīja: "Ak, kaut mans tēvs šodien zinātu, ko mani brāļi man ir darījuši, un vārdus, ko viņi šodien man ir runājuši!"
34 Un visi viņa brāļi dzirdēja viņa vaimanas un raudāšanu bedrē, un viņa brāļi izgāja un atstāja bedri, lai nedzirdētu Jāzepa vaimanas un viņa raudāšanu bedrē.

42. NODAĻA

1 Un viņi nogāja un apsēdās pretējā pusē, apmēram loka šāviena attālumā, un viņi tur sēdēja, lai ēstu maizi, un, kamēr viņi ēda, viņi apspriedās, ko ar viņu darīt, vai viņu nonāvēt, vai atvest atpakaļ pie viņa tēva.
2 Viņi turēja padomu, kad pacēla savas acis un ieraudzīja ismaēliešu pulku nākam no tālienes pa Gileādas ceļu, dodoties lejup uz Ēģipti.
3 Un Jūda sacīja viņiem: "Ko mēs iegūsim, ja nonāvēsim savu brāli? Varbūt Dievs viņu no mums prasīs; tad šāds ir padoms par viņu, ko jums viņam jārīkojas: redzi, šī ismaēliešu draudze dodas uz Ēģipti,
4 Tāpēc tagad nāciet, nodosim viņu viņiem, un lai mūsu roka nav pret viņu, lai viņi viņu aizved sev līdzi, un viņš pazudīs starp zemes ļaudīm, un mēs viņu nenonāvēsim ar savām rokām. Un šis priekšlikums patika viņa brāļiem, un viņi darīja pēc Jūdas vārda.
5 Un kamēr viņi apsprieda šo lietu, un pirms ismaēliešu pulks bija nonācis pie viņiem, septiņi Midiānas tirgotāji pagāja viņiem garām, un, garām ejot, viņi bija izslāpuši, un viņi pacēla savas acis un ieraudzīja bedri, kurā Jāzeps bija iemūrēts, un viņi redzēja, un redzi, visādas putnu sugas bija virs viņa.
6 Un šie midiānieši skrēja uz bedri dzert ūdeni, jo viņi domāja, ka tur ir ūdens, un, nonākuši bedres priekšā, viņi dzirdēja Jāzepa balsi raudam un raudam bedrē, un viņi ieskatījās lejā bedrē un ieraudzīja, un lūk, tur bija daiļa izskata un skaista izskata jauneklis.
7 Un tie sauca viņu un sacīja: "Kas tu esi, un kas tevi šurp atvedis, un kas tevi ielika šajā bedrē tuksnesī?" Un tie visi palīdzēja Jāzepu piecelt, un tie viņu izvilka, un iznesa no bedres, un paņēma viņu un devās ceļā, un pagāja garām viņa brāļiem.
8 Un šie tiem sacīja: "Kādēļ jūs tā darāt, paņemot mūsu kalpu un aizejot prom? Mēs taču iemetām šo jaunekli bedrē, tāpēc ka viņš sacēlās pret mums, un jūs nācāt un atvedat viņu augšā un aizvedat prom; tagad atdodiet mums mūsu kalpu!"
9 Un midiānieši atbildēja un sacīja Jēkaba dēliem: "Vai šis ir jūsu kalps, jeb vai šis vīrs jums kalpo? Varbūt jūs visi esat viņa kalpi, jo viņš ir skaistāks un skaistāka izskata nekā jebkurš no jums, un kāpēc jūs visi runājat nepatiesību ar mums?"
10 Tāpēc mēs tagad neklausīsim jūsu vārdiem un nepievērsīsim uzmanību jums, jo mēs atradām jaunekli bedrē tuksnesī un mēs viņu sagrābām; tāpēc mēs iesim tālāk.
11 Un visi Jēkaba dēli tuvojās viņiem, piecēlās un sacīja tiem: "Atdodiet mums mūsu kalpu, un kāpēc jūs visi gribat mirt no zobena asmens?" Un midiānieši kliedza pret viņiem, izvilka savus zobenus un tuvojās, lai cīnītos ar Jēkaba dēliem.
12 Un redzi, Simeons piecēlās no sava krēsla pret viņiem, metās zemē, izvilka savu zobenu un tuvojās midiāniešiem, un viņš sacēla briesmīgu kliedzienu viņu priekšā, tā ka viņa

kliedzieni bija dzirdami tālumā, un zeme nodrebēja Simeona kliedzienu dēļ.
13 Un midiānieši ļoti izbijās Simeona un viņa saucienu trokšņa dēļ, krita uz sava vaiga un bija ļoti izbijušies.
14 Un Simeons tiem sacīja: “Patiesi, es esmu Simeons, Jēkaba, ebreja, dēls, kas kopā ar savu brāli ir iznīcinājis Sihemas pilsētu un amoriešu pilsētas; tā Dievs arī man darīs, ka, ja visi jūsu brāļi, Midiāna ļaudis, un arī Kanaāna ķēniņi, nāktu jums līdzi, viņi nevarētu cīnīties pret mani.”
15 Tāpēc tagad atdodiet mums atpakaļ jaunekli, ko jūs esat paņēmuši, lai es nedodu jūsu miesu debesu putniem un zemes zvēriem.
16 Un midiānieši vēl vairāk baidījās no Simeona, un tie tuvojās Jēkaba dēliem ar šausmām un izbailēm, un ar žēlabainiem vārdiem, sacīdami:
17 Tu taču teici, ka jauneklis ir tavs kalps un ka viņš sacēlās pret tevi, un tāpēc tu viņu ieliki bedrē; ko tad tu darīsi ar kalpu, kas saceļas pret savu kungu? Tāpēc tagad pārdod viņu mums, un mēs tev dosim visu, kas tev viņam nepieciešams; un Tam Kungam bija labpaticis to darīt, lai Jēkaba dēli nenogalinātu savu brāli.
18 Un midiānieši redzēja, ka Jāzeps ir daiļa izskata un labsirdīgs, un viņi iekāroja viņu savās sirdīs un steidzami vēlējās viņu atpirkt no viņa brāļiem.
19 Un Jēkaba dēli paklausīja midiāniešiem un pārdeva tiem savu brāli Jāzepu par divdesmit sudraba gabaliem, un Rūbena, viņu brāļa, nebija ar viņiem, un midiānieši paņēma Jāzepu un turpināja savu ceļojumu uz Gileādu.
20 Kad viņi gāja pa ceļu, midiānieši nožēloja savu rīcību, nopirkdami jaunekli, un viens sacīja otram: “Ko mēs esam izdarījuši, atņemot šo jaunekli ebrejiem, kas ir daiļa izskata un skaista izskata?”
21 Varbūt šis jauneklis ir nozagts no ebreju zemes, un kāpēc tad mēs tā darījām? Un, ja viņu meklēs un atradīs mūsu rokās, mēs viņa dēļ mirsim.
22 Patiesi, izturīgi un spēcīgi vīri viņu mums ir pārdevuši, tāda cilvēka spēku, kādu tu šodien redzēji; varbūt viņi viņu ar savu spēku un spēcīgo roku nozaga no viņa zemes un tāpēc pārdeva viņu mums par nelielo vērtību, ko mēs viņiem atdevām.
23 Un, kamēr viņi tā savā starpā sarunājās, viņi ieraudzīja ismaēliešu pulku, kas nāca pirmais, ko Jēkaba dēli bija redzējuši, tuvojamies midiāniešiem, un midiānieši sacīja viens otram: "Nāciet, pārdosim šo jaunekli ismaēliešu pulkam, kas nāk mums pretī, un mēs paņemsim par viņu to mazumiņu, ko mēs par viņu iedevām, un mēs tiksim glābti no viņa ļaunuma."
24 Un viņi tā arī izdarīja, un nonāca pie ismaēliešiem, un midiānieši pārdeva Jāzepu ismaēliešiem par divdesmit sudraba gabaliem, ko tie bija devuši par viņu viņa brāļiem.
25 Un midiānieši devās ceļā uz Gileādu, un ismaēlieši paņēma Jāzepu un lika viņam uzsēsties uz viena no kamieļiem, un viņi veda viņu uz Ēģipti.
26 Un Jāzeps dzirdēja, ka ismaēlieši dodas uz Ēģipti, un Jāzeps sēroja un raudāja par to, ka viņam būs jānokļūst tik tālu no Kānaāna zemes, no sava tēva, un viņš rūgti raudāja, jājot uz kamieļa, un viens no viņu vīriem viņu pamanīja un lika viņam nokāpt no kamieļa un iet kājām, un, neskatoties uz to, Jāzeps turpināja raudāt un raudāt, un viņš sacīja: “Ak, mans tēvs, mans tēvs!”
27 Un viens no ismaēliešiem piecēlās un iesita Jāzepam pa vaigu, un viņš turpināja raudāt; un Jāzeps bija noguris ceļā un nespēja turpināt ceļu savas dvēseles rūgtuma dēļ, un viņi visi viņu sita un mocīja ceļā, un viņi viņu biedēja, lai viņš pārstātu raudāt.
28 Un Tas Kungs redzēja Jāzepa varonību un viņa bēdas, un Tas Kungs lika pār šiem vīriem nākt tumsai un apjukumam, un ikviena roka, kas viņu sita, nokalta.
29 Un viņi sacīja viens otram: "Ko Dievs mums ceļā ir darījis?" Un viņi nezināja, ka tas viņiem noticis Jāzepa dēļ. Un vīri turpināja ceļu un gāja gar Efratas ceļu, kur bija apglabāta Rāhele.
30 Un Jāzeps sasniedza savas mātes kapu, un Jāzeps steidzās un skrēja uz savas mātes kapu, un nokrita uz kapa un raudāja.
31 Un Jāzeps skaļi iesaucās uz savas mātes kapa un sacīja: “Ak, mana māte, mana māte, ak tu, kas mani dzemdējusi! Mosties nu un celies augšā un redzi savu dēlu, kā viņš ir pārdots par vergu, un nav neviena, kas viņu apžēlotu.”
32 Celies, raugi savu dēlu, raudi kopā ar mani manu bēdu dēļ un ieskaties manu brāļu sirdīs!
33 Pamodini manu māti, pamodini, pamosties no miega manis dēļ un vadi savas cīņas pret maniem brāļiem! Ak, kā viņi man ir novilkuši manus svārkus un jau divas reizes pārdevuši mani verdzībā un šķīruši mani no mana tēva, un nav neviena, kas mani apžēlotu.
34 Celies un izvirzi savu lietu pret viņiem Dieva priekšā un redzi, kuru Dievs tiesā attaisnos un kuru pazudinās!
35 Celies, mana māte, celies, pamosties no miega un paskaties uz manu tēvu, kā viņa dvēsele šodien klājas pie manis, un mierini viņu un atvieglo viņa sirdi.
36 Un Jāzeps turpināja runāt šos vārdus, un Jāzeps skaļi kliedza un rūgti raudāja uz savas mātes kapa; un viņš apklusa, un no sirds rūgtuma viņš kļuva kluss kā akmens uz kapa.
37 Un Jāzeps dzirdēja balsi runājam ar viņu no zemes apakšas, kas viņam atbildēja ar sirds rūgtumu un raudāšanas un lūgšanas balsi šādiem vārdiem:
38 Mans dēls, mans dēls Jāzep, es esmu dzirdējis tavas raudāšanas un tavas žēlabas balsi; es esmu redzējis tavas asaras; es zinu tavas bēdas, mans dēls, un tās mani apbēdina tevis dēļ, un manām bēdām ir pievienojušās vēl lielākas bēdas.
39 Tāpēc tagad, mans dēls Jāzep, ceri uz To Kungu un gaidi uz Viņu un nebīsties, jo Tas Kungs ir ar tevi, Viņš tevi izglābs no visām bēdām.
40 Celies, mans dēls, dodies uz Ēģipti kopā ar saviem kungiem un nebīsties, jo Tas Kungs ir ar tevi, mans dēls!" Un viņa turpināja runāt Jāzepam līdzīgus vārdus un apklusa.
41 Un Jāzeps to dzirdēja un ļoti brīnījās par to un turpināja raudāt; un pēc tam viens no ismaēliešiem pamanīja viņu raudam un raudam uz kapa, un viņa dusmas pret viņu iedegās, un viņš viņu padzina no turienes, sita un nolādēja.
42 Un Jāzeps sacīja vīriem: "Lai es atrastu jūsu acīs žēlastību, ka jūs mani aizvedīsiet atpakaļ uz mana tēva namu, un viņš jums dos pārpārēm bagātības."
43 Un tie viņam atbildēja, sacīdami: "Vai tu neesi vergs, un kur ir tavs tēvs? Un, ja tev būtu tēvs, tu jau divas reizes nebūtu pārdots par vergu par tik mazu vērtību; un viņu dusmas pret viņu joprojām iedegās, un tie turpināja viņu sist un sodīt, un Jāzeps rūgti raudāja.

44 Un Tas Kungs redzēja Jāzepa ciešanas, un Tas Kungs atkal sita šos vīrus un sodīja viņus, un Tas Kungs lika tumsai ietīt viņus uz zemes, un zibens uzplaiksnīja un pērkons rūca, un zeme drebēja no pērkona dārdiem un stipra vēja, un vīri bija pārbijušies un nezināja, kurp viņiem doties.
45 Un zvēri un kamieļi apstājās, un tie tos veda, bet tie negribēja iet, tie tos sita, un tie notupās zemē; un vīri sacīja viens otram: "Ko Dievs mums ir nodarījis? Kādi ir mūsu pārkāpumi un kādi ir mūsu grēki, ka tas mums tā ir noticis?"
46 Un viens no viņiem atbildēja un sacīja: “Varbūt šī lieta šodien ar mums ir notikusi šī verga mocīšanas grēka dēļ; tāpēc tagad lūdziet Viņu stipri, lai Viņš mums piedod, un tad mēs zināsim, kā dēļ mūs piemeklējis šis ļaunums, un, ja Dievs mums apžēlosies, tad mēs zināsim, ka tas viss pie mums nācis šī verga mocīšanas grēka dēļ.”
47 Un vīri tā arī izdarīja, un viņi lūdza Jāzepu un lūdza viņu piedot; un viņi sacīja: "Mēs esam grēkojuši pret To Kungu un pret tevi, tāpēc tagad esi godīgs un lūdz savu Dievu, lai Viņš atbrīvo no šīs nāves no mūsu vidus, jo mēs esam grēkojuši pret Viņu."
48 Un Jāzeps darīja pēc viņu vārdiem, un Tas Kungs uzklausīja Jāzepu, un Tas Kungs atcēla to mocību, ko Viņš bija uzlicis šiem vīriem Jāzepa dēļ, un zvēri piecēlās no zemes, un tie tos pavadīja, un tie devās tālāk, un niknā vētra pierima, un zeme nomierinājās, un vīri devās savā ceļojumā, lai dotos uz Ēģipti, un vīri zināja, ka šis ļaunums viņus bija piemeklējis Jāzepa dēļ.
49 Un viņi sacīja viens otram: “Redzi, mēs zinām, ka viņa ciešanu dēļ šī nelaime mūs piemeklēja; kāpēc tad mums vajadzētu sagādāt šo nāvi savām dvēselēm? Apspriedīsim, ko darīt ar šo vergu.”
50 Un viens atbildēja un sacīja: “Protams, viņš mums lika vest viņu atpakaļ pie viņa tēva; tāpēc tagad nāciet, aizvedīsim viņu atpakaļ un iesim uz to vietu, ko viņš mums teiks, un ņemsim no viņa ģimenes to cenu, ko mēs par viņu samaksājām, un tad mēs iesim prom.”
51 Un viens atbildēja atkal un sacīja: “Redzi, šis padoms ir ļoti labs, bet mēs to nevaram darīt, jo ceļš ir ļoti tālu no mums, un mēs nevaram novirzīties no sava ceļa.”
52 Un vēl kāds atbildēja un sacīja tiem: “Šis ir padoms, kas jāpieņem, no tā mēs neatkāpsimies; lūk, mēs šodien dosimies uz Ēģipti, un, kad mēs būsim nonākuši Ēģiptē, mēs viņu tur pārdosim par augstu cenu un tiksim glābti no viņa ļaunuma.”
53 Un tas patika vīriem, un viņi tā arī darīja, un turpināja savu ceļojumu uz Ēģipti kopā ar Jāzepu.

43. NODAĻA

1 Un, kad Jēkaba dēli pārdeva savu brāli Jāzepu midiāniešiem, viņu sirdis satrieca viņa dēļ, un viņi nožēloja savu rīcību un meklēja viņu, lai atvestu atpakaļ, bet nevarēja viņu atrast.
2 Un Rūbens atgriezās pie bedres, kurā Jāzeps bija ielikts, lai viņu izceltu un atdotu atpakaļ viņa tēvam, un Rūbens stāvēja pie bedres un nedzirdēja ne vārda, un viņš sauca Jāzepu! Jāzeps! un neviens neatbildēja un neizteica ne vārda.
3 Un Rūbens sacīja: “Jāzeps ir miris no bailēm, vai arī kāda čūska ir izraisījusi viņa nāvi.” Un Rūbens nokāpa bedrē un meklēja Jāzepu, bet nevarēja viņu bedrē atrast, un viņš atkal iznāca ārā.
4 Un Rūbens saplēsa savas drēbes un sacīja: "Bērna tur nav, un kā lai es samierinu savu tēvu viņa dēļ, ja viņš ir miris?" Un viņš devās pie saviem brāļiem un atrada tos sērojam Jāzepa dēļ un apspriedāmies, kā samierināt savu tēvu viņa dēļ, un Rūbens sacīja saviem brāļiem: "Es nonācu pie bedres, un redzi, Jāzepa tur nebija, ko tad lai mēs sakām savam tēvam, jo mans tēvs meklēs zēnu tikai no manis."
5 Un viņa brāļi viņam atbildēja, sacīdami: “Tā un tā mēs rīkojāmies, un mūsu sirdis pēc tam satrieca šo rīcību, un tagad mēs sēžam, lai meklētu ieganstu, kā mēs varētu samierināt savu tēvu ar to.”
6 Un Rūbens tiem sacīja: "Ko jūs esat darījuši, ka mūsu tēva sirmos matus bēdās noveduši kapā? Tā lieta nav laba, ko jūs esat darījuši."
7 Un Rūbens apsēdās pie viņiem, un tie visi piecēlās un zvērēja viens otram nestāstīt šo lietu Jēkabam, un tie visi sacīja: "Vīru, kas to pateiks mūsu tēvam vai viņa namam, vai kas to ziņos kādam no zemes bērniem, mēs visi sacelsimies pret to un nogalināsim ar zobenu."
8 Un Jēkaba dēli šajā lietā bijās viens otra, no jaunākā līdz vecākajam, un neviens neteica ne vārda, un viņi to visu slēpa savās sirdīs.
9 Un pēc tam viņi apsēdās, lai apspriestu un izdomātu, ko teikt savam tēvam Jēkabam par visām šīm lietām.
10 Un Isašars tiem sacīja: “Lūk, kāds padoms jums, ja jūsu acīs labi klājas šādi rīkoties: paņemiet Jāzepa svārkus un saplēsiet tos, nokaujiet kazlēnu un iemērciet to tā asinīs.”
11 Un sūtiet to mūsu tēvam, un, kad viņš to ieraudzīs, viņš teiks, ka ļauns zvērs viņu ir aprija, tāpēc saplēsiet viņa mēteli, un, lūk, viņa asinis būs uz viņa mēteļa, un, tā rīkojoties, mēs būsim brīvi no mūsu tēva kurnēšanas.
12 Un Isašara padoms tiem patika, un tie viņam paklausīja un darīja pēc Isašara vārda, ko viņš tiem bija devis.
13 Un viņi steidzās un ņēma Jāzepa svārkus un tos saplēsa, un nokāva kazlēnu un iemērca svārkus kazlēna asinīs un tad tos samina putekļos, un viņi ar Naftali roku sūtīja svārkus savam tēvam Jēkabam, un viņi pavēlēja viņam teikt šos vārdus:
14 Mēs bijām sapulcinājuši lopus un nonākuši līdz ceļam uz Sihemu un tālāk, kad tuksnesī uz ceļa atradām šos svārkus, iemērktus asinīs un putekļos; tagad tad zināt, vai tie ir tava dēla svārki vai ne.
15 Un Naftalis nogāja pie sava tēva, un tas viņam iedeva svārkus un runāja uz viņu visus vārdus, ko viņa brāļi viņam bija pavēlējuši.
16 Un Jēkabs ieraudzīja Jāzepa svārkus un tos pazina un nokrita uz sava vaiga pie zemes un kļuva nekustīgs kā akmens, un pēc tam viņš piecēlās un iesaucās skaļā un raudošā balsī, sacīdams: “Tie ir mana dēla Jāzepa svārki!”
17 Un Jēkabs steigšus sūtīja vienu no saviem kalpiem pie saviem dēliem, un tie devās pie viņiem un atrada viņus nākam pa ceļu ar ganāmpulku.
18 Un Jēkaba dēli ap vakaru atgriezās pie sava tēva, un redzi, viņu drēbes bija saplēstas un putekļi uz viņu galvām, un viņi atrada savu tēvu skaļā balsī raudam un raudam.
19 Un Jēkabs sacīja saviem dēliem: “Patiesi, pasakiet man, kādu ļaunumu jūs šodien pēkšņi esat man sagādājuši?” Un

viņi atbildēja savam tēvam Jēkabam, sacīdami: “Mēs gājām šodien pēc tam, kad ganāmpulks bija sapulcināts, un mēs nonācām līdz Sihemas pilsētai pa ceļu tuksnesī, un mēs atradām šo svārkus, kas bija piesmērēti ar asinīm uz zemes, un mēs to zinājām, un mēs sūtījām pie tevis, ja tu to varētu zināt.”
20 Un Jēkabs dzirdēja savu dēlu vārdus un iesaucās skaļā balsī, sacīdams: “Tas ir mana dēla svārki, ļauns zvērs viņu ir aprija; Jāzeps ir saplosīts gabalos, jo es viņu šodien sūtīju, lai redzētu, vai tev un ganāmpulkiem klājas labi, un lai viņš man atnestu no tevis ziņu, un viņš aizgāja, kā es viņam pavēlēju, un tas ar viņu šodien notika, kamēr es domāju, ka mans dēls ir pie tevis.
21 Un Jēkaba dēli atbildēja un sacīja: "Viņš nav nācis pie mums, un mēs viņu neesam redzējuši no tās dienas, kad mēs no tevis aizgājām, līdz šim brīdim."
22 Un, kad Jēkabs dzirdēja viņu vārdus, viņš atkal skaļi iesaucās, piecēlās un saplēsa savas drēbes, aplika maisu ap saviem gurniem un rūgti raudāja, sēroja un pacēla balsi raudāšanā un iesaucās un sacīja šos vārdus:
23 Jāzep, mans dēls, ak, mans dēls Jāzep, es tevi šodien sūtīju tavu brāļu labā, un redzi, tu esi ticis saplosīts gabalos; mana roka to ir nodarījusi manam dēlam.
24 Mani skumdina tevis dēļ, Jāzep, mans dēls, mani skumdina tevis dēļ; cik mīļš tu biji man dzīves laikā, un tagad, cik ārkārtīgi rūgta man ir tava nāve.
25 0 Kaut es būtu miris tavā vietā, Jāzep, mans dēls, jo mani ļoti apbēdina tevis dēļ, mans dēls, ak, mans dēls, mans dēls. Jāzep, mans dēls, kur tu esi un kurp tu esi aizvilkts? Celies, celies no savas vietas un nāc un redzi manas bēdas tevis dēļ, ak, mans dēls Jāzep.
26 Nu tad nāc un saskaiti asaras, kas plūst no manām acīm pār vaigiem, un nesi tās Tā Kunga priekšā, lai Viņa dusmas novēršas no manis!
270 Jāzep, mans dēls, kā tu kriti no tāda rokas, no kuras neviens nebija kritis no pasaules sākuma līdz šai dienai; jo tu esi ticis nogalināts no ienaidnieka sitiena, nežēlīgas rīcības, bet es zinu, ka tas ar tevi ir noticis manu daudzo grēku dēļ.
28 Celies nu un redzi, cik rūgtas ir manas bēdas tevis dēļ, mans dēls, lai gan es tevi neesmu audzinājis, nedz tevi veidojis, nedz devis tev elpu un dvēseli, bet Dievs tevi veidoja un uzcēla tavus kaulus un pārklāja tos ar miesu, un iedvesa tavās nāsīs dzīvības dvašu, un tad Viņš tevi man deva.
29 Patiesi, Dievs, kas tevi man deva, tas tevi man paņēma, un tā tev ir noticis.
30 Un Jēkabs turpināja runāt līdzīgus vārdus par Jāzepu un rūgti raudāja; viņš nokrita zemē un apklusa.
31 Un visi Jēkaba dēli, redzēdami sava tēva nelaimi, nožēloja savu rīcību un arī rūgti raudāja.
32 Un Jūda piecēlās un pacēla sava tēva galvu no zemes un nolika to sev klēpī, un noslaucīja sava tēva asaras no vaigiem, un Jūda raudāja ļoti skaļi, kamēr viņa tēva galva bija nogāzta viņa klēpī, nekustīgi kā akmens.
33 Un Jēkaba dēli redzēja sava tēva bēdas, un tie pacēla savas balsis un turpināja raudāt, bet Jēkabs joprojām gulēja zemē nekustīgi kā akmens.
34 Un visi viņa dēli un viņa kalpi un viņa kalpa bērni piecēlās un nostājās ap viņu, lai viņu mierinātu, bet viņš atteicās ļauties mierinājumam.
35 Un visa Jēkaba saime piecēlās un ļoti sēroja par Jāzepu un viņu tēva bēdām, un ziņas sasniedza Īzāku, Ābrahāma dēlu, Jēkaba tēvu, un viņš rūgti raudāja par Jāzepu, viņš un visa viņa saime, un viņš aizgāja no vietas, kur viņš dzīvoja Hebronā, un viņa vīri bija kopā ar viņu, un viņš mierināja savu dēlu Jēkabu, bet viņš atteicās ļauties mierinājumam.
36 Un pēc tam Jēkabs piecēlās no zemes, un asaras tecēja pār viņa vaigiem, un viņš sacīja saviem dēliem: “Celieties un ņemiet savus zobenus un lokus un izejiet laukā un meklējiet, vai varat atrast mana dēla ķermeni un atnest to man, lai es to varētu apglabāt.”
37 Meklējiet arī, lūdzu, starp zvēriem un medījiet tos, un to, kas nāks pirmais, pirms jūs to satverat un atnesiet man! Varbūt Tas Kungs šodien apžēlos manu bēdu un sagatavos jūsu priekšā to, kas saplosīja manu dēlu, un atnesiet to man, un es atriebšu sava dēla lietu.
38 Un viņa dēli darīja tā, kā viņu tēvs tiem bija pavēlējis, un viņi piecēlās agri no rīta, un katrs ņēma rokā savu zobenu un loku, un viņi devās laukā medīt zvērus.
39 Un Jēkabs vēl skaļi kliedza un raudāja un staigāja šurpu turpu pa māju un sita rokas kopā, sacīdams: “Jāzep, mans dēls, Jāzep, mans dēls!”
40 Un Jēkaba dēli devās tuksnesī, lai ķertu zvērus, un, lūk, vilks nāca tiem pretī, un tie to satvēra un atveda pie sava tēva, un tie viņam sacīja: "Šis ir pirmais, ko mēs esam atraduši, un mēs viņu esam atveduši pie tevis, kā tu mums pavēlēji, un tava dēla līķi mēs nevarējām atrast."
41 Un Jēkabs paņēma zvēru no savu dēlu rokām un iesaucās skaļā un raudošā balsī, turot zvēru savā rokā, un ar rūgtu sirdi sacīja zvēram: "Kāpēc tu aprija manu dēlu Jāzepu, un kā tu nebīsties zemes Dieva, nedz manas bēdas mana dēla Jāzepa dēļ?"
42 Un tu aprija manu dēlu velti, jo viņš nebija izdarījis vardarbību, un tādējādi padarīji mani vainīgu viņa dēļ, tāpēc Dievs prasīs to, kas tiek vajāts.
43 Un Tas Kungs atvēra zvēra muti, lai mierinātu Jēkabu ar tā vārdiem, un tas atbildēja Jēkabam un sacīja viņam šos vārdus:
44 Tik tiešām, ka Dievs ir dzīvs, kas mūs radīja zemē, un tik tiešām, ka tava dvēsele ir dzīva, mans kungs, es neredzēju tavu dēlu, nedz arī viņu saplosīju gabalos, bet arī es atnācu no tālas zemes meklēt savu dēlu, kas šodien no manis aizgāja, un es nezinu, vai viņš ir dzīvs vai miris.
45 Un es šodien nācu laukā meklēt savu dēlu, un tavi dēli mani atrada un sagrāba mani un vairoja manas bēdas, un šodien viņi mani ir atveduši tavā priekšā, un tagad es esmu tev izstāstījis visus savus vārdus.
46 Un tagad, cilvēka dēls, es esmu tavās rokās un dari ar mani šodien, kā tas Tavās acīs labpatīk, bet pie Dieva, kas mani radījis, dzīvības, es neesmu redzējis tavu dēlu, nedz es viņu saplosījis, un cilvēka miesa nav gājusi manā mutē visas manas dzīves dienas.
47 Un, kad Jēkabs dzirdēja zvēra vārdus, viņš ļoti izbrīnījās un palaida zvēru no viņa rokas, un tas aizgāja savu ceļu.
48 Un Jēkabs dienu no dienas skaļi raudāja un raudāja par Jāzepu un sēroja par savu dēlu daudzas dienas.

44. NODAĻA

1 Un Ismaēla dēli, kas bija nopirkuši Jāzepu no midiāniešiem, kas viņu bija nopirkuši no viņa brāļiem,

devās uz Ēģipti kopā ar Jāzepu un nonāca pie Ēģiptes robežām, un, kad viņi tuvojās Ēģiptei, viņi satika četrus vīrus no Medana, Ābrahāma dēla, dēliem, kas bija devušies ceļā no Ēģiptes zemes.
2 Un ismaēlieši tiem sacīja: “Vai jūs vēlaties no mums atpirkt šo vergu?” Un tie atbildēja: “Atdodiet viņu mums!” Un tie nodeva tiem Jāzepu, un tie ieraudzīja viņu ļoti izskatīgu jaunekli, un tie viņu nopirka par divdesmit šekeliem.
3 Un ismaēlieši turpināja savu ceļojumu uz Ēģipti, un arī medanieši atgriezās tajā dienā Ēģiptē, un medanieši sacīja viens otram: “Redzi, mēs esam dzirdējuši, ka Potifārs, faraona ierēdnis, sardzes kapteinis, meklē labu kalpu, kas stāvētu viņa priekšā, lai viņam kalpotu un ieceltu viņu par uzraugu pār viņa namu un visu, kas viņam pieder.”
4 Tāpēc tagad iesim, pārdosim viņu viņam par cik vien vēlēsimies, ja viņš spēs mums iedot to, ko mēs viņam prasīsim.
5 Un šie medanieši nogāja un nonāca Potifāra namā un sacīja viņam: “Mēs dzirdējām, ka tu meklē labu kalpu, kas tev kalpotu. Redzi, mums ir kalps, kas tev patiks, ja tu vari mums dot to, ko mēs vēlamies, un mēs viņu tev pārdosim.”
6 Un Potifārs sacīja: "Atved viņu manā priekšā, lai es viņu apciemoju, un, ja viņš man patiks, es tev došu visu, ko tu viņam lūgsi."
7 Un medanieši nogāja un atveda Jāzepu un nolika viņu Potifāra priekšā, un tas viņu ieraudzīja un viņam ļoti patika, un Potifārs tiem sacīja: "Sakiet man, kas jums šim jauneklim ir nepieciešams?"
8 Un tie sacīja: “Mēs par viņu vēlamies četrsimt sudraba gabalus.” Un Potifārs sacīja: “Es tev tos došu, ja tu man atnesīsi viņa pārdošanas rakstu un pastāstīsi man viņa dzīvesstāstu, jo varbūt viņš ir nozagts, jo šis jauneklis nav ne vergs, ne verga dēls, bet es viņā ievēroju daiļa un izskatīga cilvēka izskatu.”
9 Un medanieši nogāja un atveda pie viņa ismaēliešus, kas viņu bija pārdevuši, un tie viņam teica, sacīdami: "Viņš ir vergs, un mēs viņu viņiem pārdevām."
10 Un Potifārs dzirdēja ismaēliešu vārdus, kad viņš deva sudrabu medaniešiem, un medanieši paņēma sudrabu un devās savā ceļā, un arī ismaēlieši atgriezās mājās.
11 Un Potifārs ņēma Jāzepu un atveda viņu savā namā, lai tas viņam kalpotu, un Jāzeps atrada labvēlību Potifāra acīs, un tas viņam uzticējās un iecēla viņu par sava nama pārvaldnieku, un visu, kas viņam piederēja, viņš nodeva viņa rokās.
12 Un Tas Kungs bija ar Jāzepu, un viņš kļuva par veiksmīgu vīru, un Tas Kungs svētīja Potifāra namu Jāzepa dēļ.
13 Un Potifārs atstāja visu, kas viņam piederēja, Jāzepa rokās, un Jāzeps bija viens no tiem, kas vadīja lietu ienākšanu un iziešanu, un viss Potifāra namā tika regulēts pēc viņa vēlmēm.
14 Un Jāzepam bija astoņpadsmit gadu, viņš bija jauneklis ar skaistām acīm un daiļu izskatu, un neviena tāda nebija visā Ēģiptes zemē.
15 Tanī laikā, kad viņš bija sava kunga namā, iegāja un izgāja no mājas un kalpoja savam kungam, tad Celika, viņa kunga sieva, pacēla savas acis uz Jāzepu un ieraudzīja viņu, un redzi, viņš bija daiļš jauneklis ar skaistu izskatu.
16 Un viņa iekāroja viņa skaistumu savā sirdī, un viņas dvēsele bija pievērsta Jāzepam, un viņa viņu pavedināja dienu no dienas, un Zelika katru dienu pierunāja Jāzepu, bet Jāzeps nepacēla savas acis, lai redzētu sava kunga sievu.
17 Un Zelika viņam sacīja: “Cik skaists ir tavs izskats un augums! Patiesi, es esmu aplūkojis visus vergus un neesmu redzējis tik skaistu vergu kā tu!” Un Jāzeps viņai sacīja: “Patiesi, tas, kas mani radīja manas mātes miesās, radīja visu cilvēci.”
18 Un viņa sacīja viņam: "Cik skaistas ir tavas acis, ar kurām tu esi apžilbinājis visus Ēģiptes iedzīvotājus, vīrus un sievas!" Un viņš viņai sacīja: "Cik skaistas tās ir, kamēr mēs esam dzīvi, bet, ja tu tās ieraudzītu kapā, tu noteikti no tām aizietu prom."
19 Un viņa sacīja viņam: "Cik skaisti un patīkami ir visi tavi vārdi! Paņem, lūdzu, arfu, kas ir namā, spēlē to ar savām rokām, un ļauj mums dzirdēt tavus vārdus."
20 Un viņš viņai sacīja: “Cik skaisti un patīkami ir mani vārdi, kad es slavēju savu Dievu un Viņa godību!” Un viņa viņam sacīja: “Cik skaisti ir tavas galvas mati! Redzi, zelta ķemme, kas ir namā, ņem to, lūdzu, un saritini savus galvas matus.”
21 Un viņš viņai sacīja: "Cik ilgi tu vēl runāsi šos vārdus? Beidz man šos vārdus teikt, celies un rūpējies par savām darīšanām."
22 Un viņa sacīja viņam: “Manā namā neviena nav, un nav nekā cita, kam pievērst uzmanību, kā vien taviem vārdiem un tavai vēlēšanās; tomēr, neskatoties uz visu to, viņa nevarēja Jāzepu pie sevis atvest, un viņš nepievērsa viņai savu skatienu, bet pievērsa savu skatienu zemei.
23 Un Zelika savā sirdī iekāroja Jāzepu, lai viņš gulētu ar viņu, un tanī laikā, kad Jāzeps sēdēja namā un darīja savu darbu, Zelika nāca un apsēdās viņa priekšā, un viņa katru dienu ar savām runām pavedināja viņu gulēt ar viņu vai jebkad uz viņu skatīties, bet Jāzeps negribēja viņai klausīties.
24 Un viņa sacīja viņam: "Ja tu nedarīsi pēc maniem vārdiem, es tevi sodīšu ar nāves sodu un uzlikšu tev dzelzs jūgu."
25 Un Jāzeps viņai sacīja: “Patiesi, Dievs, kas radīja cilvēku, atbrīvo gūstekņu važas, un Viņš mani atbrīvos no tava cietuma un no tavas tiesas.”
26 Un, kad viņa nespēja viņu pierunāt, un viņas dvēsele joprojām bija pievērsta viņam, viņas vēlmes viņu noveda līdz smagai slimībai.
27 Un visas Ēģiptes sievietes nāca viņu apciemot un sacīja viņai: "Kādēļ tu esi tik panīkusi? Tu, kurai nekā netrūkst! Patiesi, tavs vīrs ir liels un cienījams valdnieks ķēniņa acīs, vai tad tev kaut kā trūktu no tā, ko tava sirds kāro?"
28 Un Zelika tiem atbildēja, sacīdama: "Šodien jums taps zināms, no kurienes rodas šī nekārtība, kurā jūs mani redzat." Un viņa pavēlēja savām kalponēm sagatavot ēdienu visām sievietēm un sarīkoja tām mielastu, un visas sievietes ēda Zelika namā.
29 Un viņa deva viņiem nažus, lai mizotu citronus un tos ēstu, un viņa pavēlēja, lai viņi apģērbtu Jāzepu dārgās drēbēs un lai viņš parādītos viņu priekšā, un Jāzeps nonāca viņu acu priekšā, un visas sievietes skatījās uz Jāzepu un nevarēja novērst no viņa acis, un viņas visas sagrieza rokas ar nažiem, kas viņām bija rokās, un visi citroni, kas bija viņu rokās, bija pilni ar asinīm.

30 Un viņi nezināja, ko bija darījuši, bet turpināja skatīties uz Jāzepa skaistumu un nenovērsa no viņa savus plakstiņus.
31 Un Zelika redzēja, ko tie bija darījuši, un viņa tiem sacīja: "Kas tas par darbu, ko jūs esat darījuši? Redziet, es jums devu ēst citronus, un jūs visi esat sagriezuši sev rokas."
32 Un visas sievietes redzēja savas rokas, un lūk, tās bija pilnas asinīm, un viņu asinis tecēja uz viņu drēbēm, un viņas sacīja viņai: "Šis vergs tavā namā ir mūs pieveicis, un mēs nevarējām novērst no viņa savus plakstiņus viņa skaistuma dēļ."
33 Un viņa tiem sacīja: “Patiesi, tas ar jums notika tanī brīdī, kad jūs uz viņu paskatījāties, un jūs nespējāt noturēties pret viņu; kā tad es varu atturēties, ja viņš pastāvīgi ir manā mājā, un es redzu viņu dienu no dienas ieejam un izejam no manas mājas? Kā tad es varu izvairīties no panīkuma vai pat bojāejas šī iemesla dēļ?”
34 Un viņi viņai sacīja: “Vārdi ir patiesi, jo kurš gan var ieraudzīt šo skaisto veidolu mājā un no viņa atturēties? Vai viņš nav tavs vergs un kalps tavā mājā? Kāpēc tu viņam nestāsti, kas ir tavā sirdī, un ļauj savai dvēselei iet bojā šīs lietas dēļ?
35 Un viņa tiem sacīja: “Es ik dienas cenšos viņu pierunāt, bet viņš nepiekrīt manām vēlmēm, un es viņam apsolīju visu, kas ir labs, un tomēr neesmu no viņa saņēmis atbildi; tāpēc es, kā redzat, esmu lejupslīdošā stāvoklī.
36 Un Zelika ļoti saslima savas iekāres dēļ pret Jāzepu, un viņa bija izmisīgi noskumusi mīlestības dēļ viņa dēļ, un visi Zelikas nama ļaudis un viņas vīrs neko nezināja par šo lietu, ka Zelika bija slima savas mīlestības pret Jāzepu dēļ.
37 Un visi viņas nama ļaudis viņai jautāja, sacīdami: "Kādēļ tu esi slima un nīkuļo, un tev nekā netrūkst?" Un viņa tiem sacīja: "Es nezinu, kas man ar katru dienu kļūst arvien grūtāk."
38 Un visas sievietes un viņas draudzenes katru dienu nāca viņu apraudzīt, un viņas runāja ar viņu, un viņa viņām sacīja: “Tas var būt tikai Jāzepa mīlestības dēļ.” Un viņas viņai sacīja: “Pierunā viņu un sagūsti viņu slepeni, varbūt viņš tevi paklausīs un atcels šo nāvi no tevis.”
39 Un Zelika kļuva vēl ļaunāka savas mīlestības pret Jāzepu dēļ, un viņas dusmas turpināja pasliktināties, līdz viņai pietrūka spēka nostāvēt.
40 Un kādu dienu Jāzeps darbojās sava kunga namā, un Zelika slepus atnāca un pēkšņi uzbruka viņam, un Jāzeps sacēlās pret viņu, un viņš bija varenāks par viņu, un viņš nogāza viņu zemē.
41 Un Zelika raudāja savas sirds ilgošanās dēļ pēc viņa, un viņa lūdza Viņu ar raudāšanu, un viņas asaras tecēja pār viņas vaigiem, un viņa runāja ar viņu lūgšanas balsī un dvēseles rūgtumā, sacīdama:
42 Vai tu kādreiz esi dzirdējis, redzējis vai pazinis tik skaistu sievieti kā es vai labāku par sevi, kura ik dienas runā ar tevi, krīt pagrimumā mīlestības dēļ pret tevi, piešķir tev visu šo godu, un tu tomēr neklausies manai balsij?
43 Un ja tas notiek aiz bailēm no tava kunga, ka viņš tevi nesodīs, tad, tik tiešām kā ķēniņš dzīvo, tev no tava kunga puses nekas ļauns nenotiks; tāpēc tagad, lūdzu, uzklausi mani un piekrīti tā goda dēļ, ko es tev esmu piešķīris, un atcel šo nāvi no manis, un kāpēc man būtu jāmirst tevis dēļ? Un viņa apklusa.
44 Un Jāzeps viņai atbildēja, sacīdams: "Atstāj no manis un atstāj šo lietu mana kunga ziņā; redzi, mans kungs nezina, kas pie manis ir namā, jo visu, kas viņam pieder, viņš ir nodevis manās rokās, un kā lai es to visu daru sava kunga namā?"
45 Jo viņš mani ir ļoti godājis savā namā un iecēlis mani par sava nama pārvaldnieku un paaugstinājis mani, un šajā namā nav neviena lielāka par mani, un mans kungs neko no manis nav atturējis, izņemot tevi, viņa sievu. Kā tad tu vari man runāt šos vārdus, un kā es varu nodarīt tik lielu ļaunumu un grēkot pret Dievu un tavu vīru?
46 Tāpēc tagad atturies no manis un nerunā vairs tādus vārdus kā šie, jo es negribu klausīties taviem vārdiem.” Bet Zelika negribēja Jāzepam klausīties, kad viņš viņai šos vārdus teica, bet viņa katru dienu viņu pamudināja klausīties.
47 Un pēc tam Ēģiptes strauts piepildījās pāri visām pusēm, un visi Ēģiptes iedzīvotāji izgāja, un arī ķēniņš un prinči izgāja ar bungām un dejām, jo Ēģiptē bija liela līksmība un svētki Sihoras jūras applūšanas laikā, un viņi devās turp visu dienu priecāties.
48 Un, kad ēģiptieši devās uz upi priecāties, kā tas bija viņu paradums, visi Potifāra nama ļaudis devās viņiem līdzi, bet Zelika negribēja iet viņiem līdzi, jo viņa sacīja: "Esmu slima!" Un viņa palika viena mājā, un neviena cita nebija kopā ar viņu mājā.
49 Un viņa piecēlās un devās uz savu templi namā un ietērpa sevi karaliskās drānās, un uzlika uz galvas dārgakmeņus no oniksa akmeņiem, kas inkrustēti ar sudrabu un zeltu, un viņa izrotāja savu seju un ādu ar visādiem sieviešu attīrošiem šķidrumiem, un viņa iesmaržināja templi un māju ar kasiju un vīraku, un viņa smērēja mirres un alvejas, un pēc tam viņa apsēdās tempļa ieejā, mājas ejā, caur kuru Jāzeps gāja, lai veiktu savu darbu, un lūk, Jāzeps nāca no lauka un iegāja namā, lai veiktu sava saimnieka darbu.
50 Un viņš nonāca vietā, caur kuru viņam bija jāiet, un viņš redzēja visu Celikas darbu un pagriezās atpakaļ.
51 Un Zelika redzēja Jāzepu atkāpjamies no viņas, un viņa sauca viņam, sacīdama: Kas tev kaiš, Jāzep? Nāc pie sava darba, un redzi, es tev došu vietu, līdz tu būsi apsēdies savā vietā.
52 Un Jāzeps atgriezās un nonāca namā, un no turienes devās uz savu sēdvietu un apsēdās, lai kā parasti darītu sava kunga darbu, un redzi, pie viņa atnāca Zelika un nostājās viņa priekšā ķēnišķīgā tērpā, un smarža no viņas drēbēm izplatījās tālumā.
53 Un viņa steidzās un satvēra Jāzepu un viņa drēbes, un viņa sacīja viņam: “Tik tiešām, kā dzīvo ķēniņš, ja tu neizpildīsi manu lūgumu, tu šodien mirsi!” Un viņa steidzās un izstiepa savu otru roku un izvilka zobenu no zem savām drēbēm, un viņa to uzlika Jāzepam ap kaklu, un viņa sacīja: “Celies un izpildi manu lūgumu, un, ja ne, tu šodien mirsi.”
54 Un Jāzeps no viņas baidījās, ka viņa to darīs, un viņš piecēlās, lai bēgtu no viņas, bet viņa satvēra viņa drēbju priekšpusi, un viņa bēgšanas šausmās drēbes, ko Zelikha bija sagrābis, saplēsa, un Jāzeps atstāja drēbes Zelikha rokās, un viņš bēga un izkļuva ārā, jo viņš bija nobijies.
55 Un, kad Zelika redzēja, ka Jāzepa drēbes bija saplēstas un ka viņš tās bija atstājis viņas rokā un bija aizbēdzis, viņa

baidījās par savu dzīvību, ka baumas par viņu neizplatītos, un viņa piecēlās un rīkojās viltīgi, novelkot drēbes, kurās viņa bija tērpusies, un uzvilka savas citas drēbes.
56 Un viņa paņēma Jāzepa drēbes un nolika tās sev blakus, un viņa aizgāja un apsēdās tajā vietā, kur viņa bija sēdējusi savā slimībā, pirms viņas mājas ļaudis bija aizgājuši pie upes, un viņa pasauca jaunu puisi, kas tobrīd bija mājā, un viņa pavēlēja viņam sasaukt mājas ļaudis pie viņas.
57 Un, kad viņa tos ieraudzīja, viņa tiem sacīja skaļā balsī un vaimanās: "Redziet, kādu ebreju jūsu kungs pie manis ir atvedis namā, jo viņš šodien nāca pie manis gulēt."
58 Jo, kad tu biji izgājis, viņš atgriezās namā un, redzēdams, ka namā neviena nav, nāca pie manis un satvēra mani, gribēdams ar mani gulēt.
59 Un es satvēru viņa drēbes, saplēsu tās un skaļā balsī kliedzu pret viņu, un, kad es pacēlu savu balsi, viņš nobijās par savu dzīvību, atstāja savas drēbes manā priekšā un aizbēga.
60 Un viņas nama ļaudis klusēja, bet viņu dusmas pret Jāzepu bija ļoti iedegušās, un viņi devās pie viņa kunga un atstāstīja viņam viņa viltības vārdus.
61 Un Potifārs atgriezās mājās saniknots, un viņa sieva sauca uz viņu, sacīdama: "Ko tu man esi izdarījis, atvedis hebreju kalpu manā namā? Jo viņš šodien nāca pie manis, lai ar mani izjokotos. Tā viņš šodien man izdarīja."
62 Un Potifārs dzirdēja savas sievas vārdus un pavēlēja Jāzepu sodīt ar bargiem sitieniem, un tā tie viņam arī izdarīja.
63 Un, kamēr tie viņu sita, Jāzeps skaļā balsī iesaucās, pacēla acis pret debesīm un sacīja: "Ak, Kungs Dievs, Tu zini, ka esmu nevainīgs pie visām šīm lietām, un kāpēc lai es šodien mirtu melu dēļ no šo neapgraizīto ļauno vīru rokas, kurus Tu pazīsti?"
64 Un, kamēr Potifāra vīri sita Jāzepu, viņš turpināja kliegt un raudāt, un tur bija bērns, vienpadsmit mēnešus vecs, un Tas Kungs atvēra bērna muti, un Viņš runāja šos vārdus Potifāra vīru priekšā, kas sita Jāzepu, sacīdams:
65 Ko jūs no šī vīra vēlaties, un kāpēc jūs viņam darāt šo ļaunumu? Mana māte runā nepatiesību un sludina melus; tāds bija darījums.
66 Un bērns tiem precīzi atstāstīja visu, kas bija noticis, un visus vārdus, ko Celiha bija runājis ar Jāzepu, viņš tiem atstāstīja dienu no dienas.
67 Un visi vīri dzirdēja bērna vārdus un ļoti brīnījās par bērna vārdiem, un bērns apklusa un apklusa.
68 Un Potifārs ļoti nokaunējās sava dēla vārdu dēļ, un viņš pavēlēja saviem vīriem vairs Jāzepu nesist, un vīri mitējās Jāzepu sist.
69 Un Potifārs ņēma Jāzepu un pavēlēja viņu saukt pie atbildības priesteru priekšā, kas bija ķēniņa tiesneši, lai viņi viņu tiesātu par šo lietu.
70 Un Potifārs un Jāzeps nostājās priesteru, ķēniņa tiesnešu, priekšā, un viņš tiem sacīja: "Lūdzu, izlemiet, kāda tiesa pienākas kalpam, jo viņš tā ir rīkojies."
71 Un priesteri sacīja Jāzepam: "Kādēļ tu tā izdarīji savam kungam?" Un Jāzeps viņiem atbildēja, sacīdams: "Ne tā, mani kungi, tā tas bija; un Potifārs sacīja Jāzepam: "Patiesi, es uzticēju tavās rokās visu, kas man piederēja, un neko es tev neslēpu, kā vien savu sievu, kā tad tu varēji darīt tādu ļaunumu?"
72 Un Jāzeps atbildēja un sacīja: "Ne tā, mans kungs! Tik tiešām, ka Tas Kungs ir dzīvs un tava dvēsele ir dzīva, mans kungs, vārds, ko tu dzirdēji no savas sievas, ir nepatiess, jo tā tas šodien bija."
73 Ir pagājis gads, kopš esmu tavā namā; vai tu esi redzējis manī kādu netaisnību vai ko tādu, kas varētu tevi pamudināt prasīt manu dzīvību?
74 Un priesteri sacīja Potifāram: "Lūdzu, sūti, lai viņi atnes mūsu priekšā Jāzepa saplēsto drēbi, lai mēs varētu redzēt tajā plīsumu, un, ja plīsums ir drēbes priekšpusē, tad viņa sejai noteikti bija jābūt pretī viņai, un viņai noteikti bija jāaizķeras pie viņa, lai nāktu pie viņas, un ar viltu tava sieva darīja visu, ko viņa bija runājusi.
75 Un viņi atnesa Jāzepa drēbes priesteru priekšā, kas bija tiesneši, un tie redzēja, un lūk, asara Jāzepa priekšā, un visi tiesneši zināja, ka viņa viņu bija spiedusi, un viņi sacīja: "Nāves spriedums nav pienākas šim vergam, jo viņš neko nav darījis, bet viņa spriedums ir tāds, ka viņš tiek ievietots cietumā tās baumas dēļ, kas caur viņu ir izplatījusies pret tavu sievu."
76 Un Potifārs dzirdēja viņu vārdus un ieslodzīja viņu cietumā, vietā, kur tiek ieslodzīti ķēniņa gūstekņi, un Jāzeps bija ieslodzījuma namā divpadsmit gadus.
77 Un, neskatoties uz to, viņa kunga sieva neatkāpās no viņa un nemitējās dienu no dienas ar viņu runāt, lai uzklausītu viņu, un pēc trim mēnešiem Zelika turpināja dienu no dienas iet pie Jāzepa uz ieslodzījuma namu, un viņa pamudināja viņu uzklausīt viņu, un Zelika sacīja Jāzepam: "Cik ilgi tu paliksi šajā namā? Bet tagad paklausi manai balsij, un es tevi izvedīšu no šī nama."
78 Un Jāzeps viņai atbildēja, sacīdams: "Man ir labāk palikt šinī namā, nekā klausīties tavus vārdus un grēkot pret Dievu." Un viņa viņam sacīja: "Ja tu neizpildīsi manu vēlēšanos, es tev izraušu acis, uzlikšu važas tavām kājām un nodošu tevi to rokās, kurus tu iepriekš nepazini."
79 Un Jāzeps viņai atbildēja un sacīja: "Redzi, visas zemes Dievs spēj mani izglābt no visa, ko Tu vari man darīt, jo Viņš atver aklo acis un atbrīvo sasietos, un pasargā visus svešiniekus, kas nepazīst šo zemi."
80 Un, kad Zelika nespēja pierunāt Jāzepu viņai paklausīt, viņa mitējās iet viņu pierunāt; un Jāzeps joprojām bija ieslodzīts ieslodzījuma namā. Un Jēkabs, Jāzepa tēvs, un visi viņa brāļi, kas bija Kanaāna zemē, tanīs dienās joprojām sēroja un raudāja Jāzepa dēļ, jo Jēkabs atteicās ļauties mierinājumam sava dēla Jāzepa dēļ, un Jēkabs skaļi raudāja un raudāja un sēroja visas tās dienas.

45. NODAĻA

1 Un tanī gadā, kad Jāzeps devās uz Ēģipti pēc tam, kad viņa brāļi viņu bija pārdevuši, Rūbens, Jēkaba dēls, devās uz Timnu un ņēma sev par sievu Ēliurāmu, kanaānieša Avi meitu, un viņš gāja pie viņas.
2 Un Rūbena sieva Eliurāma ieņēma un dzemdēja viņam četrus dēlus: Hanohu, Palu, Kecronu un Karmi; un viņa brālis Simeons ņēma viņa māsu Dīnu par sievu, un tā viņam dzemdēja Memuēlu, Jaminu, Ohadu, Jahīnu un Zoharu, piecus dēlus.
3 Un pēc tam viņš nonāca pie Bunas, kanaāniešu sievietes, tā ir Buna, kuru Simeons bija aizvedis gūstā no Sihemas

pilsētas, un Buna bija Dīnas priekšā un kalpoja viņai, un Simeons nāca pie viņas, un viņa dzemdēja viņam Saulu.
4 Un tanī laikā Jūda devās pie Adulama un nonāca pie kāda Adulama vīra, kura vārds bija Hira, un Jūda tur ieraudzīja kāda Kānaāna vīra meitu, un viņas vārds bija Alijata, Šuas meita, un viņš to paņēma un nāca pie viņas, un Alijata dzemdēja Jūdam trīs dēlus: Ēru, Onanu un Šīlo.
5 Un Levijs un Isašars devās uz austrumu zemi un ņēma sev par sievām Jobaba, Joktana dēla, Ēbera dēla, meitas; un Jobabam, Joktana dēlam, bija divas meitas; vecākās vārds bija Adina, un jaunākās vārds bija Arida.
6 Un Levijs ņēma Adīnu, un Isašars ņēma Aridu, un viņi nonāca Kanaāna zemē, savu tēvu namā, un Adina dzemdēja Levijam trīs dēlus: Geršonu, Kehatu un Merāriju.
7 Un Arida dzemdēja Isašaram Tolam četrus dēlus: Pūvu, Ījabu un Šomronu; un Dans devās uz Moāba zemi un ņēma sev par sievu Afleti, moābieša Hamudana meitu, un viņš to aizveda uz Kānaāna zemi.
8 Un Aflaleta bija neauglīga, viņai nebija pēcnācēju, un Dievs pēc tam atcerējās Aflaletu, Dana sievu, un viņa ieņēma un dzemdēja dēlu, un viņa nosauca viņu par Hušimu.
9 Un Gads un Naftalis devās uz Hāranu un ņēma no turienes par sievām Amurāma, Uca dēla, Nahora dēla, meitas.
10 Un šie ir Amurama meitu vārdi: vecākās vārds bija Merima, bet jaunākās vārds bija Uzita; Naftalis ņēma Merimu, un Gads ņēma Uzitu un aizveda tās uz Kanaāna zemi, viņu tēva namā.
11 Un Merima dzemdēja Naftalim četrus dēlus: Jahceēlu, Guni, Jāzeru un Šalemu; un Uzits dzemdēja Gadam Cefionu: Hagi, Šuni, Ecbonu, Eri, Arodi un Arali, septiņus dēlus.
12 Un Ašers izgāja un ņēma Adonu, Aflala meitu, Hadada dēla, Ismaēla dēla, meitu, par sievu un aizveda to uz Kanaāna zemi.
13 Tanīs dienās nomira Adona, Ašera sieva; viņai nebija pēcnācēju; un pēc Adona nāves Ašers devās uz upes otru pusi un ņēma sev par sievu Haduru, Abimaēla meitu, Ēbera dēla, Šema dēla, meitu.
14 Un jaunā sieviete bija skaista izskata un gudra sieviete, un viņa bija bijusi Malkiela, Ēlāma dēla, Šema dēla, sieva.
15 Un Hadura dzemdēja Malkielam meitu, un viņš nosauca viņas vārdu Seraha, un Malkiels pēc tam nomira, un Hadura aizgāja un palika sava tēva namā.
16 Un pēc sievas nāves Ašerā viņš devās un ņēma Haduru par sievu un atveda viņu uz Kanaāna zemi, un arī viņas meitu Serahu viņš atveda viņiem līdzi, un viņai bija trīs gadi, un jaunava tika audzināta Jēkaba namā.
17 Un jaunava bija skaista izskata, un viņa staigāja Jēkaba bērnu svētajos ceļos; viņai nekā netrūka, un Tas Kungs deva viņai gudrību un saprātu.
18 Un Hadura, Ašera sieva, kļuva grūta un dzemdēja viņam četrus dēlus: Jimnu, Jisvu, Jisvi un Beriju.
19 Un Zebulons devās uz Midiānu un ņēma par sievu Merišu, Molada meitu, kas bija Abidas dēls, un tas bija Midiāna dēls, un aizveda viņu uz Kānaāna zemi.
20 Un Meruša dzemdēja Zebulonam Seredu, Elonu un Jahleelu; trīs dēli.
21 Un Jēkabs sūtīja pie Arama, Zobas dēla, kas bija Terahas dēls, un tas ņēma savam dēlam Benjamīnam Mehalju, Arama meitu, un viņa nonāca Kanaāna zemē, Jēkaba namā; un Benjamīnam bija desmit gadi, kad viņš ņēma Mehalju, Arama meitu, par sievu.
22 Un Mehalja ieņēma un dzemdēja Benjamīnam piecus dēlus: Belu, Bekeru, Ašbelu, Geru un Naamanu; un pēc tam Benjamīns devās un ņēma par sievu Aribatu, Šomrona, Ābrahāma dēla, meitu, pie savas pirmās sievas, un viņam bija astoņpadsmit gadu; un Aribata dzemdēja Benjamīnam piecus dēlus: Ahiju, Vošu, Mupīmu, Hupīmu un Ordu.
23 Un tanīs dienās Jūda devās uz Šema namu un ņēma Tamāru, Šema dēla Elama meitu, par sievu savam pirmdzimtajam dēlam Ēram.
24 Un Ērs nāca pie savas sievas Tamāras, un tā kļuva viņa sieva, un, kad viņš pie tās nāca, viņš ārēji iznīcināja savus pēcnācējus, un viņa darbs bija ļauns Tā Kunga acīs, un Tas Kungs viņu nonāvēja.
25 Un pēc Ēra, Jūdas pirmdzimtā dēla, nāves Jūda sacīja Onanam: “Ej pie sava brāļa sievas un prec viņu kā tuvāko radinieku un radi savam brālim pēcnācējus.”
26 Un Onans ņēma Tamāru par sievu un nāca pie viņas, un arī Onans darīja tāpat kā sava brāļa darbs, bet viņa darbs bija ļauns Tā Kunga acīs, un Viņš nogalināja arī viņu.
27 Un, kad Onans nomira, Jūda sacīja Tamārai: "Paliec sava tēva namā, līdz mans dēls Šīlo būs pieaudzis!" Un Jūda vairs neieredzēja Tamāru, lai dotu viņu Šīlo, jo viņš domāja: "Varbūt arī viņš mirs tāpat kā viņa brāļi."
28 Un Tamāra cēlās un aizgāja un palika sava tēva namā, un Tamāra kādu laiku palika sava tēva namā.
29 Un gada beigās nomira Jūdas sieva Alijata; un Jūda tika mierināts par savu sievu, un pēc Alijatas nāves Jūda devās kopā ar savu draugu Hiru uz Timnu cirpt savas avis.
30 Un Tamāra dzirdēja, ka Jūda bija aizgājusi uz Timnu avis cirpt un ka Šīlo bija pieaudzis, un Jūdam viņa nepatika.
31 Un Tamāra piecēlās un novilka savas atraitnes drēbes, uzlika sev plīvuru un pilnībā apsedzās, un viņa aizgāja un apsēdās publiskajā ielā, kas ir pie ceļa uz Timnu.
32 Un Jūda pagāja garām un ieraudzīja viņu un paņēma viņu, un viņš piegāja pie viņas, un viņa no viņa ieņēma, un dzemdību laikā, redzi, viņas klēpī bija dvīņi, un viņš nosauca pirmo par Perecu un otro par Zarah.

46. NODAĻA

1 Tanīs dienās Jāzeps vēl bija ieslodzīts cietumā Ēģiptes zemē.
2 Tanī laikā faraona kalpi stāvēja viņa priekšā, galvenais dzērienu devējs un galvenais maiznieks, kas piederēja Ēģiptes ķēniņam.
3 Un dzērienu devējs ņēma vīnu un nolika to ķēniņa priekšā, lai viņš to dzertu, un maiznieks nolika maizi ķēniņa priekšā, lai viņš to ēstu, un ķēniņš dzēra vīnu un ēda maizi, viņš un viņa kalpi un kalpotāji, kas ēda pie ķēniņa galda.
4 Kamēr tie ēda un dzēra, dzērienu devējs un maiznieks palika tur, un faraona kalpi atrada daudz mušu vīnā, ko dzērienu devējs bija atnesis, un maiznieka maizē atrada salpetra akmeņus.
5 Un sardzes priekšnieks iecēla Jāzepu par kalpotāju faraona kalpiem, un faraona kalpi bija ieslodzīti veselu gadu.

6 Un gada beigās viņi abi vienā naktī ieslodzījuma vietā, kur viņi atradās, redzēja sapņus, un no rīta Jāzeps atnāca pie viņiem, lai kā parasti viņus apkalpotu, un viņš viņus ieraudzīja, un lūk, viņu sejas bija nomāktas un skumjas.
7 Un Jāzeps tiem jautāja: “Kādēļ jūsu sejas šodien ir bēdīgas un nomāktas?” Un tie viņam atbildēja: “Mēs sapņojām sapni, un nav neviena, kas to izskaidrotu.” Un Jāzeps tiem sacīja: “Lūdzu, atstāstiet man savu sapni, un Dievs jums dos mierīgu atbildi, kā jūs vēlaties.”
8 Un dzērienu devējs atstāstīja savu sapni Jāzepam un sacīja: “Es redzēju savā sapnī, un lūk, liels vīnogulājs bija manā priekšā, un uz šī vīnogulāja es redzēju trīs zarus, un vīnogulājs ātri uzziedēja un sasniedza lielu augstumu, un tā ķekari nogatavojās un kļuva par vīnogām.
9 Un es ņēmu vīnogas un spiedu tās kausā un ieliku faraona rokā, un viņš dzēra; un Jāzeps viņam sacīja: "Trīs zari, kas bija uz vīnogulāja, ir trīs dienas."
10 Tomēr trīs dienu laikā ķēniņš pavēlēs tevi izvest ārā un atjaunos tevi amatā, un tu dosi ķēniņam dzert viņa vīnu kā sākumā, kad biji viņa dzērienu devējs; bet ļauj man atrast labvēlību tavās acīs, ka tu mani pieminēsi faraona priekšā, kad tev klāsies labi, un parādi man žēlastību un izved mani no šī cietuma, jo es tiku nozagts no Kanaāna zemes un pārdots par vergu šajā vietā.
11 Un arī tas, kas tev tika stāstīts par mana kunga sievu, ir nepatiesi, jo viņi mani ievietoja šajā cietumā par velti; un dzērienu devējs atbildēja Jāzepam, sacīdams: "Ja ķēniņš izturēsies pret mani labi kā sākumā, kā tu man pēdējo reizi iztulkoji, es darīšu visu, ko tu vēlies, un izvedīšu tevi no šī cietuma."
12 Un maiznieks, redzēdams, ka Jāzeps bija precīzi iztulkojis dzērienu devēja sapni, arī piegāja un izstāstīja Jāzepam visu savu sapni.
13 Un viņš tam sacīja: "Savā sapnī es redzēju un redzi, trīs baltus grozus uz savas galvas, un es paskatījos, un redzi, augšējā grozā bija visādas ceptas gaļas faraonam, un redzi, putni tās ēda no manas galvas.
14 Un Jāzeps viņam sacīja: "Trīs grozi, ko tu redzēji, ir trīs dienas, bet vēl pēc trim dienām faraons noraus tavu galvu un pakārs tevi kokā, un putni ēdīs tavu miesu, kā tu redzēji savā sapnī."
15 Tanīs dienās karaliene gatavojās dzemdībām, un tanī dienā viņa dzemdēja Ēģiptes ķēniņam dēlu, un viņi pasludināja, ka ķēniņš ir dzemdējis savu pirmdzimto dēlu, un visa Ēģiptes tauta kopā ar faraona ierēdņiem un kalpiem ļoti priecājās.
16 Un trešajā dienā pēc savas dzimšanas faraons sarīkoja dzīres saviem ierēdņiem un kalpiem, Coāras zemes un Ēģiptes zemes karapulkiem.
17 Un visa Ēģiptes tauta un faraona kalpi ieradās ēst un dzert kopā ar ķēniņu viņa dēla mielastā un priecāties par ķēniņa līksmību.
18 Un visi ķēniņa ierēdņi un viņa kalpi tanī laikā astoņas dienas priecājās svētkos un līksmoja ar visādiem mūzikas instrumentiem, ar bungām un dejām ķēniņa namā astoņas dienas.
19 Un dzērienu devējs, kuram Jāzeps bija iztulkojis viņa sapni, aizmirsa Jāzepu un nepieminēja viņu ķēniņam, kā bija solījis, jo šī lieta bija no Tā Kunga, lai sodītu Jāzepu, tāpēc ka viņš bija paļāvies uz cilvēku.
20 Un Jāzeps pēc tam palika cietumā divus gadus, līdz kamēr viņam bija pagājuši divpadsmit gadi.

47. NODAĻA

1 Un Īzāks, Ābrahāma dēls, tanīs dienās vēl dzīvoja Kānaāna zemē; viņš bija ļoti vecs, simt astoņdesmit gadus vecs, un Ēsavs, viņa dēls, Jēkaba brālis, bija Edoma zemē, un viņam un viņa dēliem tur bija īpašumi Seīra bērnu vidū.
2 Un Ēsavs dzirdēja, ka viņa tēva laiks tuvojas nāvei, un viņš kopā ar saviem dēliem un ģimeni nonāca Kanaāna zemē, sava tēva namā, un Jēkabs ar saviem dēliem devās prom no vietas, kur viņi dzīvoja Hebronā, un viņi visi nonāca pie sava tēva Īzāka, un viņi atrada Ēsavu un viņa dēlus teltī.
3 Un Jēkabs un viņa dēli sēdēja sava tēva Īzāka priekšā, un Jēkabs joprojām sēroja par savu dēlu Jāzepu.
4 Un Īzāks sacīja Jēkabam: “Atved šurp savus dēlus, un es tos svētīšu!” Un Jēkabs atveda savus vienpadsmit bērnus sava tēva Īzāka priekšā.
5 Un Īzāks uzlika savas rokas uz visiem Jēkaba dēliem, satvēra tos, apskāva un skūpstīja tos vienu pēc otra, un Īzāks svētīja tos tanī dienā un sacīja tiem: "Lai jūsu tēvu Dievs jūs svētī un vairo jūsu pēcnācējus kā debesu zvaigznes!"
6 Un Īzāks arī svētīja Ēsava dēlus, sacīdams: "Lai Dievs dara tevi par šausmām un bažām visiem, kas tevi redzēs, un visiem taviem ienaidniekiem!"
7 Un Īzāks pasauca Jēkabu un viņa dēlus, un tie visi nāca un apsēdās Īzāka priekšā, un Īzāks sacīja Jēkabam: “Visas zemes Dievs Tas Kungs man sacīja: “Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi mantojumā, ja tavi bērni ievēros Manus likumus un Manus ceļus, un Es viņiem izpildīšu zvērestu, ko Es esmu zvērējis tavam tēvam Ābrahāmam.”
8 Tāpēc tagad, mans dēls, māci saviem bērniem un savu bērnu bērniem bīties To Kungu un iet pa labo ceļu, kas patīk Tam Kungam, tavam Dievam, jo, ja tu turēsi Tā Kunga ceļus un Viņa likumus, tad Tas Kungs arī turēs Savu derību ar Ābrahāmu un tev un taviem pēcnācējiem labi klāsies visas dienas.
9 Un, kad Īzāks bija pabeidzis pavēlēt Jēkabam un viņa bērniem, viņš nomira un tika piepulcināts saviem ļaudīm.
10 Un Jēkabs un Ēsavs krita uz sava tēva Īzaka vaiga un raudāja, un Īzakam bija simt astoņdesmit gadi, kad viņš nomira Kanaāna zemē, Hebronā, un viņa dēli viņu aiznesa uz Makpelas alu, ko Ābrahāms bija nopircis no Heta bērniem par apbedījuma vietu.
11 Un visi Kanaāna zemes ķēniņi devās kopā ar Jēkabu un Ēsavu apglabāt Īzāku, un visi Kanaāna ķēniņi parādīja Īzākam lielu godu viņa nāves brīdī.
12 Un Jēkaba dēli un Ēsava dēli gāja basām kājām apkārt, iedami un vaimanādami, līdz nonāca Kireat-Arbā.
13 Un Jēkabs un Ēsavs apglabāja savu tēvu Īzaku Makpelas alā, kas ir Kireat-Arbā, Hebronā, un viņi viņu apglabāja ar lielu godu, kā to dara ķēniņu bērēs.
14 Un Jēkabs un viņa dēli, un Ēsavs un viņa dēli, un visi Kanaāna ķēniņi sarīkoja lielas un smagas sēras, un viņi viņu apglabāja un sēroja par viņu daudzas dienas.
15 Un pēc Īzaka nāves viņš atstāja savus lopus un savu mantu un visu, kas viņam piederēja, saviem dēliem; un Ēsavs sacīja Jēkabam: “Redzi, es lūdzu tevi, visu, kas mūsu

tēvam ir palicis pāri, mēs sadalīsim divās daļās, un man būs izvēle.” Un Jēkabs sacīja: “Mēs tā darīsim.”
16 Un Jēkabs ņēma visu, kas Īzākam bija palicis Kānaāna zemē, lopus un mantu, un viņš tos nolika divās daļās Ēsava un viņa dēlu priekšā, un viņš sacīja Ēsavam: "Redzi, tas viss ir tavā priekšā; izvēlies sev to pusi, kuru tu ņemsi."
17 Un Jēkabs sacīja Ēsavam: “Klausies, lūdzu, ko Es tev runāšu, sacīdams: Tas Kungs, debesu un zemes Dievs, ir runājis uz mūsu tēviem Ābrahāmu un Īzāku, sacīdams: taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi par mūžīgu mantojumu.”
18 Tāpēc tagad viss, kas mūsu tēvam ir palicis pāri, ir tavā priekšā, un redzi, visa zeme ir tavā priekšā; izvēlies no tiem, ko tu vēlies.
19 Ja tu vēlies visu zemi, ņem to sev un saviem bērniem uz visiem laikiem, un es ņemšu šo bagātību, un, ja tu vēlies bagātību, ņem to sev, un es ņemšu šo zemi sev un saviem bērniem par mantojumu uz visiem laikiem.
20 Un Nebajots, Išmaēla dēls, toreiz bija tanī zemē ar saviem bērniem, un Ēsavs tanī dienā devās turp un apspriedās ar viņu, sacīdams:
21 Tā Jēkabs man ir runājis, un tā viņš man ir atbildējis: dod nu savu padomu, un mēs klausīsimies!
22 Un Nebajots sacīja: "Ko Jēkabs tev ir teicis? Redzi, visi Kanaāna bērni droši dzīvo savā zemē, un Jēkabs saka, ka viņš to iemantos kopā ar saviem pēcnācējiem visu mūžu."
23 Tāpēc ej tagad un ņem visu sava tēva bagātību un atstāj savu brāli Jēkabu zemē, kā viņš ir runājis.
24 Un Ēsavs cēlās un atgriezās pie Jēkaba un darīja visu, ko Nebajots, Išmaēla dēls, bija ieteicis; un Ēsavs paņēma visu bagātību, ko Īzāks bija atstājis, dvēseles, lopus, lopus un mantu, un visu bagātību; viņš neko nedeva savam brālim Jēkabam; un Jēkabs paņēma visu Kanaāna zemi, no Ēģiptes strauta līdz Eifratas upei, un viņš to ņēma par mūžīgu īpašumu, un saviem bērniem, un saviem pēcnācējiem pēc viņa mūžīgi.
25 Un Jēkabs atņēma savam brālim Ēsavam Makpelas alu, kas atrodas Hebronā, ko Ābrahāms bija nopircis no Efrona par īpašumu apbedījuma vietai sev un saviem pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem.
26 Un Jēkabs visu šo ierakstīja pirkšanas grāmatā, un viņš to parakstīja, un viņš visu to apliecināja ar četriem uzticamiem lieciniekiem.
27 Un šie ir vārdi, ko Jēkabs rakstīja grāmatā, sacīdams: Kānaāna zeme un visas hetiešu, hiviešu, jebusiešu, amoriešu, ferisiešu un gergašiešu pilsētas, visas septiņas tautas no Ēģiptes upes līdz Eifratas upei.
28 Un Hebronas pilsētu, Kireat-Arbu, un alu, kas tajā atrodas, Jēkabs nopirka no sava brāļa Ēsava par maksu, par īpašumu un mantojumu saviem pēcnācējiem pēc sevis mūžīgi.
29 Un Jēkabs ņēma pirkšanas grāmatu un parakstu, pavēli un likumus un atklāto grāmatu, un viņš tos ievietoja māla traukā, lai tie paliktu ilgu laiku, un viņš tos nodeva savu bērnu rokās.
30 Ēsavs paņēma visu, ko viņa tēvs bija atstājis viņam pēc viņa nāves no brāļa Jēkaba, un viņš paņēma visu mantu, sākot no cilvēkiem un lopiem, kamieļiem un ēzeļiem, vēršiem un jēriem, sudrabu un zeltu, akmeņus un bdeliju, un visas bagātības, kas bija piederējušas Īzākam, Ābrahāma dēlam; nekas nepalika pāri, ko Ēsavs nebūtu paņēmis sev no visa, kas Īzākam bija palicis pēc viņa nāves.
31 Un Ēsavs visu to paņēma, un viņš un viņa bērni devās mājās uz Seīra, horieša, zemi, prom no sava brāļa Jēkaba un viņa bērniem.
32 Un Ēsavam bija īpašumi Seīra bērnu vidū, un Ēsavs no tās dienas vairs neatgriezās Kānaāna zemē.
33 Un visa Kānaāna zeme kļuva par īpašumu Israēla bērniem par mūžīgu īpašumu, un Ēsavs ar visiem saviem bērniem iemantoja Seīra kalnu.

48. NODAĻA

1 Tanīs dienās pēc Īzāka nāves Tas Kungs pavēlēja un lika nākt badam visā zemē.
2 Tanī laikā faraons, Ēģiptes ķēniņš, sēdēja savā tronī Ēģiptes zemē, gulēja gultā un sapņoja sapņus. Faraons sapnī redzēja, ka viņš stāv pie Ēģiptes upes.
3 Un, kamēr viņš stāvēja, viņš ieraudzīja, un lūk, no upes izkāpa septiņas treknas miesas un skaista izskata govis.
4 Un septiņas citas govis, liesas miesas un neglīta izskata, iznāca tām pakaļ, un septiņas neglītās aprija skaistās, un to izskats joprojām bija neglīts kā sākumā.
5 Un viņš pamodās un atkal aizmiga, un viņam bija otrs sapnis, un viņš redzēja, un lūk, septiņas kukurūzas vārpas uzauga uz viena stiebra, raupjas un labas, un septiņas plānas, austrumu vēja nodedzinātas vārpas uzauga tām sekojot, un plānās vārpas aprija pilnās, un faraons pamodās no sava sapņa.
6 Un no rīta ķēniņš atcerējās savus sapņus, un viņa gars bija ļoti satraukts savu sapņu dēļ, un ķēniņš steidzās un sūtīja un aicināja visus Ēģiptes burvjus un gudros vīrus, un tie ieradās un nostājās faraona priekšā.
7 Un ķēniņš tiem sacīja: "Man ir bijuši sapņi, un nav neviena, kas tos izskaidrotu." Un tie sacīja ķēniņam: "Stāsti savus sapņus saviem kalpiem, lai mēs tos dzirdam."
8 Un ķēniņš tiem atstāstīja savus sapņus, un tie visi atbildēja un vienbalsīgi sacīja ķēniņam: "Lai ķēniņš dzīvo mūžīgi!" Un šī ir tavu sapņu interpretācija.
9 Septiņas labās govis, ko tu redzēji, nozīmē septiņas meitas, kas tev dzims pēdējās dienās, un septiņas govis, ko tu redzēji tām sekojam un tās aprijam, ir zīme, ka meitas, kas tev dzims, visas mirs ķēniņa dzīves laikā.
10 Un tas, ko tu redzēji otrajā sapnī par septiņām pilnām, labām kukurūzas vārpām, kas uzauga uz viena stiebra, ir viņu interpretācija, ka tu sev pēdējās dienās uzcelsi septiņas pilsētas visā Ēģiptes zemē; un tas, ko tu redzēji par septiņām nopostītām kukurūzas vārpām, kas uzauga pēc tām un tās aprija, kamēr tu tās redzēji ar savām acīm, ir zīme, ka pilsētas, ko tu uzcelsi, visas tiks iznīcinātas pēdējās dienās, ķēniņa dzīves laikā.
11 Un, kad tie šos vārdus teica, ķēniņš nepievērsa savu ausi viņu vārdiem un nepievērsa tiem savu sirdi, jo ķēniņš savā gudrībā zināja, ka tie nesniedza pareizo sapņu izskaidrojumu; un, kad tie bija beiguši runāt ķēniņa priekšā, ķēniņš tiem atbildēja, sacīdams: "Kas tā ir par lietu, ko jūs man esat teikuši? Jūs tiešām esat runājuši nepatiesību un runājuši melus; tāpēc tagad izskaidrojiet manus sapņus pareizi, lai jūs nemirtu."
12 Un pēc tam ķēniņš pavēlēja, un viņš sūtīja un atkal aicināja citus gudros vīrus, un tie atnāca un nostājās ķēniņa

priekšā, un ķēniņš tiem atstāstīja savus sapņus, un tie visi viņam atbildēja saskaņā ar pirmo skaidrojumu, un ķēniņa dusmas iedegās, un viņš bija ļoti saniknots, un ķēniņš tiem sacīja: "Patiesi, jūs runājat melus un pilnībā nepatiesi savā runā."
13 Un ķēniņš pavēlēja izdot paziņojumu visā Ēģiptes zemē, sacīdams: “Ķēniņš un viņa dižciltīgie vīri ir nolēmuši, ka ikviens gudrs vīrs, kas prot un saprot sapņu izskaidrošanu un šodien nenāks pie ķēniņa, mirs.”
14 Un vīram, kas ķēniņam izstāstīs viņa sapņu pareizo izskaidrojumu, tiks dots viss, ko viņš no ķēniņa prasīs. Un visi Ēģiptes zemes gudrie vīri ieradās ķēniņa priekšā kopā ar visiem burvjiem un burvjiem, kas bija Ēģiptē un Gošenā, Ramzesā, Tahpanhē, Coārā un visās vietās Ēģiptes pierobežā, un viņi visi nostājās ķēniņa priekšā.
15 Un visi augstmaņi, vadoņi un ķēniņa kalpi sanāca kopā no visām Ēģiptes pilsētām un visi apsēdās ķēniņa priekšā, un ķēniņš atstāstīja savus sapņus gudro un vadoņu priekšā, un visi, kas sēdēja ķēniņa priekšā, bija pārsteigti par šo vīziju.
16 Un visi gudrie vīri, kas stāvēja ķēniņa priekšā, bija ļoti sašķelti viņa sapņu interpretācijā; daži no viņiem tos izskaidroja ķēniņam, sacīdami: "Septiņas labās govis ir septiņi ķēniņi, kas no ķēniņa pēcnācējiem tiks celti pār Ēģipti."
17 Un septiņas ļaunās govis ir septiņi valdnieki, kas pēdējās dienās celsies pret tām un tās iznīcinās; un septiņas vārpas ir septiņi lielie Ēģiptes valdnieki, kas kritīs septiņu mazāk vareno savu ienaidnieku valdnieku rokās mūsu kunga, ķēniņa, karos.
18 Un dažas no tām izskaidroja ķēniņam sekojošo, sacīdamas: "Septiņas labās govis ir Ēģiptes stiprās pilsētas, un septiņas sliktās govis ir septiņas Kanaāna zemes tautas, kas pēdējās dienās nāks pret septiņām Ēģiptes pilsētām un tās iznīcinās."
19 Un tas, ko tu redzēji otrajā sapnī par septiņām labām un sliktām kukurūzas vārpām, ir zīme, ka Ēģiptes valdība atkal atgriezīsies pie taviem pēcnācējiem kā sākumā.
20 Un viņa valdīšanas laikā Ēģiptes pilsētu iedzīvotāji vērsīsies pret septiņām Kanaāna pilsētām, kas ir stiprākas par viņiem, un iznīcinās tās, un Ēģiptes valdība atgriezīsies pie taviem pēcnācējiem.
21 Un daži no viņiem sacīja ķēniņam: “Šī ir tava sapņa nozīme: septiņas labās govis ir septiņas ķēniņienes, kuras tu ņemsi par sievām pēdējās dienās, un septiņas sliktās govis nozīmē, ka šīs sievietes visas mirs ķēniņa dzīves laikā.”
22 Un septiņas labās un sliktās kukurūzas vārpas, ko tu redzēji otrajā sapnī, ir četrpadsmit bērni, un pēdējās dienās tie celsies un cīnīsies savā starpā, un septiņas no tām sitīs septiņas spēcīgākās.
23 Un daži no viņiem sacīja ķēniņam šos vārdus, sacīdami: "Septiņas labās govis nozīmē, ka tev dzims septiņi bērni, un tās pēdējās dienās nonāvēs septiņus no tavu bērnu bērniem; un septiņas labās vārpas, ko tu redzēji otrajā sapnī, ir tie prinči, pret kuriem septiņi citi, mazāk spēcīgi prinči cīnīsies un iznīcinās viņus pēdējās dienās un atriebs tavu bērnu lietu, un valdība atkal atgriezīsies pie taviem pēcnācējiem."
24 Un ķēniņš dzirdēja visus Ēģiptes gudro vārdus un viņu sapņu izskaidrojumus, bet neviens no tiem nebija ķēniņam pa prātam.
25 Un ķēniņš savā gudrībā zināja, ka viņi nerunāja pilnīgi pareizi visos šajos vārdos, jo tas bija no Tā Kunga, lai iznīcinātu Ēģiptes gudro vīru vārdus, lai Jāzeps varētu aiziet no ieslodzījuma nama un lai viņš kļūtu liels Ēģiptē.
26 Un ķēniņš redzēja, ka neviens no visiem Ēģiptes gudrajiem un burvjiem nerunāja ar viņu pareizi, un ķēniņa dusmas iedegās, un viņa bardzība dega viņā.
27 Un ķēniņš pavēlēja, lai visi gudrie vīri un burvji aizietu no viņa vaiga, un tie visi aizgāja no ķēniņa vaiga ar kaunu un negodu.
28 Un ķēniņš pavēlēja izsūtīt paziņojumu visā Ēģiptē, lai nogalinātu visus burvjus, kas bija Ēģiptē, un neviens no viņiem nepaliktu dzīvs.
29 Un ķēniņa sardzes virsnieki piecēlās, un ikviens vīrs izvilka savu zobenu, un viņi sāka sist Ēģiptes burvjus un gudros vīrus.
30 Un pēc tam Merods, ķēniņa galvenais dzērienu devējs, atnāca, paklanījās ķēniņa priekšā un apsēdās viņa priekšā.
31 Un dzērienu devējs sacīja ķēniņam: "Lai ķēniņš dzīvo mūžīgi, un viņa valdība lai ir paaugstināta zemē!"
32 Tu biji dusmīgs uz savu kalpu tanīs dienās, nu jau divi gadi pagājuši, un tu mani ieslodzīji cietumā, un es kādu laiku biju cietumā kopā ar maiznieku priekšnieku.
33 Un pie mums bija kāds ebreju izcelsmes kalps, kas piederēja sardzes priekšniekam, viņa vārds bija Jāzeps, jo viņa kungs bija uz viņu sadusmojies un ieslodzījis viņu ieslodzījuma namā, un viņš tur mums kalpoja.
34 Un pēc kāda laika, kad mēs bijām sardzē, mēs vienā naktī redzējām sapņus, es un galvenais maiznieks; mēs sapņojām, katrs pēc sava sapņa interpretācijas.
35 Un mēs atnācām no rīta un izstāstījām tos tam kalpam, un viņš mums izskaidroja mūsu sapņus, katram vīram pēc viņa sapņa, vai viņš tos pareizi izskaidroja?
36 Un tā notika, kā viņš mums to iztulkoja, tā arī notika; neviens no viņa vārdiem nenokrita zemē.
37 Un tagad, mans kungs un ķēniņ, nenokaujiet Ēģiptes tautu velti; redzi, šis vergs joprojām ir ieslodzīts namā pie sava kunga, sardzes priekšnieka, ieslodzījuma namā.
38 Ja ķēniņam labpatīk, lai viņš liek viņu aicināt, lai viņš nāk pie tevis, un viņš tev darīs zināmu tava sapņa pareizo izskaidrojumu.
39 Un ķēniņš dzirdēja galvenā dzērienu devēja vārdus un pavēlēja, lai Ēģiptes gudrie netiktu nogalināti.
40 Un ķēniņš pavēlēja saviem kalpiem atvest Jāzepu viņa priekšā, un ķēniņš tiem sacīja: "Ejiet pie viņa un nebiedējiet viņu, lai viņš nekļūst apmulsis un neprot pareizi runāt."
41 Un ķēniņa kalpi devās pie Jāzepa un steigšus izveda viņu no cietuma, un ķēniņa kalpi noskuva viņam matus, un viņš nomainīja savu cietumnieka drēbes un nonāca ķēniņa priekšā.
42 Un ķēniņš sēdēja savā tronī, tērpts ķēnišķīgā tērpā, apjozts ar zelta efodu, un tīrais zelts, kas bija uz tā, mirdzēja, un karbunkuls, rubīns un smaragds kopā ar visiem dārgakmeņiem, kas bija uz ķēniņa galvas, žilbināja acis, un Jāzeps ļoti brīnījās par ķēniņu.

43 Un tronis, uz kura sēdēja ķēniņš, bija pārklāts ar zeltu un sudrabu, un ar oniksa akmeņiem, un tam bija septiņdesmit pakāpieni.
44 Un visā Ēģiptes zemē bija tāds paradums, ka ikviens vīrs, kas nāca runāt ar ķēniņu, ja tas bija princis vai kāds, kas bija cienījams ķēniņa acīs, uzkāpa ķēniņa tronī līdz trīsdesmit pirmajam pakāpienam, un ķēniņš nokāpa uz trīsdesmit sestā pakāpiena un runāja ar viņu.
45 Ja viņš bija viens no vienkāršajiem ļaudīm, viņš uzkāpa uz trešā pakāpiena, un ķēniņš nokāpa uz ceturtā un runāja ar viņu, un viņu paradums turklāt bija tāds, ka ikviens, kurš prata runāt visās septiņdesmit valodās, uzkāpa pa septiņdesmit pakāpieniem, devās augšup un runāja, līdz sasniedza ķēniņu.
46 Un ikviens, kas nespēja pabeigt septiņdesmit, uzkāpa tik pakāpienu, cik valodu viņš prata runāt.
47 Un tajos laikos Ēģiptē bija paradums, ka pār tiem nevaldīja neviens, kas prata runāt septiņdesmit valodās.
48 Un, kad Jāzeps nonāca ķēniņa priekšā, viņš paklanījās līdz zemei ķēniņa priekšā un uzkāpa uz trešā pakāpiena, un ķēniņš apsēdās uz ceturtā pakāpiena un runāja ar Jāzepu.
49 Un ķēniņš sacīja Jāzepam: “Es redzēju sapni, un nav neviena izskaidrotāja, kas to pareizi izskaidrotu, un es šodien pavēlēju, lai visi Ēģiptes burvji un gudrie nāk manā priekšā, un es viņiem izstāstīju savus sapņus, bet neviens tos man nav pareizi izskaidrojis.”
50 Un pēc tam es šodien dzirdēju par tevi, ka tu esi gudrs vīrs un vari pareizi iztulkot katru sapni, ko dzirdi.
51 Un Jāzeps atbildēja faraonam, sacīdams: "Lai faraons atstāsta savus sapņus, ko viņš sapņoja; patiesi, to izskaidrojumi pieder Dievam." Un faraons atstāstīja Jāzepam savus sapņus – sapni par govīm un sapni par labības vārpām –, un ķēniņš apklusa.
52 Un tad Jāzeps ķēniņa priekšā tika ietērpts Dieva garā, un viņš zināja visu, kas notiks ar ķēniņu no tās dienas uz priekšu, un viņš zināja pareizo ķēniņa sapņa interpretāciju, un viņš runāja ķēniņa priekšā.
53 Un Jāzeps atrada labvēlību ķēniņa acīs, un ķēniņš pievērsa savu ausu un sirdi, un viņš dzirdēja visus Jāzepa vārdus. Un Jāzeps sacīja ķēniņam: "Nedomā, ka tie ir divi sapņi, jo tas ir tikai viens sapnis, jo to, ko Dievs ir izvēlējies darīt visā zemē, Viņš ir parādījis ķēniņam viņa sapnī, un šī ir tava sapņa pareizā interpretācija:
54 Septiņas labās govis un vārpas ir septiņi gadi, un septiņas sliktās govis un vārpas arī ir septiņi gadi; tas ir viens un tas pats sapnis.
55 Redzi, septiņi gadi, kas nāks, būs liela pārpilnība visā zemē, un pēc tam sekos septiņi bada gadi, ļoti smags bads; un visa pārpilnība tiks aizmirsta zemē, un bads aprīs zemes iedzīvotājus.
56 Ķēniņam bija viens sapnis, un sapnis tika atkārtots faraonam, jo Dievs to ir noteicis, un Dievs to drīz īstenos.
57 Tāpēc Es tagad došu tev padomu un glābšu tavu dvēseli un zemes iedzīvotāju dvēseles no bada ļaunuma, lai tu meklētu visā savā valstī ļoti gudru un gudru vīru, kas zina visas valdības lietas, un ieceltu viņu par pārvaldnieku pār Ēģiptes zemi.
58 Un lai vīrs, ko Tu iecelsi pār Ēģipti, ieceļ sev pakļautus uzraugus, lai tie savāc visu ražu nākamajos labos gados un lai uzkrāj labību un noliek to Tavās noteiktajās noliktavās.
59 Un lai viņi glabā šo pārtiku septiņiem bada gadiem, lai tā būtu atrodama tev un tavai tautai un visai tavai zemei, un lai tu un tava zeme netiktu iznīcināti bada dēļ.
60 Lai visiem zemes iedzīvotājiem tiek pavēlēts savākt, ikviens, sava lauka ražu, visādu pārtiku septiņu labo gadu laikā, un novietot to savās krātuvēs, lai tā viņiem būtu atrodama bada dienās un lai viņi no tās varētu dzīvot.
61 Šī ir tava sapņa pareizā interpretācija, un šis ir padoms, kas dots, lai glābtu tavu dvēseli un visu tavu pavalstnieku dvēseles.
62 Un ķēniņš atbildēja un sacīja Jāzepam: “Kas gan saka un kas zina, ka tavi vārdi ir pareizi?” Un viņš sacīja ķēniņam: “Šī būs tev zīme attiecībā uz visiem maniem vārdiem, ka tie ir patiesi un ka mans padoms tev ir labs.”
63 Redzi, tava sieva šodien sēž uz dzemdību sola un dzemdēs tev dēlu, un tu priecāsies kopā ar viņu; kad tavs bērns būs iznācis no savas mātes miesām, tavs pirmdzimtais dēls, kas dzimis pirms diviem gadiem, nomirs, un tu tiksi mierināts ar bērnu, kas tev šodien piedzims.
64 Un Jāzeps bija pabeidzis runāt šos vārdus ķēniņam, un viņš paklanījās ķēniņa priekšā un izgāja ārā, un, kad Jāzeps bija izgājis no ķēniņa klātbūtnes, tās zīmes, ko Jāzeps bija runājis ķēniņam, notika tanī dienā.
65 Un tanī dienā karaliene dzemdēja dēlu, un ķēniņš dzirdēja labās ziņas par savu dēlu, un viņš priecājās, un, kad ziņotājs bija aizgājis no ķēniņa klātbūtnes, ķēniņa kalpi atrada ķēniņa pirmdzimto dēlu guļam mirušu zemē.
66 Un ķēniņa namā bija liela vaimanu un trokšņa, un ķēniņš to dzirdēja un sacīja: “Kas tas par troksni un vaimanām, ko es dzirdēju namā?” Un viņi pateica ķēniņam, ka viņa pirmdzimtais dēls ir miris; tad ķēniņš zināja, ka visi Jāzepa vārdi, ko viņš bija teicis, bija pareizi, un ķēniņu mierināja viņa dēla dēļ bērns, kas viņam bija dzimis tanī dienā, kā Jāzeps bija runājis.

49. NODAĻA

1 Pēc šiem notikumiem ķēniņš izsūtīja un sapulcināja visus savus ierēdņus un kalpus, kā arī visus ķēniņa prinčus un dižciltīgos, un viņi visi nostājās ķēniņa priekšā.
2 Un ķēniņš tiem sacīja: “Redziet, jūs esat redzējuši un dzirdējuši visus šī ebreju vīra vārdus un visas zīmes, par kurām viņš bija sludinājis, ka tās notiks, un neviens no viņa vārdiem nav nokritis zemē.
3 Jūs zināt, ka viņš ir devis sapņa pareizu interpretāciju, un tas noteikti piepildīsies, tāpēc tagad apspriedieties un ziniet, ko jūs darīsiet un kā zeme tiks glābta no bada.
4 Meklējiet nu un pārliecinieties, vai var atrast tādu kā tādu, kura sirdī ir gudrība un atziņa, un Es iecelšu viņu pār zemi.
5 Jo jūs esat dzirdējuši, ko ebreju vīrs ir devis par šo, lai glābtu zemi no bada, un es zinu, ka zeme netiks glābta no bada citādi kā vien ar ebreju vīra padomu, kas mani padomoja.
6 Un tie visi atbildēja ķēniņam un sacīja: “Padoms, ko ebrejs ir devis šajā jautājumā, ir labs; tāpēc tagad, mūsu kungs un ķēniņ, redzi, visa zeme ir tavā rokā, dari to, kas tavās acīs ir labs.”
7 To, kuru tu izraudzīsies un par kuru tu savā gudrībā zināsi, ka viņš ir gudrs un spējīgs ar savu gudrību pārvaldīt zemi, to ķēniņš iecels par savu padoto pār zemi.

8 Un ķēniņš sacīja visiem ierēdņiem: “Es domāju, ka, tā kā Dievs ebreju vīram ir darījis zināmu visu, ko Viņš ir runājis, visā zemē nav neviena tik gudra un gudra kā viņš; ja tas jūsu acīs būs labi, es viņu iecelšu pār zemi, jo viņš ar savu gudrību izglābs zemi.”
9 Un visi ierēdņi atbildēja ķēniņam un sacīja: "Bet Ēģiptes likumos tiešām ir rakstīts, un to nedrīkst pārkāpt, ka neviens vīrs nedrīkst valdīt pār Ēģipti un būt otrais aiz ķēniņa, kā vien tas, kas zina visas cilvēku dēlu valodas."
10 Tāpēc, mūsu kungs un ķēniņ, lūk, šis ebreju vīrs prot runāt tikai ebreju valodā, un kā tad viņš var būt otrais pār mums zem valdības, vīrs, kurš pat nezina mūsu valodu?
11 Tagad mēs lūdzam tevi, sūti viņu pēc, lai viņš nāk tavā priekšā un pārbauda viņu visās lietās, un dari, kā tev šķiet pareizi.
12 Un ķēniņš sacīja: "Tas notiks rīt, un tas, ko tu esi runājis, ir labi." Un visi ierēdņi tanī dienā ieradās ķēniņa priekšā.
13 Un tanī naktī Tas Kungs sūtīja vienu no Saviem kalpojošajiem eņģeļiem, un tas nonāca Ēģiptes zemē pie Jāzepa, un Tā Kunga eņģelis nostājās pār Jāzepu, un lūk, Jāzeps naktī gulēja gultā sava kunga mājā, cietumā, jo viņa kungs viņu bija ielicis atpakaļ cietumā viņa sievas dēļ.
14 Un eņģelis viņu pamodināja no miega, un Jāzeps piecēlās un nostājās kājās, un redzi, Tā Kunga eņģelis stāvēja viņam pretī; un Tā Kunga eņģelis runāja ar Jāzepu, un viņš mācīja viņam visas cilvēku valodas tanī naktī, un viņš nosauca viņu par Jozefu.
15 Un Tā Kunga eņģelis atstājās no viņa, un Jāzeps atgriezās un apgūlās savā gultā, un Jāzeps bija pārsteigts par redzēto vīziju.
16 Un no rīta ķēniņš sūtīja visus savus ierēdņus un kalpus, un tie visi ieradās un apsēdās ķēniņa priekšā, un ķēniņš pavēlēja atvest Jāzepu, un ķēniņa kalpi devās un atveda Jāzepu pie faraona.
17 Un ķēniņš iznāca un uzkāpa troņa pakāpienos, un Jāzeps runāja ar ķēniņu visās valodās, un Jāzeps devās pie viņa augšup un runāja ar ķēniņu, līdz viņš nonāca ķēniņa priekšā uz septiņdesmitā pakāpiena un apsēdās ķēniņa priekšā.
18 Un ķēniņš ļoti priecājās par Jāzepu, un visi ķēniņa ierēdņi ļoti priecājās kopā ar ķēniņu, kad tie dzirdēja visus Jāzepa vārdus.
19 Un ķēniņam un ierēdņiem šī lieta patika iecelt Jāzepu par otro pēc ķēniņa pār visu Ēģiptes zemi, un ķēniņš runāja ar Jāzepu, sacīdams:
20 Tu man devi padomu iecelt gudru vīru pār Ēģiptes zemi, lai ar viņa gudrību glābtu zemi no bada; un tagad, tā kā Dievs tev visu šo ir darījis zināmu un visus vārdus, ko tu esi runājis, visā zemē nav neviena tāda gudra un gudra vīra kā tu.
21 Un tavu vārdu vairs nesauks Jāzeps, bet tavs vārds būs Cafnats Paneahs; tu būsi otrais aiz manis, un pēc tava vārda notiks visas manas valdības lietas, un pēc tava vārda mani ļaudis izies un ieies.
22 No tavas rokas mani kalpi un ierēdņi saņems savu algu, kas viņiem tiek dota katru mēnesi, un visa zemes tauta pielūgs tevi; tikai savā tronī es būšu lielāks par tevi.
23 Un ķēniņš noņēma savu gredzenu no rokas un uzlika to Jāzepam uz rokas, un ķēniņš apģērba Jāzepu ķēniņa tērpā, un viņš uzlika viņam zelta kroni uz galvas, un viņš uzlika viņam zelta ķēdīti ap kaklu.
24 Un ķēniņš pavēlēja saviem kalpiem, un tie lika viņam jāt otrajos ķēniņa ratos, kas brauca pretī ķēniņa ratiem, un viņš lika viņam jāt uz liela un spēcīga zirga no ķēniņa zirgiem un pavadīt viņu pa Ēģiptes zemes ielām.
25 Un ķēniņš pavēlēja, lai visi, kas spēlēja bungas, arfas un citus mūzikas instrumentus, ietu kopā ar Jāzepu; tūkstotis bungas, tūkstotis meholotu un tūkstotis nebalu sekoja viņam.
26 Un pieci tūkstoši vīru ar izvilktiem zobeniem, kas mirdzēja viņu rokās, soļoja un spēlējās Jāzepa priekšā, un divdesmit tūkstoši ķēniņa dižciltīgo vīru, apjozušies ar ādas jostām, kas pārklātas ar zeltu, soļoja Jāzepam pa labi, un divdesmit tūkstoši pa kreisi, un visas sievietes un jaunavas kāpa uz jumtiem vai stāvēja ielās, spēlējoties un priecājoties par Jāzepu, un apbrīnoja Jāzepa izskatu un viņa skaistumu.
27 Un ķēniņa ļaudis gāja viņam pa priekšu un aizmugurē, iesmaržinot ceļu ar vīraku, kasiju un visādām smalkām smaržvielām, izkaisot ceļa malā mirres un alvejas, un divdesmit vīri skaļā balsī sludināja šos vārdus viņa priekšā visā zemē:
28 Vai tu redzi šo vīru, kuru ķēniņš ir izraudzījis par savu otro? Visas valdības lietas kārtos viņš, un tas, kas pārkāps viņa pavēles vai nepakļausies viņa priekšā līdz zemei, mirs, jo viņš ir sacēlies pret ķēniņu un viņa otro vīru.
29 Un, kad vēstneši bija beiguši sludināt, visi Ēģiptes iedzīvotāji paklanījās Jāzepa priekšā līdz zemei un sacīja: "Lai dzīvo ķēniņš un lai dzīvo viņa otrais!" Un visi Ēģiptes iedzīvotāji paklanījās ceļa malā, un, kad vēstneši tuvojās, tie paklanījās un priecājās Jāzepa priekšā ar visādiem bungām, meholu un nebalu.
30 Un Jāzeps uz sava zirga pacēla acis pret debesīm un sauca un sacīja: “Viņš pieceļ nabagu no pīšļiem, Viņš paceļ nabagu no mēslu kaudzes! Ak, Kungs Cebaot, svētīgs tas vīrs, kas paļaujas uz Tevi!”
31 Un Jāzeps kopā ar faraona kalpiem un ierēdņiem pārstaigāja visu Ēģiptes zemi, un tie viņam rādīja visu Ēģiptes zemi un visus ķēniņa dārgumus.
32 Un Jāzeps atgriezās un tanī dienā nonāca pie faraona, un ķēniņš deva Jāzepam īpašumu Ēģiptes zemē, laukus un vīna dārzus, un ķēniņš deva Jāzepam trīs tūkstošus talentu sudraba un tūkstoš talentu zelta, un oniksa akmeņus un bdelliju un daudz dāvanu.
33 Un nākamajā dienā ķēniņš pavēlēja visiem Ēģiptes ļaudīm nest Jāzepam upurus un dāvanas, un lai ikviens, kas pārkāpj ķēniņa pavēli, mirst; un viņi uzcēla augstieni pilsētas ielā, un viņi tur izklāja drēbes, un ikviens, kas kaut ko atnesa Jāzepam, to nolika augstienē.
34 Un visa Ēģiptes tauta iemeta kaut ko augstienē: viens zelta auskaru, bet otrs gredzenus un auskarus, dažādus zelta un sudraba traukus, oniksa akmeņus un bdelliju viņš iemeta augstienē; ikviens ziedoja kaut ko no tā, kas viņam bija.
35 Un Jāzeps ņēma visus šos un novietoja tos savās dārgumu krātuvēs, un visi ķēniņa ierēdņi un dižciltīgie paaugstināja Jāzepu un deva viņam daudz dāvanu, redzot, ka ķēniņš viņu bija izraudzījies par savu otro vīru.
36 Un ķēniņš sūtīja pie Potiferas, Onas priestera Ahirama dēla, un tas ņēma viņa jauno meitu Osnatu un deva to Jāzepam par sievu.
37 Un jaunava bija ļoti skaista, jaunava, ko neviens vīrs nebija pazinis, un Jāzeps viņu ņēma par sievu; un ķēniņš

sacīja Jāzepam: "Es esmu faraons, un bez tevis neviens neuzdrošinās pacelt savu roku vai kāju, lai valdītu pār manu tautu visā Ēģiptes zemē."
38 Un Jāzepam bija trīsdesmit gadi, kad viņš stāvēja faraona priekšā, un Jāzeps aizgāja no ķēniņa vaiga, un viņš kļuva par ķēniņa otro vīru Ēģiptē.
39 Un ķēniņš deva Jāzepam simts kalpu, lai tie viņam kalpotu viņa namā, un Jāzeps arī sūtīja un nopirka daudz kalpu, un tie palika Jāzepa namā.
40 Tad Jāzeps sev uzcēla ļoti krāšņu namu, līdzīgu ķēniņu namiem, ķēniņa pils pagalma priekšā, un viņš namā uzcēla lielu templi, ļoti elegantu pēc izskata un ērtu savai dzīvesvietai; trīs gadus Jāzeps uzcēla savu namu.
41 Un Jāzeps sev uztaisīja ļoti greznu troni no pārpilnības zelta un sudraba, un viņš to pārklāja ar oniksa akmeņiem un bdelliju, un viņš uz tā uztaisīja visas Ēģiptes zemes līdzību un Ēģiptes upes līdzību, kas apūdeņo visu Ēģiptes zemi; un Jāzeps droši sēdēja savā tronī savā namā, un Tas Kungs vairoja Jāzepa gudrību.
42 Un visi Ēģiptes iedzīvotāji, faraona kalpi un viņa lielkungi ļoti mīlēja Jāzepu, jo šī lieta bija no Tā Kunga dota Jāzepam.
43 Un Jāzepam bija karaspēks, kas karoja, izgādams karapulkos un karaspēkos, četrdesmit tūkstoši seši simti vīru, spējīgi nest ieročus, lai palīdzētu ķēniņam un Jāzepam pret ienaidnieku, neskaitot ķēniņa ierēdņus un viņa kalpus, un Ēģiptes iedzīvotājus bez skaita.
44 Un Jāzeps deva saviem varonīgajiem vīriem un visam savam karaspēkam vairogus un šķēpus, cepures un bruņu kreklus, un akmeņus lingošanas mešanai.

50. NODAĻA

1 Tanī laikā Taršiša bērni nāca pret Išmaēla dēliem un karoja ar tiem, un Taršiša bērni ilgu laiku aplaupīja ismaēliešus.
2 Un Ismaēla bērnu bija maz tajos laikos, un tie nevarēja uzvarēt Taršišas bērnus, un tie tika smagi apspiesti.
3 Un ismaēliešu vecaji sūtīja Ēģiptes ķēniņam rakstu, sacīdami: “Lūdzu, sūti pie saviem kalpiem virsniekus un karapulkus, lai tie mums palīdzētu cīnīties pret Taršišas bērniem, jo mēs jau ilgu laiku esam tos iznīcinājuši.”
4 Un faraons sūtīja Jāzepu ar varonīgajiem vīriem un karaspēku, kas bija kopā ar viņu, un arī viņa varonīgos vīrus no ķēniņa nama.
5 Un viņi devās uz Havilas zemi pie Išmaēla bērniem, lai palīdzētu tiem pret Taršišas bērniem, un Išmaēla bērni cīnījās ar Taršišas bērniem, un Jāzeps sakāva Taršišas iedzīvotājus un pakļāva visu viņu zemi, un Išmaēla bērni tur dzīvo līdz pat šai dienai.
6 Kad Taršišas zeme bija pakļauta, visi taršišieši aizbēga un nonāca pie savu brāļu, Javana bērnu, robežām, un Jāzeps ar visiem saviem varonīgajiem vīriem un karaspēku atgriezās Ēģiptē, un neviena vīra netrūka.
7 Un gada beigās, Jāzepa otrajā valdīšanas gadā pār Ēģipti, Tas Kungs deva lielu pārpilnību visā zemē septiņus gadus, kā Jāzeps bija apsolījis, jo Tas Kungs svētīja visus zemes ražus tanīs dienās septiņus gadus, un tie ēda un bija ļoti paēduši.
8 Un Jāzepam tanī laikā bija pakļauti ierēdņi, un tie savāca visu labo gadu labību un krāja labību gadu no gada, un viņi to novietoja Jāzepa dārgumu krātuvēs.
9 Un ikreiz, kad viņi vāca labību, Jāzeps pavēlēja, lai viņi atnestu kukurūzas vārpas un arī atnestu līdzi nedaudz no lauka augsnes, lai tā nesabojātos.
10 Un Jāzeps tā rīkojās gadu no gada, un viņš sakrāja labību kā jūras smiltis pārpilnībā, jo viņa krājumi bija milzīgi un tos nevarēja saskaitīt pārpilnības dēļ.
11 Un arī visi Ēģiptes iedzīvotāji septiņos labajos gados savāca savās krātuvēs visādu pārtiku lielā pārpilnībā, bet viņi nedarīja ar to tā, kā Jāzeps.
12 Un visa pārtika, ko Jāzeps un ēģiptieši bija savākuši septiņos pārticības gados, tika nodrošināta zemei krājumos septiņiem bada gadiem, lai uzturētu visu zemi.
13 Un Ēģiptes iedzīvotāji piepildīja ikviens savu krātuvi un slēptuvi ar labību, lai būtu iztikai bada laikā.
14 Un Jāzeps izvietoja visu pārtiku, ko viņš bija savācis, visās Ēģiptes pilsētās, slēdza visus krājumus un iecēla pār tiem sargus.
15 Un Jāzepa sieva Oznata, Potiferas meita, dzemdēja viņam divus dēlus, Manasi un Efraimu, un Jāzepam bija trīsdesmit četri gadi, kad viņš tos dzemdināja.
16 Un zēni izauga un sekoja Viņa ceļiem un Viņa norādījumiem, tie nenovirzījās no ceļa, ko viņu tēvs tiem bija mācījis, ne pa labi, ne pa kreisi.
17 Un Tas Kungs bija ar zēniem, un tie auga un ieguva sapratni un prasmes visā gudrībā un visās valdības lietās, un visi ķēniņa ierēdņi un viņa dižciltīgie vīri no Ēģiptes iedzīvotājiem paaugstināja zēnus, un tie tika audzināti starp ķēniņa bērniem.
18 Un septiņi pārticības gadi, kas bija visā zemē, bija beigušies, un pēc tiem nāca septiņi bada gadi, kā Jāzeps bija runājis, un bads bija visā zemē.
19 Un visa Ēģiptes tauta redzēja, ka Ēģiptes zemē bija sācies bads, un visa Ēģiptes tauta atvēra savas labības krātuves, jo bads bija pārņēmis viņus.
20 Un viņi atrada visu pārtiku, kas bija viņu noliktavās, pilnu ar kaitēkļiem un neēdamu, un bads sāka pārņemt visu zemi, un visi Ēģiptes iedzīvotāji nāca un vaimanāja faraona priekšā, jo bads bija viņus smagi pārņēmis.
21 Un viņi sacīja faraonam: "Dod saviem kalpiem barību, un kāpēc mums jāmirst badā tavu acu priekšā, pat mums un mūsu mazajiem?"
22 Un faraons tiem atbildēja, sacīdams: "Kāpēc jūs mani saucat? Vai Jāzeps nepavēlēja, lai septiņos pārpilnības gados labība tiktu uzkrāta bada gadu dēļ? Un kāpēc jūs neklausījāt viņa balsij?"
23 Un Ēģiptes tauta atbildēja ķēniņam, sacīdama: “Tik tiešām, ka tava dvēsele dzīvo, mūsu kungs, tavi kalpi ir darījuši visu, ko Jāzeps ir pavēlējis, jo tavi kalpi ir savākuši visu savu lauku ražu septiņos pārticības gados un nolikuši to krātuvēs līdz pat šai dienai.
24 Un, kad bads piemeklēja tavus kalpus, mēs atvērām savus krājumus, un lūk, visa mūsu raža bija pilna ar kaitēkļiem un nebija derīga pārtikai.
25 Un, kad ķēniņš dzirdēja visu, kas bija noticis ar Ēģiptes iedzīvotājiem, ķēniņš ļoti izbijās bada dēļ un ļoti pārbijās; un ķēniņš atbildēja Ēģiptes tautai, sacīdams: "Tā kā tas viss ir noticis ar jums, ejiet pie Jāzepa, dariet visu, ko viņš jums teiks, nepārkāpiet viņa pavēles.

26 Un visa Ēģiptes tauta izgāja un nāca pie Jāzepa un sacīja viņam: "Dod mums pārtiku, kāpēc lai mēs mirstam tavā priekšā badā? Jo mēs septiņu gadu laikā esam savākuši savu ražu, kā tu pavēlēji, un mēs to esam nolikuši, un tā tas mums ir noticis."
27 Un, kad Jāzeps dzirdēja visus Ēģiptes tautas vārdus un to, kas ar viņiem bija noticis, Jāzeps atvēra visas savas ražas krātuves un pārdeva tās Ēģiptes tautai.
28 Un bads bija pilnīgs visā zemē, un bads bija visās zemēs, bet Ēģiptes zemē bija raža, ko pārdot.
29 Un visi Ēģiptes iedzīvotāji nāca pie Jāzepa, lai pirktu labību, jo bads bija pār viņiem, un visa viņu labība bija sabojāta, un Jāzeps to ik dienas pārdeva visiem Ēģiptes iedzīvotājiem.
30 Un visi Kanaāna zemes iedzīvotāji un filistieši, un tie, kas dzīvo viņpus Jordānas, un austrumu ļaudis, un visas tālo un tuvu zemju pilsētas dzirdēja, ka Ēģiptē ir labība, un visi nāca uz Ēģipti, lai pirktu labību, jo bads bija pār viņiem.
31 Un Jāzeps atvēra labības krātuves un iecēla tām uzraugus, un tie katru dienu stāvēja un pārdeva labību visiem, kas nāca.
32 Un Jāzeps zināja, ka arī viņa brāļi nāks uz Ēģipti, lai pirktu labību, jo bads bija pilnīgs visā zemē. Un Jāzeps pavēlēja visai savai tautai, lai tā pasludinātu to visā Ēģiptes zemē, sacīdams:
33 Ķēniņam, viņa otrajam pavēlniekam un viņu dižciltīgajiem vīriem ir labpaticis, ka ikviens, kas vēlas pirkt labību Ēģiptē, nesūta savus kalpus uz Ēģipti to pirkt, bet gan viņa dēli, kā arī ikviens ēģiptietis vai kanaānietis, kas nāks no jebkuras noliktavas, pērkot labību Ēģiptē, un dosies un pārdos to visā zemē, tam būs jāmirst, jo neviens to nepirks, izņemot savas mājsaimniecības uzturēšanai.
34 Un ikviens vīrs, kas vada divus vai trīs lopus, mirs, jo vīrs vadīs tikai savu lopu.
35 Un Jāzeps novietoja sargus Ēģiptes vārtos un pavēlēja tiem, sacīdams: “Nevienam, kas nāk pirkt labību, neļaujiet ieiet, kamēr netiks pierakstīts viņa vārds un viņa tēva vārds un viņa tēva tēva vārds, un viss, kas tiek rakstīts dienā, lai vakarā atsūtu man viņu vārdus, lai es zinātu viņu vārdus.”
36 Un Jāzeps iecēla uzraugus visā Ēģiptes zemē un pavēlēja tiem darīt visu šo.
37 Un Jāzeps darīja visas šīs lietas un noteica šos likumus, lai viņš zinātu, kad viņa brāļi nāks uz Ēģipti pirkt labību; un Jāzepa ļaudis lika katru dienu sludināt Ēģiptē pēc šiem vārdiem un likumiem, ko Jāzeps bija pavēlējis.
38 Un visi austrumu un rietumu zemes un visas zemes iedzīvotāji dzirdēja par likumiem un noteikumiem, ko Jāzeps bija noteicis Ēģiptē, un zemes galējo nostūru iedzīvotāji nāca un pirka labību Ēģiptē dienu no dienas un tad aizgāja.
39 Un visi Ēģiptes ierēdņi darīja tā, kā Jāzeps bija pavēlējis, un visus, kas nāca uz Ēģipti pirkt labību, vārtu sargi pierakstīja viņu vārdus un viņu tēvu vārdus un katru vakaru atveda tos Jāzepa priekšā.

51. NODAĻA

1 Un Jēkabs pēc tam dzirdēja, ka Ēģiptē ir labība, un viņš aicināja savus dēlus doties uz Ēģipti pirkt labību, jo arī pār viņiem bija bads, un viņš aicināja savus dēlus, sacīdams:
2 Redzi, es dzirdēju, ka Ēģiptē ir labība, un visas zemes tautas dodas turp to pirkt. Kāpēc tad jūs gribat izrādīt savu gandarījumu visas zemes priekšā? Dodieties arī jūs uz Ēģipti un nopērciet mums mazliet labības starp tiem, kas turp nāk, lai mēs nemirtu.
3 Un Jēkaba dēli paklausīja sava tēva balsij un cēlās, lai dotos uz Ēģipti, lai pirktu labību starp pārējiem, kas tur atnāca.
4 Un viņu tēvs Jēkabs tiem pavēlēja, sacīdams: "Kad jūs ienākat pilsētā, neieejiet kopā pa vieniem vārtiem zemes iedzīvotāju dēļ."
5 Un Jēkaba dēli izgāja, un tie devās uz Ēģipti, un Jēkaba dēli darīja visu, kā viņu tēvs bija pavēlējis, un Jēkabs nesūtīja Benjamīnu, jo viņš domāja: lai viņam ceļā nenotiktu kāda nelaime, tāpat kā viņa brālim; un desmit Jēkaba dēli izgāja.
6 Un, kamēr Jēkaba dēli devās ceļā, viņi nožēloja to, ko bija izdarījuši Jāzepam, un viņi runāja savā starpā, sacīdami: “Mēs zinām, ka mūsu brālis Jāzeps devās uz Ēģipti, un tagad mēs viņu meklēsim, lai kur mēs ietu, un, ja mēs viņu atradīsim, mēs viņu paņemsim no viņa kunga par izpirkuma maksu, bet, ja nē, tad ar varu, un mēs par viņu mirsim.”
7 Un Jēkaba dēli piekrita šai lietai un stiprināja sevi Jāzepa dēļ, lai glābtu viņu no viņa kunga rokas, un Jēkaba dēli devās uz Ēģipti; un, kad viņi tuvojās Ēģiptei, viņi šķīrās viens no otra un izgāja cauri desmit Ēģiptes vārtiem, un vārtu sargi tajā dienā pierakstīja viņu vārdus un vakarā atveda tos Jāzepam.
8 Un Jāzeps nolasīja vārdus no pilsētas vārtu sargu rokām un atklāja, ka viņa brāļi bija iegājuši pa desmit pilsētas vārtiem, un tanī laikā Jāzeps pavēlēja, lai tas tiktu pasludināts visā Ēģiptes zemē, sacīdams:
9 Izejiet visi labības glabātuves sargi, aizveriet visas labības glabātuves un atstājiet atvērtu tikai vienu, lai tie, kas nāk, varētu no tās iepirkties.
10 Un tā tanī laikā darīja visi Jāzepa ierēdņi un aizslēdza visas noliktavas, atstājot atvērtu tikai vienu.
11 Un Jāzeps deva savu brāļu vārdus tam, kas bija iecelts pār noliktavu, un sacīja viņam: "Ja kāds nāks pie tevis pirkt labību, pajautā viņa vārdu, un, kad vīri ar šādiem vārdiem nāks tavā priekšā, satver tos un sūti tos, un viņi tā arī izdarīja."
12 Un, kad Jēkaba dēli ienāca pilsētā, viņi sanāca kopā pilsētā, lai uzmeklētu Jāzepu, pirms tie pirka sev labību.
13 Un viņi devās pie netikļu mūriem un meklēja Jāzepu netikļu mūros trīs dienas, jo viņi domāja, ka Jāzeps nāks netikļu mūros, jo Jāzeps bija ļoti skaists un labi izskatīgs, un Jēkaba dēli meklēja Jāzepu trīs dienas, bet viņi viņu nevarēja atrast.
14 Un vīrs, kas bija iecelts noliktavas pārraugā, meklēja tos vārdus, ko Jāzeps viņam bija devis, bet viņš tos neatrada.
15 Un viņš sūtīja Jāzepam ziņu, sacīdams: “Ir pagājušas trīs dienas, un tie vīri, kuru vārdus tu man devi, vēl nav atnākuši; un Jāzeps sūtīja kalpus meklēt šos vīrus visā Ēģiptē un atvest tos Jāzepa priekšā.”
16 Un Jāzepa kalpi devās uz Ēģipti, bet nevarēja tos atrast, un devās uz Gošeni, bet tur to vairs nebija, un tad devās uz Ramzesas pilsētu, bet nevarēja tos atrast.
17 Un Jāzeps turpināja sūtīt sešpadsmit kalpus meklēt savus brāļus, un tie devās un izklīda pa četriem pilsētas

stūriem, un četri kalpi iegāja netikļu namā, un viņi atrada tur desmit vīrus, kas meklēja viņu brāli.
18 Un šie četri vīri tos paņēma un atveda viņa priekšā, un tie paklanījās viņa priekšā līdz zemei, un Jāzeps sēdēja savā tronī savā templī, tērpies ķēnišķīgā tērpā, un viņam galvā bija liels zelta kronis, un visi varenie vīri sēdēja ap viņu.
19 Un Jēkaba dēli ieraudzīja Jāzepu, un viņa stāvs, skaistums un sejas cēlums izskatījās brīnišķīgs viņu acīs, un tie atkal paklanījās viņa priekšā līdz zemei.
20 Un Jāzeps ieraudzīja savus brāļus un pazina tos, bet viņi nepazina viņu, jo Jāzeps bija ļoti ietekmīgs viņu acīs, tāpēc viņi viņu nepazina.
21 Un Jāzeps tiem sacīja: "No kurienes jūs nākat?" Un tie visi atbildēja un sacīja: "Tavi kalpi ir atnākuši no Kānaāna zemes, lai pirktu labību, jo bads ir visā zemē, un tavi kalpi ir dzirdējuši, ka Ēģiptē ir labība, tāpēc tie ir nākuši starp citiem ļaudīm, lai pirktu labību iztikai."
22 Un Jāzeps tiem atbildēja, sacīdams: "Ja jūs esat nākuši pirkt, kā jūs sakāt, kāpēc jūs nākat caur pilsētas desmit vārtiem? Jūs taču esat nākuši izlūkot zemi."
23 Un tie visi kopā atbildēja Jāzepam un sacīja: “Ne tā, mans kungs, mums ir taisnība, tavi kalpi nav spiegi, bet mēs esam nākuši pirkt labību, jo tavi kalpi visi ir brāļi, viena vīra dēli Kānaāna zemē, un mūsu tēvs mums pavēlēja, sacīdams: kad jūs nonākat pilsētā, neieejiet kopā pa vieniem vārtiem zemes iedzīvotāju dēļ.”
24 Un Jāzeps atkal tiem atbildēja un sacīja: “Tieši to es jums teicu: jūs esat nākuši izlūkot zemi, tāpēc jūs visi esat izgājuši cauri desmit pilsētas vārtiem; jūs esat nākuši apskatīt zemes kailo daļu.
25 Patiesi, ikviens, kas nāk pirkt labību, aiziet savu ceļu, un jūs jau trīs dienas esat šajā zemē, un ko jūs darāt netikļu mūros, kuros jūs esat bijušas šīs trīs dienas? Patiesi, spiegi tamlīdzīgi dara.
26 Un viņi sacīja Jāzepam: “Lai mūsu kungs tā nerunā, jo mēs esam divpadsmit brāļi, mūsu tēva Jēkaba dēli Kanaāna zemē, kas ir Īzāka dēls, tas ir Ābrahāma, ebreja, dēls, un redzi, jaunākais šodien ir pie mūsu tēva Kanaāna zemē, bet viena vairs nav, jo viņš mums bija pazudis, un mēs domājām, varbūt viņš varētu būt šajā zemē, tāpēc mēs viņu meklējam visā zemē un esam pat nonākuši netikļu mājās, lai viņu tur meklētu.”
27 Un Jāzeps tiem sacīja: "Un vai jūs viņu esat meklējuši visā pasaulē, ka jums vairs nav citas zemes kā Ēģipte, kur viņu meklēt? Un ko tad jūsu brālis darītu netikļu namos, ja viņš būtu Ēģiptē? Vai jūs neesat teikuši, ka esat no Īzāka, Ābrahāma dēla, dēliem, un ko tad Jēkaba dēli darīs netikļu namos?"
28 Un tie viņam sacīja: “Mēs dzirdējām, ka ismaēlieši viņu mums nozaga, un mums tika stāstīts, ka viņi viņu pārdeva Ēģiptē, un tavs kalps, mūsu brālis, ir ļoti skaists un ar skaistu sejas izteiksmi, tāpēc mēs domājām, ka viņš noteikti būs netikļu namos, tāpēc tavi kalpi devās turp viņu meklēt un dot par viņu izpirkuma maksu.”
29 Un Jāzeps tiem atbildēja un sacīja: “Patiesi, jūs runājat nepatiesību un melojat, apgalvodami, ka esat Ābrahāma dēli. Tik tiešām, cik faraons dzīvo, jūs esat izlūki, tāpēc esat nākuši netikļu namos, lai jūs nepazītu.”
30 Un Jāzeps tiem sacīja: "Un tagad, ja jūs viņu atradīsiet un viņa kungs no jums prasīs lielu atlīdzību, vai jūs to par viņu dosiet?" Un tie atbildēja: "Tā tiks dota."
31 Un viņš tiem sacīja: "Un, ja viņa kungs negribēs no viņa šķirties par lielu samaksu, ko jūs viņam darīsiet viņa dēļ?" Un tie viņam atbildēja, sacīdami: "Ja viņš mums to neatdos, mēs viņu nonāvēsim, paņemsim savu brāli un aiziesim."
32 Un Jāzeps tiem sacīja: "Tieši to es jums esmu teicis; jūs esat izlūki, jo jūs esat nākuši, lai nogalinātu zemes iedzīvotājus, jo mēs dzirdējām, ka divi no jūsu brāļiem ir nogalinājuši visus Sihemas iedzīvotājus Kanaāna zemē savas māsas dēļ, un tagad jūs esat nākuši darīt to pašu Ēģiptē sava brāļa dēļ."
33 Tikai no tā es zināšu, ka jūs esat patiesi vīri; ja jūs sūtīsiet mājās vienu no sava vidus, lai atvestu jūsu jaunāko brāli no jūsu tēva un atvestu viņu šurp pie manis, un, to darot, es zināšu, ka jums ir taisnība.
34 Un Jāzeps sasauca septiņdesmit no saviem varenajiem vīriem un sacīja tiem: “Ņemiet šos vīrus un atvediet tos sardzē.”
35 Un varenie vīri sagrāba tos desmit vīrus, sagūstīja tos un novietoja sardzē, un tie palika sardzē trīs dienas.
36 Un trešajā dienā Jāzeps lika viņus izvest no nocietinājuma, un viņš tiem sacīja: “Dariet tā paši, ja esat godīgi vīri, lai jūs paliktu dzīvi, viens no jūsu brāļiem tiks ieslodzīts nocietinājumā, kamēr jūs dosieties un aizvedīsiet mājās labību savai saimei uz Kanaāna zemi un atvedīsiet savu jaunāko brāli un atvediet viņu šurp pie manis, lai es zinātu, ka jūs esat godīgi vīri, kad jūs to darīsiet.
37 Un Jāzeps izgāja no viņiem un iegāja kambarī un skaļi raudāja, jo viņam bija žēl par viņiem, un viņš nomazgāja savu seju un atgriezās pie viņiem, un viņš paņēma no viņiem Simeonu un pavēlēja viņu sasiet, bet Simeons negribēja to darīt, jo viņš bija ļoti spēcīgs vīrs, un viņi nevarēja viņu sasiet.
38 Un Jāzeps sasauca savus varenos vīrus, un septiņdesmit drosmīgi vīri nāca viņa priekšā ar izvilktiem zobeniem rokās, un Jēkaba dēli bija no viņiem ļoti izbijušies.
39 Un Jāzeps tiem sacīja: "Sagrābiet šo vīru un ieslodziet viņu cietumā, līdz pie viņa atnāks viņa brāļi!" Un Jāzepa drosmīgie vīri steidzās un visi satvēra Simeonu, lai viņu sasietu, un Simeons izdeva skaļu un briesmīgu kliedzienu, un kliedziens bija dzirdams tālumā.
40 Un visi Jāzepa drosmīgie vīri izbijās, dzirdot kliedzienu, tā ka tie krita uz sava vaiga, un viņi ļoti nobijās un bēga.
41 Un visi vīri, kas bija kopā ar Jāzepu, bēga, jo viņi ļoti baidījās par savu dzīvību, un tur palika tikai Jāzeps un viņa dēls Manase, bet Manasa, Jāzepa dēls, redzēja Simeona spēku un ļoti sadusmojās.
42 Un Manasa, Jāzepa dēls, cēlās pret Simeonu, un Manasa smagi iesita Simeonam ar dūri pa kakla aizmuguri, un Simeons norima savās dusmās.
43 Un Manasa sagrāba Simeonu un vardarbīgi sagrāba viņu, sasēja viņu un ieveda ieslodzījuma namā, un visi Jēkaba dēli bija pārsteigti par jaunekļa rīcību.
44 Un Simeons sacīja saviem brāļiem: "Neviens no jums nesaka, ka tā ir ēģiptieša sitšana, bet gan mana tēva nama sitšana."
45 Un pēc tam Jāzeps pavēlēja pasaukt to, kas bija iecelts par klēts pārraugu, lai piepildītu viņu maisus ar labību, cik vien viņi spēja nest, un ieliktu katra naudu atpakaļ viņa

maisā, un dotu viņiem ceļa pārtiku, un tā viņš ar tiem izdarīja.
46 Un Jāzeps tiem pavēlēja, sacīdams: “Uzmanieties, ka jūs nepārkāpjat manus norādījumus atvest savu brāli, kā es jums esmu teicis! Kad jūs atvedīsiet savu brāli šurp pie manis, tad es zināšu, ka jūs esat godīgi vīri, un jūs varēsiet tirgoties pa šo zemi, un es jums atdošu jūsu brāli, un jūs atgriezīsieties mierā pie sava tēva.”
47 Un tie visi atbildēja un sacīja: "Kā mūsu kungs saka, tā mēs darīsim," un tie paklanījās Viņa priekšā līdz zemei.
48 Un ikviens uzcēla savu labību uz sava ēzeļa, un viņi devās ceļā, lai dotos uz Kānaāna zemi pie sava tēva; un viņi nonāca viesnīcā, un Levijs izklāja savu maisu, lai dotu barību savam ēzelim, kad viņš ieraudzīja un redzi, viņa nauda pilnā svarā joprojām bija viņa maisā.
49 Un vīrs ļoti nobijās un sacīja saviem brāļiem: “Mana nauda ir atdota atpakaļ, un, redzi, tā ir manā maisā!” Un vīri ļoti nobijās un sacīja: “Ko Dievs mums ir nodarījis?”
50 Un tie visi sacīja: "Kur tad ir Tā Kunga žēlastība pret mūsu tēviem – pret Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu, ka Tas Kungs mūs šodien ir nodevis Ēģiptes ķēniņa rokās, lai tas pret mums vērstu viltu?"
51 Un Jūda tiem sacīja: "Mēs tiešām esam vainīgi grēcinieki Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, ka esam pārdevuši savu brāli, savu pašu miesu, un kāpēc jūs sakāt: kur ir Tā Kunga žēlastība pret mūsu tēviem?"
52 Un Rūbens tiem sacīja: "Es jums neteicu: negrēkojiet pret zēnu, bet jūs man neklausījāt? Tagad Dievs viņu prasa no mums, un kā jūs uzdrošināties teikt: kur ir Tā Kunga žēlastība pret mūsu tēviem, bet jūs esat grēkojuši pret To Kungu?"
53 Un viņi palika pa nakti tanī vietā, un viņi piecēlās agri no rīta un apkrāva savus ēzeļus ar savu labību, un viņi tos veda un devās tālāk un nonāca sava tēva namā Kānaāna zemē.
54 Un Jēkabs ar savu namu izgāja pretī saviem dēliem, un Jēkabs ieraudzīja un redzi, viņu brālis Simeons nebija pie viņiem, un Jēkabs sacīja saviem dēliem: "Kur ir jūsu brālis Simeons, kuru es neredzu?" Un viņa dēli viņam pastāstīja visu, kas ar viņiem bija noticis Ēģiptē.

52. NODAĻA

1 Un viņi iegāja savā namā, un ikviens atvēra savu maisu, un tie ieraudzīja, un lūk, ikviena naudas saišķis tur bija, no kā viņi un viņu tēvs ļoti izbijās.
2 Un Jēkabs tiem sacīja: "Ko jūs man esat nodarījuši? Es sūtīju jūsu brāli Jāzepu izvaicāt, kā jums klājas, un jūs man teicāt: meža zvērs viņu ir aprija.
3 Un Simeons devās kopā ar jums pirkt pārtiku, un jūs sakāt, ka Ēģiptes ķēniņš viņu ir ieslodzījis cietumā, un jūs vēlaties ņemt līdzi Benjamīnu, lai izraisītu arī viņa nāvi un novestu manus sirmos matus ar bēdām kapā Benjamīna un viņa brāļa Jāzepa dēļ.
4 Tāpēc mans dēls tagad neies jums līdzi, jo viņa brālis ir miris, un viņš ir palicis viens, un viņam var notikt nelaime ceļā, pa kuru jūs iesiet, tāpat kā tas notika ar viņa brāli.
5 Un Rūbens sacīja savam tēvam: “Tu nonāvēsi manus divus dēlus, ja es neatvedīšu tavu dēlu un nenolikšu viņu tavā priekšā.” Un Jēkabs sacīja saviem dēliem: “Palieciet šeit un neejiet uz Ēģipti, jo mans dēls neies kopā ar jums uz Ēģipti un nemirs kā viņa brālis.”
6 Un Jūda tiem sacīja: “Atturieties no viņa, kamēr labība būs beigusies, un tad viņš teiks: “Noņemiet savu brāli!”, kad viņš atradīs, ka viņa paša dzīvība un viņa saimes dzīvība ir apdraudēta bada dēļ.
7 Un tanīs dienās bads bija liels visā zemē, un visi zemes ļaudis devās uz Ēģipti, lai pirktu pārtiku, jo bads bija ļoti spēcīgs viņu vidū, un Jēkaba dēli palika Kanaānā gadu un divus mēnešus, līdz viņu labība bija beigusies.
8 Un notika, kad viņu labība bija pabeigta, visa Jēkaba saime cieta badu, un visi Jēkaba dēlu zīdaiņi sanāca kopā un tuvojās Jēkabam, un viņi visi ielenca viņu, un viņi sacīja viņam: Dod mums maizi, un kāpēc mēs visi mirsim badā tavā klātbūtnē?
9 Jēkabs dzirdēja sava dēla bērnu vārdus un skaļi raudāja, un viņa žēlums par viņiem pamodās, un Jēkabs sauca savus dēlus, un tie visi nāca un apsēdās viņa priekšā.
10 Un Jēkabs tiem sacīja: "Vai jūs neesat redzējuši, ka jūsu bērni šodien raud par mani, sacīdami: Dodiet mums maizi, bet tās nav? Tāpēc tagad atgriezieties un nopērciet mums mazliet pārtikas."
11 Un Jūda atbildēja un sacīja savam tēvam: "Ja tu sūtīsi mūsu brāli mums līdzi, mēs iesim un nopirksim tev labību, bet, ja tu viņu nesūtīsi, tad mēs neiesim, jo Ēģiptes ķēniņš mums īpaši pavēlēja, sacīdams: jūs neredzēsiet manu vaigu, ja jūsu brālis nebūs ar jums, jo Ēģiptes ķēniņš ir spēcīgs un varens ķēniņš, un redzi, ja mēs iesim pie viņa bez sava brāļa, mēs visi tiksim nogalināti."
12 Vai tu nezini un vai tu neesi dzirdējis, ka šis ķēniņš ir ļoti varens un gudrs, un nav neviena tāda kā viņš visā zemē? Redzi, mēs esam redzējuši visus zemes ķēniņus, un mēs neesam redzējuši nevienu tādu kā šis ķēniņš, Ēģiptes ķēniņš; tiešām, starp visiem zemes ķēniņiem nav neviena lielāka par filistiešu ķēniņu Abimelehu, tomēr Ēģiptes ķēniņš ir lielāks un varenāks par viņu, un Abimelehu var salīdzināt tikai ar vienu no viņa ierēdņiem.
13 Tēvs, tu neesi redzējis viņa pili un viņa troni un visus viņa kalpus stāvam viņa priekšā; tu neesi redzējis to ķēniņu tronī viņa pompē un karaliskā izskatā, tērptu savās karaliskajās drānās ar lielu zelta kroni uz galvas; tu neesi redzējis godu un slavu, ko Dievs viņam ir devis, jo nav neviena tāda kā viņš visā zemē.
14 Tēvs, tu neesi redzējis gudrību, sapratni un zināšanas, ko Dievs ir devis viņa sirdī, nedz dzirdējis viņa saldo balsi, kad viņš runāja ar mums.
15 Mēs nezinām, tēvs, kas viņam darīja zināmu mūsu vārdus un visu, kas ar mums noticis, tomēr viņš jautāja arī par tevi, sacīdams: vai tavs tēvs vēl ir dzīvs un vai viņam klājas labi?
16 Tu neesi redzējis, kā viņš regulē Ēģiptes valdības lietas, nejautājot faraonam, viņa kungam; tu neesi redzējis bijību un bailes, ko viņš iedvesa visos ēģiptiešus.
17 Un arī tad, kad mēs aizgājām no viņa, mēs piedraudējām rīkoties ar Ēģipti tāpat kā ar pārējām amoriešu pilsētām, un mēs bijām ārkārtīgi dusmīgi pret visiem viņa vārdiem, ko viņš runāja par mums kā par izlūkiem, un tagad, kad mēs atkal nonāksim viņa priekšā, viņa bailes pārņems mūs visus, un neviens no mums nevarēs ar viņu pateikt ne mazu, ne lielu lietu.

18 Tāpēc tagad, tēvs, sūti, lūdzu, puisi mums līdzi, un mēs iesim lejā un nopirksim tev pārtiku mūsu iztikai un nemirsim badā. Un Jēkabs sacīja: "Kādēļ tu esi tik slikti pret mani izturējies, ka esi pateicis ķēniņam, ka tev ir brālis? Ko tu esi man nodarījis?"
19 Un Jūda sacīja savam tēvam Jēkabam: “Nodod zēnu manā aprūpē, un mēs celsimies un dosimies uz Ēģipti un pirksim labību, un tad atgriezīsimies, un, kad mēs atgriezīsimies, ja zēns nebūs ar mums, tad lai es nestu tavu vainu mūžīgi.”
20 Vai Tu esi redzējis visus mūsu zīdaiņus raudam par Tevi badā, un Tavā rokā nav spēka viņus remdēt? Lai tagad rodas Tava žēlsirdība par viņiem un sūti mūsu brāli mums līdzi, un mēs iesim.
21 Jo kā gan Tā Kunga žēlastība pret mūsu senčiem parādīsies tev, kad tu saki, ka Ēģiptes ķēniņš aizvedīs tavu dēlu? Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, es viņu neatstāšu, kamēr nebūšu viņu atvedis un nolicis tavā priekšā; bet lūdz par mums To Kungu, lai Viņš mums rāda laipnību, lai Ēģiptes ķēniņš un viņa vīri mūs uzņem labvēlīgi un laipni, jo, ja mēs nebūtu kavējušies, mēs noteikti tagad būtu atgriezušies otro reizi ar tavu dēlu.
22 Un Jēkabs sacīja saviem dēliem: "Es paļaujos uz Dievu To Kungu, ka Viņš jūs izglābs un dos jums labvēlību Ēģiptes ķēniņa un visu viņa vīru acīs."
23 Tāpēc tagad celieties un ejiet pie tā vīra un paņemiet viņam savās rokās dāvanu no tā, ko var iegūt šajā zemē, un atnesiet to viņa priekšā, un lai Visvarenais Dievs dod jums žēlastību Viņa priekšā, ka viņš sūta jūsu brāļus Benjamīnu un Simeonu kopā ar jums.
24 Un visi vīri cēlās un ņēma savu brāli Benjamīnu un paņēma savās rokās lielu dāvanu no zemes labākajiem produktiem, un viņi paņēma arī dubultu sudraba daļu.
25 Un Jēkabs stingri pavēlēja saviem dēliem par Benjamīnu, sacīdams: "Sargieties no viņa ceļā, pa kuru jūs ejat, un nešķirieties no viņa uz ceļa, ne arī Ēģiptē."
26 Un Jēkabs piecēlās no saviem dēliem, izpleta rokas un lūdza To Kungu savu dēlu dēļ, sacīdams: “Ak, Kungs, debesu un zemes Dievs, atceries Savu derību ar mūsu tēvu Ābrahāmu, atceries to ar manu tēvu Īzāku un esi laipns pret maniem dēliem un nenodod tos Ēģiptes ķēniņa rokās; dari to, es lūdzu Tevi, ak Dievs, Savas žēlastības dēļ un atpestī visus manus bērnus un izglāb viņus no ēģiptiešu varas un sūti viņiem viņu divus brāļus.”
27 Un visas Jēkaba dēlu sievas un viņu bērni pacēla savas acis uz debesīm un visi raudāja Tā Kunga priekšā un sauca Viņu, lai Viņš atbrīvotu viņu tēvus no Ēģiptes ķēniņa rokas.
28 Un Jēkabs uzrakstīja Ēģiptes ķēniņam rakstu un nodeva to Jūdas rokās un viņa dēlu rokās Ēģiptes ķēniņam, sacīdams:
29 No tava kalpa Jēkaba, Īzāka dēla, ebreju Ābrahāma dēla, Dieva valdnieka, sveiciens varenajam un gudrajam ķēniņam, noslēpumu atklājējam, Ēģiptes ķēniņam.
30 Lai mans kungs, Ēģiptes ķēniņš, zina, ka bads Kānaāna zemē bija ļoti smags, un es sūtīju savus dēlus pie tevis, lai tie mums no tevis nopirktu nedaudz pārtikas iztikai.
31 Jo mani dēli mani ielenca, un es, būdams ļoti vecs, vairs nevaru redzēt ar savām acīm, jo manas acis ir kļuvušas ļoti smagas vecuma dēļ, kā arī ikdienas raudāšanas par savu dēlu, par Jāzepu, kurš bija pazudis manā priekšā, un es pavēlēju saviem dēliem, lai viņi neieietu pilsētas vārtos, kad viņi nonāks Ēģiptē, zemes iedzīvotāju dēļ.
32 Un es arī pavēlēju viņiem doties apkārt Ēģiptei un meklēt manu dēlu Jāzepu, varbūt viņi viņu tur varētu atrast, un viņi tā arī izdarīja, un tu viņus uzskatīji par zemes izlūkiem.
33 Vai mēs neesam dzirdējuši par tevi, ka tu iztulkoji faraona sapni un runāji ar viņu patiesību? Kā tad tu savā gudrībā nezini, vai mani dēli ir spiegi vai nē?
34 Un nu, mans kungs un ķēniņ, redzi, es esmu sūtījis savu dēlu tavā priekšā, kā tu esi solījis maniem dēliem; es tevi lūdzu, liec viņam savu skatienu, līdz viņš atgriezīsies pie manis mierā kopā ar saviem brāļiem.
35 Jo vai tu nezini, vai neesi dzirdējis, ko mūsu Dievs darīja faraonam, kad Viņš paņēma manu māti Sāru, un ko Viņš darīja filistiešu ķēniņam Abimeleham viņas dēļ, un arī ko mūsu tēvs Ābrahāms darīja deviņiem Elama ķēniņiem, kā Viņš tos visus nogalināja ar dažiem vīriem, kas bija kopā ar viņu?
36 Un ko mani divi dēli Simeons un Levijs izdarīja ar astoņām amoriešu pilsētām, kā viņi tās iznīcināja viņu māsas Dīnas dēļ?
37 Un arī sava brāļa Benjamīna dēļ viņi mierināja sevi par viņa brāļa Jāzepa zaudējumu; ko tad viņi darīs viņa labā, kad redzēs, ka kāda tauta viņa dēļ gūst virsroku pār viņiem?
38 Vai tu nezini, Ēģiptes ķēniņ, ka Dieva spēks ir ar mums un ka Dievs vienmēr uzklausa mūsu lūgšanas un neatstāj mūs ik dienas?
39 Un, kad mani dēli man stāstīja par tavu rīcību ar viņiem, es nepiesaucu To Kungu tevis dēļ, jo tad tu būtu gājis bojā kopā ar saviem vīriem, pirms mans dēls Benjamīns nāca tavā priekšā, bet es domāju, ka, tā kā mans dēls Simeons bija tavā namā, varbūt tu varētu pret viņu izturēties laipni, tāpēc es tev to nedarīju.
40 Un nu redzi, mans dēls Benjamīns nāk pie tevis kopā ar maniem dēliem, uzmanies no viņa un griez savu skatienu uz viņu, un tad Dievs raudzīs pār tevi un visu tavu valstību.
41 Tagad es tev esmu visu izstāstījis, kas ir manā sirdī, un redzi, mani dēli nāk pie tevis kopā ar savu brāli, apskati visu zemes virsu viņu dēļ un sūti viņus atpakaļ mierā pie viņu brāļiem.
42 Un Jēkabs nodeva pierakstu saviem dēliem Jūdas aprūpē, lai tie to nodotu Ēģiptes ķēniņam.

53. NODAĻA

1 Un Jēkaba dēli cēlās un ņēma Benjamīnu un visas dāvanas, un viņi devās uz Ēģipti un nostājās Jāzepa priekšā.
2 Un Jāzeps ieraudzīja savu brāli Benjamīnu kopā ar viņiem un sveicināja viņus, un šie vīri ieradās Jāzepa namā.
3 Un Jāzeps pavēlēja sava nama pārraugam dot ēst viņa brāļiem, un viņš tā ar tiem arī izdarīja.
4 Un pusdienas laikā Jāzeps sūtīja vīrus, lai tie nāktu pie viņa kopā ar Benjamīnu, un vīri pastāstīja Jāzepa nama pārraugam par sudrabu, kas bija atgriezts viņu maisos, un viņš tiem sacīja: "Jums viss labi klāsies, nebīstieties!" Un viņš atveda pie tiem viņu brāli Simeonu.
5 Un Simeons sacīja saviem brāļiem: "Ēģiptiešu valdnieks ir izturējies pret mani ļoti laipni, viņš mani nav turējis saistītu, kā jūs savām acīm redzējāt, jo, kad jūs izgājāt no

pilsētas, viņš mani atlaida un savā namā izturējās pret mani laipni.
6 Un Jūda satvēra Benjamīnu aiz rokas, un tie nonāca Jāzepa priekšā un paklanījās viņa priekšā līdz zemei.
7 Un vīri pasniedza Jāzepam dāvanu, un visi apsēdās viņa priekšā, un Jāzeps tiem jautāja: "Vai jums klājas labi, vai jūsu bērniem klājas labi, vai jūsu vecajam tēvam klājas labi?" Un tie atbildēja: "Viss ir labi," un Jūda paņēma Jēkaba sūtīto liecību un nodeva to Jāzepa rokās.
8 Un Jāzeps izlasīja vēstuli un pazina sava tēva rakstu, un viņš gribēja raudāt, un viņš iegāja iekšējā istabā un raudāja skaļi; un viņš izgāja ārā.
9 Un viņš pacēla savas acis un ieraudzīja savu brāli Benjamīnu un sacīja: “Vai šis ir jūsu brālis, par kuru jūs man stāstījāt?” Un Benjamīns piegāja pie Jāzepa, un Jāzeps uzlika savu roku uz viņa galvas un sacīja viņam: “Lai Dievs ir tev žēlīgs, mans dēls!”
10 Un, kad Jāzeps ieraudzīja savu brāli, savas mātes dēlu, viņš atkal gribēja raudāt, un viņš iegāja kambarī un tur raudāja, un nomazgāja savu seju, un izgāja ārā un atturējās no raudāšanas, un sacīja: Gatavojiet ēdienu.
11 Un Jāzepam bija kauss, no kura viņš dzēra, un tas bija no sudraba, skaisti inkrustēts ar oniksa akmeņiem un bdelliju, un Jāzeps sita kausu savu brāļu acu priekšā, kamēr tie sēdēja, lai ēstu kopā ar viņu.
12 Un Jāzeps sacīja vīriem: "No šī kausa es zinu, ka Rūbens, pirmdzimtais, Simeons, Levijs, Jūda, Isašars un Zebulons, ir vienas mātes bērni; apsēdieties un ēdiet pēc savas dzimtas."
13 Un viņš arī pārējos sakārtoja pēc viņu dzimšanas un sacīja: "Es zinu, ka šim jūsu jaunākajam brālim nav brāļa, un man, tāpat kā viņam, nav brāļa, tāpēc viņš lai apsēžas pie galda, lai ēstu ar mani."
14 Un Benjamīns devās Jāzepa priekšā un apsēdās tronī, un vīri redzēja Jāzepa darbus un bija pārsteigti par tiem; un vīri tanī laikā ēda un dzēra kopā ar Jāzepu, un viņš tad deva viņiem dāvanas, un Jāzeps deva vienu dāvanu Benjamīnam, un Manase un Efraims redzēja sava tēva darbus, un arī viņi deva viņam dāvanas, un Osnats deva viņam vienu dāvanu, un tās bija piecas dāvanas Benjamīna rokās.
15 Un Jāzeps atnesa viņiem vīnu dzert, bet viņi negribēja dzert, un tie sacīja: "Kopš tās dienas, kad Jāzeps pazuda, mēs neesam dzēruši vīnu un ēduši nekādus gardumus."
16 Un Jāzeps tiem zvērēja un ļoti lūdza, un tie tanī dienā kopā ar viņu dzēra bagātīgi, un pēc tam Jāzeps vērsās pie sava brāļa Benjamīna, lai ar viņu runātu, un Benjamīns joprojām sēdēja tronī Jāzepa priekšā.
17 Un Jāzeps viņam sacīja: "Vai tev ir bērni?" Un viņš sacīja: "Tavam kalpam ir desmit dēlu, un šie ir viņu vārdi: Bela, Behers, Ašbals, Gera, Naamans, Ahi, Rošs, Mupims, Hupims un Ords, un es viņus nosaucu sava brāļa vārdā, kuru es neesmu redzējis."
18 Un viņš pavēlēja tiem atnest viņa priekšā viņa zvaigžņu karti, pēc kuras Jāzeps zināja visus laikus, un Jāzeps sacīja Benjamīnam: “Esmu dzirdējis, ka ebreji ir pazīstami ar visu gudrību, vai tu kaut ko par to zini?”
19 Un Benjamīns sacīja: “Tavs kalps zina visu to gudrību, ko mans tēvs man iemācīja.” Tad Jāzeps sacīja Benjamīnam: “Apskaties uz šo instrumentu un saproti, kur Ēģiptē ir tavs brālis Jāzeps, par kuru tu teici, ka viņš nogāja uz Ēģipti.”
20 Un Benjamīns ieraudzīja to instrumentu ar debesu zvaigžņu karti, un viņš kļuva gudrs un ieskatījās tajā, lai zinātu, kur ir viņa brālis, un Benjamīns sadalīja visu Ēģiptes zemi četrās daļās, un viņš atklāja, ka tas, kas sēdēja tronī viņa priekšā, bija viņa brālis Jāzeps, un Benjamīns ļoti brīnījās, un, kad Jāzeps redzēja, ka viņa brālis Benjamīns ir tik ļoti pārsteigts, viņš sacīja Benjamīnam: Ko tu esi redzējis un kāpēc tu esi pārsteigts?
21 Un Benjamīns sacīja Jāzepam: “No tā es redzu, ka Jāzeps, mans brālis, sēž šeit kopā ar mani tronī, un Jāzeps viņam sacīja: “Es esmu Jāzeps, tavs brālis, neatklāj šo lietu saviem brāļiem; lūk, es tevi sūtīšu viņiem līdzi, kad viņi aizies, un es pavēlēšu viņiem atvest atpakaļ pilsētā, un es tevi paņemšu prom no viņiem.”
22 Un, ja viņi riskēs ar savu dzīvību un cīnīsies par tevi, tad es zināšu, ka viņi ir nožēlojuši to, ko viņi man nodarīja, un es viņiem darīšu sevi zināmu, un, ja viņi tevi pametīs, kad es tevi paņemšu, tad tu paliksi pie manis, un es ar viņiem strīdēšos, un viņi aizies, un es viņiem nekļūšu zināms.
23 Tanī laikā Jāzeps pavēlēja savam galma ierēdnim piepildīt viņu maisus ar pārtiku un ielikt katra vīra naudu viņa maisā, bet kausu ielikt Benjamīna maisā un iedot tiem ceļamaizi, un tā tie arī izdarīja.
24 Un nākamajā dienā vīri agri no rīta piecēlās un apkrāva savus ēzeļus ar savu labību, un viņi devās ceļā kopā ar Benjamīnu, un viņi devās uz Kānaāna zemi kopā ar savu brāli Benjamīnu.
25 Viņi vēl nebija tālu aizgājuši no Ēģiptes, kad Jāzeps pavēlēja savam nama pārraugam, sacīdams: “Celies, dzenies pakaļ šiem vīriem, pirms tie aiziet pārāk tālu no Ēģiptes, un saki tiem: kāpēc jūs esat nozaguši mana kunga kausu?”
26 Un Jāzepa kalps piecēlās un nonāca pie viņiem un atstāstīja tiem visus Jāzepa vārdus; un, kad tie to dzirdēja, tie ļoti sadusmojās un sacīja: "Tam, pie kura atradīs tava kunga kausu, tas mirs, un arī mēs kļūsim par vergiem."
27 Un viņi steidzās, un katrs vīrs noņēma savu maisu no ēzeļa, un viņi meklēja savos maisos, un kauss tika atrasts Benjamīna maisā, un viņi visi saplēsa savas drēbes un atgriezās pilsētā, un viņi sita Benjamīnu uz ceļa, nepārtraukti viņu sita, līdz viņš nonāca pilsētā, un viņi nostājās Jāzepa priekšā.
28 Tad Jūdas dusmas iedegās, un viņš sacīja: "Šis vīrs mani šodien ir atvedis atpakaļ tikai tāpēc, lai iznīcinātu Ēģipti."
29 Un vīri nonāca Jāzepa namā un atrada Jāzepu sēžam savā tronī un visus varenos vīrus stāvam viņam pa labi un pa kreisi.
30 Un Jāzeps tiem sacīja: "Ko jūs esat darījuši, ka paņēmāt manu sudraba kausu un aizgājāt? Bet es zinu, ka jūs paņēmāt manu kausu, lai ar to zinātu, kurā zemes daļā jūsu brālis atrodas."
31 Un Jūda sacīja: "Ko lai mēs sakām savam kungam, ko lai mēs runājam un kā lai mēs sevi attaisnojam? Dievs šodien ir atradis visu tavu kalpu vainu, tāpēc Viņš šodien mums to ir darījis."
32 Un Jāzeps piecēlās un satvēra Benjamīnu un ar varu atņēma to no viņa brāļiem, un viņš iegāja namā un aizslēdza durvis pie viņiem, un Jāzeps pavēlēja savam nama pārraugam, lai tas tiem saka: “Tā saka ķēniņš: ejiet ar

mieru pie sava tēva! Redzi, es esmu paņēmis to vīru, kura rokā mans kauss tika atrasts."

54. NODAĻA

1 Kad Jūda redzēja Jāzepa rīcību ar tiem, tad Jūda tuvojās viņam, uzlauza durvis un kopā ar saviem brāļiem nāca Jāzepa priekšā.
2 Un Jūda sacīja Jāzepam: "Lai tas nešķiet pārāk grūti mana kunga acīs, vai tavs kalps, lūdzu, drīkst runāt kādu vārdu tavā priekšā?" Un Jāzeps viņam atbildēja: "Runā."
3 Un Jūda runāja Jāzepa priekšā, un viņa brāļi stāvēja tur viņu priekšā; un Jūda sacīja Jāzepam: "Patiesi, kad mēs pirmo reizi nācām pie sava kunga, lai pirktu pārtiku, tu mūs uzskatīji par zemes izlūkiem, un mēs atvedām Benjamīnu tavā priekšā, un tu vēl šodien mūs apsmej."
4 Tāpēc lai ķēniņš tagad uzklausa manus vārdus un, lūdzu, sūti mūsu brāli, lai viņš dodas mums līdzi pie mūsu tēva, lai tava dvēsele šodien neaizietu bojā kopā ar visām Ēģiptes iedzīvotāju dvēselēm.
5 Vai tu nezini, ko divi mani brāļi, Simeons un Levijs, izdarīja Sihemas pilsētā un septiņās amoriešu pilsētās mūsu māsas Dīnas dēļ, un arī ko viņi darīja sava brāļa Benjamīna dēļ?
6 Un es ar savu spēku, kas esmu lielāks un varenāks par viņiem abiem, šodien nāku pret tevi un tavu zemi, ja tu nevēlies sūtīt mūsu brāli.
7 Vai tu neesi dzirdējis, ko mūsu Dievs, kas mūs izredzēja, darīja faraonam Sāras, mūsu mātes, dēļ, kuru Viņš atņēma mūsu tēvam, ka Viņš viņu un viņa namu sodīja ar smagām mocībām, ka līdz pat šai dienai ēģiptieši stāsta cits citam par šo brīnumu? Tāpat mūsu Dievs tev darīs Benjamīna dēļ, kuru tu šodien esi atņēmis viņa tēvam, un to nelaimju dēļ, ko tu šodien mums sakrāj savā zemē? Jo mūsu Dievs atcerēsies savu derību ar mūsu tēvu Ābrahāmu un sūtīs pār tevi nelaimi, tāpēc ka tu šodien esi apbēdinājis mūsu tēva dvēseli.
8 Tāpēc tagad uzklausi manus vārdus, ko es šodien tev esmu teicis, un sūti mūsu brāli, lai viņš aizietu, lai tu un tavas zemes ļaudis nenomirtu no zobena, jo jūs visi nevarat mani uzvarēt.
9 Un Jāzeps atbildēja Jūdam, sacīdams: "Kādēļ tu esi plaši atvēris savu muti un kāpēc tu lielies mūsu priekšā, sacīdams: spēks ir ar tevi? Tik tiešām, ka faraons ir dzīvs, ja es pavēlētu visiem saviem varonīgajiem vīriem cīnīties ar jums, tad tu un šie tavi brāļi noteikti nogrimsiet dubļos."
10 Un Jūda sacīja Jāzepam: "Patiesi, tev un taviem ļaudīm pienākas mani bīties; tiešām, tik tiešām, kā Tas Kungs dzīvo, ja es reiz izvilkšu savu zobenu, es to vairs neielikšu makstī, kamēr šodien nebūšu nogalinājis visu Ēģipti, un es sākšu ar tevi un pabeigšu ar faraonu, tavu kungu.
11 Un Jāzeps atbildēja un sacīja viņam: "Patiesi, spēks nepieder tikai tev; es esmu stiprāks un varenāks par tevi, tiešām, ja tu izvilksi savu zobenu, es to pielikšu tev pie kakla un visu tavu brāļu kakliem."
12 Un Jūda viņam sacīja: "Patiesi, ja es šodien atvērtu savu muti pret tevi, es tevi aprītu, ka tu tiktu iznīcināts no zemes virsas un šodien ietu bojā no savas valstības." Un Jāzeps sacīja: "Patiesi, ja tu atvērtu savu muti, man ir spēks un vara aizvērt tavu muti ar akmeni, līdz tu vairs nevarēsi pateikt ne vārda; redzi, cik akmeņu ir mūsu priekšā! Patiesi, es varu paņemt akmeni un iespiest to tavā mutē un salauzt tavus žokļus."
13 Un Jūda sacīja: "Dievs ir liecinieks starp mums, ka mēs līdz šim neesam gribējuši cīnīties ar tevi, tikai dod mums mūsu brāli, un mēs aiziesim no tevis." Un Jāzeps atbildēja un sacīja: "Tik tiešām, cik faraons ir dzīvs, ja visi Kānaāna ķēniņi sanāktu kopā ar jums, jūs viņu neatņemtu no manas rokas."
14 Tāpēc tagad ej pie sava tēva, un tavs brālis lai man kļūst par vergu, jo viņš ir aplaupījis ķēniņa namu. Un Jūda sacīja: "Kas tev daļa vai ķēniņa reputācija? Ķēniņš taču no sava nama pa visu zemi sūta sudrabu un zeltu vai nu dāvanās, vai izdevumos, un tu vēl runā par savu kausu, ko tu ieliki mūsu brāļa somā, un saki, ka viņš to tev ir nozadzis?"
15 Lai Dievs pasargā, ka mūsu brālis Benjamīns vai kāds no Ābrahāma pēcnācējiem darītu to, lai zagtu no tevis vai no kāda cita, vai tas būtu ķēniņš, princis vai kāds cits vīrs.
16 Tāpēc nu beidz šo apsūdzību, lai visa pasaule nedzird tavus vārdus, kas sakām: par mazu naudas summu Ēģiptes ķēniņš strīdējās ar šiem vīriem, apsūdzēja tos un ņēma viņu brāli par vergu.
17 Un Jāzeps atbildēja un sacīja: "Ņem šo kausu un ej prom no manis un atstāj savu brāli par vergu, jo zaglim ir taisnība būt vergam."
18 Un Jūda sacīja: "Kāpēc tu nekaunies par saviem vārdiem, ka atstāj mūsu brāli un ņem savu kausu? Pat ja tu mums dotu savu kausu vai tūkstoš reižu vairāk, mēs tomēr neatstāsim savu brāli par to sudrabu, kas atrodams kāda cilvēka rokās, ka mēs nenomirsim viņa dēļ."
19 Un Jāzeps atbildēja: "Kādēļ tu pameti savu brāli un pārdevi viņu par divdesmit sudraba gabaliem līdz šai dienai? Un kāpēc tad tu negribi darīt to pašu arī ar šo savu brāli?"
20 Un Jūda sacīja: "Tas Kungs ir liecinieks starp mani un tevi, ka mēs nevēlamies tavas kaujas; tāpēc tagad dodiet mums mūsu brāli, un mēs aiziesim no tevis bez ķildām."
21 Un Jāzeps atbildēja un sacīja: "Pat ja visi zemes ķēniņi sapulcētos, tie nevarētu atņemt jūsu brāli no manas rokas." Un Jūda sacīja: "Ko lai mēs sakām savam tēvam, kad viņš redzēs, ka mūsu brālis nenāk mums līdzi, un par viņu apbēdināsies?"
22 Un Jāzeps atbildēja un sacīja: "Lūk, ko tu pateiksi savam tēvam, sacīdams: virve ir aizgājusi spainim pakaļ."
23 Un Jūda sacīja: "Tu taču esi ķēniņš, un kāpēc tu runā šīs lietas, sludinādams nepatiesu spriedumu? Bēdas tam ķēniņam, kas ir līdzīgs tev!"
24 Un Jāzeps atbildēja un sacīja: "Nav nepatiesa sprieduma tajos vārdos, ko es runāju jūsu brāļa Jāzepa dēļ, jo jūs viņu pārdevāt midiāniešiem par divdesmit sudraba gabaliem un noliedzāt to savam tēvam, sacīdami: "Ļauns zvērs viņu ir aprija, Jāzeps ir saplosīts gabalos."
25 Un Jūda sacīja: "Redzi, Šema uguns deg manā sirdī, tagad es sadedzināšu visu jūsu zemi ar uguni!" Un Jāzeps atbildēja un sacīja: "Patiesi, tava svaiņa Tamāra, kas nogalināja tavus dēlus, nodzēsa Sihemas uguni."
26 Un Jūda sacīja: "Ja es izrautu vienu matu no savas miesas, es visu Ēģipti piepildītu ar tās asinīm."
27 Un Jāzeps atbildēja un sacīja: "Tāds ir tavs ieradums darīt tāpat, kā tu darīji savam brālim, kuru tu pārdevi, un tu iemērcēji viņa svārkus asinīs un atnesi tos savam tēvam, lai viņš varētu teikt, ka ļauns zvērs viņu ir aprija, un lūk, viņa asinis."

28 Un, kad Jūda to dzirdēja, viņš ārkārtīgi sadusmojās, un viņa dusmas dega viņā, un tur viņa priekšā tanī vietā bija akmens, kura svars bija aptuveni četri simti šekeļu, un Jūdas dusmas iekvēlojās, un viņš paņēma akmeni vienā rokā un meta to debesīs un satvēra to ar kreiso roku.
29 Un pēc tam viņš to nolika zem savām kājām un apsēdās uz tās ar visu savu spēku, un akmens Jūdas spēka dēļ pārvērtās putekļos.
30 Un Jāzeps redzēja Jūdas rīcību un ļoti nobijās, bet viņš pavēlēja savam dēlam Manasam, un arī tas rīkojās ar citu akmeni tāpat kā Jūda, un Jūda sacīja saviem brāļiem: "Lai neviens no jums nesaka: šis vīrs ir ēģiptietis, bet, tā rīkojoties, viņš ir no mūsu tēva dzimtas."
31 Un Jāzeps sacīja: "Ne tikai jums vien ir dots spēks, jo arī mēs esam vareni vīri, kāpēc jūs lielāties pār mums visiem?" Un Jūda sacīja Jāzepam: "Lūdzu, sūti mūsu brāli un neposti šodien savu zemi."
32 Un Jāzeps atbildēja un sacīja tiem: "Ejiet un sakiet savam tēvam, ka ļauns zvērs viņu ir aprija, kā jūs teicāt par savu brāli Jāzepu."
33 Un Jūda runāja ar savu brāli Naftali un sacīja viņam: “Steidzīgi ej un saskaiti visas Ēģiptes ielas un nāc un saki man!” Un Simeons viņam sacīja: “Lai šī lieta tev nerada problēmas! Tagad es iešu uz kalnu un pacelšu no kalna vienu lielu akmeni un nogāzīšu to pret visiem Ēģiptē un nogalināšu visus, kas tur būs.”
34 Un Jāzeps dzirdēja visus šos vārdus, ko viņa brāļi runāja viņa priekšā, un tie nezināja, ka Jāzeps tos saprot, jo tie domāja, ka viņš neprot runāt ivritā.
35 Un Jāzeps ļoti nobijās savu brāļu vārdu dēļ, ka tie neizņīcinās Ēģipti, un viņš pavēlēja savam dēlam Manasem, sacīdams: “Ej tagad steigšus un sapulcini pie manis visus Ēģiptes iedzīvotājus un visus drosmīgos vīrus, un lai viņi nāk pie manis jāšus un kājām un ar visādiem mūzikas instrumentiem.” Un Manase gāja un tā arī izdarīja.
36 Un Naftalis devās ceļā, kā Jūda viņam bija pavēlējis, jo Naftalis bija viegls kā brieži, viņš staigāja pa vārpām, un tās viņam neļāva salauzt.
37 Un viņš nogāja un saskaitīja visas Ēģiptes ielas un atrada divpadsmit, un viņš steigšus nāca un paziņoja Jūdam, un Jūda sacīja saviem brāļiem: "Steidzieties, un ikviens aplieciet savu zobenu ap gurniem, un mēs nāksim pār Ēģipti un visus sakāvsim, un neviens nepaliks pāri."
38 Un Jūda sacīja: "Redzi, es ar savu spēku iznīcināšu trīs ielas, bet jūs katrs iznīcināsiet vienu ielu." Un, kad Jūda runāja šo lietu, redzi, Ēģiptes iedzīvotāji un visi varenie vīri nāca pret viņiem ar visādiem mūzikas instrumentiem un ar skaļu gavilēšanu.
39 Un viņu skaits bija pieci simti jātnieku un desmit tūkstoši kājnieku, un četri simti vīru, kas varēja cīnīties bez zobena vai šķēpa, tikai ar rokām un spēku.
40 Un visi varenie vīri nāca ar lielu vētru un kliegšanu, un viņi visi ielenca Jēkaba dēlus un tos izbiedēja, un zeme nodrebēja no viņu kliegšanas skaņas.
41 Un, kad Jēkaba dēli ieraudzīja šos karaspēkus, viņi ļoti nobijās par savu dzīvību, un Jāzeps tā darīja, lai iebiedētu Jēkaba dēlus un nomierinātos.
42 Un Jūda, redzēdams dažus no saviem brāļiem izbiedētus, sacīja tiem: "Kāpēc jūs baidāties, ja Dieva žēlastība ir ar mums?" Un, kad Jūda redzēja, ka visa Ēģiptes tauta pēc Jāzepa pavēles viņus ielenca, lai viņus iebiedētu, tikai Jāzeps tiem pavēlēja, sacīdams: "Neaiztieciet nevienu no viņiem!"
43 Tad Jūda steidzās un izvilka savu zobenu un skaļi un rūgti kliedza, un viņš sita ar savu zobenu, un viņš metās zemē un turpināja kliegt pret visu tautu.
44 Un, kad viņš to darīja, Tas Kungs lika Jūdas un viņa brāļu bailēm nākt pār varonīgajiem vīriem un visiem ļaudīm, kas bija viņiem apkārt.
45 Un viņi visi bēga, dzirdot kliegšanu, un viņi pārbijās un krita viens otram virsū, un daudzi no viņiem nomira krītot, un viņi visi bēga no Jūdas un viņa brāļiem, un no Jāzepa.
46 Un, kamēr tie bēga, Jūda un viņa brāļi tos vajāja līdz faraona namam, un tie visi aizbēga, un Jūda atkal apsēdās Jāzepa priekšā un rēca uz viņu kā lauva, un izdeva lielu un briesmīgu kliedzienu.
47 Un kliedziens bija dzirdams tālumā, un visi Sukotas iedzīvotāji to dzirdēja, un visa Ēģipte drebēja kliedziena skaņas dēļ, un arī Ēģiptes un Gošenes zemes sienas sabruka no zemes drebēšanas, un arī faraons nokrita no sava troņa zemē, un arī visas grūtnieces Ēģiptē un Gošenē piedzīvoja spontāno abortu, kad dzirdēja drebēšanas troksni, jo viņas bija ļoti nobijušās.
48 Un faraons sūtīja ziņu un sacīja: “Kas tas ir, kas šodien noticis Ēģiptes zemē?” Un tie atnāca un izstāstīja viņam visu no sākuma līdz beigām, un faraons izbijās, brīnījās un ļoti nobijās.
49 Un viņa bailes vēl vairāk pieauga, kad viņš visu to dzirdēja, un viņš sūtīja Jāzepam sacīdams: “Tu esi atvedis pie manis ebrejus, lai iznīcinātu visu Ēģipti; ko tu darīsi ar šo zaglīgo vergu? Atlaid viņu un ļauj viņam iet kopā ar saviem brāļiem, un neļausim mums iet bojā viņu ļaunuma dēļ, pat mums, tev un visai Ēģiptei.”
50 Un, ja tu negribi to darīt, atmet no sevis visas manas vērtīgās lietas un ej ar tām uz viņu zemi, ja tev tas patīk, jo viņi šodien iznīcinās visu manu zemi un nokaus visu manu tautu; pat visas Ēģiptes sievietes ir spontāni spontāni spontāni no saviem kliedzieniem; redzi, ko viņas ir izdarījušas tikai ar savu kliegšanu un runāšanu, turklāt, ja viņas cīnīsies ar zobenu, viņas iznīcinās zemi; tāpēc tagad izvēlies, ko tu vēlies, vai mani, vai ebrejus, vai Ēģipti, vai ebreju zemi.
51 Un tie atnāca un atstāstīja Jāzepam visus faraona vārdus, ko viņš par viņu bija teicis, un Jāzeps ļoti nobijās par faraona vārdiem, un Jūda un viņa brāļi joprojām stāvēja Jāzepa priekšā sašutuši un nikni, un visi Jēkaba dēli rēca uz Jāzepu kā jūras un tās viļņu rēkoņa.
52 Un Jāzeps ļoti baidījās no saviem brāļiem un faraona, un Jāzeps meklēja ieganstu, lai atklātu sevi saviem brāļiem, lai tie neizņīcinātu visu Ēģipti.
53 Un Jāzeps pavēlēja savam dēlam Manasem, un Manase nogāja un tuvojās Jūdam, un uzlika savu roku viņam uz pleca, un Jūdas dusmas norima.
54 Un Jūda sacīja saviem brāļiem: "Lai neviens no jums nesaka, ka tas ir ēģiptiešu jaunekļa darbs, jo tas ir mana tēva nama darbs."
55 Un Jāzeps, redzēdams un zinādams, ka Jūdas dusmas bija norimušas, tuvojās, lai runātu ar Jūdu maiguma valodā.
56 Un Jāzeps sacīja Jūdam: “Patiesi, tu runā patiesību un šodien esi apstiprinājis savus apgalvojumus par savu spēku, un lai tavs Dievs, kam tevī ir prieks, vairo tavu labklājību; bet saki man patiesi, kāpēc no visiem saviem brāļiem tu

strīdies ar mani zēna dēļ, jo neviens no viņiem man nav teicis ne vārda par viņu.
57 Un Jūda atbildēja Jāzepam, sacīdams: "Tu taču zini, ka es biju zēna galvotājs viņa tēvam, sacīdams: ja es viņu pie viņa neatvedīšu, es nesīšu viņa vainu mūžīgi."
58 Tāpēc es esmu piegājis pie tevis no visiem saviem brāļiem, jo es redzēju, ka tu negribēji ļaut viņam aiziet no tevis; tāpēc tagad, lai es atrastu žēlastību tavās acīs, ka tu viņu sūtīsi mums līdzi, un lūk, es palikšu kā viņa aizvietotājs, lai kalpotu tev visā, ko tu vēlies, jo, lai kurp tu mani sūtīsi, es iešu, lai kalpotu tev ar lielu enerģiju.
59 Sūti mani tagad pie varena ķēniņa, kas ir sacēlies pret tevi, un tu zināsi, ko es darīšu ar viņu un viņa zemi; pat ja viņam būtu kavalērija un kājnieki vai ļoti varena tauta, es tos visus nogalināšu un nesīšu ķēniņa galvu tavā priekšā.
60 Vai tu nezini vai neesi dzirdējis, ka mūsu tēvs Ābrahāms ar savu kalpu Ēliēzeru vienā naktī sakāva visus Elamas ķēniņus ar viņu karaspēku, neatstājot nevienu dzīvu? Un kopš tās dienas mūsu tēva spēks mums ir dots par mantojumu, mums un mūsu pēcnācējiem uz mūžīgiem laikiem.
61 Un Jāzeps atbildēja un sacīja: “Tu runā patiesību, un tavā mutē nav melu, jo mums arī tika teikts, ka ebrejiem ir vara un ka Tas Kungs, viņu Dievs, ļoti priecājas par viņiem, un kas tad var pastāvēt viņu priekšā?”
62 Tomēr ar šo nosacījumu es sūtīšu jūsu brāli, ja jūs atvedīsiet man viņa brāli, viņa mātes dēlu, par kuru jūs teicāt, ka viņš ir aizgājis no jums uz Ēģipti; un notiks, kad jūs atvedīsiet pie manis viņa brāli, es viņu ņemšu viņa vietā, jo neviens no jums nav bijis viņa galvotājs savam tēvam; un, kad viņš nāks pie manis, tad es sūtīšu jums līdzi viņa brāli, par kuru jūs esat bijuši galvotāji.
63 Un Jūdas dusmas iekaisa pret Jāzepu, kad viņš tā runāja, un viņa acis asiņoja aiz dusmām, un viņš sacīja saviem brāļiem: "Kā šis vīrs šodien meklē savu un visas Ēģiptes pazušanu?"
64 Un Simeons atbildēja Jāzepam, sacīdams: "Vai mēs tev sākumā neteicām, ka mēs nezinām konkrēto vietu, kur viņš devās, un vai viņš ir miris vai dzīvs, un kāpēc mans kungs runā tā?
65 Un Jāzeps, vērodams Jūdas seju, saprata, ka viņa dusmas sāka iedegties, kad viņš tam runāja, sacīdams: “Atved pie manis savu otru brāli šī brāļa vietā!”
66 Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem: “Jūs taču teicāt, ka jūsu brālis ir vai nu miris, vai pazudis. Ja es viņu šodien pasauktu un viņš nāktu jūsu priekšā, vai jūs viņu man dotu viņa brāļa vietā?”
67 Un Jāzeps sāka runāt un saukt: “Jāzep, Jāzep, nāc šodien manā priekšā un parādies saviem brāļiem un apsēdies viņu priekšā!”
68 Un, kad Jāzeps to teica viņu priekšā, tie skatījās katrs uz otru pusi, lai redzētu, no kurienes Jāzeps nāks viņu priekšā.
69 Un Jāzeps novēroja visus viņu darbus un sacīja tiem: "Kāpēc jūs skatāties šurpu turpu? Es esmu Jāzeps, ko jūs pārdevāt uz Ēģipti, tāpēc lai jums nav žēl, ka jūs mani pārdevāt, jo Dievs mani sūtīja jums pa priekšu kā atbalstu bada laikā.
70 Un viņa brāļi ļoti izbijās, kad tie dzirdēja Jāzepa vārdus, un Jūda bija ļoti nobijies viņa dēļ.
71 Un, kad Benjamīns dzirdēja Jāzepa vārdus, viņš bija viņu priekšā nama iekšienē, un Benjamīns pieskrēja pie sava brāļa Jāzepa, apskāva viņu un krita viņam ap kaklu, un viņi raudāja.
72 Un, kad Jāzepa brāļi redzēja, ka Benjamīns bija apķēries viņa brālim un raudāja kopā ar viņu, arī viņi krita Jāzepam pāri un apskāva viņu, un tie raudāja kopā ar Jāzepu ļoti raudot.
73 Un balss atskanēja Jāzepa namā, ka tie ir Jāzepa brāļi, un tas ļoti patika faraonam, jo viņš baidījās no tiem, ka tie neiznīcinās Ēģipti.
74 Un faraons sūtīja savus kalpus pie Jāzepa, lai tie viņu apsveiktu par viņa brāļiem, kas bija atnākuši pie viņa, un visi armiju un karaspēka virsnieki, kas bija Ēģiptē, ieradās priecāties kopā ar Jāzepu, un visa Ēģipte ļoti priecājās par Jāzepa brāļiem.
75 Un faraons sūtīja savus kalpus pie Jāzepa, sacīdams: “Saki saviem brāļiem, lai atnes visu, kas viņiem pieder, un ļauj viņiem nākt pie manis, un es viņus izvietošu Ēģiptes zemes labākajā daļā.” Un viņi tā arī izdarīja.
76 Un Jāzeps pavēlēja tam, kas bija iecelts par sava nama pārvaldnieku, iznest saviem brāļiem dāvanas un drēbes, un viņš tiem atnesa daudz drēbju, karaliskus tērpus, un daudzas dāvanas, un Jāzeps tās sadalīja starp saviem brāļiem.
77 Un viņš katram savam brālim iedeva maiņas drēbes no zelta un sudraba un trīs simti sudraba gabalu, un Jāzeps pavēlēja viņiem visiem tikt apģērbtiem šajās drēbēs un atvestiem faraona priekšā.
78 Un faraons, redzēdams, ka visi Jāzepa brāļi bija drosmīgi vīri un skaista izskata, ļoti priecājās.
79 Un pēc tam viņi aizgāja no faraona klātbūtnes, lai dotos uz Kānaāna zemi pie sava tēva, un viņu brālis Benjamīns bija kopā ar viņiem.
80 Un Jāzeps piecēlās un no faraona deva tiem vienpadsmit ratus, un Jāzeps deva tiem savus ratus, ar kuriem viņš brauca savā kronēšanas dienā Ēģiptē, lai atvestu savu tēvu uz Ēģipti; un Jāzeps sūtīja visiem savu brāļu bērniem drēbes atbilstoši viņu skaitam un simts sudraba gabalus katram no viņiem, un viņš arī sūtīja drēbes savu brāļu sievām no ķēniņa sievu drēbēm, un viņš tās sūtīja.
81 Un viņš katram no saviem brāļiem deva desmit vīrus, lai tie dotos kopā ar viņiem uz Kanaāna zemi un kalpotu viņiem, lai kalpotu viņu bērniem un visam, kas tiem piederēja, nonākot Ēģiptē.
82 Un Jāzeps ar sava brāļa Benjamīna roku sūtīja desmit apģērbu kārtas saviem desmit dēliem, daļu vairāk nekā pārējiem Jēkaba dēlu bērniem.
83 Un viņš sūtīja katram piecdesmit sudraba gabalus un desmit ratus faraona dēļ, un viņš sūtīja viņa tēvam desmit ēzeļus, apkrautus ar visu Ēģiptes greznību, un desmit ēzeļu mātes, apkrautas ar labību, maizi un pārtiku viņa tēvam un visiem, kas bija ar viņu, kā ceļa krājumus.
84 Un viņš sūtīja savai māsai Dīnai sudraba un zelta drēbes, vīraku un mirres, alvejas un sieviešu rotaslietas lielā daudzumā, un to pašu viņš sūtīja no faraona sievām Benjamīna sievām.
85 Un viņš deva visiem saviem brāļiem, arī viņu sievām, visādus oniksa akmeņus un bdeliju, un no visām vērtīgajām lietām starp Ēģiptes dižciltīgajiem ļaudīm nekas no visām dārgajām lietām nepalika pāri, kā vien tas, ko Jāzeps sūtīja sava tēva saimei.

86 Un viņš atlaida savus brāļus, un tie gāja, un viņš sūtīja savu brāli Benjamīnu līdzi tiem.
87 Un Jāzeps izgāja viņiem līdzi, lai pavadītu viņus pa ceļu uz Ēģiptes robežām, un viņš pavēlēja tiem par savu tēvu un viņa saimi ierasties Ēģiptē.
88 Un viņš tiem sacīja: "Nestrīdieties ceļā, jo šī lieta ir no Tā Kunga, lai pasargātu lielu tautu no bada, jo vēl pieci bada gadi būs tanī zemē.
89 Un viņš tiem pavēlēja, sacīdams: “Kad jūs nonāksit Kānaāna zemē, nenāciet pārsteidzīgi mana tēva priekšā šajā lietā, bet rīkojieties pēc savas gudrības.
90 Un Jāzeps pārstāja tiem pavēlēt, un viņš apgriezās un devās atpakaļ uz Ēģipti, un Jēkaba dēli devās uz Kānaāna zemi ar prieku un līksmību pie sava tēva Jēkaba.
91 Un viņi nonāca pie zemes robežām un sacīja viens otram: “Ko lai mēs darām šajā lietā mūsu tēva priekšā? Ja mēs pēkšņi nāksim pie viņa un pateiksim viņam šo lietu, viņš ļoti izbīsies par mūsu vārdiem un neticēs mums.”
92 Un viņi gāja, līdz tuvojās viņu mājām, un viņi atrada Serahu, Ašera meitu, izejam viņiem pretī; šī jaunava bija ļoti laba un viltīga un prata spēlēt arfu.
93 Un tie sauca viņu, un viņa pienāca viņu priekšā, un viņa viņus noskūpstīja, un tie paņēma viņu un iedeva viņai arfu, sacīdami: "Ej tagad mūsu tēva priekšā un apsēdies viņa priekšā, un spēlē arfu un saki šos vārdus!"
94 Un viņi pavēlēja viņai iet uz viņu mājām, un viņa paņēma arfu un steidzās viņiem pa priekšu, un viņa atnāca un apsēdās blakus Jēkabam.
95 Un viņa labi spēlēja un dziedāja, un ar saviem saldajiem vārdiem izteica: “Jāzeps, mans tēvocis, ir dzīvs un valda pār visu Ēģiptes zemi un nav miris.”
96 Un viņa turpināja atkārtot un izteikt šos vārdus, un Jēkabs dzirdēja viņas vārdus, un tie viņam patika.
97 Viņš klausījās, kamēr viņa tos atkārtoja divreiz un trīs reizes, un Jēkaba sirdī ienāca prieks par viņas vārdu saldumu, un Dieva Gars bija pār viņu, un viņš zināja, ka visi viņas vārdi ir patiesi.
98 Un Jēkabs svētīja Serahu, kad viņa šos vārdus teica viņa priekšā, un viņš viņai sacīja: “Mana meita, lai nāve nekad neuzvar pār tevi, jo tu esi atdzīvinājusi manu garu; tikai runā vēl manā priekšā, kā tu esi runājusi, jo tu mani esi iepriecinājusi ar visiem saviem vārdiem.”
99 Un viņa turpināja dziedāt šos vārdus, un Jēkabs klausījās, un tas viņam patika, un viņš priecājās, un Dieva Gars bija pār viņu.
100 Kamēr viņš vēl ar viņu runāja, redzi, pie viņa nāca viņa dēli ar zirgiem, ratiem un ķēnišķīgām drēbēm, un kalpi skrēja viņiem pa priekšu.
101 Un Jēkabs piecēlās, lai tiem pretī stātos, un ieraudzīja savus dēlus, tērptus ķēnišķīgās drānās, un viņš ieraudzīja visus dārgumus, ko Jāzeps tiem bija atsūtījis.
102 Un tie viņam sacīja: “Tiek darīts zināms, ka mūsu brālis Jāzeps ir dzīvs, un viņš valda pār visu Ēģiptes zemi, un viņš ir tas, kas runāja ar mums, kā mēs tev teicām.”
103 Un Jēkabs dzirdēja visus savu dēlu vārdus, un viņa sirds nodrebēja par viņu vārdiem, jo viņš nevarēja tiem ticēt, kamēr neredzēja visu, ko Jāzeps tiem bija devis un ko viņš viņam bija sūtījis, un visas zīmes, ko Jāzeps tiem bija teicis.
104 Un tie atvēra viņa priekšā un parādīja viņam visu, ko Jāzeps bija sūtījis, tie katram iedeva to, ko Jāzeps viņam bija sūtījis, un viņš zināja, ka tie bija teikuši patiesību, un viņš ārkārtīgi priecājās par sava dēla stāstu.
105 Un Jēkabs sacīja: “Man pietiek, ka mans dēls Jāzeps vēl ir dzīvs, es iešu un viņu apraudzīšu, pirms es miršu.”
106 Un viņa dēli pastāstīja viņam visu, kas tiem bija noticis, un Jēkabs sacīja: "Es iešu uz Ēģipti, lai apraudzītu savu dēlu un viņa pēcnācējus."
107 Un Jēkabs piecēlās un uzvilka drēbes, ko Jāzeps viņam bija atsūtījis, un pēc tam, kad viņš bija nomazgājies un noskuvis matus, viņš uzlika sev galvā turbānu, ko Jāzeps viņam bija atsūtījis.
108 Un visi Jēkaba nama ļaudis un viņu sievas uzvilka drēbes, ko Jāzeps tiem bija atsūtījis, un viņi ļoti priecājās par Jāzepu, ka viņš vēl ir dzīvs un valda Ēģiptē,
109 Un visi Kanaāna iedzīvotāji dzirdēja par šo lietu, un tie nāca un ļoti priecājās kopā ar Jēkabu, ka viņš vēl ir dzīvs.
110 Un Jēkabs tiem sarīkoja trīs dienas mielastu, un visi Kanaāna ķēniņi un zemes dižciltīgie ēda un dzēra un priecājās Jēkaba namā.

55. NODAĻA

1 Un pēc tam notika, ka Jēkabs sacīja: "Es iešu un apciemošu savu dēlu Ēģiptē, un tad atgriezīšos Kānaāna zemē, par kuru Dievs bija runājis ar Ābrahāmu, jo es nevaru atstāt savu dzimto zemi."
2 Redzi, Tā Kunga vārds nāca pie viņa, sacīdams: “Noej uz Ēģipti ar visu savu namu un paliec tur! Nebīsties doties uz Ēģipti, jo Es tevi tur darīšu par lielu tautu.”
3 Un Jēkabs sacīja sevī: "Es iešu un paskatīšos uz savu dēlu, vai viņa sirdī vēl ir bijība viņa Dieva priekšā visu Ēģiptes iedzīvotāju vidū."
4 Un Tas Kungs sacīja Jēkabam: “Nebīsties Jāzepa dēļ, jo viņš joprojām saglabā Savu uzticību, lai Man kalpotu, kā tas tavās acīs būs labi.” Un Jēkabs ļoti priecājās par Savu dēlu.
5 Tanī laikā Jēkabs pavēlēja saviem dēliem un saimei doties uz Ēģipti pēc Tā Kunga vārda, kas viņam bija dots, un Jēkabs cēlās kopā ar saviem dēliem un visu savu saimi, un viņš ar prieku un sirds līksmību devās prom no Kanaāna zemes, no Bēršebas, un viņi devās uz Ēģiptes zemi.
6 Un notika, kad viņi tuvojās Ēģiptei, Jēkabs sūtīja Jūdu sev pa priekšu pie Jāzepa, lai tas viņam parādītu situāciju Ēģiptē, un Jūda darīja pēc sava tēva vārda, un viņš steidzās un skrēja un nonāca pie Jāzepa, un viņi viņiem nozīmēja vietu Gošenes zemē visai viņa saimei, un Jūda atgriezās un gāja pa ceļu pie sava tēva.
7 Un Jāzeps iejūgja ratus un sapulcināja visus savus varenos vīrus un savus kalpus, un visus Ēģiptes ierēdņus, lai dotos pretī savam tēvam Jēkabam, un Jāzepa pavēle tika pasludināta Ēģiptē, sacīdama: “Visi, kas neies pretī Jēkabam, mirs.”
8 Un nākamajā dienā Jāzeps devās ceļā kopā ar visu Ēģipti, lielu un varenu karaspēku, visi tērpti smalkas linu un purpura drēbēs un līdzi bijuši sudraba un zelta ieroči un savi kara rīki.
9 Un viņi visi devās pretī Jēkabam ar visādiem mūzikas instrumentiem, ar bungām un tamburīniem, kaisīdami mirres un alvejas pa visu ceļu, un viņi visi sekoja šim piemēram, un zeme drebēja no viņu saucieniem.

10 Un visas Ēģiptes sievietes devās uz Ēģiptes jumtiem un uz mūriem, lai satiktos ar Jēkabu, un uz Jāzepa galvas bija faraona karaliskais kronis, jo faraons to viņam bija atsūtījis, lai viņš to uzliktu, dodoties satikt savu tēvu.
11 Un, kad Jāzeps nonāca piecdesmit olekšu attālumā no sava tēva, viņš nokāpa no ratiem un gāja pretī savam tēvam, un, kad visi Ēģiptes ierēdņi un tās dižciltīgie redzēja, ka Jāzeps bija gājis kājām pretī savam tēvam, arī viņi nokāpa un gāja kājām pretī Jēkabam.
12 Un, kad Jēkabs tuvojās Jāzepa nometnei, Jēkabs ievēroja nometni, kas nāca viņam pretī kopā ar Jāzepu, un tas viņam patika, un Jēkabs par to bija pārsteigts.
13 Un Jēkabs sacīja Jūdam: "Kas ir tas vīrs, ko es redzu Ēģiptes nometnē, tērptu ķēniņa tērpā, ar ļoti sarkanu apģērbu un ķēniņa kroni galvā, kas ir nokāpis no saviem ratiem un nāk pie mums?" Un Jūda atbildēja savam tēvam, sacīdams: "Viņš ir tavs dēls Jāzeps, ķēniņš." Un Jēkabs priecājās, redzot sava dēla godību.
14 Un Jāzeps pienāca pie sava tēva un paklanījās savam tēvam, un visi nometnes vīri kopā ar viņu paklanījās līdz zemei Jēkaba priekšā.
15 Un redzi, Jēkabs skrēja un steidzās pie sava dēla Jāzepa, krita viņam ap kaklu un noskūpstīja viņu, un viņi raudāja, un arī Jāzeps apskāva savu tēvu un noskūpstīja viņu, un viņi raudāja, un visa Ēģiptes tauta raudāja kopā ar viņiem.
16 Un Jēkabs sacīja Jāzepam: “Tagad es miršu priecīgs, kad būšu redzēsi tavu vaigu, jo tu vēl esi dzīvs un godībā.”
17 Un Jēkaba dēli un viņu sievas un viņu bērni un viņu kalpi, un viss Jēkaba nams ļoti raudāja kopā ar Jāzepu, un tie viņu skūpstīja un ļoti raudāja kopā ar viņu.
18 Un Jāzeps un visa viņa tauta pēc tam atgriezās mājās Ēģiptē, un Jēkabs ar saviem dēliem un visiem viņa saimes bērniem nāca kopā ar Jāzepu uz Ēģipti, un Jāzeps tos novietoja Ēģiptes labākajā daļā, Gošenes zemē.
19 Un Jāzeps sacīja savam tēvam un saviem brāļiem: "Es iešu augšup un paziņošu faraonam, sacīdams: mani brāļi un mana tēva nams un viss, kas tiem pieder, ir atnākuši pie manis, un redzi, viņi ir Gošenes zemē."
20 Un Jāzeps tā arī izdarīja un ņēma no saviem brāļiem Rūbenu, Isašaru Zebulonu un savu brāli Benjamīnu un nolika tos faraona priekšā.
21 Un Jāzeps runāja ar faraonu, sacīdams: "Mani brāļi un mana tēva nams un viss, kas tiem pieder, kopā ar saviem sīklopiem un liellopiem ir atnākuši pie manis no Kanaāna zemes, lai svešumā dzīvotu Ēģiptē, jo bads bija smags pār viņiem.
22 Un faraons sacīja Jāzepam: "Novieto savu tēvu un brāļus zemes labākajā daļā, neliedz tiem visu, kas labs, un dod tiem ēst no zemes treknuma."
23 Un Jāzeps atbildēja, sacīdams: “Redzi, es tos esmu izvietojis Gošenas zemē, jo tie ir gani, tāpēc lai tie paliek Gošenā ganīt savus ganāmpulkus atsevišķi no ēģiptiešiem.”
24 Un faraons sacīja Jāzepam: "Dari ar saviem brāļiem visu, ko tie tev teiks." Un Jēkaba dēli paklanījās faraona priekšā un aizgāja no viņa mierā, un pēc tam Jāzeps atveda savu tēvu pie faraona.
25 Un Jēkabs nāca un paklanījās faraona priekšā, un Jēkabs svētīja faraonu, un tad viņš izgāja; un Jēkabs un visi viņa dēli un visa viņa saime dzīvoja Gošenes zemē.
26 Otrajā gadā, tas ir, Jēkaba simt trīsdesmitajā dzīves gadā, Jāzeps uzturēja savu tēvu un brāļus, un visu sava tēva namu ar maizi atbilstoši viņu bērniem visās bada dienās; viņiem nekā netrūka.
27 Un Jāzeps tiem deva labāko daļu no visas zemes; Ēģiptes labākais piederēja viņiem visu Jāzepa mūžu; un Jāzeps arī deva viņiem un visai sava tēva saimei drēbes un apģērbu gadu no gada; un Jēkaba dēli palika droši Ēģiptē visu sava brāļa mūžu.
28 Un Jēkabs vienmēr ēda pie Jāzepa galda, Jēkabs un viņa dēli neatstāja Jāzepa galdu ne dienā, ne naktī, izņemot to, ko Jēkaba bērni ēda savās mājās.
29 Un visa ēģiptiešu ģimene ēda maizi bada dienās, kas bija nākusi no Jāzepa nama, jo visi ēģiptieši pārdeva visu, kas viņiem piederēja, bada dēļ.
30 Un Jāzeps nopirka visas Ēģiptes zemes un laukus maizes dēļ faraona dēļ, un Jāzeps apgādāja visu Ēģipti ar maizi visās bada dienās, un Jāzeps savāca visu sudrabu un zeltu, kas viņam nāca par labību, ko viņi pirka visā zemē, un viņš sakrāja daudz zelta un sudraba, bez milzīga daudzuma oniksa akmeņu, bdellija un vērtīgu apģērbu, ko viņi atveda Jāzepam no visām zemes daļām, kad viņu nauda bija iztērēta.
31 Un Jāzeps ņēma visu sudrabu un zeltu, kas nāca viņa rokās, apmēram septiņdesmit divus talentus zelta un sudraba, kā arī ļoti daudz oniksa akmeņu un bdellija, un Jāzeps aizgāja un paslēpa tos četrās daļās: vienu daļu viņš paslēpa tuksnesī pie Sarkanās jūras un vienu daļu pie Peratas upes, bet trešo un ceturto daļu viņš paslēpa tuksnesī pretī Persijas un Mēdijas tuksnesim.
32 Un viņš ņēma daļu no atlikušā zelta un sudraba un deva to visiem saviem brāļiem un visai sava tēva saimei, un visām sava tēva saimes sievietēm, bet pārējo viņš atnesa faraona namam, apmēram divdesmit talentus zelta un sudraba.
33 Un Jāzeps atdeva visu atlikušo zeltu un sudrabu faraonam, un faraons to ielika kasē, un bada dienas pēc tam beidzās zemē, un viņi sēja un pļāva visā zemē, un viņi ieguva savu ierasto daudzumu gadu no gada; viņiem nekā netrūka.
34 Un Jāzeps droši dzīvoja Ēģiptē, un visa zeme bija viņa pārziņā, un viņa tēvs un visi viņa brāļi dzīvoja Gošenes zemē un iemantoja to īpašumā.
35 Un Jāzeps bija ļoti vecs, krietni nodzīvojis, un viņa divi dēli, Efraims un Manase, pastāvīgi palika Jēkaba namā kopā ar Jēkaba dēlu bērniem, saviem brāļiem, lai mācītos Tā Kunga ceļus un Viņa likumus.
36 Un Jēkabs un viņa dēli dzīvoja Ēģiptes zemē, Gošenes zemē, un viņi to iemantoja, un viņi bija auglīgi un vairojās tajā.

56. NODAĻA

1 Un Jēkabs dzīvoja Ēģiptes zemē septiņpadsmit gadus, un Jēkaba dienas un mūža gadi bija simt četrdesmit septiņi gadi.
2 Tanī laikā Jēkabu piemeklēja tā slimība, no kuras viņš nomira, un viņš sūtīja un lika atsaukt savu dēlu Jāzepu no Ēģiptes, un viņa dēls Jāzeps nāca no Ēģiptes, un Jāzeps nāca pie sava tēva.
3 Un Jēkabs sacīja Jāzepam un saviem dēliem: “Redzi, es mirstu, un jūsu senču Dievs jūs piemeklēs un atvedīs atpakaļ uz to zemi, ko Tas Kungs ir zvērējis dot jums un

jūsu bērniem pēc jums. Tāpēc, kad es būšu miris, apglabājiet mani alā, kas ir Makpelā, Hebronā, Kanaāna zemē, manu senču tuvumā.
4 Un Jēkabs lika saviem dēliem zvērēt, ka tie viņu apglabās Makpelā, Hebronā, un viņa dēli viņam zvērēja par šo lietu.
5 Un viņš tiem pavēlēja, sacīdams: “Kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam, jo Tas, kas izglāba jūsu tēvus, glābs arī jūs no visām bēdām.”
6 Un Jēkabs sacīja: “Sasauciet visus savus bērnus pie manis!” Un visi Jēkaba dēlu bērni nāca un apsēdās viņa priekšā, un Jēkabs tos svētīja un sacīja tiem: “Lai Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, piešķir jums tūkstoškārt tik daudz un svētī jūs, un lai Viņš jums dod jūsu tēva Ābrahāma svētību!” Un visi Jēkaba dēlu bērni izgāja tanī dienā pēc tam, kad Viņš tos bija svētījis.
7 Un nākamajā dienā Jēkabs atkal aicināja savus dēlus, un viņi visi sapulcējās un nāca pie viņa un apsēdās viņa priekšā, un Jēkabs tanī dienā svētīja savus dēlus pirms savas nāves, katru vīru viņš svētīja atbilstoši savai svētībai; lūk, tas ir rakstīts Tā Kunga bauslības grāmatā, kas attiecas uz Izraēlu.
8 Un Jēkabs sacīja Jūdam: "Es zinu, mans dēls, ka tu esi varens vīrs saviem brāļiem; valdi pār viņiem, un tavi dēli valdīs pār saviem dēliem mūžīgi."
9 Tikai māci saviem dēliem loku un visus kara ieročus, lai viņi varētu cīnīties savu brāļu kaujas, kuri valdīs pār saviem ienaidniekiem.
10 Un tanī dienā Jēkabs atkal pavēlēja saviem dēliem, sacīdams: “Redzi, es šodien tikšu piepulcināts savai tautai; aizvediet mani no Ēģiptes un apglabājiet mani Makpelas alā, kā es jums esmu pavēlējis.”
11 Tomēr, es jūs lūdzu, uzmanieties, lai neviens no jūsu dēliem mani nenestu, tikai jūs paši, un tā jums ar mani būs jārīkojas, kad jūs nesīsiet manu ķermeni, lai ietu ar to uz Kānaāna zemi, lai mani apglabātu,
12 Jūda, Isašars un Zebulons nesīs manus zārkus austrumu pusē, Rūbens, Simeons un Gads dienvidos, Efraims, Manase un Benjamīns rietumos, Dans, Ašers un Naftalis ziemeļos.
13 Lai Levijs to nenes sev līdzi, jo viņš un viņa dēli nesīs Tā Kunga derības šķirstu kopā ar izraēliešiem nometnē, un lai arī mans dēls Jāzeps to nenes, jo lai ir ķēniņa godība; tikai Efraims un Manase būs viņu vietā.
14 Tā tu darīsi ar mani, kad tu mani aizvedīsi; neaizmirsti neko no visa, ko es tev pavēlu; un notiks, kad tu tā man darīsi, tad Tas Kungs tevi labvēlīgi atcerēsies un tavus bērnus pēc tevis mūžīgi.
15 Un jūs, mani dēli, godājiet ikviens savu brāli un savu radinieku un pavēliet saviem bērniem un savu bērnu bērniem pēc jums kalpot Tam Kungam, jūsu tēvu Dievam, visas dienas.
16 Lai tu ilgi dzīvotu virs zemes, tu un tavi bērni, un tavu bērnu bērni mūžīgi, darīdami to, kas ir labs un taisnīgs Tā Kunga, tava Dieva, acīs, staigājot visos Viņa ceļos.
17 Un tu, Jāzep, mans dēls, piedod, es lūdzu, savu brāļu grēkus un visus viņu pārkāpumus par netaisnību, ko viņi tev nodarījuši, jo Dievs to bija paredzējis tavam un taviem bērniem par labu.
18 Un, ak, mans dēls, neatstāj savus brāļus Ēģiptes iedzīvotāju rokās, nedz aizvaino viņu jūtas, jo lūk, es nododu viņus Dieva rokā un tavā rokā, lai pasargātu viņus no ēģiptiešiem; un Jēkaba dēli atbildēja savam tēvam, sacīdami: Ak, mūsu tēvs, visu, ko tu mums esi pavēlējis, tā mēs darīsim; lai Dievs ir ar mums.
19 Un Jēkabs sacīja saviem dēliem: "Lai Dievs ir ar jums, kad jūs sargāsiet visus Viņa ceļus; neatkāpieties no Viņa ceļiem ne pa labi, ne pa kreisi, darīdami to, kas ir labs un taisnīgs Viņa acīs.
20 Jo es zinu, ka pēdējās dienās jūs piemeklēs daudzas un lielas nelaimes zemē; jā, jūsu bērni un bērnu bērni, kalpojiet tikai Tam Kungam, un Viņš jūs glābs no visām nelaimēm.
21 Un notiks, kad jūs sekosiet Dievam, lai Viņam kalpotu, un mācīsiet saviem bērniem pēc jums un savu bērnu bērniem pazīt To Kungu, tad Tas Kungs jums un jūsu bērniem cels kalpu no jūsu bērnu vidus, un Tas Kungs jūs izglābs caur Savu roku no visām bēdām un izvedīs jūs no Ēģiptes un atvedīs atpakaļ jūsu tēvu zemē, lai jūs to droši iemantotu.
22 Un Jēkabs pārstāja pavēlēt saviem dēliem, ievilka kājas gultā, nomira un tika piepulcināts savai tautai.
23 Un Jāzeps krita virsū savam tēvam, un tas skaļi raudāja un brēca pār viņu, un tas viņu skūpstīja, un viņš sauca rūgtā balsī, un viņš sacīja: “Ak, mans tēvs, mans tēvs!”
24 Un viņa dēla sievas un viss viņa nams nāca un krita virsū Jēkabam, un tie raudāja par viņu un skaļā balsī vaimanāja par Jēkabu.
25 Un visi Jēkaba dēli piecēlās kopā un saplēsa savas drēbes, un visi aplika maisus ap saviem gurniem, un krita uz sava vaiga, un kaisīja putekļus uz savām galvām pret debesīm.
26 Un tas tika paziņots Jāzepa sievai Osnatai, un viņa piecēlās un uzvilka maisu, un viņa kopā ar visām ēģiptiešu sievietēm nāca un sēroja un raudāja par Jēkabu.
27 Un arī visi Ēģiptes ļaudis, kas pazina Jēkabu, sanāca tanī dienā, kad tie to dzirdēja, un visa Ēģipte raudāja daudzas dienas.
28 Un arī no Kanaāna zemes sievietes ieradās Ēģiptē, kad dzirdēja, ka Jēkabs ir miris, un viņas apraudāja viņu Ēģiptē septiņdesmit dienas.
29 Un pēc tam notika, ka Jāzeps pavēlēja saviem kalpiem ārstiem balzamēt viņa tēvu ar mirrēm, vīraku un visādiem vīrakiem un smaržvielām, un ārsti balzamēja Jēkabu, kā Jāzeps viņiem bija pavēlējis.
30 Un visa Ēģiptes tauta un vecajie, un visi Gošenes zemes iedzīvotāji raudāja un sēroja par Jēkabu, un visi viņa dēli un viņa saimes bērni sēroja un sēroja par savu tēvu Jēkabu daudzas dienas.
31 Un pēc tam, kad viņa raudāšanas dienas bija pagājušas, septiņdesmit dienas vēlāk, Jāzeps sacīja faraonam: "Es iešu un apbedīšu savu tēvu Kānaāna zemē, kā viņš man lika zvērēt, un tad es atgriezīšos."
32 Un faraons sūtīja Jāzepu, sacīdams: “Ej un apglabā savu tēvu, kā viņš ir sacījis un kā viņš tevi ir licis zvērēt!” Un Jāzeps cēlās kopā ar visiem saviem brāļiem, lai dotos uz Kānaāna zemi apglabāt savu tēvu Jēkabu, kā viņš tiem bija pavēlējis.
33 Un faraons pavēlēja pasludināt visā Ēģiptē, sacīdams: “Ikviens, kas neies augšup kopā ar Jāzepu un viņa brāļiem uz Kanaāna zemi, lai apglabātu Jēkabu, mirs.”
34 Un visa Ēģipte dzirdēja faraona paziņojumu, un visi kopā piecēlās, un visi faraona kalpi un viņa nama vecaji, un

visi Ēģiptes zemes vecaji devās augšup kopā ar Jāzepu, un visi faraona ierēdņi un augstmaņi devās augšup kā Jāzepa kalpi, un viņi devās apglabāt Jēkabu Kanaāna zemē.
35 Un Jēkaba dēli nesa zārkus, uz kuriem viņš gulēja; visu, ko viņu tēvs tiem bija pavēlējis, tā viņa dēli ar viņu darīja.
36 Un zārks bija no tīra zelta un visapkārt inkrustēts ar oniksa akmeņiem un bdelliju; un zārka pārsegs bija zelta austs darbs, savienots ar diegiem, un pāri tiem bija oniksa akmeņu un bdellija āķi.
37 Un Jāzeps uzlika savam tēvam Jēkabam lielu zelta kroni un ielika viņa rokā zelta scepteri, un viņi apstāja zārku, kā tas bija ķēniņu paradums viņu dzīves laikā.
38 Un visi Ēģiptes karaspēki gāja viņam pa priekšu šajā ierindā, sākumā visi faraona varenie vīri un Jāzepa varenie vīri, un pēc viņiem pārējie Ēģiptes iedzīvotāji, un viņi visi bija apjozti ar zobeniem un bruņotiem bruņu tērpiem, un viņiem bija kara ieroči.
39 Un visi raudātāji un sērotāji gāja pa gabalu pretī zārkam, raudādami un vaimanādami, bet pārējie ļaudis sekoja zārkam.
40 Un Jāzeps un viņa saime kopā gāja pie zārka basām kājām un raudāja, un pārējie Jāzepa kalpi gāja viņam apkārt; katram vīram bija savas rotaslietas, un viņi visi bija bruņojušies ar saviem kara ieročiem.
41 Un piecdesmit Jēkaba kalpi gāja zārka pa priekšu un kaisīja gar ceļu mirres un alvejas, un visādas smaržīgas zāles, un visi Jēkaba dēli, kas nesa zārku, gāja pa smaržīgo zāļu veikalu, un Jēkaba kalpi gāja viņiem pa priekšu, kaisīdami smaržīgās zāles gar ceļu.
42 Un Jāzeps devās augšup ar smagu nometni, un tā viņi darīja katru dienu, līdz viņi nonāca Kanaāna zemē un nonāca pie Hatadas kulšanas klona, kas bija otrpus Jordānai, un viņi sēroja tanī vietā ļoti lielās un smagas sērās.
43 Un visi Kanaāna ķēniņi dzirdēja par šo lietu, un viņi visi izgāja, katrs vīrs no savas mājas, trīsdesmit viens Kanaāna ķēniņš, un viņi visi nāca ar saviem vīriem, lai sērotu un raudātu par Jēkabu.
44 Un visi šie ķēniņi redzēja Jēkaba zārkus, un lūk, uz tiem bija Jāzepa kronis, un viņi arī uzlika savus kroņus uz zārkiem un apjoza tos ar kroņiem.
45 Un visi šie ķēniņi tanī vietā sarīkoja lielas un smagas sēras kopā ar Jēkaba un Ēģiptes dēliem par Jēkabu, jo visi Kanaāna ķēniņi zināja Jēkaba un viņa dēlu varonību.
46 Un Ēsavam nonāca ziņa, ka Jēkabs ir miris Ēģiptē, un viņa dēli un visa Ēģipte viņu ved uz Kānaāna zemi, lai viņu apglabātu.
47 Un Ēsavs to dzirdēja, jo viņš dzīvoja Seīra kalnā, un viņš cēlās kopā ar saviem dēliem un visu savu tautu un visu savu saimi, ļoti lielu tautu, un viņi nāca sērot un raudāt par Jēkabu.
48 Un notika, kad Ēsavs atnāca, viņš sēroja par savu brāli Jēkabu, un visa Ēģipte un viss Kānaāns atkal cēlās un kopā ar Ēsavu sēroja par Jēkabu tanī vietā.
49 Un Jāzeps un viņa brāļi atveda savu tēvu Jēkabu no tās vietas, un viņi devās uz Hebronu, lai apglabātu Jēkabu alā pie viņa tēviem.
50 Un viņi nonāca Kireat-Arbā, pie alas, un, tiem ejot, Ēsavs ar saviem dēliem nostājās Jāzepa un savu brāļu priekšā kā šķērslis alā, sacīdams: "Jēkabs tur netiks apglabāts, jo tā pieder mums un mūsu tēvam."
51 Un Jāzeps un viņa brāļi dzirdēja Ēsava dēlu vārdus, un tie ļoti sadusmojās, un Jāzeps piegāja pie Ēsava, sacīdams: "Kas tas ir, ko viņi runā? Patiesi, mans tēvs Jēkabs to nopirka no tevis par lielu bagātību pēc Īzāka nāves, nu jau pirms divdesmit pieciem gadiem, un arī visu Kanaāna zemi viņš nopirka no tevis un no taviem dēliem, un no taviem pēcnācējiem pēc tevis."
52 Un Jēkabs to nopirka saviem dēliem un saviem pēcnācējiem par mūžīgu mantojumu, un kāpēc tu šodien runā šīs lietas?
53 Un Ēsavs atbildēja, sacīdams: "Tu runā nepatiesi un runā melus, jo es neesmu pārdevis neko no tā, kas man piederēja visā šajā zemē, kā tu saki, un arī mans brālis Jēkabs nav pircis neko no tā, kas man piederēja šajā zemē."
54 Un Ēsavs runāja šīs lietas, lai ar saviem vārdiem piemānītu Jāzepu, jo Ēsavs zināja, ka Jāzepa nebija klāt tajās dienās, kad Ēsavs pārdeva Jēkabam visu, kas viņam piederēja Kanaāna zemē.
55 Un Jāzeps sacīja Ēsavam: “Patiesi, mans tēvs šīs lietas ir iekļāvis tavā pirkšanas dokumentā un ir apliecinājis šo dokumentu liecinieku priekšā, un redzi, tas ir pie mums Ēģiptē.”
56 Un Ēsavs atbildēja, sacīdams viņam: "Atnes liecību, visu, ko tu tajā atradīsi, tā mēs darīsim."
57 Un Jāzeps pasauca savu brāli Naftali un sacīja: “Steidzies ātri, nekavējies, un skrien, lūdzu, uz Ēģipti un atved šurp visus dokumentus: pirkšanas dokumentu, apzīmogoto dokumentu un atklāto dokumentu, kā arī visus pirmos dokumentus, kuros ir rakstīti visi pirmdzimtības tiesību darījumi, atved šurp.”
58 Un tu tos atvedīsi pie mums šurp, lai mēs no tiem uzzinātu visus Ēsava un viņa dēlu vārdus, ko viņi šodien runāja.
59 Un Naftalis paklausīja Jāzepa balsij un steidzās un skrēja, lai dotos uz Ēģipti, un Naftalis bija vieglāks kājām nekā visi brieži, kas bija tuksnesī, jo viņš gāja uz labības vārpām, tās nesaspiežot.
60 Un, kad Ēsavs redzēja, ka Naftalis bija devies pēc pierakstiem, viņš un viņa dēli pastiprināja savu pretestību alai, un Ēsavs un visi viņa ļaudis sacēlās pret Jāzepu un viņa brāļiem, lai cīnītos.
61 Un visi Jēkaba dēli un Ēģiptes tauta cīnījās ar Ēsavu un viņa vīriem, un Ēsava dēli un viņa tauta tika sakauti Jēkaba dēlu priekšā, un Jēkaba dēli nogalināja četrdesmit vīrus no Ēsava tautas.
62 Un Husims, Dana dēls, Jēkaba dēls, tanī laikā bija kopā ar Jēkaba dēliem, bet viņš bija apmēram simts olekšu attālumā no kaujas vietas, jo viņš palika kopā ar Jēkaba dēlu bērniem pie Jēkaba nestuvēm, lai tās sargātu.
63 Un Husims bija mēms un kurls, tomēr viņš saprata cilvēku vidū skanošās šausmu balsis.
64 Un viņš jautāja, sacīdams: "Kāpēc jūs neapglabājat mirušos, un kas par šo lielo izbīli?" Un tie atbildēja viņam ar Ēsava un viņa dēlu vārdiem; un viņš skrēja pie Ēsava kaujas vidū, un viņš nogalināja Ēsavu ar zobenu un nocirta viņam galvu, un tā aizlēca tālu, un Ēsavs krita kaujas ļaužu vidū.
65 Un, kad Husims to izdarīja, Jēkaba dēli guva virsroku pār Ēsava dēliem, un Jēkaba dēli ar varu apglabāja savu tēvu Jēkabu alā, un Ēsava dēli to redzēja.

66 Un Jēkabs tika apglabāts Hebronā, Makpelas alā, ko Ābrahāms bija nopircis no Heta dēliem par apbedījumu vietu, un viņš tika apglabāts ļoti dārgās drēbēs.
67 Un nevienam ķēniņam netika izrādīts tāds gods, kādu Jāzeps izrādīja savam tēvam viņa nāves brīdī, jo viņš viņu apglabāja ar lielu godu, kā to dara ķēniņi.
68 Un Jāzeps un viņa brāļi sarīkoja septiņas dienas sēras par savu tēvu.

57. NODAĻA

1 Un pēc tam Ēsava dēli karoja ar Jēkaba dēliem, un Ēsava dēli cīnījās ar Jēkaba dēliem Hebronā, un Ēsavs joprojām gulēja miris un nebija apglabāts.
2 Un cīņa starp viņiem bija sīva, un Ēsava dēli tika sakauti Jēkaba dēlu priekšā, un Jēkaba dēli nogalināja astoņdesmit vīrus no Ēsava dēliem, un neviens nenomira no Jēkaba dēlu tautas; un Jāzepa roka guva virsroku pār visu Ēsava dēlu tautu, un viņš sagūstīja Zefo, Ēlifasa dēlu, Ēsava dēla, un piecdesmit viņa vīrus, un viņš sasēja tos ar dzelzs ķēdēm un nodeva tos savu kalpu rokās, lai tie tos aizvestu uz Ēģipti.
3 Un notika, kad Jēkaba dēli bija sagūstījuši Zefo un viņa tautu, visi, kas bija atlikuši no Ēsava nama, ļoti baidījās par savu dzīvību, ka arī paši netiktu sagūstīti, un viņi visi bēga kopā ar Ēsava dēlu Ēlifāzu un viņa tautu, kopā ar Ēsava līķi, un devās pa savu ceļu uz Seīra kalnu.
4 Un viņi nonāca Seīra kalnā un apglabāja Ēsavu Seīrā, bet viņa galvu viņi nebija atveduši līdzi uz Seīru, jo tā bija apglabāta tanī vietā, kur Hebronā bija notikusi kauja.
5 Un notika, kad Ēsava dēli bija aizbēguši no Jēkaba dēliem, Jēkaba dēli vajāja tos līdz Seīra robežām, bet viņi nenogalināja nevienu vīru no viņu vidus, kad tie tos vajāja, jo Ēsava līķis, ko tie nesa sev līdzi, sacēla viņos apjukumu, tāpēc tie bēga, un Jēkaba dēli pagriezās atpakaļ no viņiem un nonāca uz vietu, kur bija viņu brāļi Hebronā, un viņi palika tur tajā dienā un nākamajā dienā, līdz viņi atpūtās no kaujas.
6 Un trešajā dienā viņi sapulcināja visus Seīra, horieša, dēlus un visus austrumu bērnus, ļaužu pulku kā jūras smiltis, un tie devās un nonāca Ēģiptē, lai karotu ar Jāzepu un viņa brāļiem, lai atbrīvotu savus brāļus.
7 Un Jāzeps un visi Jēkaba dēli dzirdēja, ka Ēsava dēli un austrumu bērni bija nākuši pret viņiem kaujā, lai glābtu savus brāļus.
8 Un Jāzeps un viņa brāļi un stiprie Ēģiptes vīri devās un cīnījās Ramesesas pilsētā, un Jāzeps un viņa brāļi sagādāja spēcīgu triecienu Ēsava dēliem un austrumu bērniem.
9 Un viņi nogalināja seši simti tūkstošus vīru, un viņi nogalināja viņu vidū visus varenos vīrus no Seīra, horieša, bērniem; no viņiem palika tikai nedaudzi, un viņi nogalināja arī ļoti daudzus no austrumu bērniem un no Ēsava bērniem; un Ēlifāzs, Ēsava dēls, un visi austrumu bērni bēga Jāzepa un viņa brāļu priekšā.
10 Un Jāzeps un viņa brāļi tos vajāja, līdz tie nonāca Sukotā, un viņi vēl nogalināja no tiem Sukotā trīsdesmit vīrus, bet pārējie aizbēga un aizbēga katrs uz savu pilsētu.
11 Un Jāzeps un viņa brāļi, un Ēģiptes varenie vīri atgriezās no viņiem ar prieku un priecīgu sirdi, jo tie bija sakāvuši visus savus ienaidniekus.
12 Un Zefo, Ēlifasa dēls, un viņa vīri joprojām bija vergi Ēģiptē pie Jēkaba dēliem, un viņu mokas pieauga.
13 Un, kad Ēsava dēli un Seira dēli atgriezās savā zemē, Seira dēli redzēja, ka viņi visi bija krituši Jēkaba dēlu un Ēģiptes tautas rokās Ēsava dēlu kaujas dēļ.
14 Un Seīra dēli sacīja Ēsava dēliem: "Jūs redzējāt, un tāpēc jūs zināt, ka šī nometne bija jūsu dēļ, un nav palicis pāri neviens varens vīrs vai kara pratējs.
15 Tāpēc tagad ejiet prom no mūsu zemes, ejiet no mums uz Kānaāna zemi, uz zemi, kur jūsu tēvi ir dzīvojuši; kāpēc jūsu bērni mantos mūsu bērnu mantojumu pēdējās dienās?
16 Un Ēsava bērni negribēja klausīt Seīra bērniem, un Seīra bērni apsvēra iespēju ar viņiem karot.
17 Un Ēsava bērni slepeni sūtīja ziņu pie Āfrikas ķēniņa Angeasa, tas ir, Dinhabas, sacīdami:
18 Atsūti pie mums dažus no saviem vīriem, lai viņi nāk pie mums, un mēs cīnīsimies kopā ar Seīra, horieša, bērniem, jo viņi ir apņēmušies cīnīties ar mums, lai mūs padzītu no šīs zemes.
19 Un Dinhabas ķēniņš Angeass tā arī izdarīja, jo tajos laikos viņš bija draudzīgs pret Ēsava bērniem, un Angeass sūtīja Ēsava bērniem piecsimt drosmīgu kājnieku un astoņsimt jātnieku.
20 Un Seīra bērni sūtīja ziņu austrumu bērniem un Midiāna bērniem, sacīdami: “Jūs redzējāt, ko Ēsava bērni mums ir nodarījuši, kuru dēļ mēs gandrīz visi esam iznīcināti viņu karā ar Jēkaba dēliem.”
21 Tāpēc tagad nāc pie mums un palīdzi mums, un mēs kopā cīnīsimies ar viņiem, un mēs padzīsim viņus no zemes un atriebsimies par mūsu brāļu lietu, kas gāja bojā viņu dēļ cīņā ar saviem brāļiem, Jēkaba dēliem.
22 Un visi austrumu bērni paklausīja Seīra bērniem, un pie tiem nāca ap astoņi simti vīru ar izvilktiem zobeniem, un Ēsava bērni tanī laikā cīnījās ar Seīra bērniem Pāranas tuksnesī.
23 Un Seīra bērni toreiz guva virsroku pār Ēsava dēliem, un Seīra bērni tanī dienā kaujā nogalināja ap divsimt vīru no Ēsava bērniem, Dinhabas ķēniņa Angeasa ļaudīm.
24 Un otrā dienā Ēsava bērni atkal nāca, lai otro reizi cīnītos ar Seīra bērniem, un kauja šo otro reizi bija sīva pret Ēsava bērniem, un tā viņus ļoti satrauca Seīra bērnu dēļ.
25 Kad Ēsava bērni redzēja, ka Seīra bērni bija spēcīgāki par viņiem, daži Ēsava bērnu vīri griezās un palīdzēja Seīra bērniem, viņu ienaidniekiem.
26 Un vēl no Ēsava bērnu ļaudīm otrajā kaujā krita piecdesmit astoņi vīri no tautas Angeasā, Dinhabas ķēniņā.
27 Un trešajā dienā Ēsava bērni dzirdēja, ka daži no viņu brāļiem bija novērsušies no viņiem, lai cīnītos pret viņiem otrajā kaujā; un Ēsava bērni sēroja, kad viņi to dzirdēja.
28 Un viņi sacīja: "Ko lai mēs darām saviem brāļiem, kas novērsās no mums, lai palīdzētu Seīra bērniem, mūsu ienaidniekiem?" Tad Ēsava bērni atkal sūtīja ziņu pie Dinhabas ķēniņa Angeasa, sacīdami:
29 Atsūti pie mums atkal citus vīrus, lai mēs kopā ar viņiem varētu cīnīties pret Seīra bērniem, jo viņi jau divreiz ir kļuvuši spēcīgāki par mums.
30 Un Anhejs atkal sūtīja pie Ēsava bērniem apmēram sešsimt drosmīgu vīru, un tie nāca, lai palīdzētu Ēsava bērniem.
31 Un pēc desmit dienām Ēsava bērni atkal karoja ar Seira bērniem Pāranas tuksnesī, un kauja bija ļoti sīva pret Seira

bērniem, un Ēsava bērni šajā laikā guva virsroku pār Seira bērniem, un Seira bērni tika sakauti Ēsava bērnu priekšā, un Ēsava bērni nogalināja no viņiem apmēram divus tūkstošus vīru.
32 Un visi Seīra bērnu varonīgie vīri krita šajā kaujā, un viņu pilsētās bija palikuši tikai viņu mazie bērni.
33 Un viss Midiāns un austrumu bērni metās bēgt no kaujas lauka, un tie atstāja Seīra bērnus un bēga, kad redzēja, ka kauja pār viņiem ir smaga, un Ēsava bērni vajāja visus austrumu bērnus, līdz tie sasniedza viņu zemi.
34 Un Ēsava bērni vēl nogalināja no viņiem apmēram divsimt piecdesmit vīrus, un no Ēsava bērnu ļaudīm tanī kaujā krita apmēram trīsdesmit vīri, bet šī nelaime nāca pār viņiem tāpēc, ka viņu brāļi novērsās no viņiem, lai palīdzētu Seīra, horieša, bērniem, un Ēsava bērni atkal dzirdēja par savu brāļu ļaunajiem darbiem, un viņi atkal sēroja par šo lietu.
35 Un pēc kaujas Ēsava bērni pagriezās atpakaļ un atgriezās mājās Seīrā, un Ēsava bērni nogalināja tos, kas bija palikuši Seīra bērnu zemē; viņi nogalināja arī viņu sievas un mazos bērnus, viņi neatstāja nevienu dzīvu, izņemot piecdesmit jaunus zēnus un jaunavas, kurus viņi atstāja dzīvus, un Ēsava bērni tos nenogalināja, un zēni kļuva par viņu vergiem, un jaunavas viņi ņēma par sievām.
36 Un Ēsava bērni dzīvoja Seīrā, Seīra bērnu vietā, un viņi iemantoja viņu zemi un pārņēma to savā īpašumā.
37 Un Ēsava bērni atņēma Seīra bērniem visu, kas piederēja šai zemē, arī viņu ganāmpulkus, viņu vēršus un viņu mantu, un visu, kas piederēja Seīra bērniem, Ēsava bērni atņēma, un Ēsava bērni dzīvoja Seīrā Seīra bērnu vietā līdz pat šai dienai, un Ēsava bērni sadalīja zemi daļās pieciem Ēsava dēliem pēc viņu ģimenēm.
38 Un tanīs dienās notika, ka Ēsava bērni apņēmās kronēt sev ķēniņu zemē, kuru viņi bija ieguvuši. Un viņi sacīja viens otram: "Ne tā, jo viņš valdīs pār mums mūsu zemē, un mēs būsim viņa padotībā, un viņš cīnīsies mūsu kaujas pret mūsu ienaidniekiem." Un viņi tā arī izdarīja.
39 Un visi Ēsava bērni zvērēja, sacīdami: "Neviens no viņu brāļiem nekad vairs nevaldīs pār viņiem, kā vien kāds svešinieks, kas nav no viņu brāļiem, jo visu Ēsava bērnu dvēseles bija sašutušas, ikviens pret savu dēlu, brāli un draugu, tā ļaunuma dēļ, ko viņi cieta no saviem brāļiem, kad tie karoja ar Seīra bērniem.
40 Tāpēc Ēsava dēli zvērēja, sacīdami: "No tās dienas un turpmāk viņi neizvēlēs ķēniņu no savu brāļu vidus, bet gan kādu no svešas zemes līdz pat šai dienai."
41 Un tur bija kāds vīrs no Dinhabas ķēniņa Angeasa tautas; viņa vārds bija Bela, Beora dēls, viņš bija ļoti drosmīgs vīrs, skaists un pievilcīgs, gudrs visā gudrībā, saprātīgs un padoms bagāts vīrs; un Angeasa tautā nebija neviena viņam līdzīga.
42 Un visi Ēsava bērni viņu ņēma un svaidīja un kronēja par ķēniņu, un tie paklanījās viņa priekšā un sacīja viņam: "Lai dzīvo ķēniņš, lai dzīvo ķēniņš!"
43 Un viņi izklāja palagu, un katram vīram atnesa viņam zelta un sudraba auskarus vai gredzenus, vai rokassprādzes, un viņi padarīja viņu ļoti bagātu ar sudrabu un zeltu, oniksa akmeņiem un bdelliju, un viņi uzcēla viņam ķēnišķīgu troni, un viņi uzlika viņam uz galvas karalisku kroni, un viņi uzcēla viņam pili, un viņš tur dzīvoja, un viņš kļuva par ķēniņu pār visiem Ēsava bērniem.
44 Un Angeasas ļaudis saņēma savu atlīdzību par savu kauju no Ēsava bērniem, un viņi devās un atgriezās tanī laikā pie sava kunga Dinhabā.
45 Un Bela valdīja pār Ēsava bērniem trīsdesmit gadus, un Ēsava bērni dzīvoja tanī zemē Seīra bērnu vietā un droši dzīvoja viņu vietā līdz pat šai dienai.

58. NODAĻA

1 Un notika, ka trīsdesmit otrajā gadā, kad israēlieši devās uz Ēģipti, tas ir, Jāzepa septiņdesmit pirmajā dzīves gadā, tanī gadā nomira faraons, Ēģiptes ķēniņš, un viņa dēls Magrons kļuva ķēniņš viņa vietā.
2 Un faraons pirms Jāzepa nāves pavēlēja kļūt par tēvu savam dēlam Magronam un lai Magrons būtu Jāzepa aprūpē un viņa padomos.
3 Un visa Ēģipte piekrita šai lietai, ka Jāzeps būs ķēniņš pār viņiem, jo visi ēģiptieši mīlēja Jāzepu tāpat kā iepriekš, tikai Magrons, faraona dēls, sēdēja sava tēva tronī, un viņš kļuva par ķēniņu tanīs dienās sava tēva vietā.
4 Magronam bija četrdesmit viens gads, kad viņš sāka valdīt, un četrdesmit gadus viņš valdīja Ēģiptē, un visa Ēģipte nosauca viņa vārdu Faraons pēc viņa tēva vārda, kā tas bija viņu paradums Ēģiptē darīt ar katru ķēniņu, kas valdīja pār viņiem.
5 Un notika, kad faraons valdīja sava tēva vietā, viņš nodeva Ēģiptes likumus un visas valdības lietas Jāzepa rokās, kā viņa tēvs viņam bija pavēlējis.
6 Un Jāzeps kļuva par ķēniņu pār Ēģipti, jo viņš pārvaldīja visu Ēģipti, un visa Ēģipte bija viņa aprūpē un viņa padomos, jo visa Ēģipte pēc faraona nāves sliecās uz Jāzepu, un viņi ļoti mīlēja viņu valdīt pār viņiem.
7 Bet starp viņiem bija daži ļaudis, kuriem viņš nepatika, sacīdami: "Neviens svešinieks lai nevaldīs pār mums." Tomēr visa Ēģiptes valdība tajos laikos pēc faraona nāves nonāca Jāzepa rokās, viņam esot pārvaldniekam un rīkojoties visā zemē, kā viņš vēlējās, nevienam neiejaucoties.
8 Un visa Ēģipte bija Jāzepa aprūpē, un Jāzeps karoja ar visiem apkārtējiem ienaidniekiem un pakļāva tos; arī visu zemi un visus filistiešus līdz Kanaāna robežām Jāzeps pakļāva, un tie visi bija viņa varā, un tie maksāja Jāzepam ikgadēju nodevu.
9 Un faraons, Ēģiptes ķēniņš, apsēdās tronī sava tēva vietā, bet viņš bija Jāzepa pakļautībā un padoma gūstā, kā viņš sākumā bija sava tēva pakļautībā.
10 Viņš nevaldīja citādi kā vien Ēģiptes zemē, pēc Jāzepa padoma, bet Jāzeps tanī laikā valdīja pār visu zemi, no Ēģiptes līdz lielajai Peratas upei.
11 Un Jāzepam veicās visos viņa ceļos, un Tas Kungs bija ar viņu, un Tas Kungs deva Jāzepam vēl vairāk gudrības, goda, slavas un mīlestības pret viņu ēģiptiešu sirdīs un visā zemē, un Jāzeps valdīja pār visu valsti četrdesmit gadus.
12 Un visas filistiešu zemes, Kanaāna zeme, Sidona zeme un viņpus Jordānas nesa Jāzepam dāvanas visas viņa dienas, un visa zeme bija Jāzepa rokās, un tās nesa viņam ikgadēju nodevu, kā tas bija noteikts, jo Jāzeps bija cīnījies pret visiem apkārtējiem ienaidniekiem un tos pakļāvis, un visa zeme bija Jāzepa rokās, un Jāzeps droši sēdēja savā tronī Ēģiptē.

13 Un arī visi viņa brāļi, Jēkaba dēli, droši dzīvoja zemē visas Jāzepa dienas, un viņi bija auglīgi un ļoti vairojās zemē, un viņi kalpoja Tam Kungam visas savas dienas, kā viņu tēvs Jēkabs tiem bija pavēlējis.
14 Un notika, ka pēc daudzām dienām un gadiem, kad Ēsava bērni mierīgi dzīvoja savā zemē ar savu ķēniņu Belu, Ēsava bērni bija auglīgi un vairojās zemē, un viņi apņēmās iet un cīnīties ar Jēkaba dēliem un visu Ēģipti, un atbrīvot savu brāli Zefo, Ēlifasa dēlu, un viņa vīrus, jo tie tajos laikos vēl bija Jāzepa vergi.
15 Un Ēsava bērni sūtīja ziņu pie visiem austrumu bērniem, un tie noslēdza ar tiem mieru, un visi austrumu bērni nāca pie viņiem, lai ietu kopā ar Ēsava bērniem uz Ēģipti karot.
16 Un pie viņiem nāca arī no Dinhabas ķēniņa Angeasa ļaudīm, un tie sūtīja arī pie Išmaēla bērniem, un arī tie nāca pie viņiem.
17 Un visi šie ļaudis sapulcējās un devās uz Seīru, lai palīdzētu Ēsava bērniem viņu kaujā, un šī nometne bija ļoti liela un pilna ar ļaudīm, tik daudz kā jūras smiltis, apmēram astoņi simti tūkstoši vīru, gan kājnieku, gan kavalērijas, un visi šie karaspēki devās uz Ēģipti, lai cīnītos ar Jēkaba dēliem, un viņi apmetās nometnē pie Ramzesa.
18 Un Jāzeps devās ceļā kopā ar saviem brāļiem kopā ar Ēģiptes varenajiem vīriem, apmēram seši simti vīru, un tie cīnījās ar tiem Ramzesas zemē; un Jēkaba dēli tanī laikā atkal cīnījās ar Ēsava bērniem piecdesmitajā gadā, kad Jēkaba dēli devās uz Ēģipti, tas ir Belas valdīšanas trīsdesmitajā gadā pār Ēsava bērniem Seirā.
19 Un Tas Kungs nodeva visus Ēsava varenos vīrus un austrumu bērnus Jāzepa un viņa brāļu rokās, un Ēsava bērnu ļaudis un austrumu bērni tika Jāzepa priekšā sakauti.
20 Un no Ēsava ļaudīm un austrumu bērniem, kas tika nogalināti, krita Jēkaba dēlu priekšā apmēram divsimt tūkstoš vīru, un viņu ķēniņš Bela, Beora dēls, krita kopā ar viņiem kaujā, un, kad Ēsava bērni redzēja, ka viņu ķēniņš bija kritis kaujā un miris, viņu rokas kaujā kļuva ļenganas.
21 Un Jāzeps un viņa brāļi un visa Ēģipte joprojām kāva Ēsava nama ļaudis, un visi Ēsava ļaudis baidījās no Jēkaba dēliem un bēga no viņiem.
22 Un Jāzeps un viņa brāļi un visa Ēģipte tos vajāja vienas dienas gājumu un vēl nogalināja no tiem apmēram trīs simti vīru, turpinot tos nogalināt ceļā; un pēc tam tie no tiem griezās atpakaļ.
23 Un Jāzeps un visi viņa brāļi atgriezās Ēģiptē, un no viņiem netrūka neviena vīra, bet no ēģiptiešiem krita divpadsmit vīri.
24 Un, kad Jāzeps atgriezās Ēģiptē, viņš pavēlēja Cefo un viņa vīrus vēl vairāk sasiet, un tie tos sasēja dzelžos, un tie vairoja viņu bēdas.
25 Un visi Ēsava bērnu ļaudis un austrumu bērni atgriezās kaunā, ikviens savā pilsētā, jo visi varoņi, kas bija pie viņiem, bija krituši kaujā.
26 Un, kad Ēsava bērni redzēja, ka viņu ķēniņš kaujā bija kritis, viņi steidzās un paņēma vīru no austrumu bērnu ļaudīm; viņa vārds bija Jobabs, Zaraha dēls, no Bocras zemes, un viņi iecēla viņu par ķēniņu pār viņiem Belas, viņu ķēniņa, vietā.
27 Un Jobabs apsēdās Belas tronī kā ķēniņš viņa vietā, un Jobabs valdīja Edomā pār visiem Ēsava bērniem desmit gadus, un Ēsava bērni no tās dienas vairs negāja karot ar Jēkaba dēliem, jo Ēsava dēli zināja Jēkaba dēlu varonību un ļoti no tiem bijās.
28 Bet no tās dienas Ēsava bērni ienīda Jēkaba dēlus, un naids un naids bija ļoti spēcīgs viņu starpā visas dienas līdz pat šai dienai.
29 Un pēc tam, desmit gadus vēlāk, nomira Jobabs, Zaraha dēls, no Bocras, un Ēsava bērni paņēma vīru, vārdā Hušams, no Temana zemes, un viņi iecēla viņu par ķēniņu pār sevi Jobaba vietā, un Hušams valdīja Edomā pār visiem Ēsava bērniem divdesmit gadus.
30 Un Jāzeps, Ēģiptes ķēniņš, un viņa brāļi, un visi Israēla bērni tanīs dienās droši dzīvoja Ēģiptē kopā ar visiem Jāzepa bērniem un viņa brāļiem, bez jebkādiem šķēršļiem vai ļauniem negadījumiem, un Ēģiptes zeme tanī laikā bija mierā no kara Jāzepa un viņa brāļu dienās.

59. NODAĻA

1 Un šie ir Israēla dēlu vārdi, kas dzīvoja Ēģiptē, kas bija nācuši kopā ar Jēkabu; visi Jēkaba dēli nāca uz Ēģipti, ikviens ar savu namu.
2 Leas bērni bija Rūbens, Simeons, Levijs, Jūda, Isašars un Zebulons, un viņu māsa Dīna.
3 Un Rāheles dēli bija Jāzeps un Benjamīns.
4 Un Zilpas, Leas kalpones, dēli bija Gads un Ašers.
5 Un Bilhas, Rāheles kalpones, dēli bija Dans un Naftalis.
6 Un šie bija viņu pēcnācēji, kas viņiem dzimuši Kanaāna zemē, pirms viņi nonāca Ēģiptē kopā ar savu tēvu Jēkabu.
7 Rūbena dēli bija Hanohs, Pallu, Kecrons un Karmijs.
8 Un Simeona dēli bija Jemuēls, Jamīns, Ohads, Jahīns, Zohars un Sauls, kanaāniešu sievas dēls.
9 Un Levija dēli bija Geršons, Kehats un Merāri, un viņu māsa Johebeda, kas viņiem piedzima, kad viņi devās uz Ēģipti.
10 Un Jūdas dēli bija Ērs, Onans, Šela, Perecs un Zerahs.
11 Un Ērs un Onans nomira Kanaāna zemē; un Pereca dēli bija Kecrons un Hamuls.
12 Un Isašara dēli bija Tola, Pūva, Ībs un Šomrons.
13 Un Zebulona dēli bija Sereds, Elons un Jahleēls, un Dana dēls bija Husims.
14 Un Naftali dēli bija Jahceēls, Gunijs, Jecers un Šilams.
15 Un Gada dēli bija Cifjons, Hadži, Šunijs, Ecbons, Ērijs, Arodi un Arēlijs.
16 Un Ašera dēli bija Jimna, Jisva, Jisvi, Berija un viņu māsa Seraha; un Berijas dēli bija Hebers un Malkiēls.
17 Un Benjamīna dēli bija Bela, Behers, Ašbels, Gera, Naamans, Ahi, Rošs, Mupims, Hupims un Ords.
18 Un Jāzepa dēli, kas viņam dzimuši Ēģiptē, bija Manase un Efraims.
19 Un visas dvēseles, kas nāca no Jēkaba gurniem, bija septiņdesmit dvēseles; šīs ir tās, kas nāca kopā ar Jēkabu, savu tēvu, uz Ēģipti, lai tur dzīvotu; un Jāzeps un visi viņa brāļi droši dzīvoja Ēģiptē un ēda no Ēģiptes labākā visas Jāzepa dzīves dienas.
20 Un Jāzeps dzīvoja Ēģiptes zemē deviņdesmit trīs gadus, un Jāzeps valdīja pār visu Ēģipti astoņdesmit gadus.
21 Un, kad Jāzepa nāves dienas tuvojās, viņš sūtīja un aicināja savus brāļus un visu sava tēva namu, un tie visi sanāca kopā un apsēdās viņa priekšā.
22 Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem un visai sava tēva saimei: “Redzi, es miršu, un Dievs jūs noteikti pieskatīs un

atvedīs no šīs zemes uz to zemi, ko Viņš jūsu tēviem zvērēja dot.
23 Un, kad Dievs jūs apraudzīs un atvedīs no šejienes uz jūsu tēvu zemi, tad atvediet no šejienes līdzi arī manus kaulus.
24 Un Jāzeps lika Israēla bērniem zvērēt par saviem pēcnācējiem pēc viņiem, sacīdams: "Dievs jūs noteikti apmeklēs, un jūs atvedīsiet manus kaulus no šejienes līdzi."
25 Un pēc tam notika, ka Jāzeps nomira tanī gadā, septiņdesmit pirmajā gadā, kad izraēlieši devās uz Ēģipti.
26 Un Jāzepam bija simt desmit gadi, kad viņš nomira Ēģiptes zemē, un visi viņa brāļi un visi viņa kalpi cēlās un balzamēja Jāzepu, kā tas bija viņu paradums, un viņa brāļi un visa Ēģipte sēroja par viņu septiņdesmit dienas.
27 Un viņi ielika Jāzepu zārkā, kas bija pilns ar smaržvielām un visādām smaržvielām, un apglabāja viņu pie Sihoras upes krasta, un viņa dēlus un visus viņa brāļus, un visa viņa tēva saime sarīkoja septiņas dienas sēras par viņu.
28 Un notika, ka pēc Jāzepa nāves visi ēģiptieši tajos laikos sāka valdīt pār Israēla bērniem, un faraons, Ēģiptes ķēniņš, kas valdīja sava tēva vietā, pieņēma visus Ēģiptes likumus un vadīja visu Ēģiptes valdību pēc sava padoma, un viņš droši valdīja pār savu tautu.

60. NODAĻA

1 Un, kad gads apritēja septiņdesmit otrais kopš izraēliešu došanās uz Ēģipti pēc Jāzepa nāves, Cefs, Ēlifāza dēls, Ēsava dēla dēls, bēga no Ēģiptes kopā ar saviem vīriem, un tie devās prom.
2 Un viņš nonāca Āfrikā, tas ir, Dinhabā, pie Āfrikas ķēniņa Angeasa, un Angeass viņus uzņēma ar lielu godu un iecēla Zefo par sava karaspēka virspavēlnieku.
3 Un Zefo atrada labvēlību Angeasa un viņa tautas acīs, un Zefo daudzas dienas bija Āfrikas ķēniņa Angeasa karaspēka virspavēlnieks.
4 Un Zefo pavedināja Āfrikas ķēniņu Angeasu sapulcināt visu savu armiju, lai dotos un cīnītos ar ēģiptiešiem un Jēkaba dēliem, un atriebtu viņiem savu brāļu lietu.
5 Bet Angeass negribēja klausīt Cefo, lai tas viņu novēlētu, jo Angeass zināja Jēkaba dēlu spēku un to, ko tie bija nodarījuši viņa armijai karā ar Ēsava bērniem.
6 Un Zefo tanīs dienās bija ļoti liels Angeasa un visas savas tautas acīs, un viņš pastāvīgi pavedināja viņus karot pret Ēģipti, bet viņi negribēja.
7 Un notika, ka tajos laikos Kitimas zemē, Pušimnas pilsētā, dzīvoja kāds vīrs, vārdā Uzu, un Kitimas bērni viņu deģenerēti dievināja, un vīrs nomira, un viņam nebija dēla, tikai viena meita, kuras vārds bija Džanja.
8 Un jaunava bija ārkārtīgi skaista, pievilcīga un gudra, un neviena nebija redzēta viņai līdzīgā skaistumā un gudrībā visā zemē.
9 Un Āfrikas ķēniņa Angeasa ļaudis viņu ieraudzīja un nāca un slavēja viņu viņam, un Angeass sūtīja pie Kitimas bērniem, un viņš lūdza viņu sev par sievu, un Kitimas ļaudis piekrita dot viņu viņam par sievu.
10 Un, kad Angeasa vēstneši devās ceļā no Kitimas zemes, lūk, Bibentu ķēniņa Turnusa vēstneši ieradās Kittimas pilsētā, jo arī Bibentu ķēniņš Turnuss sūtīja savus vēstnešus, lai lūgtu viņam Janju, lai viņa varētu viņu ņemt sev par sievu, jo visi viņa vīri viņu viņam bija slavējuši, tāpēc viņš sūtīja pie viņas visus savus kalpus.
11 Un Turna kalpi ieradās Kittimas pilsētā un lūdza Janju, lai viņa tiktu vesta par sievu viņu ķēniņam Turnam.
12 Un Kitimas ļaudis sacīja viņiem: "Mēs nevaram viņu atdot, jo Āfrikas ķēniņš Angeass vēlējās, lai viņa viņam ņem par sievu, pirms jūs atnācāt, un ka mēs viņu viņam atdosim, un tāpēc tagad mēs nevaram atņemt Angeasam meiteni, lai dotu viņu Turnam."
13 Jo mēs ļoti baidāmies no Angeasa, ka viņš varētu nākt kaujā pret mums un mūs iznīcināt, un jūsu kungs Turnuss nespēs mūs izglābt no viņa rokas.
14 Un, kad Turnas vēstneši dzirdēja visus Kitimas bērnu vārdus, viņi atgriezās pie sava kunga un atstāstīja viņam visus Kitimas bērnu vārdus.
15 Un Kitimas bērni sūtīja piemiņas vēstuli Angejam, sacīdami: "Redzi, Turnuss ir sūtījis pēc Janjas, lai ņemtu viņu sev par sievu, un tā mēs viņam esam atbildējuši; un mēs dzirdējām, ka viņš ir sapulcinājis visu savu armiju, lai dotos karā pret tevi, un viņš plāno iet pa Sardūnijas ceļu, lai cīnītos pret tavu brāli Luku, un pēc tam viņš nāks, lai cīnītos pret tevi."
16 Un Andžejs dzirdēja Kitimas bērnu vārdus, ko tie viņam sūtīja pierakstā, un viņa dusmas iedegās, un viņš cēlās un sapulcināja visu savu armiju un devās cauri jūras salām pa Sardūnijas ceļu pie sava brāļa Luka, Sardūnijas ķēniņa.
17 Un Niblos, Lūka dēls, dzirdēja, ka viņa tēvocis Angeass nāk, un viņš devās viņam pretī ar smagu armiju, un viņš viņu noskūpstīja un apskāva, un Niblos sacīja Angeasam: Kad tu jautāsi manam tēvam par viņa labklājību, kad es iešu kopā ar tevi cīnīties ar Turnu, lūdz viņu iecelt mani par sava karaspēka virspavēlnieku, un Angeass tā arī izdarīja, un viņš devās pie sava brāļa, un viņa brālis nāca viņam pretī, un viņš jautāja viņam par viņa labklājību.
18 Un Engejs lūdza savu brāli Lūku pēc viņa labklājības un iecelt viņa dēlu Niblosu par sava karaspēka virspavēlnieku, un Lūks tā arī izdarīja, un Engejs un viņa brālis Lūks sacēlās un devās kaujā uz Tērnu, un tur bija līdzi liela armija un daudz ļaužu.
19 Un viņš ieradās kuģos, un tie nonāca Aštorašas provincē, un, lūk, Turnuss nāca pretī, jo viņš devās uz Sardūniju un bija iecerējis to iznīcināt un pēc tam no turienes doties uz Angeju, lai cīnītos ar viņu.
20 Un Andžejs un viņa brālis Lūks satika Tērnu Kanopijas ielejā, un kauja starp viņiem tanī vietā bija spēcīga un varena.
21 Un kauja pret Sardūnijas ķēniņu Lūku bija smaga, un viss viņa karaspēks krita, un arī viņa dēls Nibloss krita tajā kaujā.
22 Un viņa tēvocis Angeass pavēlēja saviem kalpiem, un tie izgatavoja Niblosam zelta zārku un ielika viņu tajā, un Angeass atkal uzsāka kauju pret Tērnu, un Angeass bija stiprāks par viņu, un viņš viņu nogalināja, un viņš sakāva visus viņa ļaudis ar zobena asmeni, un Angeass atriebās par sava brāļa dēla Niblosa lietu un sava brāļa Lūka armijas lietu.
23 Un, kad Tērns nomira, to rokas, kas izdzīvoja kaujā, kļuva vājas, un viņi bēga no Angeasa un viņa brāļa Lūka.
24 Un Angeass un viņa brālis Lūks vajāja viņus līdz lielceļam, kas ir starp Alfanu un Romu, un viņi nogalināja visu Turnas armiju ar zobena asmeni.

25 Un Sardūnijas ķēniņš Lūks pavēlēja saviem kalpiem izgatavot vara zārku un ievietot tajā viņa dēla Niblosa ķermeni, un apglabāt viņu tanī vietā.
26 Un viņi tur uzcēla augstu torni uz lielceļa un nosauca to Niblosa vārdā līdz pat šai dienai, un viņi arī apglabāja Bibentu ķēniņu Turnusu tur, tanī vietā, kopā ar Niblosu.
27 Un lūk, uz lielceļa starp Alfanu un Romu vienā pusē ir Niblosa kaps un otrā pusē Turnusa kaps, un starp tiem līdz pat šai dienai ir bruģis.
28 Un, kad Nibloss tika apglabāts, viņa tēvs Lūkss atgriezās ar savu armiju savā zemē Sardūnijā, un viņa brālis, Āfrikas ķēniņš Angeass, devās ar savu ļaudīm uz Bibentu pilsētu, tas ir, Turnas pilsētu.
29 Un Bibentu iedzīvotāji dzirdēja par viņa slavu un ļoti nobijās no viņa, un viņi devās viņam pretī ar raudāšanu un lūgšanām, un Bibentu iedzīvotāji lūdza Angeasu nenogalināt viņus un neiznīcināt viņu pilsētu; un viņš tā arī izdarīja, jo Bibentu tajos laikos tika uzskatīta par vienu no Kitimu bērnu pilsētām; tāpēc viņš pilsētu neiznīcināja.
30 Bet no tās dienas Āfrikas ķēniņa karaspēks devās uz Kitimu, lai to izlaupītu un aplaupītu, un, kad vien viņi devās, viņiem līdzi gāja arī Cefons, Angejas karaspēka virspavēlnieks.
31 Un pēc tam Angeass pagriezās ar savu armiju, un viņi nonāca Puzimnas pilsētā, un Angeass no turienes paņēma par sievu Janju, Uzu meitu, un atveda viņu uz savu pilsētu Āfrikā.

61. NODAĻA

1 Un tanī laikā faraons, Ēģiptes ķēniņš, pavēlēja visai savai tautai uzcelt viņam stipru pili Ēģiptē.
2 Un viņš arī pavēlēja Jēkaba dēliem palīdzēt ēģiptiešiem celtniecībā, un ēģiptieši uzcēla skaistu un elegantu pili par karalisku mājvietu, un viņš tajā dzīvoja un atjaunoja savu valdību, un viņš valdīja droši.
3 Un Zebulons, Jēkaba dēls, nomira tanī gadā, tas ir septiņdesmit otrajā gadā pēc israēliešu nolaišanas uz Ēģipti, un Zebulons nomira simt četrpadsmit gadus vecs un tika ielikts zārkā un nodots savu bērnu rokās.
4 Un septiņdesmit piektajā gadā nomira viņa brālis Simeons, viņam bija simt divdesmit gadi viņa nāves brīdī, un arī viņš tika ielikts zārkā un nodots savu bērnu rokās.
5 Un Zefo, Ēlifasa dēls, Ēsava dēla, Dinhabas ķēniņa Angeasa karaspēka virspavēlnieks, joprojām katru dienu pamudināja Angeasu sagatavoties kaujai, lai cīnītos ar Jēkaba dēliem Ēģiptē, bet Angeass negribēja to darīt, jo viņa kalpi bija viņam atstāstījuši visu Jēkaba dēlu varenību, ko tie tiem bija nodarījuši kaujā ar Ēsava bērniem.
6 Un Zefo tanīs dienās ik dienas vilināja Angeju cīnīties ar Jēkaba dēliem.
7 Un pēc kāda laika Angeass uzklausīja Zefo vārdus un piekrita viņam cīnīties ar Jēkaba dēliem Ēģiptē, un Angeass sakārtoja visus savus ļaudis, ļaudis, kas bija tik daudz kā smiltis jūras krastā, un viņš pieņēma lēmumu doties uz Ēģipti kaujā.
8 Un starp Angeasa kalpiem bija piecpadsmit gadus vecs jauneklis, kura vārds bija Bileāms, Beora dēls, un jauneklis bija ļoti gudrs un prata burvestības.
9 Un Angeass sacīja Bileāmam: "Lūdzu, izsauc mums burvestības, lai mēs zinātu, kurš uzvarēs šajā kaujā, uz kuru mēs tagad dodamies."
10 Un Bileāms pavēlēja, lai viņam atnestu vasku, un viņš no tā izgatavoja ratu un jātnieku tēlus, kas attēloja Angeasa armiju un Ēģiptes armiju, un viņš tos ievietoja viltīgi sagatavotajos ūdeņos, kas viņam bija šim nolūkam, un viņš ņēma savā rokā miršu koku zarus, un viņš pielietoja savu viltību, un viņš savienoja tos virs ūdens, un tur viņam ūdenī parādījās Angeasa karaspēka tēli, kas krīt ēģiptiešu un Jēkaba dēlu tēlu priekšā.
11 Un Bileāms to pastāstīja Angejam, un Angejs izmisa un neapbruņojās, lai dotos uz Ēģipti kaujā, un palika savā pilsētā.
12 Un, kad Zefo, Ēlifasa dēls, redzēja, ka Angeass ir izmisis no vēlēšanās doties cīņā ar ēģiptiešiem, Zefo aizbēga no Angeasa no Āfrikas un devās uz Kitimu.
13 Un visi Kitimas ļaudis viņu uzņēma ar lielu godu un nolīga viņu, lai visas dienas cīnītos viņu kaujās, un Zefo tajos laikos kļuva ārkārtīgi bagāts, un Āfrikas ķēniņa karaspēks tajos laikos joprojām izklīda, un Kitimas bērni sapulcējās un devās uz Kupticijas kalnu Āfrikas ķēniņa Angeasa karaspēka dēļ, kas tuvojās viņiem.
14 Un kādu dienu Cefam pazuda jauna govs, un viņš devās to meklēt, un viņš dzirdēja to maurojam visapkārt kalnam.
15 Un Zefo gāja un ieraudzīja, un lūk, kalna pakājē bija liela ala, un tur alas ieejā bija liels akmens, un Zefo pāršķēla akmeni un iegāja alā, un viņš ieraudzīja, un lūk, liels zvērs aprija vērsi; no vidus uz augšu tas izskatījās pēc cilvēka, un no vidus uz leju tas izskatījās pēc dzīvnieka, un Zefo sacēlās pret dzīvnieku un nogalināja to ar saviem zobeniem.
16 Un Kitimas iedzīvotāji to dzirdēja un ļoti priecājās un sacīja: "Ko lai mēs darām ar šo vīru, kas ir nokāvis šo lopu, kas aprija mūsu lopus?"
17 Un viņi visi sapulcējās, lai iesvētītu viņam vienu dienu gadā, un viņi to nosauca viņa vārdā par Cefo, un viņi viņam atnesa dzeramos upurus gadu no gada tanī dienā un dāvanas.
18 Tanī laikā saslima Janja, ķēniņa Angeasa sievas Uzu meita, un viņas slimība ļoti ietekmēja Angeasu un viņa ierēdņus, un Angeass jautāja saviem gudrajiem vīriem: "Ko man darīt Janjai un kā lai es viņu dziedinu no viņas slimības?" Un viņa gudrie vīri viņam atbildēja: "Tā kā mūsu zemes gaiss nav tāds pats kā Kitimas zemes gaiss un mūsu ūdens nav tāds pats kā viņu ūdens, tāpēc karaliene ir saslimusi."
19 Jo gaisa un ūdens maiņas dēļ viņa saslima, kā arī tāpēc, ka savā zemē viņa dzēra tikai ūdeni, kas nāca no Purmas, kuru viņas senči bija uzcēluši ar tiltiem.
20 Un Angeass pavēlēja saviem kalpiem, un tie atnesa viņam kuģos Purmas ūdeņus, kas piederēja Kitimam, un viņi nosvēra šos ūdeņus ar visiem Āfrikas zemes ūdeņiem, un viņi atklāja, ka šie ūdeņi ir vieglāki nekā Āfrikas ūdeņi.
21 Un Andžejs to redzēja, un viņš pavēlēja visiem saviem virsniekiem sapulcināt akmeņkaļus tūkstošiem un desmitiem tūkstošu, un viņi cirta akmeņus bez skaita, un celtnieki ieradās un uzcēla ārkārtīgi stipru tiltu, un viņi pārveda ūdens avotu no Kitimas zemes uz Āfriku, un šie ūdeņi bija paredzēti karalienei Janijai un visām viņas rūpēm, lai no tiem dzertu un ceptos, mazgātos un mazgātos,

un arī lai ar tiem laistītu visas sēklas, no kurām var iegūt pārtiku, un visus zemes augļus.
22 Un ķēniņš pavēlēja, lai viņi atvestu Kitimas zemi lielos kuģos, un viņi atveda arī akmeņus celtniecībai, un celtnieki uzcēla pilis karalienei Janjai, un karaliene tika dziedināta no savas slimības.
23 Un gada sākumā Āfrikas karaspēks turpināja nākt uz Kitimas zemi, lai laupītu kā parasti, un Zefo, Ēlifaza dēls, dzirdēja viņu ziņojumu, un viņš deva pavēles par viņiem un cīnījās ar viņiem, un viņi bēga viņa priekšā, un viņš atbrīvoja Kitimas zemi no viņiem.
24 Un Kitima bērni redzēja Zefo varonību, un Kitima bērni apņēmās un iecēla Zefo par ķēniņu pār sevi, un viņš kļuva par ķēniņu pār viņiem, un, kamēr viņš valdīja, viņi devās pakļaut Tubala bērnus un visas apkārtējās salas.
25 Un viņu ķēniņš Zefo devās viņu priekšgalā, un viņi karoja ar Tubalu un salām, un viņi tās pakļāva, un, kad tie atgriezās no kaujas, viņi atjaunoja viņa valdīšanu, un viņi uzcēla viņam ļoti lielu pili par viņa karalisko mājvietu un troni, un viņi uzcēla viņam lielu troni, un Zefo valdīja pār visu Kitimas zemi un pār Itālijas zemi piecdesmit gadus.

62. NODAĻA

1 Tanī gadā, septiņdesmit devītajā gadā, kad izraēlieši devās uz Ēģipti, Ēģiptes zemē nomira Rūbens, Jēkaba dēls; Rūbenam bija simt divdesmit pieci gadi, kad viņš nomira, un viņi viņu ielika zārkā un nodeva savu bērnu rokās.
2 Un astoņdesmitajā gadā nomira viņa brālis Dans; viņam bija simt divdesmit gadi, kad viņš nomira, un arī viņš tika ielikts zārkā un nodots savu bērnu rokās.
3 Un tanī gadā nomira Edoma ķēniņš Hušams, un pēc viņa valdīja Hadads, Bedada dēls, trīsdesmit piecus gadus; un astoņdesmit pirmajā gadā Ēģiptē nomira Isašars, Jēkaba dēls, un Isašars nāves brīdī bija simt divdesmit divus gadus vecs, un viņš tika ielikts zārkā Ēģiptē un nodots savu bērnu rokās.
4 Un astoņdesmit otrajā gadā nomira viņa brālis Ašers; viņam bija simt divdesmit trīs gadi viņa nāves brīdī, un viņš tika ievietots zārkā Ēģiptē un nodots savu bērnu rokās.
5 Un astoņdesmit trešajā gadā Gads nomira, viņam bija simt divdesmit pieci gadi, un viņš tika ielikts zārkā Ēģiptē un nodots savu bērnu rokās.
6 Un astoņdesmit ceturtajā gadā, tas ir Hadada, Bedada dēla, Edoma ķēniņa, valdīšanas piecdesmitajā gadā, Hadads sapulcināja visus Ēsava bērnus un sagatavoja visu savu karaspēku, ap četrsimt tūkstoš vīru, un viņš devās uz Moāba zemi un devās karot ar Moābu un padarīt viņus par vergiem.
7 Un Moāba bērni to dzirdēja un ļoti nobijās, un tie sūtīja pie Midiāna bērniem, lai tie viņiem palīdzētu cīņā pret Hadadu, Bedada dēlu, Edoma ķēniņu.
8 Un Hadads nonāca Moāba zemē, un Moābs un Midiāna bērni izgāja viņam pretī un nostājās kaujas ierindā pret viņu Moāba laukā.
9 Un Hadads karoja ar Moābu, un krita daudz kritušo no Moāba bērniem un Midiāna bērniem, ap divsimt tūkstoš vīru.
10 Un kauja pret Moābu bija ļoti sīva, un, kad Moāba bērni redzēja, ka kauja viņus pārņēma, viņi nolaida rokas, pagrieza muguru un atstāja Midiāna bērnus turpināt kauju.
11 Un Midiāna bērni nezināja Moāba nodomus, bet viņi saņēmās kaujā un cīnījās ar Hadadu un visu viņa karaspēku, un viss Midiāns krita viņa priekšā.
12 Un Hadads smagi sakāva visus Midiānus, nokāva tos ar zobena asmeni un neatstāja nevienu dzīvu no tiem, kas bija nācis palīgā Moābam.
13 Un, kad visi Midiāna bērni kaujā bija krituši un Moāba bērni bija aizbēguši, Hadads tanī laikā visu Moābu padarīja par savu nodokļu maksātāju, un tie kļuva viņa pakļautībā, un tie maksāja ikgadēju nodokli, kā tas bija noteikts, un Hadads apgriezās un atgriezās savā zemē.
14 Un gada beigās, kad pārējie Midiāna ļaudis, kas bija zemē, dzirdēja, ka visi viņu brāļi ir krituši kaujā ar Hadadu Moāba dēļ, tāpēc ka Moāba bērni kaujā bija pagriezuši muguru un atstājuši Midiānu, lai cīnītos, tad pieci Midiāna vadoņi apņēmās kopā ar pārējiem saviem brāļiem, kas bija palikuši viņu zemē, cīnīties pret Moābu, lai atriebtu savu brāļu lietu.
15 Un Midiāna bērni sūtīja pie visiem saviem brāļiem, austrumu bērniem, un visiem saviem brāļiem, visi Ketūras bērni nāca, lai palīdzētu Midiānam cīnīties pret Moābu.
16 Un Moāba bērni to dzirdēja un ļoti nobijās, ka visi austrumu bērni bija sapulcējušies kaujai pret viņiem, un Moāba bērni sūtīja atgādinājumu uz Edoma zemi Hadadam, Bedada dēlam, sacīdami:
17 Nāc tagad pie mums un palīdzi mums, un mēs sakāvsim Midiānu, jo viņi visi ir sapulcējušies un ir nākuši pret mums kopā ar visiem saviem brāļiem, austrumu bērniem, lai karotu un atriebtu Midiāna tiesu, kas krita kaujā.
18 Un Hadads, Bedada dēls, Edoma ķēniņš, devās ceļā ar visu savu karaspēku un devās uz Moāba zemi, lai karotu ar Midiānu, un Midiāns un austrumu bērni cīnījās ar Moābu Moāba laukā, un kauja starp viņiem bija ļoti sīva.
19 Un Hadads sakāva visus Midiāna bērnus un austrumu bērnus ar zobena asmeni, un tanī laikā Hadads izglāba Moābu no Midiāna rokas, un tie, kas bija palikuši no Midiāna un austrumu bērniem, bēga Hadada un viņa karaspēka priekšā, un Hadads vajāja tos līdz viņu zemei un sakāva tos ļoti smagā kaujā, un kritušie krita uz ceļa.
20 Un Hadads atbrīvoja Moābu no Midiāna rokas, jo visi Midiāna bērni bija krituši no zobena asmens, un Hadads apgriezās un atgriezās savā zemē.
21 Un no tās dienas Midiāna bērni ienīda Moāba bērnus, jo tie bija krituši kaujā viņu dēļ, un starp viņiem pastāvēja liela un spēcīga naidība visas dienas.
22 Un visi, kas tika atrasti no Midiāna uz Moāba zemes ceļa, gāja bojā no Moāba zobena, un visi, kas tika atrasti no Moāba uz Midiāna zemes ceļa, gāja bojā no Midiāna zobena; tā Midiāns darīja Moābam un Moābs Midiānam daudzas dienas.
23 Un tanī laikā notika, ka Jūda, Jēkaba dēls, nomira Ēģiptē, astoņdesmit sestajā gadā pēc Jēkaba došanās uz Ēģipti, un Jūda bija simt divdesmit deviņus gadus vecs savas nāves brīdī, un viņi viņu balzamēja un ielika zārkā, un viņš tika nodots savu bērnu rokās.
24 Un astoņdesmit devītajā gadā Naftalis nomira, simt trīsdesmit divu gadu vecumā, un viņu ielika zārkā un nodeva savu bērnu rokās.
25 Un notika, ka deviņdesmit pirmajā gadā, kad izraēlieši devās uz Ēģipti, tas ir Zefo, Ēlifāza dēla, Ēsava dēla, valdīšanas trīsdesmitajā gadā pār Kitima bērniem, Āfrikas

bērni nāca virsū Kitima bērniem, lai tos izlaupītu kā parasti, bet viņi nebija tiem uzbrukuši šos trīspadsmit gadus.
26 Un tanī gadā viņi nonāca pie viņiem, un Zefo, Ēlifasa dēls, izgāja pie viņiem ar dažiem saviem vīriem un izmisīgi sakāva viņus, un Āfrikas karaspēks bēga no Zefo, un kritušie krita viņa priekšā, un Zefo un viņa vīri tos vajāja, turpinot un sitot, līdz tie bija tuvu Āfrikai.
27 Un Āfrikas ķēniņš Angeass dzirdēja, ko Zefo bija darījis, un tas viņu ļoti sadusmoja, un Angeass visu dienu baidījās no Zefo.

63. NODAĻA

1 Un deviņdesmit trešajā gadā Ēģiptē nomira Levijs, Jēkaba dēls, un Levijam bija simt trīsdesmit septiņi gadi, kad viņš nomira, un viņi viņu ielika zārkā, un viņš tika nodots savu bērnu rokās.
2 Un notika pēc Levija nāves, kad visa Ēģipte redzēja, ka Jēkaba dēli, Jāzepa brāļi, bija miruši, visi ēģiptieši sāka apspiest Jēkaba bērnus un darīt viņu dzīves rūgtas no tās dienas līdz viņu aiziešanas dienai no Ēģiptes, un viņi atņēma no viņu rokām visus vīna dārzus un laukus, ko Jāzeps viņiem bija devis, un visas greznās mājas, kurās dzīvoja Israēla ļaudis, un visus Ēģiptes treknos augļus – visu ēģiptieši atņēma Jēkaba dēliem tanīs dienās.
3 Un visas Ēģiptes roka tanīs dienās kļuva vēl smagāka pret Israēla bērniem, un ēģiptieši nodarīja Israēlam pāri, līdz Israēla bērni bija noguruši no savas dzīves ēģiptiešu dēļ.
4 Un notika tanīs dienās, simt otrajā gadā pēc Israēla došanās uz Ēģipti, ka faraons, Ēģiptes ķēniņš, nomira, un viņa dēls Melols kļuva ķēniņš viņa vietā, un visi Ēģiptes varenie vīri un visa tā paaudze, kas pazina Jāzepu un viņa brāļus, nomira tanīs dienās.
5 Un viņu vietā cēlās cita paaudze, kas nebija pazinusi Jēkaba dēlus un visu labo, ko tie tiem bija darījuši, un visu viņu varenību Ēģiptē.
6 Tāpēc visa Ēģipte no tās dienas sāka aprūcināt Jēkaba dēlu dzīves un mocīt tos ar visādiem smagiem darbiem, jo tie nepazina savus senčus, kas viņus bija izglābuši bada dienās.
7 Un arī tas bija no Tā Kunga Israēla bērniem, lai viņiem palīdzētu viņu pēdējās dienās, lai visi Israēla bērni varētu pazīt To Kungu, savu Dievu.
8 un lai zinātu zīmes un varenos brīnumus, ko Tas Kungs darīs Ēģiptē Savas Israēla tautas dēļ, lai Israēla bērni bītos To Kungu, savu senču Dievu, un staigātu visos Viņa ceļos, viņi un viņu pēcnācēji sekotu viņiem visas dienas.
9 Melolam bija divdesmit gadi, kad viņš sāka valdīt, un viņš valdīja deviņdesmit četrus gadus, un visa Ēģipte nosauca viņa vārdu Faraons pēc viņa tēva vārda, kā tas bija viņu paradums darīt ar ikvienu ķēniņu, kas valdīja pār viņiem Ēģiptē.
10 Tanī laikā visi Āfrikas ķēniņa Angeasa karaspēki devās kā parasti izkaisīties pa Kitimas zemi laupīšanas nolūkos.
11 Un Zefo, Ēlifasa dēls, Ēsava dēla dēls, dzirdēja viņu ziņojumu un izgāja tiem pretī ar savu karaspēku un cīnījās ar tiem tur ceļā.
12 Un Zefo sakāva Āfrikas ķēniņa karaspēku ar zobena asmeni un neatstāja no tiem nevienu dzīvu, un neviens neatgriezās pie sava kunga Āfrikā.
13 Un Angeass dzirdēja, ko Zefo, Ēlifasa dēls, bija nodarījis visiem saviem karaspēkiem, ka viņš tos bija iznīcinājis, un Angeass sapulcināja visus savus karaspēkus, visus Āfrikas zemes vīrus, tautu, kas bija tik daudz kā smiltis jūras krastā.
14 Un Angeass sūtīja pie sava brāļa Lūka, sacīdams: "Nāc pie manis ar visiem saviem vīriem un palīdzi man sakaut Zefo un visus Kitimas bērnus, kas ir iznīcinājuši manus vīrus." Un Lūkss nāca ar visu savu armiju, ļoti lielu spēku, lai palīdzētu savam brālim Angeasam cīnīties ar Zefo un Kitimas bērniem.
15 Un Zefo un Kitimas bērni to dzirdēja, un viņi ļoti nobijās, un lielas bailes pārņēma viņu sirdis.
16 Un arī Zefo sūtīja vēstuli uz Edoma zemi Hadadam, Bedada dēlam, Edoma ķēniņam, un visiem Ēsava bērniem, sacīdams:
17 Esmu dzirdējis, ka Āfrikas ķēniņš Anheass nāk pie mums kopā ar savu brāli, lai cīnītos pret mums, un mēs no viņa ļoti baidāmies, jo viņa armija ir ļoti liela, it īpaši tāpēc, ka viņš nāk pret mums kopā ar savu brāli un arī viņa armiju.
18 Tāpēc tagad nāc arī tu man līdzi un palīdzi man, un mēs kopā cīnīsimies pret Andžeju un viņa brāli Lūku, un tu mūs izglābsi no viņu rokām, bet, ja nē, tad ziniet, ka mēs visi mirsim.
19 Un Ēsava bērni sūtīja vēstuli Kittima bērniem un viņu ķēniņam Cefo, sacīdami: "Mēs nevaram cīnīties pret Angeju un viņa tautu, jo miera derība ir bijusi starp mums tik daudzus gadus, sākot ar pirmā ķēniņa Belas laikiem un no Ēģiptes ķēniņa Jāzepa, Jēkaba dēla, laikiem, ar kuru mēs cīnījāmies otrpus Jordānai, kad viņš apglabāja savu tēvu.
20 Un, kad Zefo dzirdēja savu brāļu, Ēsava bērnu, vārdus, viņš no tiem atturējās, un Zefo ļoti bijās Angeasa.
21 Un Angeass un viņa brālis Lūks nostājās pret Kitimas bērniem, visus savus spēkus, aptuveni astoņsimt tūkstoš vīru.
22 Un visi Kitimas bērni sacīja Cefam: "Lūdz par mums savu senču Dievu, varbūt Viņš mūs izglābj no Angeasa un viņa karaspēka rokas, jo mēs esam dzirdējuši, ka Viņš ir liels Dievs un ka Viņš glābj visus, kas paļaujas uz Viņu."
23 Un Zefo dzirdēja viņu vārdus, un Zefo meklēja To Kungu, un Tas Kungs sacīja:
240 Kungs, manu senču Ābrahāma un Īzāka Dievs, šodien es zinu, ka Tu esi patiess Dievs, un visi tautu dievi ir tukši un bezjēdzīgi.
25 Piemini šodien man savu derību ar mūsu tēvu Ābrahāmu, ko mūsu senči mums stāstīja, un esi man šodien žēlīgs Ābrahāma un Īzāka, mūsu tēvu, dēļ un izglāb mani un Kitimas bērnus no Āfrikas ķēniņa rokas, kas nāk pret mums kaujā.
26 Un Tas Kungs uzklausīja Zefo balsi un cienīja viņu Ābrahāma un Īzāka dēļ, un Tas Kungs izglāba Zefo un Kitimas bērnus no Angeasa un viņa tautas rokas.
27 Un Zefons tanī dienā cīnījās ar Āfrikas ķēniņu Angeasu un visu viņa tautu, un Tas Kungs nodeva visu Angeasa tautu Kitimas bērnu rokās.
28 Un kauja pret Angeasu bija sīva, un Zefons sakāva visus Angeasa vīrus un viņa brāli Luku ar zobena asmeni, un no viņiem līdz tās dienas vakaram krita apmēram četri simti tūkstoši vīru.

29 Un, kad Angeass redzēja, ka visi viņa vīri ir gājuši bojā, viņš nosūtīja vēstuli visiem Āfrikas iedzīvotājiem, lai tie nāk pie viņa un palīdz viņam kaujā, un vēstulē viņš rakstīja: "Visi, kas atrodami Āfrikā, lai nāk pie manis, sākot no desmit gadiem un vecāki; lai viņi visi nāk pie manis, un, lūk, ja viņš nenāks, viņš mirs, un visu, kas viņam pieder, līdz ar visu viņa saimi ķēniņš paņems."
30 Un visi pārējie Āfrikas iedzīvotāji bija šausmās par Angeasa vārdiem, un no pilsētas izgāja apmēram trīs simti tūkstoši vīru un zēnu, sākot no desmit gadiem, un nonāca Angeasā.
31 Un pēc desmit dienām Angeass atjaunoja kauju pret Zefo un Kitimas bērniem, un kauja starp viņiem bija ļoti liela un spēcīga.
32 Un no Angeasa un Lūka karaspēka Zefons nosūtīja viņam daudz ievainoto, apmēram divus tūkstošus vīru, un Angeasa karaspēka virspavēlnieks Sosiftars krita šajā kaujā.
33 Un, kad Sosiftars bija kritis, Āfrikas karaspēks pagrieza muguras, lai bēgtu, un viņi aizbēga, un Angeass un viņa brālis Lūks bija kopā ar viņiem.
34 Un Zefo un Kitimas bērni viņus vajāja, un viņi joprojām smagi sakāva tos uz ceļa, apmēram divsimt vīrus, un viņi vajāja Azdrubalu, Angeasa dēlu, kurš bija bēdzis kopā ar savu tēvu, un viņi nogalināja divdesmit viņa vīrus uz ceļa, un Azdrubals aizbēga no Kitimas bērniem, un tie viņu nenogalināja.
35 Un Angeass un viņa brālis Lūkss aizbēga kopā ar pārējiem vīriem, un viņi izbēga un ieradās Āfrikā ar šausmām un izbīli, un Angeass visas dienas baidījās, ka Zefo, Ēlifāza dēls, dosies karā ar viņu.

64. NODAĻA

1 Un Bileāms, Beora dēls, tanī laikā bija kopā ar Angeju kaujā, un, kad viņš redzēja, ka Cefo ir uzvarējis Angeju, viņš aizbēga no turienes un nonāca Kittimas pilsētā.
2 Un Zefo un Kitimas bērni viņu uzņēma ar lielu godu, jo Zefo pazina Bileāma gudrību, un Zefo deva Bileāmam daudz dāvanu, un viņš palika pie viņa.
3 Un, kad Zefo atgriezās no kara, viņš pavēlēja saskaitīt visus Kitimas bērnus, kas bija devušies kaujā kopā ar viņu, un, lūk, neviens netika pieķerts.
4 Un Cefons par to priecājās, atjaunoja savu valstību un sarīkoja mielastu visiem saviem pavalstniekiem.
5 Bet Cefs neatcerējās To Kungu un neņēma vērā, ka Tas Kungs viņam bija palīdzējis kaujā un ka Viņš bija izglābis viņu un viņa tautu no Āfrikas ķēniņa rokas, bet joprojām staigāja Kitimas bērnu un ļauno Ēsava bērnu ceļos, lai kalpotu citiem dieviem, ko viņam bija mācījuši viņa brāļi, Ēsava bērni; tāpēc tiek teikts: no ļaunā nāk ļaunums.
6 Un Zefo droši valdīja pār visiem Kitimas bērniem, bet nepazina To Kungu, kas bija izglābis viņu un visus viņa ļaudis no Āfrikas ķēniņa rokas; un Āfrikas karaspēks vairs nenāca uz Kitimu laupīt kā parasti, jo viņi zināja par Zefo spēku, kas viņus visus bija nogalinājis ar zobena asmeni, tāpēc Angeass visu dienu baidījās no Zefo, Ēlifāza dēla, un no Kitimas bērniem.
7 Tajā laikā, kad Zefo bija atgriezies no kara un redzējis, kā viņš bija uzvarējis visus Āfrikas iedzīvotājus un sakāvis tos kaujā ar zobena asmeni, tad Zefo ieteica Kitimas bērniem doties uz Ēģipti, lai cīnītos pret Jēkaba dēliem un faraonu, Ēģiptes ķēniņu.
8 Jo Cefs dzirdēja, ka Ēģiptes varenie vīri ir miruši un ka Jāzeps un viņa brāļi, Jēkaba dēli, ir miruši, un ka visi viņu bērni, Israēla bērni, ir palikuši Ēģiptē.
9 Un Cefs apsvēra doties karot pret viņiem un visu Ēģipti, lai atriebtu savu brāļu, Ēsava bērnu, lietu, kurus Jāzeps ar saviem brāļiem un visu Ēģipti bija sakāvis Kanaāna zemē, kad tie devās apglabāt Jēkabu Hebronā.
10 Un Cefs sūtīja vēstnešus pie Hadada, Bedada dēla, Edoma ķēniņa, un visiem viņa brāļiem, Ēsava bērniem, un lika tiem sacīt:
11 Vai tu neteici, ka necīnīsies pret Āfrikas ķēniņu, jo viņš ir tavas derības dalībnieks? Lūk, es cīnījos ar viņu un sakāvu viņu un visus viņa ļaudis.
12 Tāpēc es esmu apņēmies cīnīties pret Ēģipti un Jēkaba bērniem, kas tur ir, un es atriebšos viņiem par to, ko Jāzeps, viņa brāļi un senči mums nodarīja Kanaāna zemē, kad viņi devās apglabāt savu tēvu Hebronā.
13 Ja nu jūs esat ar mieru nākt pie manis, lai man palīdzētu cīnīties pret viņiem un Ēģipti, tad mēs atriebsim savu brāļu lietu.
14 Un Ēsava bērni uzklausīja Zefo vārdus, un Ēsava bērni sapulcējās kopā, ļoti liela tauta, un viņi devās palīdzēt Zefo un Kitima bērniem kaujā.
15 Un Zefo sūtīja pie visiem austrumu bērniem un pie visiem Išmaēla bērniem ar līdzīgiem vārdiem, un tie sapulcējās un nāca palīgā Zefo un Kitima bērniem karā pret Ēģipti.
16 Un visi šie ķēniņi, Edoma ķēniņš un austrumu bērni, un visi Išmaēla bērni, un Cefo, Kitimas ķēniņš, devās uzbrukumā un izvietoja visus savus karaspēkus Hebronā.
17 Un nometne bija ļoti smaga, tās garums sasniedza trīs dienu gājumu, un ļaužu bija tik daudz kā smiltis jūras krastā, ka tās nevar saskaitīt.
18 Un visi šie ķēniņi un viņu karaspēki devās lejā un devās kaujā pret visu Ēģipti un kopā apmetās Patrosas ielejā.
19 Un visa Ēģipte dzirdēja viņu ziņojumu, un arī tie sapulcējās kopā, visi Ēģiptes zemes iedzīvotāji un no visām Ēģiptes pilsētām, ap trīs simti tūkstoši vīru.
20 Un Ēģiptes vīri sūtīja arī pie Israēla bērniem, kas tanīs dienās bija Gošenes zemē, lai tie nāktu pie viņiem un dotos karot pret šiem ķēniņiem.
21 Un Israēla vīri sapulcējās, apmēram simt piecdesmit vīru, un viņi devās kaujā, lai palīdzētu ēģiptiešiem.
22 Un Israēla un Ēģiptes vīri izgāja, apmēram trīs simti tūkstoši vīru un simt piecdesmit vīri, un viņi devās kaujā pret šiem ķēniņiem un nostājās no Gošenas zemes ārpuses pretī Patrosai.
23 Un ēģiptieši neticēja Israēlam, lai kopā ar viņiem ietu kaujā viņu nometnēs, jo visi ēģiptieši sacīja: "Varbūt Israēla bērni mūs nodos Ēsava un Išmaēla bērnu rokās, jo tie ir viņu brāļi."
24 Un visi ēģiptieši sacīja Israēla bērniem: "Palieciet šeit, savās nostādnēs, un mēs iesim un cīnīsimies pret Ēsava un Išmaēla bērniem, un, ja šie ķēniņi mūs uzvarēs, tad nāciet visi kopā pret viņiem un palīdziet mums!" Un Israēla bērni tā arī izdarīja.
25 Un Cefs, Ēlifasa dēls, Ēsava dēls, Kitimas ķēniņš, un Hadads, Bedada dēls, Edoma ķēniņš, un visas viņu nometnes, un visi austrumu vīri un Išmaēla vīri, tauta, kas

bija liela kā smiltis, visi kopā apmetās Patrosas ielejā iepretim Tahpanhešam.
26 Un Bileāms, Beora dēls, sīrietis, bija tur Zefo nometnē, jo viņš bija nācis kaujā kopā ar Kitimas bērniem, un Bileāms bija ļoti cienīts vīrs Zefo un viņa vīru acīs.
27 Un Cefs sacīja Bileāmam: "Izmēģini zīlēšanu, lai mēs zinātu, kas uzvarēs kaujā — mēs vai ēģiptieši?"
28 Un Bileāms piecēlās un mēģināja zīlēšanas mākslu, un viņš prata to apgūt, bet viņš apjuka, un darbs viņa rokās tika iznīcināts.
29 Un viņš mēģināja vēlreiz, bet tas neizdevās, un Bileāms zaudēja cerību, atstāja to un nepabeidza darbu, jo tas bija no Tā Kunga, lai Zefo un viņa tauta kristu Israēla bērnu rokās, kas savā karā bija paļāvušies uz To Kungu, savu senču Dievu.
30 Un Zefo un Hadads nostājās kaujas ierindā, un visi ēģiptieši devās pret viņiem vieni paši, apmēram trīs simti tūkstoši vīru, un neviena vīra no Israēla nebija ar viņiem kopā.
31 Un visi ēģiptieši cīnījās ar šiem ķēniņiem iepretim Patrosai un Tahpanhei, un kauja pret ēģiptiešiem bija sīva.
32 Un ķēniņi bija spēcīgāki par ēģiptiešiem tajā kaujā, un tanī dienā krita apmēram simt astoņdesmit ēģiptiešu vīri, un apmēram trīsdesmit vīri no ķēniņu spēkiem, un visi Ēģiptes vīri bēga no ķēniņu priekšā, tāpēc Ēsava un Išmaēla bērni vajāja ēģiptiešus, turpinot viņus sist līdz vietai, kur bija Israēla bērnu nometne.
33 Un visi ēģiptieši sauca uz Israēla bērniem, sacīdami: "Steidzies mums un palīdzi mums, un izglāb mūs no Ēsava, Išmaēla un Kitīma bērnu rokas!"
34 Un simt piecdesmit Israēla bērnu vīri bēga no savām vietām uz šo ķēniņu nometnēm, un Israēla bērni sauca pie Tā Kunga, sava Dieva, lai Viņš viņus izglābtu.
35 Un Tas Kungs paklausīja Israēlam, un Tas Kungs nodeva visus ķēniņu vīrus viņu rokās, un Israēla bērni karoja pret šiem ķēniņiem, un Israēla bērni nogalināja apmēram četrus tūkstošus ķēniņu vīru.
36 Un Tas Kungs lika ķēniņu nometnē sacelt lielas bailes, tā ka Israēla bērnus pārņēma bailes.
37 Un visi ķēniņu pulki bēga Israēla bērnu priekšā, un Israēla bērni tos vajāja, turpinot tos sist līdz pat Kušas zemes robežām.
38 Un Israēla bērni no tiem uz ceļa nogalināja vēl divi tūkstoši vīru, un neviens no Israēla bērniem nekrita.
39 Kad ēģiptieši redzēja, ka tik maz vīru bija cīnījušies ar ķēniņiem Israēla bērniem un ka kauja pret viņiem bija tik sīva,
40 Visi ēģiptieši ļoti baidījās par savu dzīvību spēcīgās kaujas dēļ, un visa ēģiptiešu tauta bēga, ikviens slēpās no ierindotajiem karaspēkiem, un viņi paslēpās uz ceļa un atstāja izraēliešus cīnīties.
41 Un Israēla bērni nodarīja briesmīgu triecienu ķēniņu vīriem, un tie atgriezās no tiem pēc tam, kad bija tos padzinuši līdz Kušas zemes robežai.
42 Un viss Israēls uzzināja, ko Ēģiptes vīri tiem bija nodarījuši, ka tie kaujā no tiem bija bēguši un atstājuši tos cīnīties vienus.
43 Tā arī Israēla bērni rīkojās viltīgi, un, kad Israēla bērni atgriezās no kaujas, viņi uz ceļa sastapa dažus ēģiptiešus un tur tos sakāva.
44 Un, kad tie tos nonāvēja, tie tiem sacīja šos vārdus:
45 Kāpēc jūs aizgājāt no mums un atstājāt mūs, nelielu skaitu ļaužu, lai cīnītos pret šiem ķēniņiem, kuriem bija liela tauta, lai mūs sakautu, lai jūs tādējādi glābtu savas dvēseles?
46 Un par dažiem, ko izraēlieši satika ceļā, Israēla bērni runāja savā starpā, sacīdami: “Sitiet, sitiet, jo viņš ir ismaēlietis vai edomietis, vai no Kitimas bērniem!” Un tie nostājās viņam virsū un nogalināja viņu, un viņi saprata, ka viņš ir ēģiptietis.
47 Un Israēla bērni šīs lietas viltīgi darīja pret ēģiptiešiem, jo tie kaujā tos bija pametuši un no tiem bēguši.
48 Un Israēla bērni tādā veidā nogalināja Ēģiptes vīrus uz ceļa, apmēram divsimt vīrus.
49 Un visi Ēģiptes vīri redzēja to ļaunumu, ko Israēla bērni tiem bija nodarījuši, tāpēc visa Ēģipte ļoti bijās Israēla bērnu, jo tie bija redzējuši viņu lielo spēku un ka neviens no viņiem nebija kritis.
50 Tā visi Israēla bērni ar prieku atgriezās pa savu ceļu uz Gošeni, un pārējā Ēģipte atgriezās katrs savā vietā.

65. NODAĻA

1 Un pēc šiem notikumiem sapulcējās visi faraona, Ēģiptes ķēniņa, padomnieki un visi Ēģiptes vecaji, nāca ķēniņa priekšā, paklanījās un apsēdās viņa priekšā.
2 Un Ēģiptes padomnieki un vecaji sacīja ķēniņam, sacīdami:
3 Redzi, Israēla bērnu tauta ir lielāka un varenāka nekā mēs, un Tu zini visu to ļaunumu, ko viņi mums nodarīja ceļā, kad mēs atgriezāmies no kaujas.
4 Un tu esi arī redzējis viņu vareno spēku, jo šis spēks viņiem ir dots no viņu tēviem, jo tikai daži vīri sacēlās pret tautu, kas bija tik liela kā smiltis, un sita tos ar zobena asmeni, un neviens no viņiem nav kritis, tā ka, ja viņu būtu bijis daudz, tad viņi tos būtu pilnībā iznīcinājuši.
5 Tāpēc tagad dodiet mums padomu, ko ar tiem darīt, līdz mēs tos pakāpeniski iznīcināsim no sava vidus, lai tie nekļūtu mums pārāk vairoti šinī zemē.
6 Jo, ja Israēla bērni vairosies zemē, viņi kļūs mums par šķērsli, un, ja izcelsies karš, viņi ar savu lielo spēku pievienosies mūsu ienaidniekam pret mums un cīnīsies pret mums, iznīcinās mūs no zemes un aizies no tās.
7 Tad ķēniņš atbildēja Ēģiptes vecajiem un sacīja tiem: "Šis ir nodoms, kas ieteikts pret Israēlu, no kura mēs neatkāpsimies,
8 Redzi, tanī zemē ir Pitoma un Ramzesa, pilsētas, kas nav nocietinātas pret kauju; mums ar tevi pienākas tās uzcelt un nocietināt.
9 Tāpēc ej arī tu un rīkojies pret viņiem viltīgi un pēc ķēniņa pavēles pasludini Ēģiptē un Gošenā šādu vēstījumu:
10 Visi jūs, Ēģiptes, Gošenes, Patrosas vīri un visi to iedzīvotāji! Ķēniņš mums ir pavēlējis uzcelt Pitomu un Ramesu un nostiprināt tās kaujai; kas no jums no visas Ēģiptes, no Israēla bērniem un no visiem pilsētu iedzīvotājiem ir gatavs celt kopā ar mums, katram pēc ķēniņa pavēles tiks dota alga katru dienu; tāpēc ejiet jūs vispirms un rīkojieties gudri, pulcējieties un nāciet uz Pitomu un Ramesu, lai celtu.
11 Un, kamēr jūs celsiet, pēc ķēniņa pavēles lieciet katru dienu izsludināt šādu paziņojumu visā Ēģiptē.

12 Un, kad daži no Israēla bērniem nāks pie tevis celt, tev būs viņiem katru dienu maksāt algu dažas dienas.
13 Un pēc tam, kad viņi būs kopā ar jums cēluši par savu ikdienas algu, tad katru dienu slepeni viens pēc otra atdaliet sevi no viņiem, un tad jūs celieties un kļūstiet par viņu uzraugiem un ierēdņiem, un pēc tam atstājiet viņus celt bez algas, un, ja viņi atsakās, tad piespiediet viņus celt ar visu savu spēku.
14 Un, ja tu tā darīsi, mums būs labi nostiprināt savu zemi pret Israēla bērniem, jo celtniecības un darba noguruma dēļ Israēla bērni samazināsies, tāpēc ka tu viņiem dienu no dienas atņemsi sievas.
15 Un visi Ēģiptes vecaji uzklausīja ķēniņa padomu, un padoms patika gan viņu, gan faraona kalpu, gan visas Ēģiptes acīs, un viņi darīja pēc ķēniņa vārda.
16 Un visi kalpi aizgāja no ķēniņa, un viņi lika izziņot visā Ēģiptē, Tahpanhē, Gošenā un visās pilsētās, kas bija ap Ēģipti, sacīdami:
17 Tu redzēji, ko mums nodarīja Ēsava un Išmaēla bērni, kas nāca karot pret mums un gribēja mūs iznīcināt.
18 Tāpēc ķēniņš mums pavēlēja nocietināt zemi, uzcelt Pitomas un Ramzesas pilsētas un nostiprināt tās kaujai, ja viņi atkal nāktu pret mums.
19 Ikvienam no jums, kas nāks pie mums celt, no visas Ēģiptes un no Israēla bērniem, ķēniņš dos savu dienas algu, kā viņš mums ir pavēlējis.
20 Kad Ēģipte un visi Israēla bērni dzirdēja visu, ko faraona kalpi bija runājuši, tad nāca no ēģiptiešiem un Israēla bērniem, lai celtu kopā ar faraona kalpiem Pitomu un Ramzesu, bet neviens no Levija bērniem nenāca kopā ar saviem brāļiem celt.
21 Un visi faraona kalpi un viņa prinči sākumā nāca ar viltu, lai kopā ar visu Israēlu celtu kā ikdienas algādži, un viņi sākumā deva Israēlam viņu ikdienas algu.
22 Un faraona kalpi cēla kopā ar visu Israēlu un bija nodarbināti šajā darbā kopā ar Israēlu veselu mēnesi.
23 Un mēneša beigās visi faraona kalpi sāka katru dienu slepeni atkāpties no Israēla tautas.
24 Un Israēls tanī laikā turpināja darbu, bet viņi tad saņēma savu dienas algu, jo daži no Ēģiptes vīriem tanī laikā vēl turpināja darbu kopā ar Israēlu; tāpēc ēģiptieši tanīs dienās deva Israēlam savu algu, lai arī viņi, ēģiptieši, viņu darba biedri, varētu saņemt algu par savu darbu.
25 Un pēc gada un četriem mēnešiem visi ēģiptieši bija atkāpušies no Israēla bērniem, tā ka Israēla bērni palika vieni, iesaistīti darbā.
26 Un pēc tam, kad visi ēģiptieši bija atkāpušies no Israēla bērniem, viņi atgriezās un kļuva par apspiedējiem un uzraugiem pār tiem, un daži no viņiem stāvēja pār Israēla bērniem kā darba uzraugi, lai saņemtu no viņiem visu, ko tie deva viņiem par viņu darba algu.
27 Un ēģiptieši tā rīkojās ar Israēla bērniem dienu no dienas, lai viņus pazemotu viņu darbos.
28 Un visi Israēla bērni vieni paši bija iesaistīti darbā, un ēģiptieši no tā laika atturējās dot Israēla bērniem jebkādu algu.
29 Un, kad daži no Israēla vīriem atteicās strādāt, tāpēc ka viņiem netika maksāta alga, tad iesūdzētāji un faraona kalpi tos apspieda un sita ar smagiem sitieniem un ar varu piespieda atgriezties, lai strādātu kopā ar saviem brāļiem; tā visi ēģiptieši darīja Israēla bērniem visas dienas.
30 Un visi Israēla bērni ļoti baidījās no ēģiptiešiem šajā lietā, un visi Israēla bērni atgriezās un strādāja vieni paši bez atlīdzības.
31 Un Israēla bērni uzcēla Pitomu un Ramzesu, un visi Israēla bērni veica darbu, daži darināja ķieģeļus, bet citi cēla, un Israēla bērni uzcēla un nostiprināja visu Ēģiptes zemi un tās mūrus, un Israēla bērni bija iesaistīti darbā daudzus gadus, līdz pienāca laiks, kad Tas Kungs viņus atcerējās un izveda no Ēģiptes.
32 Bet Levija bērni netika nodarbināti darbā kopā ar saviem Israēla brāļiem no paša sākuma līdz pat viņu aiziešanas dienai no Ēģiptes.
33 Jo visi Levija bērni zināja, ka ēģiptieši visus šos vārdus bija runājuši ar viltu izraēliešiem, tāpēc Levija bērni atturējās no darba kopā ar saviem brāļiem.
34 Un ēģiptieši nepievērsa savu uzmanību tam, lai Levija bērni pēc tam strādātu, jo tie sākumā nebija bijuši kopā ar saviem brāļiem, tāpēc ēģiptieši tos atstāja mierā.
35 Un Ēģiptes vīru rokas bija vērstas ar pastāvīgu bardzību pret Israēla bērniem šajā darbā, un ēģiptieši piespieda Israēla bērnus strādāt ar bargumu.
36 Un ēģiptieši darīja Israēla bērnu dzīvi rūgtu ar smagu darbu pie javas un ķieģeļiem, kā arī ar visādiem citiem darbiem laukā.
37 Un Israēla bērni sauca Ēģiptes ķēniņu Melolu par "Meroru, Ēģiptes ķēniņu", jo viņa laikā ēģiptieši bija darījuši viņu dzīvi sarūgtinātu ar visādiem darbiem.
38 Un visus darbus, ko ēģiptieši lika strādāt Israēla bērniem, viņi darīja ar varu, lai pazemotu Israēla bērnus, bet, jo vairāk viņi tos pazemoja, jo vairāk tie vairojās un auga, un ēģiptieši bija sarūgtināti Israēla bērnu dēļ.

66. NODAĻA

1 Tanī laikā nomira Hadads, Bedada dēls, Edoma ķēniņš, un viņa vietā par ķēniņu kļuva Samla no Mesrekas, no austrumu bērnu zemes.
2 Faraona, Ēģiptes ķēniņa, trīspadsmitajā valdīšanas gadā, kas bija simt divdesmit piektais gads, kad izraēlieši devās uz Ēģipti, Samla valdīja pār Edomu astoņpadsmit gadus.
3 Un, kad viņš kļuva valdnieks, viņš izveda savus karaspēkus, lai dotos un cīnītos pret Zefo, Ēlifasa dēlu, un Kitima bērniem, jo tie bija karojuši pret Āfrikas ķēniņu Angeasu, un tie iznīcināja visu viņa armiju.
4 Bet viņš ar to necīnījās, jo Ēsava bērni viņam to liedza, sacīdami: "Viņš ir viņu brālis." Tad Samla paklausīja Ēsava bērnu balsij un ar visiem saviem spēkiem atgriezās Edoma zemē un nedevās cīnīties pret Zefo, Ēlifasa dēlu.
5 Un faraons, Ēģiptes ķēniņš, dzirdēja to sakām: "Samla, Edoma ķēniņš, ir apņēmies cīnīties pret Kitimas bērniem, un pēc tam viņš nāks karot pret Ēģipti."
6 Kad ēģiptieši to dzirdēja, tie pastiprināja Israēla bērnu darbu, lai Israēla bērni nedarītu ar viņiem tā, kā tie darīja ar viņiem karā ar Ēsava bērniem Hadada dienās.
7 Tad ēģiptieši sacīja Israēla bērniem: "Steidzieties un dariet savu darbu, pabeidziet savu uzdevumu un nostipriniet zemi, ka Ēsava bērni, jūsu brāļi, nenāktu karot pret mums, jo tie nāks pret mums jūsu dēļ."
8 Un Israēla bērni dienu no dienas darīja ēģiptiešu vīru darbu, un ēģiptieši apspieda Israēla bērnus, lai viņus mazinātu zemē.

9 Bet, ēģiptiešiem vairojot Israēla bērnu darbu, Israēla bērni vairojās un vairojās, un visa Ēģipte bija pilna ar Israēla bērniem.
10 Un simt divdesmit piektajā gadā, kad Israēls devās uz Ēģipti, visi ēģiptieši redzēja, ka viņu nodoms pret Israēlu nebija veiksmīgs, bet ka tie vairojās un auga, un Ēģiptes zeme un Gošenes zeme bija pilna ar Israēla bērniem.
11 Tad visi Ēģiptes vecaji un gudrie nāca pie ķēniņa, paklanījās viņa priekšā un apsēdās viņa priekšā.
12 Un visi Ēģiptes vecaji un gudrie sacīja ķēniņam: "Lai dzīvo ķēniņš mūžīgi! Tu mums devi padomu pret Israēla bērniem, un mēs ar viņiem rīkojāmies pēc ķēniņa vārda."
13 Bet proporcionāli darba pieaugumam, tāpat arī tie vairojas un aug zemē, un lūk, visa zeme ir pilna ar tiem.
14 Tāpēc tagad, mūsu kungs un ķēniņš, visas Ēģiptes acis ir vērstas uz tevi, lai tu dotu tiem padomu ar savu gudrību, ar kuru tie varētu uzvarēt Israēlu un tos iznīcināt vai iznīdēt no zemes; un ķēniņš tiem atbildēja, sacīdams: "Dodiet jums padomu šajā lietā, lai mēs zinātu, ko ar tiem darīt."
15 Un kāds ierēdnis, viens no ķēniņa padomniekiem, vārdā Ībs, no Mezopotāmijas, Ūca zemē, atbildēja ķēniņam, sacīdams:
16 Ja ķēniņam tas labpatīk, lai viņš uzklausa sava kalpa padomu; un ķēniņš viņam sacīja: "Runā!"
17 Un Ībs runāja ķēniņa, princu un visu Ēģiptes vecaju priekšā, sacīdams:
18 Redzi, ķēniņa padoms, ko viņš agrāk deva par Israēla bērnu pūliņiem, ir ļoti labs, un tu to nedrīksti atņemt tiem, kas strādā mūžīgi.
19 Bet šis ir padoms, ar kuru jūs varat tos mazināt, ja ķēniņam šķiet labi tos sodīt.
20 Redzi, mēs jau sen baidāmies no kara un domājām: kad Israēls kļūs auglīgs šinī zemē, viņi mūs padzīs no šīs zemes, ja izcelsies karš.
21 Ja ķēniņam tas patīk, lai izdod ķēnišķīgu pavēli un lai tā tiek ierakstīta Ēģiptes likumos, ko nevar atcelt, ka ikviena vīriešu kārtas bērna, kas dzimis izraēliešiem, asinis ir jāizlej zemē.
22 Un, tā rīkojoties, kad visi Israēla vīriešu kārtas bērni būs miruši, viņu karu ļaunums mitēsies; lai ķēniņš tā dara un liek sasaukt visas ebreju vecmātes un pavēl viņām šajā lietā to izpildīt; tā lieta patika ķēniņam un princiem, un ķēniņš darīja pēc Ījaba vārda.
23 Un ķēniņš lika izsaukt ebreju vecmātes, no kurām vienas vārds bija Šefra, bet otras — Pua.
24 Un vecmātes nāca pie ķēniņa un nostājās viņa klātbūtnē.
25 Un ķēniņš viņām sacīja: "Kad jūs pildīsiet vecmātes pienākumus ebreju sievietēm un redzēsiet viņas uz ķebļiem, ja tas būs dēls, tad jums tas būs jānokauj, bet, ja tā būs meita, tad viņa lai dzīvo."
26 Bet, ja jūs to nedarīsiet, tad Es jūs un visus jūsu namus sadedzināšu ugunī.
27 Bet vecmātes bijās Dievu un neklausīja Ēģiptes ķēniņam un viņa vārdiem, un, kad ebreju sievietes dzemdēja vecmātei dēlu vai meitu, tad vecmāte darīja visu, kas bija nepieciešams bērnam, un ļāva tam dzīvot; tā vecmātes darīja visas dienas.
28 Un šī lieta tika paziņota ķēniņam, un viņš lika atsaukt vecmātes un sacīja tām: "Kādēļ jūs to esat darījušas un atstājušas bērnus dzīvus?"
29 Un vecmātes atbildēja un runāja kopā ķēniņa priekšā, sacīdamas:
30 Lai ķēniņš nedomā, ka ebreju sievietes ir kā ēģiptiešu sievietes, jo visi Israēla bērni ir veseli, un, pirms pie viņiem atnāk vecmāte, viņi jau ir dzemdējuši, bet mums, tavām kalponēm, neviena ebreju sieviete jau daudz dienu nav dzemdējusi, jo visas ebreju sievietes ir pašas savas vecmātes, tāpēc ka viņas ir veselas.
31 Un faraons dzirdēja viņu vārdus un noticēja viņiem šajā lietā, un vecmātes aizgāja no ķēniņa, un Dievs ar viņām labi izturējās, un tauta vairojās un ļoti vairojās.

67. NODAĻA

1 Ēģiptes zemē dzīvoja kāds vīrs no Levija pēcnācējiem, vārdā Amrams, Kehata dēls, kas bija Levija dēls, un tas bija Israēla dēls.
2 Un šis vīrs gāja un ņēma sievu, proti, Johebedu, Levija, sava tēva māsas meitu, un viņai bija simt divdesmit seši gadi, un viņš nāca pie viņas.
3 Un sieviete ieņēma un dzemdēja meitu, un viņa nosauca viņu vārdā Mirjama, jo tanīs dienās ēģiptieši bija sarūgtinājuši Israēla bērnu dzīves.
4 Un viņa atkal ieņema un dzemdēja dēlu, un nosauca viņu par Āronu, jo viņas ieņemšanas dienās faraons sāka izliet Israēla vīriešu dzimuma bērnu asinis.
5 Tanīs dienās nomira Cefs, Ēlifasa dēls, Ēsava dēla, Kitimas ķēniņa, un viņa vietā valdīja Janeass.
6 Un laiks, kamēr Cefo valdīja pār Kitimas bērniem, bija piecdesmit gadi, un viņš nomira un tika apglabāts Nabnas pilsētā, Kitimas zemē.
7 Un pēc viņa valdīja Janeass, viens no varenajiem vīriem no Kitimas bērniem, un viņš valdīja piecdesmit gadus.
8 Un pēc Kitimas ķēniņa nāves Bileāms, Beora dēls, bēga no Kitimas zemes un devās uz Ēģipti pie faraona, Ēģiptes ķēniņa.
9 Un faraons viņu uzņēma ar lielu godu, jo bija dzirdējis par viņa gudrību, un deva viņam dāvanas, iecēla viņu par padomdevēju un paaugstināja viņa godu.
10 Un Bileāms dzīvoja Ēģiptē, godā kopā ar visiem ķēniņa dižciltīgajiem, un dižciltīgie viņu augstu vērtēja, jo visi kāroja apgūt viņa gudrību.
11 Un simt trīsdesmitajā gadā pēc Israēla došanās uz Ēģipti faraonam bija sapnis, ka viņš sēž savā ķēniņa tronī, un viņš pacēla acis un ieraudzīja vecu vīru stāvam viņa priekšā, un vecajam vīram rokās bija svari, tādi svari, kādus lieto tirgotāji.
12 Un vecais vīrs ņēma svarus un pakāra tos faraona priekšā.
13 Un vecais vīrs ņēma visus Ēģiptes vecajus un visus tās dižciltīgos un lielos vīrus, sasēja tos kopā un lika uz viena svara.
14 Un viņš paņēma piena kazlēnu un ielika to otrā svarā, un kazlēns bija pārsvars pār visiem.
15 Un faraons bija pārsteigts par šo briesmīgo vīziju, kāpēc kazlēns bija pārsvars pār visiem, un faraons pamodās, un redzi, tas bija sapnis.
16 Un faraons agri no rīta piecēlās un saaicināja visus savus kalpus un atstāstīja tiem sapni, un vīri ļoti nobijās.
17 Un ķēniņš sacīja visiem saviem gudrajiem: “Lūdzu, izskaidrojiet sapni, ko es sapņoju, lai es to varētu zināt.”

18 Un Bileāms, Beora dēls, atbildēja ķēniņam un sacīja viņam: "Tas nenozīmē neko citu kā lielu nelaimi, kas nāks pār Ēģipti pēdējās dienās."
19 Jo Israēlam piedzims dēls, kas iznīcinās visu Ēģipti un tās iedzīvotājus un ar varenu roku izvedīs israēliešus no Ēģiptes.
20 Tāpēc tagad, ak ķēniņ, apsveries šajā lietā, lai iznīcinātu Israēla bērnu cerību un viņu gaidas, pirms šī nelaime nāk pār Ēģipti.
21 Un ķēniņš sacīja Bileāmam: "Ko lai mēs darām Israēla labā? Patiesi, mēs sākumā apspriedāmies pret viņiem noteiktā veidā, bet nespējām viņus uzvarēt."
22 Tāpēc tagad dodiet sev arī padomu pret viņiem, ar kuru mēs varētu viņus uzvarēt.
23 Un Bileāms atbildēja ķēniņam, sacīdams: "Sūti tagad un sauc savus divus padomniekus, un mēs redzēsim, kāds ir viņu padoms šajā lietā, un pēc tam tavs kalps runās."
24 Un ķēniņš sūtīja un aicināja savus divus padomniekus, midiānieti Reguēlu un uzīti Ībabu, un tie ieradās un apsēdās ķēniņa priekšā.
25 Un ķēniņš tiem sacīja: "Redziet, jūs dzirdējāt gan sapni, ko es sapņoju, gan tā izskaidrojumu; tāpēc tagad dodiet padomu un ziniet un redziet, kas jādara Israēla bērniem, lai mēs varētu viņus uzvarēt, pirms viņu ļaunums nāk pār mums."
26 Un midiānietis Reguēls atbildēja ķēniņam un sacīja: "Lai dzīvo ķēniņš, lai dzīvo ķēniņš mūžīgi!"
27 Ja ķēniņam tas šķiet labi, lai viņš atkāpjas no ebrejiem un lai nepaceļ savu roku pret viņiem.
28 Jo šie ir tie, ko Tas Kungs izredzēja sensenos laikos un ņēma par Savu mantojumu no visām zemes tautām un zemes ķēniņiem; un kas gan ir nesodīts izstiepis Savu roku pret viņiem, pret ko viņu Dievs nav atriebies?
29 Tu taču zini, ka, kad Ābrahāms nogāja uz Ēģipti, faraons, bijušais Ēģiptes ķēniņš, ieraudzīja savu sievu Sāru un ņēma viņu sev par sievu, jo Ābrahāms bija sacījis: “Viņa ir mana māsa!”, jo viņš baidījās, ka Ēģiptes vīri viņu nenogalinātu viņa sievas dēļ.
30 Un, kad Ēģiptes ķēniņš bija paņēmis Sāru, tad Dievs sodīja viņu un viņa namu ar smagām mocībām, līdz viņš atdeva Ābrahāmam viņa sievu Sāru; tad viņš tika dziedināts.
31 Un Dievs sodīja gerarieti Abimelehu, filistiešu ķēniņu, Ābrahāma sievas Sāras dēļ, aizbāžot ikviena klēpi, sākot no cilvēka līdz lopam.
32 Kad viņu Dievs nakts sapnī ieradās pie Abimeleha un iebiedēja viņu, lai viņš atdotu Ābrahāmam Sāru, kuru viņš bija paņēmis, un pēc tam visi Gerāras iedzīvotāji tika sodīti Sāras dēļ, un Ābrahāms lūdza savu Dievu par viņiem, un Viņš paklausīja Viņa lūgšanām, un Viņš tos dziedināja.
33 Un Abimelehs izbijās no visa šī ļaunuma, kas nāca pār viņu un viņa tautu, un viņš atdeva Ābrahāmam viņa sievu Sāru un deva viņam līdz ar viņu daudz dāvanu.
34 Tāpat Viņš darīja arī ar Īzāku, kad Viņš to bija izdzinis no Gerāras, un Dievs bija darījis ar viņu brīnumainas lietas, ka visas Gerāras ūdensteces bija izžuvušas, un viņu auglīgie koki vairs nedeva augļus.
35 līdz kamēr pie viņa atnāca Abimelehs no Gerāras un viens no viņa draugiem Ahuzats, un Pihols, viņa karaspēka virspavēlnieks, un tie noliecās un paklanījās viņa priekšā līdz zemei.
36 Un tie lūdza Viņu aizlūgt par tiem, un Viņš lūdza par tiem To Kungu, un Tas Kungs paklausīja viņa lūgšanai, un Viņš tos dziedināja.
37 Arī Jēkabs, vienkāršais vīrs, savas godprātības dēļ tika izglābts no sava brāļa Ēsava rokas un no sīriešu Lābana, viņa mātes brāļa, rokas, kas bija meklējis viņa dzīvību; tāpat arī no visu Kanaāna ķēniņu rokas, kas bija sacēlušies pret viņu un viņa bērniem, lai tos iznīcinātu, un Tas Kungs tos izglāba no viņu rokām, ka tie pagriezās pret viņiem un sita viņus, jo kurš gan jebkad bija nesodīts izstiepis savu roku pret viņiem?
38 Patiesi, faraons, tas pirmais, tava tēva tēvs, paaugstināja Jāzepu, Jēkaba dēlu, pār visiem Ēģiptes zemes lielkungiem, kad viņš redzēja viņa gudrību, jo ar viņa gudrību viņš izglāba visus zemes iedzīvotājus no bada.
39 Pēc tam viņš pavēlēja Jēkabam un viņa bērniem doties uz Ēģipti, lai ar viņu tikumu Ēģiptes zeme un Gošenes zeme tiktu atbrīvota no bada.
40 Tāpēc tagad, ja tas Tavās acīs šķiet labi, pārtrauc Israēla bērnu iznīcināšanu, bet, ja tas nav Tavs prāts, lai viņi dzīvotu Ēģiptē, tad izlaid viņus no šejienes, lai viņi varētu doties uz Kānaāna zemi, zemi, kur viņu senči dzīvoja kā svešinieki.
41 Un, kad faraons dzirdēja Jetrus vārdus, viņš ļoti sadusmojās uz viņu, tā ka viņš ar kaunu piecēlās no ķēniņa klātbūtnes un devās uz Midiānu, savu zemi, un paņēma līdzi Jāzepa zizli.
42 Un ķēniņš sacīja īzietim Ībam: “Ko tu saki, Ībam, un kāds ir tavs padoms ebreju jautājumā?”
43 Tad Ījabs sacīja ķēniņam: “Redzi, visi zemes iedzīvotāji ir tavā varā, lai ķēniņš dara, kā viņam patīk.”
44 Un ķēniņš sacīja Bileāmam: "Ko tu saki, Bileām? Runā savu vārdu, lai mēs to dzirdam."
45 Un Bileāms sacīja ķēniņam: "No visa, ko ķēniņš ir nodomājis pret ebrejiem, tie tiks izglābti, un ķēniņš nespēs tos uzvarēt ne ar vienu padomu."
46 Jo, ja tu domā tos mazināt ar liesmojošu uguni, tu nevari tos uzvarēt, jo tiešām, viņu Dievs izglāba viņu tēvu Ābrahāmu no kaldeju Ūras; un, ja tu domā tos iznīcināt ar zobenu, tiešām, viņu tēvs Īzāks tika izglābts no tās, un viņa vietā tika iecelts auns.
47 Un, ja tu domāsi ar smagu un neatlaidīgu darbu tos mazināt, pat šajā tu neuzvarēsi, jo viņu tēvs Jēkabs kalpoja Lābanam visādos smagos darbos un viņam veicās.
48 Tāpēc tagad, ak, ķēniņ, uzklausi manus vārdus, jo šis ir nodoms, kas pret viņiem ir ieteikts, ar kuru tu tos uzvarēsi un no kura tev nevajadzētu atkāpties.
49 Ja ķēniņam labpatīk, lai viņš pavēl visus viņu bērnus, kas dzims no šīs dienas uz priekšu, iemest ūdenī, jo tādā veidā tu vari izdzēst viņu vārdus, jo neviens no viņiem, nedz viņu tēvi netika šādi pārbaudīti.
50 Un ķēniņš dzirdēja Bileāma vārdus, un tas patika ķēniņam un vadoņiem, un ķēniņš darīja pēc Bileāma vārda.
51 Un ķēniņš pavēlēja izdot paziņojumu un likumu visā Ēģiptes zemē, sacīdams: "Ikviens vīriešu kārtas bērns, kas dzimis ebrejiem no šīs dienas un turpmāk, ir jāiemet ūdenī."
52 Un faraons sasauca visus savus kalpus un sacīja: "Ejiet tagad un meklējiet visā Gošenes zemē, kur dzīvo Israēla bērni, un pārliecinieties, ka katrs ebreju dēls tiks iemests upē, bet katra meita tiks atstāta dzīva."

53 Un, kad Israēla bērni dzirdēja faraona pavēli iemest savus vīriešu kārtas bērnus upē, daži no ļaudīm šķīrās no savām sievām, bet citi pie tām pieķērās.
54 Un no tās dienas, kad pienāca dzemdību laiks tām Israēla sievietēm, kas bija palikušas pie saviem vīriem, viņas devās uz lauku, lai tur dzemdētu, un viņas dzemdēja laukā, un atstāja savus bērnus laukā un atgriezās mājās.
55 Un Tas Kungs, kas bija zvērējis viņu senčiem tos vairot, sūtīja vienu no Saviem kalpojošajiem eņģeļiem, kas ir debesīs, lai mazgātu katru bērnu ūdenī, svaidītu un aplaistītu to un ieliktu tā rokās divus gludus akmentiņus, no kuriem viens sūca pienu un otrs medu, un Viņš lika tā matiem augt līdz ceļiem, ar kuriem tas varētu sevi apsegt; lai to mierinātu un pieķertos tam Savā līdzjūtībā pret to.
56 Un, kad Dievam bija žēl pār tiem un Viņš vēlējās tos vairot pa zemes virsu, Viņš pavēlēja Savai zemei tos uzņemt, lai tie tajā tiktu saglabāti līdz viņu izaugšanas laikam, pēc kura zeme atvēra savu muti un izspļāva tos, un tie izdīga no pilsētas kā zemes augi un meža zāle, un tie atgriezās katrs savā ģimenē un sava tēva mājā, un tie palika pie tiem.
57 Un Israēla bērnu mazuļi bija virs zemes kā lauka zāle, pateicoties Dieva žēlastībai pār viņiem.
58 Kad visi ēģiptieši to redzēja, tad tie izgāja ikviens savā tīrumā ar savu vēršu jūgu un savu arklu, un viņi to uzara, kā ar zemi sējas laikā.
59 Un, kad viņi ara, tie nespēja nodarīt pāri Israēla bērnu zīdaiņiem, tāpēc tauta vairojās un ļoti vairojās.
60 Un faraons pavēlēja saviem kalpiem katru dienu doties uz Gošeni meklēt Israēla bērnu mazuļus.
61 Un, kad tie bija meklējuši un atraduši vienu, tie to ar varu izrāva no mātes klēpja un iemeta upē, bet meitiņu viņi atstāja pie mātes; tā ēģiptieši darīja ar izraēliešiem visas dienas.

68. NODAĻA

1 Un tanī laikā Dieva Gars nāca pār Mirjamu, Amrāma meitu, Ārona māsu, un viņa izgāja un pravietoja par namu, sacīdama: "Redzi, šoreiz mums no mana tēva un mātes piedzims dēls, un viņš izglābs Israēlu no Ēģiptes rokām."
2 Un, kad Amrams dzirdēja savas meitas vārdus, viņš devās un aizveda savu sievu atpakaļ uz māju, pēc tam, kad viņš viņu bija aizdzinis tajā laikā, kad faraons bija pavēlējis visus Jēkaba nama vīriešu kārtas bērnus iemest ūdenī.
3 Tad Amrams ņēma Johebedu, savu sievu, trīs gadus pēc tam, kad viņš to bija padzinis, un viņš nāca pie viņas, un viņa palika stāvoklī.
4 Un septiņus mēnešus pēc savas ieņemšanas viņa dzemdēja dēlu, un visa māja bija piepildīta ar lielu gaismu, it kā saule un mēness spīdētu savā laikā.
5 Un, kad sieviete redzēja bērnu, ka tas bija skaists un tīkams skatam, viņa to trīs mēnešus paslēpa iekšējā istabā.
6 Tanīs dienās ēģiptieši sazvērējās iznīcināt visus tur dzīvojošos ebrejus.
7 Un ēģiptiešu sievietes devās uz Gošeni, kur dzīvoja Israēla bērni, un viņas nesa uz pleciem savus mazos bērnus, savus zīdaiņus, kas vēl nevarēja runāt.
8 Un tanīs dienās, kad Israēla bērnu sievietes dzemdēja, katra sieviete slēpa savu dēlu no ēģiptiešiem, lai ēģiptieši neuzzinātu par viņu dzemdībām un neiznīcinātu viņus no zemes.
9 Un ēģiptiešu sievietes nonāca Gošenā, un viņu bērni, kas nevarēja runāt, bija uz viņu pleciem, un, kad ēģiptiešu sieviete ienāca ebreju sievietes namā, viņas bērns sāka raudāt.
10 Un, kad tas raudāja, bērns, kas bija iekšējā istabā, atbildēja, un ēģiptiešu sievietes nogāja un pastāstīja to faraona namā.
11 Un faraons sūtīja savus ierēdņus, lai tie ņemtu bērnus un tos nogalinātu; tā ēģiptieši darīja ar ebreju sievietēm visu dienu.
12 Un tanī laikā, apmēram trīs mēnešus pēc tam, kad Johebeda bija noslēpusi savu dēlu, šī lieta kļuva zināma faraona namā.
13 Un sieviete steidzās aizvest savu dēlu, pirms ierēdņi ieradās, un viņa paņēma viņam niedru šķirstu, notraipīja to ar gļotām un darvu, ielika tajā bērnu un nolika to akmeņiem upes malā.
14 Un viņa māsa Mirjama stāvēja no tālienes, lai zinātu, kas ar viņu notiks un kas notiks ar viņas vārdiem.
15 Un Dievs tanī laikā sūtīja Ēģiptes zemē briesmīgu karstumu, kas dedzināja cilvēka miesu kā saule savā lokā, un tas ļoti nomāca ēģiptiešus.
16 Un visi ēģiptieši devās lejā mazgāties upē, jo karstums dedzināja viņu miesas.
17 Arī faraona meita Batija devās peldēties upē, karstuma dēļ, un viņas kalpones staigāja upes krastā, tāpat kā visas Ēģiptes sievietes.
18 Un Batija pacēla acis uz upi un ieraudzīja šķirstu virs ūdens, un viņa sūtīja savu kalponi to atnest.
19 Un viņa to atvēra un ieraudzīja bērnu, un, lūk, bērns raudāja, un viņai kļuva tā žēl, un viņa sacīja: "Šis ir viens no ebreju bērniem."
20 Un visas Ēģiptes sievietes, kas gāja gar upes krastu, gribēja viņu zīdīt, bet viņš negribēja, jo šī lieta bija no Tā Kunga, lai viņu atgrieztu pie mātes krūts.
21 Un Miriama, viņa māsa, tanī laikā bija starp ēģiptiešu sievietēm upes krastā, un viņa to redzēja un sacīja faraona meitai: "Vai man jāiet un atvest zīdītāju no ebreju sievietēm, lai viņa tev zīdītu bērnu?"
22 Un faraona meita viņai sacīja: "Ej!" Un jaunā sieviete aizgāja un pasauca bērna māti.
23 Un faraona meita sacīja Johebedai: "Ņem šo bērnu un zīdī to man, un es tev maksāšu tavu algu, divus sudraba gabalus dienā." Un sieva paņēma bērnu un zīdīja to.
24 Un pēc diviem gadiem, kad bērns bija paaudzies, viņa to atveda pie faraona meitas, un viņš tai kļuva kā dēls, un viņa nosauca viņu par Mozu, jo viņa sacīja: "Es viņu izvilku no ūdens."
25 Un viņa tēvs Amrāms nosauca viņu par Habaru, jo viņš teica: "Tieši viņa dēļ viņš bija saistījies ar savu sievu, no kuras viņš bija atmetis vaļu."
26 Un viņa māte Johebeda nosauca viņu par Jekutiēlu, jo viņa sacīja: "Es cerēju uz viņu pie Visvarenā, un Dievs man viņu atdeva atpakaļ."
27 Un viņa māsa Mirjama nosauca viņu par Jeredu, jo viņa devās viņam pakaļ pie upes, lai zinātu, kāds būs viņa gals.
28 Un Ārons, viņa brālis, nosauca viņu par Abi Zanuhu, sacīdams: "Mans tēvs atstāja manu māti un atgriezās pie viņas viņa dēļ."

29 Un Kehats, Amrāma tēvs, nosauca viņu par Abigdoru, jo viņa dēļ Dievs salaboja Jēkaba nama plaisu, ka tie vairs nevarēja iemest savus vīriešu kārtas bērnus ūdenī.
30 Un viņu aukle viņu nosauca par Abi Soko, sacīdama: "Viņš bija paslēpies savā mājoklī trīs mēnešus Hama bērnu dēļ."
31 Un viss Israēls nosauca viņa vārdu Šemaja, Netaneēla dēls, jo viņi sacīja: "Viņa dienās Dievs ir uzklausījis viņu saucienus un izglābis viņus no viņu apspiedējiem."
32 Un Mozus bija faraona namā un bija Batijai, faraona meitai, kā dēls, un Mozus uzauga starp ķēniņa bērniem.

69. NODAĻA

1 Un Edoma ķēniņš nomira tanīs dienās, savas valdīšanas astoņpadsmitajā gadā, un tika apglabāts savā templī, ko viņš bija sev uzcēlis par savu ķēniņa rezidenci Edoma zemē.
2 Un Ēsava bērni sūtīja uz Petoru, kas atrodas pie Lielās upes, un tie atveda no turienes jaunekli ar skaistām acīm un daiļu izskatu, kura vārds bija Sauls, un tie iecēla viņu par ķēniņu pār sevi Samlas vietā.
3 Un Sauls valdīja pār visiem Ēsava bērniem Edoma zemē četrdesmit gadus.
4 Kad faraons, Ēģiptes ķēniņš, redzēja, ka padoms, ko Bileāms bija devis Israēla bērniem, nebija veiksmīgs, un ka tie tomēr bija auglīgi, vairojās un vairojās visā Ēģiptes zemē,
5 Tad faraons tanīs dienās pavēlēja izdot sludinājumu visā Ēģiptē Israēla bērniem, sacīdams: "Nevienam nebūs samazināt neko no sava ikdienas darba."
6 Un, ja vīrs tiks atzīts par nepietiekamu savā ikdienas darbā, vai tas būtu ar javu vai ķieģeļiem, tad viņa jaunākais dēls tiks iecelts viņa vietā.
7 Un Ēģiptes darbs tanīs dienās pastiprinājās uz Israēla bērniem, un, lūk, ja kādam cilvēkam ikdienas darbā pietrūka viena ķieģeļa, ēģiptieši ar varu atņēma viņa jaunāko dēlu no viņa mātes un ielika viņu ēkā ķieģeļa vietā, kura viņa tēvam trūka.
8 Un tā Ēģiptes vīri darīja visiem Israēla bērniem dienu no dienas, visas dienas ilgu laiku.
9 Bet Levija cilts tanī laikā nesadarbojās ar saviem brāļiem, jo Levija bērni zināja ēģiptiešu viltību, ko tie sākumā bija pielietojuši pret israēliešiem.

70. NODAĻA

1 Un trešajā gadā pēc Mozus dzimšanas faraons sēdēja dzīrēs, kad ķēniņiene Alparanita sēdēja viņam pa labi un Batija pa kreisi, un zēns Mozus gulēja viņai uz krūtīm, un Bileāms, Beora dēls, ar saviem diviem dēliem, un visi valstības prinči sēdēja pie galda ķēniņa klātbūtnē.
2 Un zēns izstiepa roku uz ķēniņa galvas, noņēma kroni no ķēniņa galvas un uzlika to sev uz galvas.
3 Un, kad ķēniņš un prinči redzēja zēna paveikto darbu, ķēniņš un prinči bija ļoti izbijušies, un kāds vīrs savam kaimiņam izteica izbrīnu.
4 Un ķēniņš sacīja princiem, kas sēdēja pie galda viņa priekšā: “Ko jūs runājat un ko jūs sakāt, ak prinči, šajā lietā, un kāds būs sods pret zēnu šīs rīcības dēļ?”
5 Tad burvis Bileāms, Beora dēls, atbildēja ķēniņa un vadoņu priekšā un sacīja: "Atceries, mans kungs un ķēniņ, sapni, ko tu sapņoji pirms daudzām dienām, un to, ko tavs kalps tev izskaidroja!"
6 Tātad šis ir bērns no ebreju bērniem, kurā ir Dieva gars, un lai mans kungs un ķēniņš nedomā, ka šis jauneklis to ir darījis bez zināšanas.
7 Jo viņš ir ebreju zēns, un gudrība un saprāts ir ar viņu, lai gan viņš vēl ir bērns, un ar gudrību viņš to ir darījis un izvēlējies sev Ēģiptes valstību.
8 Jo tāds ir visu ebreju paradums maldināt ķēniņus un viņu dižciltīgos, darot visas šīs lietas viltīgi, lai liktu drebēt zemes ķēniņiem un viņu vīriem.
9 Tu taču zini, ka viņu tēvs Ābrahāms tā rīkojās, piekrāpdams Bābeles ķēniņa Nimroda un Gerāras ķēniņa Abimeleha armiju un iekarojot Heta bērnu zemi un visas Kanaāna valstis.
10 Un ka viņš nolaidās Ēģiptē un sacīja par savu sievu Sāru: “Viņa ir mana māsa”, lai maldinātu Ēģipti un tās ķēniņu.
11 Tāpat rīkojās arī viņa dēls Īzāks, kad viņš devās uz Gerāru un tur apmetās, un viņa spēks guva virsroku pār filistiešu ķēniņa Abimeleha karaspēku.
12 Viņš arī nodomāja apgāzt filistiešu valstību, sacīdams, ka viņa sieva Rebeka ir viņa māsa.
13 Arī Jēkabs bija neuzticīgs savam brālim un atņēma no viņa rokas pirmdzimtības tiesības un svētību.
14 Tad viņš devās uz Padan-Aramu, savas mātes brāļa Lābana namā, un viltīgi atņēma no viņa meitu, lopus un visu, kas viņam piederēja, un aizbēga un atgriezās Kānaāna zemē pie sava tēva.
15 Viņa dēli pārdeva savu brāli Jāzepu, un tas nonāca Ēģiptē, kļuva par vergu un tika ieslodzīts cietumā uz divpadsmit gadiem.
16 Līdz brīdim, kad iepriekšējais faraons sapņoja sapņus un izveda viņu no cietuma un paaugstināja viņu augstāk par visiem Ēģiptes princiem, tāpēc ka viņš viņam izskaidroja viņa sapņus.
17 Un, kad Dievs lika badam nākt visā zemē, viņš lika atvest savu tēvu un visus savus brāļus, un visu sava tēva saimi, un uzturēja tos bez maksas vai atlīdzības, un nopirka ēģiptiešus par vergiem.
18 Un nu, mans kungs ķēniņ, redzi, šis bērns ir cēlies viņu vietā Ēģiptē, lai rīkotos pēc viņu darbiem un jokotos ar katru ķēniņu, princi un tiesnesi.
19 Ja ķēniņam tas patīk, izliesim viņa asinis zemē, lai viņš nepieaug un neatņem valdību no tavas rokas un Ēģiptes cerība neizzūd pēc viņa valdīšanas.
20 Un Bileāms sacīja ķēniņam: "Sasaucam visus Ēģiptes tiesnešus un gudros vīrus, lai mēs zinām, vai šim zēnam pienākas nāvessods, kā tu teici, un tad mēs viņu nonāvēsim."
21 Un faraons sūtīja un sasauca visus Ēģiptes gudros vīrus, un tie nonāca ķēniņa priekšā, un Tā Kunga eņģelis ieradās viņu vidū, un viņš bija kā viens no Ēģiptes gudrajiem vīriem.
22 Un ķēniņš sacīja gudrajiem vīriem: “Jūs taču esat dzirdējuši, ko šis ebreju zēns, kas ir namā, ir darījis, un tā Bileāms ir spriedis tiesu šajā lietā.”
23 Tagad tiesājiet arī jūs un domājiet, kas zēnam pienākas par viņa izdarīto darbu.
24 Un eņģelis, kas izskatījās pēc viena no faraona gudrajiem vīriem, atbildēja un sacīja sekojošo visu Ēģiptes gudro vīru, ķēniņa un prinču priekšā:

25 Ja ķēniņam labpatīk, lai ķēniņš liek vīriem atnest viņa priekšā oniksa akmeni un kvēlojošu ogli un nolikt tos bērna priekšā, un, ja bērns izstieps roku un paņems oniksa akmeni, tad mēs zināsim, ka jauneklis visu, ko viņš ir darījis, ir darījis gudri, un mums viņš jānogalina.
26 Bet, ja viņš izstieps savu roku pret oglēm, tad mēs zināsim, ka viņš to nedarīja apzināti, un viņš dzīvos.
27 Un šī lieta patika ķēniņam un prinčiem, un ķēniņš darīja pēc Tā Kunga eņģeļa vārda.
28 Un ķēniņš pavēlēja atnest oniksa akmeni un ogles un nolikt tās Mozus priekšā.
29 Un viņi nolika zēnu sev priekšā, un jauneklis centās izstiept roku pēc oniksa akmens, bet Tā Kunga eņģelis paņēma viņa roku un uzlika to uz oglēm, un ogles viņa rokā nodzisa, un viņš tās pacēla un ielika mutē, un apdedzināja daļu lūpu un daļu mēles, un viņš kļuva smags gan mutē, gan mēlē.
30 Kad ķēniņš un prinči to redzēja, tie saprata, ka Mozus nebija rīkojies gudri, noņemot kroni no ķēniņa galvas.
31 Tā nu ķēniņš un prinči atturējās no bērna nonāvēšanas, un Mozus palika faraona namā un auga, un Tas Kungs bija ar viņu.
32 Un, kamēr zēns bija ķēniņa namā, viņš bija tērpts purpurā un auga starp ķēniņa bērniem.
33 Un, kad Mozus uzauga ķēniņa namā, faraona meita Batija uzskatīja viņu par savu dēlu, un viss faraona nams viņu godāja, un visi Ēģiptes vīri no viņa bijās.
34 Un viņš katru dienu gāja un nonāca Gošenes zemē, kur bija viņa brāļi, Israēla bērni, un Mozus katru dienu redzēja tos elpas trūkumā un smagā darbā.
35 Un Mozus tiem jautāja, sacīdams: "Kādēļ jums šis darbs tiek uzlikts dienu no dienas?"
36 Un tie viņam pastāstīja visu, kas tiem bija noticis, un visus noteikumus, ko faraons tiem bija devis pirms savas dzimšanas.
37 Un tie viņam atstāstīja visus padomus, ko Bileāms, Beora dēls, bija devis pret tiem, un arī to, ko viņš bija devis pret viņu, lai viņu nogalinātu, kad tas bija noņēmis ķēniņa kroni no viņa galvas.
38 Kad Mozus to dzirdēja, viņa dusmas iedegās pret Bileāmu, un viņš meklēja viņu nonāvēt, un viņš viņam dienu no dienas bija slēpnī.
39 Un Bileāms baidījās no Mozus, un viņš un viņa divi dēli cēlās un izgāja no Ēģiptes, un viņi bēga un nodeva savas dvēseles un devās uz Kušas zemi pie Kikiana, Kušas ķēniņa.
40 Un Mozus bija ķēniņa namā, izejot un ieejot, un Tas Kungs deva viņam labvēlību faraona acīs un visu viņa kalpu acīs, un visas Ēģiptes tautas acīs, un tie ļoti mīlēja Mozu.
41 Un pienāca diena, kad Mozus devās uz Gošeni apraudzīt savus brāļus, un viņš ieraudzīja Israēla bērnus viņu nastās un smagajā darbā, un Mozus par viņiem apbēdinājās.
42 Un Mozus atgriezās Ēģiptē un nonāca faraona namā un nostājās ķēniņa priekšā, un Mozus paklanījās ķēniņa priekšā.
43 Un Mozus sacīja faraonam: “Lūdzu, mans kungs, es esmu nācis lūgt no tevis vienu mazu lūgumu, neatstāj manu vaigu prom tukšā.” Un faraons viņam sacīja: “Runā!”
44 Un Mozus sacīja faraonam: "Lai taviem kalpiem, Israēla bērniem, kas ir Gošenā, tiek dota viena diena atpūtai no viņu darba."
45 Un ķēniņš atbildēja Mozum un sacīja: “Redzi, es esmu pacēlis tavu vaigu šajā lietā, lai izpildītu tavu lūgumu.”
46 Un faraons pavēlēja izdot sludinājumu visā Ēģiptē un Gošenē, sacīdams:
47 Tā saka ķēniņš jums, visiem Israēla bērniem: sešas dienas jums būs strādāt un strādāt, bet septītajā dienā jums būs atpūsties un nekādu darbu nedarīt, tā jums būs darīt visas dienas, kā ķēniņš un Mozus, Batijas dēls, ir pavēlējuši.
48 Un Mozus priecājās par to, ko ķēniņš viņam bija piešķīris, un visi Israēla bērni darīja tā, kā Mozus tiem bija pavēlējis.
49 Jo šī lieta bija no Tā Kunga dota Israēla bērniem, jo Tas Kungs bija sācis pieminēt Israēla bērnus, lai tos glābtu viņu tēvu dēļ.
50 Un Tas Kungs bija ar Mozu, un Viņa slava izplatījās visā Ēģiptē.
51 Un Mozus kļuva liels visu ēģiptiešu un visu Israēla bērnu acīs, meklēdams labumu savai tautai Israēlam un runādams miera vārdus par tiem ķēniņam.

71. NODAĻA

1 Un, kad Mozum bija astoņpadsmit gadu, viņš vēlējās redzēt savu tēvu un māti un devās pie viņiem uz Gošeni, un, kad Mozus bija nonācis pie Gošenes, viņš nonāca vietā, kur Israēla bērni strādāja, un viņš novēroja viņu nastas, un viņš redzēja ēģiptieti sitam vienu no viņa ebreju brāļiem.
2 Un, kad piekautais vīrs ieraudzīja Mozu, viņš skrēja pie viņa pēc palīdzības, jo vīrs Mozus bija ļoti cienīts faraona namā, un viņš viņam sacīja: “Mans kungs, sargā mani! Šis ēģiptietis naktī ienāca manā namā, sasēja mani un nāca pie manas sievas manā klātbūtnē, un tagad viņš meklē manu dzīvību.
3 Kad Mozus dzirdēja šo ļauno lietu, viņš iekaisās dusmās pret ēģiptieti, un viņš griezās šurpu turpu, un, redzēdams, ka tur neviena nav, viņš sita ēģiptieti un paslēpa to smiltīs, un tā izglāba ebreju no tā rokas, kas viņu sita.
4 Un ebrejs devās uz savu māju, un Mozus atgriezās savās mājās, un izgāja un atgriezās ķēniņa namā.
5 Un, kad vīrs bija atgriezies mājās, viņš nodomāja šķirties no savas sievas, jo Jēkaba namā nebija pieņemts, ka kāds vīrs nāk pie savas sievas pēc tam, kad tā bija apgānīta.
6 Un sieviete aizgāja un pastāstīja saviem brāļiem, un sievietes brāļi meklēja viņu nonāvēt, un viņš aizbēga uz savām mājām un izglābās.
7 Un otrā dienā Mozus izgāja pie saviem brāļiem un ieraudzīja, un lūk, divi vīri ķildojās, un viņš sacīja ļaundarim: "Kāpēc tu sit savu tuvāku?"
8 Un viņš tam atbildēja un sacīja: "Kas tevi ir iecēlis par valdnieku un tiesnesi pār mums? Vai tu domā mani nonāvēt, tāpat kā tu nonāvēji ēģiptieti?" Un Mozus nobijās un sacīja: "Tas tiešām ir kļuvis zināms?"
9 Un faraons dzirdēja par šo notikumu un pavēlēja nogalināt Mozu, tāpēc Dievs sūtīja savu eņģeli, un tas parādījās faraonam sardzes virsnieka izskatā.
10 Un Tā Kunga eņģelis ņēma zobenu no sardzes priekšnieka rokas un nocirta ar to viņa galvu, jo sardzes priekšnieka līdzība bija pārvērtusies Mozus līdzībā.

11 Un Tā Kunga eņģelis satvēra Mozus labo roku un izveda viņu no Ēģiptes un novietoja viņu ārpus Ēģiptes robežām četrdesmit dienu gājuma attālumā.
12 Un Ārons, viņa brālis, viens pats palika Ēģiptes zemē, un viņš pravietoja Israēla bērniem, sacīdams:
13 Tā saka Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs: "Atmetiet ikviens savu acu negantību un neapgāniet sevi ar Ēģiptes elkiem!
14 Un Israēla bērni sacēlās un negribēja Āronam klausīt tanī laikā.
15 Un Tas Kungs nodomāja tos iznīcināt, ja Tas Kungs nebūtu atcerējies derību, ko Viņš bija slēdzis ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu.
16 Tanīs dienās faraona roka joprojām bija barga pret Israēla bērniem, un viņš tos apspieda un apspieda līdz tam laikam, kad Dievs sūtīja Savu vārdu un pievērsa uzmanību tiem.

72. NODAĻA

1 Un tanī laikā notika liels karš starp Kušas bērniem un austrumu un Aramas bērniem, un tie sacēlās pret Kušas ķēniņu, kura rokās tie bija.
2 Tad Kušas ķēniņš Kikians devās cīņā ar visiem Kušas bērniem, tautu, kas bija tik liela kā smiltis, un devās karot pret Aramu un austrumu bērniem, lai tos pakļautu.
3 Un, kad Kikians izgāja, viņš atstāja burvi Balaāmu ar viņa diviem dēliem sargāt pilsētu un zemākās kārtas zemes iedzīvotājus.
4 Tā Kikians devās uzbrukumā Arāmam un austrumu bērniem, un viņš cīnījās pret viņiem un sakāva viņus, un viņi visi krita ievainoti Kikiana un viņa ļaužu priekšā.
5 Un viņš daudzus no viņiem sagūstīja un pakļāva kā sākumā, un apmetās viņu zemē, lai kā parasti iekasētu no viņiem nodevas.
6 Un Bileāms, Beora dēls, kad Kušas ķēniņš bija atstājis viņu sargāt pilsētu un tās nabagos, sacēlās un ieteica zemes iedzīvotājiem sacelties pret ķēniņu Kikiānu, neļaujot viņam ieiet pilsētā, kad viņš atgriezīsies mājās.
7 Un zemes ļaudis viņam paklausīja, zvērēja viņam un iecēla viņu par ķēniņu pār sevi un viņa divus dēlus par karaspēka virsniekiem.
8 Tad viņi cēlās un uzcēla pilsētas mūrus abos stūros un uzcēla ļoti stipru ēku.
9 Un trešajā stūrī viņi izraka neskaitāmus grāvjus starp pilsētu un upi, kas apjoza visu Kušas zemi, un viņi lika upes ūdeņiem tur izlaužties.
10 Ceturtajā stūrī viņi ar savām burvestībām un lūgšanām savāca daudz čūsku, nocietināja pilsētu un apmetās tajā, un neviens neizgāja ne ārā, ne iekšā viņu priekšā.
11 Un Kikians cīnījās pret Aramu un austrumu bērniem un pakļāva tos kā iepriekš, un tie viņam deva savu parasto nodevu, un viņš devās un atgriezās savā zemē.
12 Un, kad Kušas ķēniņš Kikians tuvojās savai pilsētai un visi karaspēka virsnieki kopā ar viņu, viņi pacēla acis un ieraudzīja, ka pilsētas mūri bija uzcelti un ļoti pacelti, tāpēc vīri par to bija pārsteigti.
13 Un viņi sacīja viens otram: "Tāpēc ka viņi redzēja, ka mēs kavējamies kaujā, un ļoti no mums baidījās, tāpēc viņi to ir darījuši un uzcēluši pilsētas mūrus un nocietinājuši tos, lai Kanaāna ķēniņi nevarētu nākt pret viņiem kaujā."
14 Tad ķēniņš un karaspēks tuvojās pilsētas vārtiem un, pacēluši acis, redzi, visi pilsētas vārti bija slēgti, un viņi sauca sargiem, sacīdami: "Atveriet mums, lai mēs varētu ieiet pilsētā!"
15 Bet sargi pēc burvja Balaama, viņu ķēniņa, pavēles atteicās tiem atvērt un neļāva tiem ieiet savā pilsētā.
16 Tā nu viņi uzsāka kauju pretī pilsētas vārtiem, un tanī dienā krita simt trīsdesmit vīru no Kikianas karaspēka.
17 Un nākamajā dienā viņi turpināja cīnīties un cīnījās upes malā; viņi mēģināja tikt pāri, bet nespēja, tāpēc daži no viņiem nogrima bedrēs un nomira.
18 Tad ķēniņš pavēlēja viņiem nocirst kokus, lai taisītu plostus, ar kuriem viņi varētu pāriet pie viņiem, un viņi tā arī izdarīja.
19 Un, kad viņi nonāca grāvju vietā, ūdeņi griezās dzirnavu ietekmē, un divsimt vīru uz desmit plostiem noslīka.
20 Un trešajā dienā viņi nāca cīnīties tajā pusē, kur bija čūskas, bet viņi nevarēja tur tuvoties, jo čūskas nogalināja simt septiņdesmit vīrus, un viņi pārtrauca cīnīties pret Kušu un aplenca Kušu deviņus gadus, neviens neizgāja ne ārā, ne iekšā.
21 Tanī laikā, kad karš un aplenkums bija pret Kūšu, Mozus bēga no Ēģiptes no faraona, kas meklēja viņu nogalināt par to, ka bija nogalinājis ēģiptieti.
22 Un Mozum bija astoņpadsmit gadi, kad viņš bēga no Ēģiptes no faraona klātbūtnes, un viņš bēga un aizbēga uz Kikiāna nometni, kas tajā laikā aplenca Kušu.
23 Un Mozus deviņus gadus pavadīja Kušas ķēniņa Kikiāna nometnē visu to laiku, kamēr tie aplenca Kūšu, un Mozus izgāja un ienāca kopā ar viņiem.
24 Un ķēniņš, prinči un visi karotāji mīlēja Mozu, jo viņš bija dižens un cienīgs, viņa augums bija kā dižciltīga lauva, viņa seja bija kā saule, un viņa spēks bija kā lauvas spēks, un viņš bija ķēniņa padomnieks.
25 Un deviņu gadu beigās Kikianu piemeklēja nāvējoša slimība, un slimība viņu pārņēma, un viņš nomira septītajā dienā.
26 Tad viņa kalpi viņu balzamēja, aiznesa un apglabāja pretī pilsētas vārtiem uz ziemeļiem no Ēģiptes zemes.
27 Un virs viņa viņi uzcēla greznu, spēcīgu un augstu ēku un novietoja apakšā lielus akmeņus.
28 Un ķēniņa rakstveži iegravēja šajos akmeņos visu sava ķēniņa Kikiāna varenību un visas viņa kaujas, ko viņš bija cīnījies, lūk, tās tur ir rakstītas līdz pat šai dienai.
29 Pēc Kušas ķēniņa Kikiāna nāves karš ļoti apbēdināja viņa vīrus un karaspēku.
30 Tad viņi sacīja viens otram: "Dodiet mums padomu, ko mums darīt šinī laikā, jo mēs esam dzīvojuši tuksnesī deviņus gadus prom no savām mājām."
31 Ja mēs apsolīsim cīnīties pret pilsētu, daudzi no mums kritīs ievainoti vai nogalināti, un, ja mēs paliksim šeit aplenkumā, mēs arī mirsim.
32 Jo tagad visi Aramas ķēniņi un austrumu bērnu ķēniņi dzirdēs, ka mūsu ķēniņš ir miris, un tie pēkšņi uzbruks mums naidīgā veidā, cīnīsies pret mums un neatstās no mums nevienu atlikušu.
33 Tāpēc tagad iesim un iecelsim sev ķēniņu, un paliksim aplenkumā, līdz pilsēta mums tiks nodota.
34 Un viņi vēlējās tanī dienā izvēlēties par ķēniņu no Kikiana armijas, bet neatrada nevienu citu sev tīkamu valdnieku kā Mozu.

35 Un viņi steigšus novilka ikviens savas drēbes un nometa tās zemē, un sakrāva lielu kaudzi un uzlika uz tās Mozu.
36 Un tie piecēlās, pūta taures un sauca viņa priekšā, sacīdami: "Lai dzīvo ķēniņš, lai dzīvo ķēniņš!"
37 Un visa tauta un dižciltīgie viņam zvērēja dot viņam par sievu ķēniņieni Adonju no Kušitas, Kikiāna sievu, un tanī dienā viņi iecēla Mozu par ķēniņu pār sevi.
38 Un tanī dienā visi Kušas iedzīvotāji izdeva paziņojumu, sacīdami: “Ikvienam vīram jādod Mozum kaut kas no tā, kas ir viņa īpašumā.”
39 Un viņi izklāja palagu uz kaudzes, un katrs iemeta tajā kaut ko no tā, kas viņam bija, viens zelta auskaru un otrs monētu.
40 Arī oniksa akmeņus, bdelliju, pērles un marmoru Kūša bērni meta Mozum kaudzē, kā arī sudrabu un zeltu lielā daudzumā.
41 Un Mozus ņēma visu sudrabu un zeltu, visus traukus, bdelliju un oniksa akmeņus, ko visi Kušas bērni viņam bija devuši, un viņš tos novietoja savos dārgumos.
42 Un Mozus tanī dienā valdīja pār Kušas bērniem Kušas ķēniņa Kikiāna vietā.

73. NODAĻA

1 Ēģiptes ķēniņa, faraona, piecdesmit piektajā valdīšanas gadā, tas ir, simt piecdesmit septītajā gadā pēc izraēliešu došanās uz Ēģipti, Mozus kļuva valdnieks Kušā.
2 Mozum bija divdesmit septiņi gadi, kad viņš sāka valdīt pār Kušu, un viņš valdīja četrdesmit gadus.
3 Un Tas Kungs piešķīra Mozum labvēlību un žēlastību visu Kūša bērnu acīs, un Kūša bērni viņu ļoti mīlēja, tāpēc Mozus bija labvēlīgs gan no Tā Kunga, gan no cilvēkiem.
4 Un viņa valdīšanas septītajā dienā visi Kūša bērni sapulcējās un nāca Mozus priekšā un paklanījās viņa priekšā līdz zemei.
5 Un visi bērni runāja kopā ķēniņa klātbūtnē, sacīdami: "Dodiet mums padomu, lai mēs varētu redzēt, kas ar šo pilsētu darāms."
6 Jo jau deviņus gadus mēs aplencam pilsētu un neesam redzējuši savus bērnus un savas sievas.
7 Tad ķēniņš tiem atbildēja, sacīdams: "Ja jūs klausīsiet manai balsij visā, ko es jums pavēlēšu, tad Tas Kungs nodos pilsētu mūsu rokās, un mēs to pakļausim."
8 Jo, ja mēs cīnīsimies ar viņiem tāpat kā iepriekšējā kaujā, kas mums ar viņiem bija pirms Kikiana nāves, daudzi no mums kritīs ievainoti tāpat kā iepriekš.
9 Un nu, lūk, šis ir tev padoms šajā lietā: ja tu paklausīsi manai balsij, tad pilsēta tiks nodota mūsu rokās.
10 Tad visi karaspēki atbildēja ķēniņam, sacīdami: "Visu, ko mūsu kungs pavēlēs, mēs darīsim."
11 Un Mozus tiem sacīja: "Ejiet cauri un pasludiniet balsi visā nometnē visai tautai un sakiet:
12 Tā saka ķēniņš: “Ej mežā un paņem līdzi no stārķu mazuļiem, katrs pa vienam stārķim savā rokā.”
13 Un ikviens, kas pārkāps ķēniņa pavēli un neatvedīs savu bērnu, mirs, un ķēniņš atņems visu, kas viņam pieder.
14 Un, kad tu tos atvedīsi, tie būs tavā gādībā, tu tos audzināsi, līdz tie izaugs, un tu tos iemācīsi šaut, kā tas ir vanaga mazuļiem.
15 Tad visi Kušas bērni dzirdēja Mozus vārdus, un tie piecēlās un lika paziņot visā nometnē, sacīdami:
16 Jums, visiem Kušas bērniem, ķēniņa pavēle ir šāda: ejiet visiem kopā uz mežu un tur ķeriet jaunos stārķus, katrs ņemiet savu mazuli rokās un atvediet tos mājās.
17 Un ikviens, kas pārkāps ķēniņa pavēli, mirs, un ķēniņš atņems visu, kas viņam pieder.
18 Un visi ļaudis tā arī izdarīja, un viņi izgāja mežā un kāpa eglēs un ķēra, katrs pa jaunam savā rokā, visus stārķu mazuļus, un viņi tos atveda tuksnesī un pēc ķēniņa pavēles izaudzināja, un viņi mācīja tiem šaut, līdzīgi jauniem vanagiem.
19 Un pēc tam, kad jaunie stārķi bija izaudzināti, ķēniņš pavēlēja tos trīs dienas badināt, un visi ļaudis tā arī izdarīja.
20 Un trešajā dienā ķēniņš tiem sacīja: “Stiprinieties un kļūstiet par drosmīgiem vīriem, un uzvelciet ikviens savas bruņas un apjoziet savu zobenu, un jājiet ikviens uz sava zirga un ņemiet rokā ikviens savu jauno stārķi.”
21 Un mēs celsimies un cīnīsimies pret pilsētu tanī vietā, kur ir čūskas; un visa tauta darīja tā, kā ķēniņš bija pavēlējis.
22 Un tie ņēma katrs savu jauno stārķi savā rokā un aizgāja, un, kad tie nonāca čūsku mītnes vietā, ķēniņš tiem sacīja: "Sūtiet ikviens savu jauno stārķi pār čūskām!"
23 Un pēc ķēniņa pavēles viņi katrs sūtīja savu jauno stārķi, un jaunie stārķi uzbruka čūskām, un tās tās visas aprija un iznīcināja no tās vietas.
24 Un, kad ķēniņš un ļaudis redzēja, ka visas čūskas tanī vietā bija iznīcinātas, visi ļaudis sacēla lielu gavili.
25 Un viņi tuvojās pilsētai un cīnījās pret to, ieņēma to un pakļāva, un viņi iegāja pilsētā.
26 Un tanī dienā nomira tūkstoš un simts vīru no pilsētas iedzīvotājiem, visi, kas dzīvoja pilsētā, bet no aplencējiem neviens nenomira.
27 Tā visi Kūša bērni devās katrs uz savu māju, pie savas sievas un bērniem un pie visa, kas viņam piederēja.
28 Un burvis Bileāms, redzēdams, ka pilsēta ir ieņemta, atvēra vārtus un bēga kopā ar saviem diviem dēliem un astoņiem brāļiem un atgriezās Ēģiptē pie faraona, Ēģiptes ķēniņa.
29 Tie ir burvji un zīlnieki, kas minēti bauslības grāmatā un nostājās pret Mozu, kad Tas Kungs sūtīja mocības pār Ēģipti.
30 Tā Mozus ar savu gudrību ieņēma pilsētu, un Kūša bērni viņu iecēla tronī Kūša ķēniņa Kikiāna vietā.
31 Un viņi uzlika viņam uz galvas ķēnišķīgo kroni un deva viņam par sievu Adonju, Kušitas ķēniņieni, Kikiāna sievu.
32 Un Mozus bijās To Kungu, savu tēvu Dievu, tāpēc viņš nenāca pie viņas un nepievērsa tai savu skatienu.
33 Jo Mozus atcerējās, kā Ābrahāms bija licis savam kalpam Ēliēzeram zvērēt, sacīdams viņam: “Tev nebūs ņemt manam dēlam Īzākam sievu no Kānaāna meitām.”
34 Arī ko Īzāks darīja, kad Jēkabs bēga no sava brāļa, kad tas viņam pavēlēja, sacīdams: “Tev nebūs ņemt sievu no Kanaāna meitām, nedz saderināties ne ar vienu no Hama bērniem.”
35 Jo Tas Kungs, mūsu Dievs, deva Hamu, Noasa dēlu, un viņa bērnus un visus viņa pēcnācējus par vergiem Šema bērniem un Jafeta bērniem un viņu pēcnācējiem par vergiem uz mūžīgiem laikiem.
36 Tāpēc Mozus nepievērsa savu sirdi un acis Kikiāna sievai visās tajās dienās, kamēr viņš valdīja pār Kušu.

37 Un Mozus bijās To Kungu, savu Dievu, visu savu mūžu, un Mozus staigāja Tā Kunga priekšā patiesībā, ar visu savu sirdi un dvēseli, un viņš nenovērsās no pareizā ceļa visas savas dzīves dienas; viņš nenovirzījās ne no ceļa pa labi, ne pa kreisi, pa kuru Ābrahāms, Īzāks un Jēkabs bija staigājuši.
38 Un Mozus nostiprinājās Kūša bērnu valstībā un vadīja Kūša bērnus ar savu ierasto gudrību, un Mozus guva panākumus savā valstībā.
39 Un tanī laikā Arams un austrumu bērni dzirdēja, ka Kušas ķēniņš Kikians ir miris, tāpēc Arams un austrumu bērni tajos laikos sacēlās pret Kušas ķēniņu.
40 Un Mozus sapulcināja visus Kušas bērnus, ļoti varenu tautu, ap trīsdesmit tūkstoš vīru, un viņš devās karot pret Aramu un austrumu bērniem.
41 Un vispirms viņi devās pie austrumu bērniem, un, kad austrumu bērni dzirdēja viņu ziņojumu, viņi devās tiem pretī un uzsāka ar tiem kauju.
42 Un karš pret austrumu bērniem bija smags, tāpēc Tas Kungs nodeva visus austrumu bērnus Mozus rokās, un apmēram trīs simti vīru krita nokauti.
43 Un visi austrumu bērni pagriezās atpakaļ un atkāpās, tāpēc Mozus un Kūša bērni sekoja viņiem un pakļāva tos, un uzlika tiem nodokli, kā tas bija viņu paradumā.
44 Tad Mozus un visi ļaudis, kas bija kopā ar viņu, devās no turienes uz Arama zemi, lai dotos kaujā.
45 Un arī Arama ļaudis devās tiem pretī un cīnījās pret tiem, un Tas Kungs tos nodeva Mozus rokās, un daudzi Arama vīri krita ievainoti.
46 Arī Arāmu pakļāva Mozus un Kušas ļaudis, un arī viņi maksāja savu parasto nodevu.
47 Un Mozus pakļāva Aramu un austrumu bērnus Kušas bērniem, un Mozus un visi ļaudis, kas bija ar viņu, atgriezās Kušas zemē.
48 Un Mozus nostiprinājās Kušas bērnu valstībā, un Tas Kungs bija ar viņu, un visi Kušas bērni bijās no viņa.

74. NODAĻA

1 Pēc gadiem nomira Edomas ķēniņš Sauls, un viņa vietā valdīja Baalhanans, Akbora dēls.
2 Mozus sešpadsmitajā valdīšanas gadā pār Kušu Baalhanans, Ahbora dēls, valdīja Edoma zemē pār visiem Edoma bērniem trīsdesmit astoņus gadus.
3 Viņa laikā Moābs sacēlās pret Edoma varu, jo tas bija Edoma pakļautībā kopš Hadada, Bedada dēla, laikiem, kurš sakāva gan viņus, gan Midiānu un pakļāva Moābu Edomam.
4 Un, kad Baalhanans, Ahbora dēls, kļuva ķēniņš pār Edomu, visi Moāba bērni atteicās no Edomas.
5 Un tanīs dienās nomira Āfrikas ķēniņš Angeass, un viņa vietā valdīja viņa dēls Azdrubals.
6 Un tanīs dienās nomira Džeinejs, Kitimas bērnu ķēniņš, un viņu apglabāja viņa templī, ko viņš bija sev uzcēlis Kanopijas līdzenumā kā dzīvesvietu, un viņa vietā valdīja Latīns.
7 Divdesmit otrajā Mozus valdīšanas gadā pār Kušas bērniem Latinus valdīja pār Kitimas bērniem četrdesmit piecus gadus.
8 Un viņš arī uzcēla sev lielu un varenu torni, un viņš tajā uzcēla elegantu templi par savu rezidenci, lai vadītu savu valdību, kā tas bija ierasts.
9 Savas valdīšanas trešajā gadā viņš lika izsludināt paziņojumu visiem saviem prasmīgajiem vīriem, kas viņam uzbūvēja daudz kuģu.
10 Un Latinus sapulcināja visus savus spēkus, un viņi ieradās kuģos un devās tajos cīnīties ar Azdrubalu, Angeasa dēlu, Āfrikas ķēniņu, un viņi nonāca Āfrikā un iesaistījās kaujā ar Azdrubalu un viņa armiju.
11 Un Latinuss guva virsroku pār Azdrubalu, un Latinuss atņēma Azdrubalam akveduktu, ko viņa tēvs bija atvedis no Kitimas bērniem, kad viņš bija ņēmis par sievu Janju, Uzi meitu, tāpēc Latinuss nogāza akvedukta tiltu un smagi sagrāva visu Azdrubala armiju.
12 Un atlikušie spēcīgie Azdrubalas vīri saņēmās, un viņu sirdis piepildījās ar skaudību, un viņi tiecās pēc nāves un atkal iesaistījās cīņā ar Latīnu, Kitimas ķēniņu.
13 Un kauja bija smaga pret visiem Āfrikas vīriešiem, un viņi visi krita ievainoti Latīna un viņa ļaužu priekšā, un arī ķēniņš Azdrubals krita šajā kaujā.
14 Un ķēniņam Azdrubalam bija ļoti skaista meita, kuras vārds bija Ušpezena, un visi Āfrikas vīri izšuva viņas līdzību uz savām drēbēm viņas lielā skaistuma un pievilcīgā izskata dēļ.
15 Un Latīnas vīri ieraudzīja Ušpezenu, Azdrubala meitu, un slavēja viņu savam ķēniņam Latīnam.
16 Un Latinus pavēlēja viņu atvest pie viņa, un Latinus apprecēja Ušpezenu un atgriezās savā ceļā uz Kitimu.
17 Un pēc Azdrubala, Angeasa dēla, nāves, kad Latinuss bija atgriezies savā zemē no kaujas, visi Āfrikas iedzīvotāji sacēlās un sagrāba Anibalu, Angeasa dēlu, Azdrubala jaunāko brāli, un iecēla viņu par ķēniņu viņa brāļa vietā pār visu Āfrikas zemi.
18 Un, kad viņš kļuva valdnieks, viņš nolēma doties uz Kitimu, lai cīnītos ar Kitimas bērniem, atriebtu sava brāļa Azdrubala lietu un Āfrikas iedzīvotāju lietu, un viņš to arī izdarīja.
19 Un viņš uzbūvēja daudz kuģu un ieradās tajos ar visu savu karaspēku un devās uz Kitimu.
20 Tā Anibals cīnījās ar Kitima bērniem, un Kitima bērni krita ievainoti Anibala un viņa karaspēka priekšā, un Anibals atriebās sava brāļa lietu.
21 Un Anibals turpināja karu astoņpadsmit gadus ar Kitimas bērniem, un Anibals dzīvoja Kitimas zemē un ilgu laiku tur apmetās nometnē.
22 Un Anibals ļoti smagi sakāva Kitimas bērnus un nogalināja viņu dižciltīgos vīrus un prinčus, bet no pārējiem ļaudīm viņš nogalināja apmēram astoņdesmit tūkstoš vīru.
23 Un dienu un gadu beigās Anibals atgriezās savā zemē Āfrikā un droši valdīja sava brāļa Azdrubala vietā.

75. NODAĻA

1 Tanī laikā, simt astoņdesmitajā gadā pēc Israēla bērnu došanās uz Ēģipti, no Ēģiptes izgāja trīsdesmit tūkstoši varonīgu vīru kājnieku no Israēla bērniem, kas visi bija no Jāzepa cilts, no Efraima, Jāzepa dēla, bērniem.
2 Jo viņi sacīja, ka ir piepildījies laiks, ko Tas Kungs senajos laikos bija noteicis Israēla bērniem, ko Viņš bija runājis ar Ābrahāmu.

3 Un šie vīri apjozās un lika ikviens savu zobenu pie sāniem un ikviens savu bruņu mugurā, un viņi paļāvās uz savu spēku, un viņi kopā izgāja no Ēģiptes ar varenu roku.
4 Bet ceļam pārtiku viņi neatveda, tikai sudrabu un zeltu, pat ne maizi tai dienai viņi atnesa savās rokās, jo viņi domāja saņemt savu pārtiku par samaksu no filistiešiem, un, ja ne, viņi to atņemtu ar varu.
5 Un šie vīri bija ļoti vareni un drosmīgi vīri, viens vīrs varēja vajāt tūkstoti, un divi varēja sakāvēt desmit tūkstošus, tāpēc viņi paļāvās uz savu spēku un devās kopā, kā jau bija ieradušies.
6 Un viņi pavērsa savu ceļu uz Gātas zemi, un, nokāpuši lejā, viņi atrada Gātas ganus, kas ganīja Gātas bērnu lopus.
7 Un viņi sacīja ganiem: “Dodiet mums par samaksu daļu aitu, lai mēs ēdam, jo mēs esam izsalkuši, jo šodien mēs neesam ēduši maizi.”
8 Un gani sacīja: "Vai tie ir mūsu avis vai liellopi, ka mums tie jādod jums par samaksu?" Tad Efraima bērni tuvojās, lai tos ar varu atņemtu.
9 Un Gātas gani sauca pār viņiem, tā ka viņu saucieni bija dzirdami tālumā, tāpēc visi Gātas bērni izgāja pie viņiem.
10 Kad Gātas bērni redzēja Efraima bērnu ļaunos darbus, viņi atgriezās un sapulcināja Gātas vīrus, un tie apvilka ikviens savu bruņu tērpu un izgāja kaujā pret Efraima bērniem.
11 Un viņi ar tiem sadūrās Gātas ielejā, un kauja bija sīva, un tanī dienā viņi viens otram sakāva daudz vīru.
12 Un otrā dienā Gātas bērni sūtīja ziņu uz visām filistiešu pilsētām, lai tie nāktu viņiem palīgā, sacīdami:
13 Nāc augšā pie mums un palīdzi mums, lai mēs varam sakaut Efraima bērnus, kas ir izgājuši no Ēģiptes, lai atņemtu mūsu lopus un karotu pret mums bez iemesla!
14 Efraima bērnu dvēseles bija nogurušas no bada un slāpēm, jo viņi trīs dienas nebija ēduši maizi. Un četrdesmit tūkstoši vīru devās no filistiešu pilsētām palīgā Gātas vīriem.
15 Un šie vīri bija iesaistījušies kaujā ar Efraima bērniem, un Tas Kungs nodeva Efraima bērnus filistiešu rokās.
16 Un viņi sakāva visus Efraima bērnus, visus, kas bija izgājuši no Ēģiptes, neviens nepalika pāri kā vien desmit vīri, kas bija aizbēguši no kaujas lauka.
17 Jo šis ļaunums nāca no Tā Kunga pret Efraima bērniem, jo tie pārkāpa Tā Kunga vārdu, iziedami no Ēģiptes, pirms bija pienācis laiks, ko Tas Kungs senajos laikos bija noteicis Israēlam.
18 Arī no filistiešiem krita ļoti daudz vīru, ap divdesmit tūkstošiem, un viņu brāļi tos aiznesa un apglabāja savās pilsētās.
19 Un nokautie Efraima bērni palika atstāti Gātas ielejā daudzas dienas un gadus, un tos neapraktizēja, un ieleja bija pilna ar cilvēku kauliem.
20 Un vīri, kas bija izbēguši no kaujas lauka, atgriezās Ēģiptē un pastāstīja visiem Israēla bērniem visu, kas ar tiem bija noticis.
21 Un viņu tēvs Efraims sēroja par viņiem daudzas dienas, un viņa brāļi nāca viņu mierināt.
22 Un viņš nāca pie savas sievas, un tā dzemdēja dēlu, un viņš nosauca viņa vārdu Berija, jo viņa bija nelaimīga viņa namā.

76. NODAĻA

1 Un Mozus, Amrama dēls, tanīs dienās vēl bija ķēniņš Kušas zemē, un viņš savā valstībā labi klājās, un viņš vadīja Kušas bērnu pārvaldību taisnīgumā, taisnībā un godīgumā.
2 Un visi Kušas bērni mīlēja Mozu visas dienas, kamēr viņš valdīja pār viņiem, un visi Kušas zemes iedzīvotāji ļoti bijās no viņa.
3 Un Mozus valdīšanas četrdesmitajā gadā pār Kušu Mozus sēdēja ķēniņa tronī, bet ķēniņiene Adonja bija viņa priekšā, un visi dižciltīgie sēdēja ap viņu.
4 Un ķēniņiene Adonja sacīja ķēniņa un vadoņu priekšā: "Kas tas ir, ko jūs, Kušas bērni, esat darījuši tik ilgu laiku?"
5 Tu taču zini, ka četrdesmit gadus, kopš šis vīrs valda pār Kušu, viņš nav tuvojies man un nav kalpojis Kuša bērnu dieviem.
6 Tāpēc tagad klausieties, jūs, Kušas bērni, un lai šis vīrs vairs nevalda pār jums, jo viņš nav no mūsu miesas.
7 Redzi, mans dēls Menakrus ir pieaudzis, lai viņš valda pār tevi, jo tev ir labāk kalpot sava kunga dēlam nekā svešiniekam, Ēģiptes ķēniņa vergam.
8 Un visa Kušas bērnu tauta un dižciltīgie dzirdēja vārdus, ko ķēniņiene Adonja bija runājusi viņu ausīs.
9 Un visi ļaudis gatavojās līdz vakaram, un no rīta viņi agri cēlās un iecēla par ķēniņu Menakru, Kikiana dēlu.
10 Un visi Kūša bērni baidījās pacelt roku pret Mozu, jo Tas Kungs bija ar Mozu, un Kūša bērni atcerējās zvērestu, ko tie bija devuši Mozum, tāpēc tie viņam nekā ļauna nenodarīja.
11 Bet Kušas bērni deva Mozum daudz dāvanu un sūtīja viņu no viņiem ar lielu godu.
12 Tad Mozus aizgāja no Kušas zemes un atgriezās savās mājās un pārstāja valdīt pār Kūšu, un Mozum bija sešdesmit seši gadi, kad viņš aizgāja no Kušas zemes, jo šī lieta bija no Tā Kunga, jo bija pienācis laiks, ko Viņš bija noteicis senajos laikos, lai izvestu Israēlu no Hama bērnu bēdām.
13 Tad Mozus devās uz Midiānu, jo baidījās atgriezties Ēģiptē faraona dēļ, un viņš nogāja un apsēdās pie ūdens akas Midiānā.
14 Un septiņas midiānieša Reguēla meitas izgāja ganīt sava tēva avis.
15 Un viņi nonāca pie akas un smēla ūdeni, lai padzirdītu sava tēva avis.
16 Tad atnāca Midiānas gani un aizdzina tos, un Mozus cēlās, palīdzēja tiem un padzirdīja avis.
17 Un viņi atgriezās mājās pie sava tēva Reguēla un pastāstīja viņam, ko Mozus bija darījis viņu labā.
18 Un tie sacīja: “Ēģiptietis mūs izglāba no ganu rokām, viņš mums smēla ūdeni un padzirdināja avis.”
19 Un Reguēls sacīja savām meitām: "Kur viņš ir? Kāpēc jūs esat atstājušas šo vīru?"
20 Un Reguēls lika viņam atnākt, atveda viņu un atveda viņu mājās, un viņš ēda kopā ar viņu maizi.
21 Un Mozus stāstīja Reguēlam, ka viņš bija aizbēdzis no Ēģiptes un ka viņš valdīja pār Kušu četrdesmit gadus, un ka pēc tam viņi viņam bija atņēmuši varu un atlaiduši viņu mierā ar godu un ar dāvanām.
22 Un, kad Reguels dzirdēja Mozus vārdus, Reguels sevī sacīja: "Es iemetīšu šo vīru cietumā, lai es samierinātos ar Kušas bērniem, jo viņš ir no viņiem aizbēdzis."

23 Un viņi viņu sagrāba un ielika cietumā, un Mozus bija cietumā desmit gadus, un kamēr Mozus bija cietumā, Cipora, Reguēla meita, apžēlojās par viņu un visu laiku viņu apgādāja ar maizi un ūdeni.
24 Un visi Israēla bērni vēl bija Ēģiptes zemē, kalpodami ēģiptiešiem visādos smagos darbos, un Ēģiptes roka tanīs dienās turpināja skarbumu pār Israēla bērniem.
25 Tanī laikā Tas Kungs sodīja faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un tas mocījās ar spitālību no kāju pēdām līdz galvas virsai; Israēla bērnu nežēlīgās izturēšanās dēļ šī mocība tanī laikā no Tā Kunga nāca pār faraonu, Ēģiptes ķēniņu.
26 Jo Tas Kungs bija uzklausījis Savas tautas, Israēla bērnu, lūgšanu, un viņu sauciens nonāca pie Viņa viņu smagā darba dēļ.
27 Tomēr Viņa dusmas no tiem nenovērsās, un faraona roka joprojām bija izstiepta pret Israēla bērniem, un faraons nocietināja savu kaklu Tā Kunga priekšā, un viņš vēl vairāk lika savam jūgam spiesties pār Israēla bērniem un padarīja viņu dzīves rūgtas ar visādu smagu darbu.
28 Un, kad Tas Kungs bija uzsūtījis faraonu, Ēģiptes ķēniņu, mēri, viņš lūdza savus gudros un burvjus viņu izdziedināt.
29 Un viņa gudrie vīri un burvji sacīja viņam: "Ja mazu bērnu asinis tiktu ielietas viņa brūcēs, viņš tiktu dziedināts."
30 Un faraons viņus uzklausīja un sūtīja savus kalpus uz Gošeni pie Israēla bērniem, lai tie paņemtu viņu mazos bērnus.
31 Un faraona kalpi devās un ar varu atņēma Israēla bērnu zīdaiņus no viņu māšu krūtīm un katru dienu nesa tos faraonam, katru dienu pa vienam bērnam, un ārsti tos nonāvēja un lika mērim; tā viņi darīja visas dienas.
32 Un bērnu skaits, ko faraons nogalināja, bija trīs simti septiņdesmit pieci.
33 Bet Tas Kungs neklausījās Ēģiptes ķēniņa ārstiem, un sērga pieņēmās spēkā.
34 Un faraonu šī sērga mocīja desmit gadus, bet faraona sirds vēl vairāk nocietinājās pret Israēla bērniem.
35 Un pēc desmit gadiem Tas Kungs turpināja mocīt faraonu ar postošām mocībām.
36 Un Tas Kungs viņu sodīja ar ļaunu audzēju un slimību vēderā, un šī kaite pārvērtās nopietnā augoņā.
37 Tanī laikā divi faraona kalpi ieradās no Gošenas zemes, kur bija visi Israēla bērni, un devās uz faraona namu un sacīja viņam: "Mēs esam redzējuši Israēla bērnus kūtrinām savā darbā un nolaidīgus savā pūlē."
38 Un, kad faraons dzirdēja savu kalpu vārdus, viņa dusmas pret Israēla bērniem ļoti iedegās, jo viņš bija ļoti noskumis savu miesas sāpju dēļ.
39 Un viņš atbildēja un sacīja: "Tagad, kad Israēla bērni zina, ka es esmu slims, viņi pagriežas un ņirgājas par mums; tāpēc iejūg man manus ratus, un es došos uz Gošeni un redzēšu Israēla bērnu ņirgāšanos, ar kādu tie mani izsmej." Tāpēc viņa kalpi iejūgja viņam ratus.
40 Un tie sagrāba un uzsēdināja viņu zirgā, jo viņš pats nevarēja jāt;
41 Un viņš ņēma sev līdzi desmit jātniekus un desmit kājniekus un devās pie Israēla bērniem uz Gošeni.
42 Un, kad viņi nonāca pie Ēģiptes robežas, ķēniņa zirgs iebrauca šaurā vietā, kas bija pacelta vīnadārza ieplakā, no abām pusēm iežogota, bet otrā pusē bija līdzens, līdzens apvidus.
43 Un zirgi tanī vietā skrēja ātri un spiedās viens uz otru, un pārējie zirgi spiedās ķēniņa zirgu.
44 Un ķēniņa zirgs iekrita ielejā, kamēr ķēniņš uz tā jāja, un, kad viņš nokrita, rati apgāzās ķēniņam pār seju, un zirgs gulēja uz ķēniņa, un ķēniņš kliedza, jo viņa miesa bija ļoti sāpīga.
45 Un ķēniņa miesa tika no viņa atrauta, un viņa kauli tika salauzti, un viņš nevarēja jāt, jo šī lieta bija no Tā Kunga viņam, tāpēc ka Tas Kungs bija uzklausījis Savas tautas, Israēla bērnu, vaimanas un viņu bēdas.
46 Un viņa kalpi pamazām nesa viņu uz pleciem un atveda atpakaļ uz Ēģipti, un arī jātnieki, kas bija kopā ar viņu, atgriezās Ēģiptē.
47 Un viņi nolika viņu gultā, un ķēniņš zināja, ka viņa gals ir pienākusi, tāpēc ķēniņiene Aparanita, viņa sieva, ieradās un raudāja ķēniņa priekšā, un ķēniņš kopā ar viņu raudāja skaļi.
48 Un tanī dienā ieradās visi viņa dižciltīgie un kalpi un ieraudzīja ķēniņu šajā bēdās un raudāja kopā ar viņu ļoti raudam.
49 Un ķēniņa prinči un visi viņa padomnieki ieteica ķēniņam iecelt kādu, kas valdītu viņa vietā pār zemi, kuru vien viņš izvēlētos no saviem dēliem.
50 Un ķēniņam bija trīs dēli un divas meitas, kuras viņam bija dzemdējusi viņa sieva ķēniņiene Aparanita, bez ķēniņa bērniem no konkubīnēm.
51 Un šie bija viņu vārdi: pirmdzimtās Otri, otrā Adikāma un trešā Moriona, un viņu māsas, vecākās Batijas un otras Akuzi vārds.
52 Un Otri, ķēniņa pirmdzimtais, bija idiots, pārsteidzīgs un steidzīgs savos vārdos.
53 Bet Adikams bija viltīgs un gudrs vīrs un zināja visu Ēģiptes gudrību, bet nepievilcīga izskata, apaļīgs miesā un ļoti mazs augumā; viņa augums bija viena olekts.
54 Un, kad ķēniņš redzēja, ka viņa dēls Adikams ir gudrs un inteliģents visās lietās, ķēniņš nolēma, ka pēc viņa nāves viņš kļūs par ķēniņu viņa vietā.
55 Un viņš sev ņēma sievu Gedudu, Abilota meitu, un viņam bija desmit gadi, un viņa viņam dzemdēja četrus dēlus.
56 Un pēc tam viņš gāja un ņēma trīs sievas un dzemdināja astoņus dēlus un trīs meitas.
57 Un nekārtība stipri pārņēma ķēniņu, un viņa miesa smirdēja kā līķa miesa, kas vasarā, saules svelmē, izmesta uz lauka.
58 Un, kad ķēniņš redzēja, ka slimība viņu bija ļoti pieņēmusies spēkā, viņš pavēlēja atvest pie viņa savu dēlu Adikamu, un viņi iecēla viņu par ķēniņu pār zemi viņa vietā.
59 Un pēc trim gadiem ķēniņš nomira kaunā, negodā un riebumā, un viņa kalpi viņu aiznesa un apglabāja Ēģiptes ķēniņu kapā Coan Mizraimā.
60 Bet viņi viņu nebalzamēja, kā tas bija ierasts ķēniņiem, jo viņa miesa bija puve, un viņi nevarēja tuvoties, lai viņu balzamētu smakas dēļ, tāpēc viņi viņu steigšus apglabāja.
61 Jo šis ļaunums nāca no Tā Kunga pār viņu, jo Tas Kungs viņam bija atmaksājis ar ļaunumu par ļaunumu, ko viņš viņa dienās bija nodarījis Israēlam.

62 Un viņš nomira šausmās un kaunā, un viņa dēls Adikams valdīja viņa vietā.

77. NODAĻA

1 Adikāmam bija divdesmit gadi, kad viņš valdīja pār Ēģipti, un viņš valdīja četrus gadus.
2 Divsimt sestajā gadā pēc Israēla došanās uz Ēģipti Adikams kļuva par ķēniņu pār Ēģipti, bet viņš neturpināja valdīt pār Ēģipti tik ilgi, cik bija turpinājuši valdīt viņa tēvi.
3 Viņa tēvs Melols valdīja Ēģiptē deviņdesmit četrus gadus, bet desmit gadus viņš bija slims un nomira, jo viņš bija bijis ļauns Tā Kunga priekšā.
4 Un visi ēģiptieši nosauca faraona Adikama vārdu tāpat kā viņa tēvu vārdu, kā tas bija ierasts Ēģiptē.
5 Un visi faraona gudrie nosauca Adikamu vārdā Ahuzs, jo ēģiptiešu valodā saīsināti sauc Ahuzs.
6 Un Adikams bija ārkārtīgi neglīts, un viņš bija olekti un sprīdi garš, un viņam bija gara bārda, kas sniedzās līdz viņa kāju pēdām.
7 Un faraons apsēdās sava tēva tronī, lai valdītu pār Ēģipti, un viņš vadīja Ēģiptes valdību savā gudrībā.
8 Un, kamēr viņš valdīja, viņš ļaunprātībā pārspēja savu tēvu un visus iepriekšējos ķēniņus un palielināja savu jūgu pār Israēla bērniem.
9 Un viņš devās ar saviem kalpiem uz Gošeni pie Israēla bērniem un pastiprināja strādniekus pār viņiem, un viņš tiem sacīja: "Pabeidziet savu darbu, katras dienas uzdevumu, un neļaujiet savām rokām atslābt no mūsu darba no šīs dienas un turpmāk, kā jūs to darījāt mana tēva dienās."
10 Un viņš iecēla tiem uzraugus no Israēla bērnu vidus, un pār šiem uzraugiem viņš iecēla darba uzraugus no savu kalpu vidus.
11 Un viņš tiem uzlika ķieģeļu mēru, lai tie varētu darīt pēc šī skaitļa dienu no dienas, un tad viņš griezās atpakaļ un devās uz Ēģipti.
12 Tanī laikā faraona uzraugi pavēlēja Israēla bērnu uzraugiem, kā faraons bija pavēlējis, sacīdami:
13 Tā saka faraons: “Dariet katru dienu savu darbu, pabeidziet savu uzdevumu un ievērojiet ikdienas ķieģeļu daudzumu; neatņemiet to no tā.
14 Un notiks, ja jums pietrūks jūsu ikdienas ķieģeļu, Es ielikšu jūsu mazos bērnus viņu vietā.
15 Un Ēģiptes darba uzraugi tanīs dienās tā arī darīja, kā faraons tiem bija pavēlējis.
16 Un ikreiz, kad Israēla bērnu ikdienas ķieģeļu mērī tika atrasts kāds trūkums, faraona uzraugi devās pie Israēla bērnu sievām un ņēma no Israēla bērnu zīdaiņus, cik ķieģeļu bija par daudz, un ar varu atņēma tos no viņu māšu klēpja un ielika ēkā ķieģeļu vietā.
17 Kamēr viņu tēvi un mātes raudāja par viņiem un raudāja, dzirdot savu zīdaiņu raudošās balsis ēkas sienā.
18 Un darba uzraugi panāca, ka izraēlieši savus bērnus ievieto ēkā, tā ka kāds vīrs ielika savu dēlu sienā un apmētāja viņu ar javu, kamēr viņa acis raudāja par viņu, un viņa asaras tecēja pār viņa bērnu.
19 Un Ēģiptes darba uzraugi tā darīja Israēla bērniem daudzas dienas, un neviens neizrādīja līdzjūtību un neapžēlojās par Israēla bērnu bērniem.
20 Un visu ēkā nogalināto bērnu skaits bija divi simti septiņdesmit, daži no kuriem viņi bija cēluši ķieģeļu vietā, kuru trūka viņu tēviem, un daži, kurus viņi bija izvilkuši no ēkas mirušus.
21 Un darbs, kas tika uzlikts Israēla bērniem Adikama dienās, grūtībās pārsniedza to, ko viņi veica viņa tēva dienās.
22 Un Israēla bērni katru dienu nopūtās sava smagā darba dēļ, jo viņi bija domājuši: redzi, kad faraons mirs, viņa dēls celsies un atvieglos mūsu darbu!
23 Bet viņi vairoja pēdējo darbu vairāk nekā pirmo, un Israēla bērni par to nopūtās, un viņu saucieni par viņu pūlēm pacēlās pie Dieva.
24 Un Dievs tanīs dienās uzklausīja Israēla bērnu balsi un viņu saucienus, un Dievs atcerējās Savu derību, ko Viņš bija slēdzis ar Ābrahāmu, Īzāku un Jēkabu.
25 Un Dievs redzēja Israēla bērnu nastu un viņu smago darbu tanīs dienās un nolēma tos glābt.
26 Un Mozus, Amrāma dēls, tanīs dienās joprojām bija ieslodzīts cietumā, midiānieša Reguēla namā, un Cipora, Reguēla meita, slepeni viņu uzturēja ar pārtiku dienu no dienas.
27 Un Mozus desmit gadus bija ieslodzīts Reguēla nama cietumā.
28 Un pēc desmit gadiem, kas bija pirmais faraona valdīšanas gads pār Ēģipti sava tēva vietā,
29 Tad Cipora sacīja savam tēvam Reguēlam: "Neviens nejautā un nemeklē pēc tā ebreja vīra, kuru tu jau desmit gadus esi saistījis cietumā."
30 Tāpēc, ja tas Tavās acīs labpatīk, sūtīsim ziņu un raudzīsimies, vai viņš ir dzīvs vai miris, bet viņas tēvs nezināja, ka viņa viņu ir uzturējusi.
31 Un viņas tēvs Reguēls atbildēja un sacīja viņai: "Vai jebkad ir noticis tā, ka kāds vīrs desmit gadus būtu ieslodzīts cietumā bez ēdiena un tomēr paliktu dzīvs?"
32 Un Cipora atbildēja savam tēvam, sacīdams: "Tu taču esi dzirdējusi, ka ebreju Dievs ir liels un bijājams un vienmēr dara brīnumus viņu labā."
33 Viņš izglāba Ābrahāmu no kaldeju Ūras, Īzāku no viņa tēva zobena un Jēkabu no Tā Kunga eņģeļa, kas ar viņu cīnījās pie Jabukas brasla.
34 Arī ar šo vīru Viņš ir daudz darījis, Viņš to ir izglābis no upes Ēģiptē, no faraona zobena un no Kūša bērniem, tāpēc Viņš var viņu izglābt arī no bada un likt viņam dzīvot.
35 Un tas viss patika Reguēlam, un viņš darīja pēc savas meitas vārda un sūtīja uz cietumu noskaidrot, kas noticis ar Mozu.
36 Un viņš ieraudzīja, un lūk, vīrs, Mozus, dzīvoja cietumā, stāvēja uz savām kājām, slavēja un lūdza savu senču Dievu.
37 Un Reguēls pavēlēja izvest Mozu no cietuma, un tie noskuva viņam matus, un viņš pārģērba savas cietumnieka drēbes un ēda maizi.
38 Un pēc tam Mozus iegāja Reguēla dārzā, kas bija aiz nama, un tur viņš lūdza To Kungu, savu Dievu, kas bija darījis viņa labā varenus brīnumus.
39 Un notika, ka, viņam lūdzot, viņš paskatījās sev pretī, un, lūk, safīra stienis bija ielikts zemē, kas bija iestādīts dārza vidū.
40 Un viņš tuvojās nūjai un paskatījās, un redzi, Tā Kunga, Dieva Cebaota, vārds bija iegravēts, rakstīts un izgaismots uz nūjas.

41 Un viņš to izlasīja un izstiepa savu roku un noplūca to kā meža koku no biezokņa, un nūja bija viņa rokā.
42 Un šis ir tas nūja, ar kuru tika paveikti visi mūsu Dieva darbi pēc tam, kad Viņš bija radījis debesis un zemi un visus to pulkus, jūras, upes un visas to zivis.
43 Un, kad Dievs bija izdzinis Ādamu no Ēdenes dārza, viņš ņēma nūju savā rokā un gāja un apstrādāja zemi, no kuras viņš bija ņemts.
44 Un nūja nonāca pie Noasa un tika dota Šemam un viņa pēcnācējiem, līdz tā nonāca ebreja Ābrahāma rokās.
45 Un, kad Ābrahāms visu, kas viņam piederēja, bija atdevis savam dēlam Īzākam, viņš tam iedeva arī šo nūju.
46 Un, kad Jēkabs aizbēga uz Mezopotāmiju, viņš to ņēma savās rokās un, kad atgriezās pie sava tēva, nebija to atstājis.
47 Arī tad, kad viņš nogāja uz Ēģipti, viņš to ņēma savās rokās un deva Jāzepam vienu tiesu vairāk nekā viņa brāļi, jo Jēkabs to bija ar varu atņēmis savam brālim Ēsavam.
48 Un pēc Jāzepa nāves Ēģiptes dižciltīgie iegāja Jāzepa namā, un nūja nonāca midiānieša Reguēla rokās, un, kad viņš izgāja no Ēģiptes, viņš to ņēma savā rokā un iestādīja savā dārzā.
49 Un visi varenie kiniešu vīri mēģināja to noraut, kad tie centās iegūt viņa meitu Ciporu, bet viņiem tas neizdevās.
50 Tā šī zariņa palika iestādīta Reguēla dārzā, līdz atnāca tas, kam bija tiesības uz to, un to paņēma.
51 Un, kad Reguēls ieraudzīja Mozus rokā nūju, viņš par to brīnījās un deva viņam savu meitu Ciporu par sievu.

78. NODAĻA

1 Tanī laikā nomira Baals Hanans, Ahbora dēls, Edoma ķēniņš, un tika apglabāts savā namā Edoma zemē.
2 Un pēc viņa nāves Ēsava bērni sūtīja uz Edoma zemi un atveda no turienes vīru, kas bija Edomā, vārdā Hadads, un viņi iecēla viņu par ķēniņu pār sevi Baal-Khanāna, viņu ķēniņa, vietā.
3 Un Hadads valdīja pār Edoma bērniem četrdesmit astoņus gadus.
4 Un, kad viņš kļuva valdnieks, viņš apņēmās cīnīties pret Moāba bērniem, lai pakļautu tos Ēsava bērnu varai, kā tie bija iepriekš, bet viņš to nevarēja, jo Moāba bērni to dzirdēja, un viņi cēlās un steidzās ievēlēt sev ķēniņu no savu brāļu vidus.
5 Un pēc tam viņi sapulcināja lielu tautu un sūtīja savus brāļus pie Amona bērniem pēc palīdzības, lai tie cīnītos pret Edoma ķēniņu Hadadu.
6 Un Hadads dzirdēja, ko Moāba bērni bija darījuši, un ļoti nobijās no tiem un atturējās no cīņas pret tiem.
7 Tanīs dienās Mozus, Amrāma dēls, Midiānā ņēma par sievu Ciporu, midiānieša Reguēla meitu.
8 Un Cipora staigāja Jēkaba meitu ceļos, viņa nebija ne mazāka par Sāras, Rebekas, Rāheles un Leas taisnīgumu.
9 Un Cipora ieņēma un dzemdēja dēlu, un viņš nosauca tā vārdu Geršoms, jo viņš sacīja: "Es biju svešinieks svešā zemē." Bet viņš neapgraizīja viņa priekšādu pēc sava sievastēva Reguela pavēles.
10 Un viņa atkal ieņēma un dzemdēja dēlu, bet apgraizīja viņa priekšādiņu un nosauca viņu par Ēliēzeru, jo Mozus bija sacījis: "Manu tēvu Dievs bija mans palīgs un izglāba mani no faraona zobena."
11 Un faraons, Ēģiptes ķēniņš, tanīs dienās ļoti palielināja Israēla bērnu darbu un turpināja padarīt savu jūgu smagāku uz Israēla bērniem.
12 Un viņš pavēlēja izdot Ēģiptē šādu paziņojumu: “Nedodiet vairs ļaudīm salmus ķieģeļu darināšanai! Lai viņi iet un salasa sev salmus, cik vien tos atrod!”
13 Arī ķieģeļu skaitu, ko viņi darinās, lai viņi katru dienu dod, un neko no tiem neatņem, jo viņi savā darbā ir slinki.
14 Un Israēla bērni to dzirdēja, un tie sēroja un nopūtās, un tie piesauca To Kungu savu dvēseļu rūgtuma dēļ.
15 Un Tas Kungs dzirdēja Israēla bērnu vaimanas un redzēja apspiešanu, ar kādu ēģiptieši tos apspieda.
16 Un Tas Kungs apskauda Savu tautu un Savu mantojumu, un Viņš uzklausīja viņu balsi un nolēma tos izvest no Ēģiptes bēdām, lai dotu tiem Kānaāna zemi par īpašumu.

79. NODAĻA

1 Tanīs dienās Mozus ganīja sava sievastēva Reguēla, midiānieša, avis viņpus Sina tuksneša, un viņa rokā bija nūja, ko viņš bija paņēmis no sava sievastēva.
2 Un kādu dienu kazlēns nomaldījās no ganāmpulka, un Mozus to vajāja, un tas nonāca Dieva kalnā Horebā.
3 Un, kad viņš nonāca Horebā, Tas Kungs viņam parādījās krūmā, un viņš atrada krūmu degam ugunī, bet ugunij nebija varas pār krūmu to aprīt.
4 Un Mozus bija ļoti pārsteigts par šo skatu, tāpēc krūms nenodega, un viņš tuvojās, lai redzētu šo vareno lietu, un Tas Kungs sauca Mozu no uguns un pavēlēja viņam doties uz Ēģipti, pie faraona, Ēģiptes ķēniņa, lai atlaistu Israēla bērnus no sava dienesta.
5 Un Tas Kungs sacīja Mozum: "Ej un atgriezies Ēģiptē, jo visi tie vīri, kas meklēja tavu dzīvību, ir miruši, un tu runā ar faraonu, lai viņš izlaiž Israēla bērnus no savas zemes."
6 Un Tas Kungs viņam lika darīt zīmes un brīnumus Ēģiptē faraona un viņa pavalstnieku acu priekšā, lai tie ticētu, ka Tas Kungs viņu ir sūtījis.
7 Un Mozus paklausīja visam, ko Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un atgriezās pie sava sievastēva un atstāstīja viņam visu lietu, un Reguēls viņam sacīja: "Ej ar mieru!"
8 Un Mozus cēlās, lai dotos uz Ēģipti, un viņš ņēma līdzi savu sievu un dēlus, un viņš bija viesnīcā ceļa malā, un Dieva eņģelis nolaidās un meklēja iemeslu pret viņu.
9 Un viņš gribēja viņu nogalināt viņa pirmdzimtā dēla dēļ, jo viņš nebija viņu apgraizījis un bija pārkāpis derību, ko Tas Kungs bija slēdzis ar Ābrahāmu.
10 Jo Mozus bija klausījis sava sievastēva vārdiem, ko tas viņam bija sacījis, neapgraizot savu pirmdzimto dēlu, tāpēc viņš to neapgraizīja.
11 Un Cipora redzēja Tā Kunga eņģeli meklējam iemeslu pret Mozu, un viņa zināja, ka tas bija tāpēc, ka viņš nebija apgraizījis viņas dēlu Geršomu.
12 Un Cipora steidzās un ņēma no asajiem akmeņiem, kas tur bija, un apgraizīja savu dēlu un izglāba savu vīru un dēlu no Tā Kunga eņģeļa rokas.
13 Un Ārons, Amrāma dēls, Mozus brālis, tanī dienā bija Ēģiptē un staigāja gar upes krastu.
14 Un Tas Kungs viņam parādījās tanī vietā un sacīja viņam: “Ej tagad pie Mozus tuksnesī, un viņš nogāja un satika viņu Dieva kalnā, un Viņš viņu noskūpstīja.”

15 Un Ārons pacēla savas acis un ieraudzīja Ciporu, Mozus sievu, un viņas bērnus, un viņš sacīja Mozum: "Kas tie tev ir?"
16 Un Mozus viņam sacīja: "Tie ir mana sieva un mani dēli, ko Dievs man deva Midiānā." Un šī lieta Āronu apbēdināja sievietes un viņas bērnu dēļ.
17 Un Ārons sacīja Mozum: "Atlaid sievu un viņas bērnus, lai tie iet uz sava tēva namu!" Un Mozus paklausīja Ārona vārdiem un tā arī darīja.
18 Un Cipora atgriezās ar saviem bērniem, un viņi devās uz Reguēla namu un palika tur, līdz pienāca laiks, kad Tas Kungs bija apmeklējis Savu tautu un izvedis tos no Ēģiptes no faraona rokas.
19 Un Mozus un Ārons nonāca Ēģiptē pie Israēla bērnu draudzes un runāja uz tiem visus Tā Kunga vārdus, un tauta priecājās ļoti lielā gavilē.
20 Un Mozus un Ārons nākamajā dienā agri piecēlās un devās uz faraona namu, un viņi paņēma savās rokās Dieva nūju.
21 Un, kad viņi nonāca pie ķēniņa vārtiem, tur bija iesprostoti divi jauni lauvas ar dzelzs ieročiem, un neviens neizgāja nedz ārā, nedz iekšā no viņiem, izņemot tos, kuriem ķēniņš bija pavēlējis nākt, kad burvji atnāca un ar savām burvestībām atvilka lauvas, un tas atveda tās pie ķēniņa.
22 Un Mozus steidzās un pacēla zizli pār lauvām un tos atlaida, un Mozus un Ārons iegāja ķēniņa namā.
23 Arī lauvas priecīgi nāca līdzi tiem, sekoja tiem un priecājās kā suns priecājas par savu saimnieku, kad tas pārnāk no lauka.
24 Un, kad faraons to redzēja, viņš bija pārsteigts un ļoti izbijies par šo ziņu, jo viņu izskats bija līdzīgs Dieva bērnu izskatam.
25 Un faraons sacīja Mozum: "Ko tu vēlies?" Un tie viņam atbildēja, sacīdami: "Tas Kungs, ebreju Dievs, mūs ir sūtījis pie tevis, lai teiktu: sūti manus ļaudis, lai tie man kalpotu."
26 Un, kad faraons dzirdēja viņu vārdus, viņš ļoti izbijās viņu priekšā un sacīja tiem: "Ejiet šodien un atgriezieties pie manis rīt!" Un viņi darīja pēc ķēniņa vārda.
27 Un, kad tie bija aizgājuši, faraons sūtīja pēc burvja Bileāma un viņa dēliem Jannesa un Jambresa, un visiem burvjiem, zīlniekiem un padomniekiem, kas piederēja ķēniņam, un tie visi ieradās un apsēdās ķēniņa priekšā.
28 Un ķēniņš tiem atstāstīja visus vārdus, ko Mozus un viņa brālis Ārons viņam bija teikuši, un burvji sacīja ķēniņam: "Bet kā šie vīri nonāca pie tevis? Lauvas bija iesprostotas pie vārtiem."
29 Un ķēniņš sacīja: “Tāpēc ka viņi pacēla savu zizli pret lauvām un atlaida tās vaļā un nāca pie manis, un lauvas priecājās par tām kā suns, satiekot savu saimnieku.”
30 Un burvis Bileāms, Beora dēls, atbildēja ķēniņam, sacīdams: "Šie nav nekas cits kā burvji, tādi paši kā mēs."
31 Tāpēc tagad sūti pēc viņiem, lai viņi nāk, un mēs viņus pārbaudīsim, un ķēniņš tā arī izdarīja.
32 Un no rīta faraons sūtīja aicināt Mozu un Āronu, lai tie nāktu pie ķēniņa, un tie paņēma Dieva zizli un nāca pie ķēniņa un runāja ar viņu, sacīdami:
33 Tā saka Tas Kungs, ebreju Dievs: "Sūti Manu tautu, lai tā Man kalpo!
34 Un ķēniņš tiem sacīja: "Bet kas gan jums ticēs, ka jūs esat Dieva vēstneši un ka jūs nākat pie manis pēc viņa pavēles?"
35 Tāpēc dari tagad brīnumu vai zīmi šajā lietā, un tad taviem vārdiem, ko tu runā, ticēs.
36 Un Ārons steigšus izmeta zizli no savas rokas faraona un viņa kalpu priekšā, un zizlis pārvērtās par čūsku.
37 Un burvji to redzēja un nometa katrs savu zizli zemē, un tie pārvērtās par čūskām.
38 Un Ārona zizļa čūska pacēla galvu un atvēra muti, lai norītu burvju zižļus.
39 Un burvis Bileāms atbildēja un sacīja: "Tas ir bijis kopš seniem laikiem, ka čūska rij savu biedru un ka dzīvas būtnes rij cita citu."
40 Tāpēc tagad atjauno to kā stieni, kā tas bija sākumā, un arī mēs atjaunosim savus stieņus, kā tie bija sākumā, un, ja tavs stienis aprīs mūsu stieņus, tad mēs zināsim, ka tevī ir Dieva Gars, bet, ja nē, tad tu esi tikai mākslinieks, līdzīgs mums.
41 Un Ārons steidzās un izstiepa savu roku un satvēra čūskas asti, un tā viņa rokā kļuva par zizli, un burvji darīja to pašu ar saviem zizļiem, un viņi satvēra katrs savas čūskas asti, un tie kļuva par zizļiem kā sākumā.
42 Un, kad tiem atkal piedeva stieņus, Ārona stienis aprija viņu stieņus.
43 Un, kad ķēniņš to ieraudzīja, viņš pavēlēja atnest Ēģiptes ķēniņu pierakstu grāmatu, un viņi atnesa pierakstu grāmatu, Ēģiptes ķēniņu hronikas, kurās bija ierakstīti visi Ēģiptes elki, jo viņi domāja tur atrast Jehovas vārdu, bet viņi to neatrada.
44 Un faraons sacīja Mozum un Āronam: “Redziet, es neesmu atradis jūsu Dieva vārdu rakstītu šinī grāmatā, un Viņa vārdu es nezinu.”
45 Un padomnieki un gudrie vīri atbildēja ķēniņam: “Mēs esam dzirdējuši, ka ebreju Dievs ir gudro dēls, seno ķēniņu dēls.”
46 Un faraons pagriezās pret Mozu un Āronu un sacīja tiem: "Es nepazīstu To Kungu, ko jūs esat sludinājuši, un es nesūtīšu Viņa tautu.
47 Un viņi atbildēja un sacīja ķēniņam: “Dievu Dievs Tas Kungs ir Viņa vārds, un Viņš Savu vārdu ir sludinājis pār mums kopš mūsu senču dienām un sūtījis mūs, sacīdams: ej pie faraona un saki viņam: sūti manus ļaudis, lai tie Man kalpo.
48 Tāpēc tagad sūti mūs, lai mēs dotos trīs dienu ceļojumā tuksnesī un tur varētu Viņam upurēt, jo kopš mūsu gājiena uz Ēģipti dienām Viņš nav ņēmis no mūsu rokām ne dedzināmos upurus, ne ēdamos upurus, ne kaujamos upurus, un, ja Tu mūs nesūtīsi, Viņa dusmas pret Tevi iedegsies, un Viņš sitīs Ēģipti vai nu ar mēri, vai ar zobenu.
49 Un faraons tiem sacīja: “Pastāstiet man tagad viņa spēku un varenību!” Un tie viņam sacīja: “Viņš radīja debesis un zemi, jūras un visas to zivis, Viņš veidoja gaismu, radīja tumsu, lika lietum līt pār zemi un to laistīt, un lika zāli un augus dzīt, Viņš radīja cilvēku un zvērus un meža dzīvniekus, putnus gaisā un jūras zivis, un ar Viņa muti tie dzīvo un mirst.”
50 Patiesi, Viņš tevi radīja tavas mātes miesās un ielika tevī dzīvības dvašu, un Viņš tevi audzināja un nosēdināja Ēģiptes ķēnišķīgajā tronī, un Viņš atņems tev tavu dvašu un dvēseli un atgriezīs tevi zemē, no kuras tu esi ņemts.

51 Un ķēniņa dusmas iekaisa par viņu vārdiem, un viņš tiem sacīja: "Bet kurš gan no visiem tautu dieviem to var darīt? Mana upe pieder man, un es to esmu sev radījis."
52 Un Viņš tos padzina no Sevis un pavēlēja Israēlam strādāt vēl bargāk nekā vakar un pirms tam.
53 Un Mozus un Ārons izgāja no ķēniņa klātbūtnes un redzēja Israēla bērnus bēdīgā stāvoklī, jo darba uzraugi bija padarījuši viņu darbu ārkārtīgi smagu.
54 Un Mozus atgriezās pie Tā Kunga un sacīja: "Kādēļ Tu esi slikti izturējies pret Savu tautu? Jo kopš es atnācu runāt ar faraonu par to, ko Tu mani sūtīji, viņš ir ļoti slikti izturējies pret Israēla bērniem."
55 Un Tas Kungs sacīja Mozum: “Redzi, tu redzēsi, ka ar izstieptu roku un smagām mocībām faraons atlaidīs Israēla bērnus no savas zemes.”
56 Un Mozus un Ārons dzīvoja savu brāļu, Israēla bērnu, vidū Ēģiptē.
57 Un ēģiptieši padarīja Israēla bērnu dzīvi rūgtu ar smago darbu, ko tie tiem uzlika.

80. NODAĻA

1 Un pēc diviem gadiem Tas Kungs atkal sūtīja Mozu pie faraona, lai izvestu Israēla bērnus un izsūtītu tos no Ēģiptes zemes.
2 Un Mozus devās uz faraona namu, un viņš runāja ar viņu Tā Kunga vārdus, kas viņu bija sūtījis, bet faraons neklausīja Tā Kunga balsij, un Dievs pamodināja Savu varu Ēģiptē pār faraonu un viņa pavalstniekiem, un Dievs sita faraonu un viņa tautu ar ļoti lielām un sāpīgām mocībām.
3 Un Tas Kungs sūtīja caur Āronu un pārvērta visus Ēģiptes ūdeņus asinīs, visas to upes un strauti.
4 Un, kad ēģiptietis nāca dzert un smelt ūdeni, viņš ieskatījās savā krūkā un redzi, viss ūdens bija pārvērties asinīs; un, kad viņš nāca dzert no sava kausa, ūdens kausā pārvērtās asinīs.
5 Un, kad sieviete mīca savu mīklu un gatavoja savu ēdienu, tā izskats kļuva līdzīgs asinīm.
6 Un Tas Kungs atkal sūtīja un lika visiem viņu ūdeņiem izdīgt vardēm, un visas vardes nāca ēģiptiešu namos.
7 Un, kad ēģiptieši dzēra, viņu vēderi pildījās ar vardēm, un viņi dejoja savos vēderos, kā dejo upē.
8 Un viss viņu dzeramais ūdens un ūdens ēdiena gatavošanai pārvērtās vardēs, un, kad viņi gulēja savās gultās, viņu sviedros dzira vardes.
9 Neskatoties uz visu šo, Tā Kunga dusmas no viņiem nenovērsās, un Viņa roka bija izstiepta pret visiem ēģiptiešiem, lai tos sistu ar visādām smagām mocībām.
10 Un viņš sūtīja un sita viņu putekļus par utīm, un utis Ēģiptē pacēlās divu olekšu augstumā uz zemes.
11 Arī utis bija ļoti daudz cilvēku un lopu miesās, visiem Ēģiptes iedzīvotājiem, arī pār ķēniņu un ķēniņieni Tas Kungs sūtīja utis, un Ēģipte ļoti apbēdināta utu dēļ.
12 Tomēr Tā Kunga dusmas nemitējās, un Viņa roka joprojām bija izstiepta pār Ēģipti.
13 Un Tas Kungs sūtīja uz Ēģipti visādus lauka zvērus, un tie nāca un iznīcināja visu Ēģipti, cilvēkus un lopus, kokus un visu, kas bija Ēģiptē.
14 Un Tas Kungs sūtīja ugunīgas čūskas, skorpionus, peles, zebiekstes, krupjus un citus, kas rāpo putekļos.
15 Mušas, sirseņi, blusas, blaktis un odi, katrs spieto pēc savas sugas.
16 Un visi rāpuļi un spārnoti dzīvnieki pēc savas sugas ieradās Ēģiptē un ļoti apbēdināja ēģiptiešus.
17 Un blusas un mušas iekļuva ēģiptiešu acīs un ausīs.
18 Un sirsenis nāca tiem virsū un tos aizdzina, un tie paslēpās savās iekšējās telpās, un tas tos vajāja.
19 Un, kad ēģiptieši paslēpās no dzīvnieku bariem, viņi aizslēdza aiz sevis durvis, un Dievs pavēlēja jūras vētrai (Sulanuth), lai tā nāk augšup un dodas uz Ēģipti.
20 Un viņai bija garas rokas, desmit olekšu garumā, salīdzinot ar cilvēka olekti.
21 Un viņa uzkāpa uz jumtiem, atsedza sijas un grīdas segumu un tos sagrieza, un izstiepa roku namā, izņēma slēdzeni un aizbīdni un atvēra Ēģiptes namus.
22 Pēc tam dzīvnieku bari ielauzās Ēģiptes namos, un dzīvnieku bari nonāvēja ēģiptiešus, un tas viņus ļoti apbēdināja.
23 Tomēr Tā Kunga dusmas nenovērsās no ēģiptiešiem, un Viņa roka joprojām bija izstiepta pret tiem.
24 Un Dievs sūtīja mēri, un mēris pārņēma Ēģipti, zirgus, ēzeļus, kamieļus, vēršu un aitu ganāmpulkus un cilvēkus.
25 Un, kad ēģiptieši agri no rīta piecēlās, lai vestu savus lopus ganībās, tie atrada visus savus lopus beigtus.
26 Un no ēģiptiešu lopiem palika pāri tikai viens no desmit, un no Israēla lopiem Gošenā neviens nenomira.
27 Un Dievs sūtīja ēģiptiešu miesās dedzinošu iekaisumu, kas pārplīsa viņu ādu, un visiem ēģiptiešiem no kāju pēdām līdz galvas virsai izcēlās stipra nieze.
28 Un viņu miesās bija daudz augoņu, tā ka viņu miesas novājēja, līdz tās sapuva un trūdēja.
29 Tomēr Tā Kunga dusmas nemitējās, un Viņa roka joprojām bija izstiepta pār visu Ēģipti.
30 Un Tas Kungs sūtīja ļoti spēcīgu krusu, kas notrieca viņu vīna kokus, nolauza viņu augļu kokus un tos izkaltēja, tā ka krusa krita uz tiem.
31 Arī katrs zaļais augs izkalta un aizgāja bojā, jo krusas vidū nolaidās jaukta uguns, tāpēc krusa un uguns visu aprija.
32 Arī ļaudis un lopi, kas atradās ārā, gāja bojā no uguns liesmām un krusas, un visi jaunie lauvas bija izsmelti.
33 Un Tas Kungs sūtīja un atveda uz Ēģipti daudz siseņu: Hazelu, Salomu, Chargolu un Hagolu, visus savus siseņus, kas aprija visu, kas krusas dēļ bija palicis pāri.
34 Tad ēģiptieši priecājās par siseņiem, lai gan tie apēda lauku ražu, un viņi tos noķēra lielā skaitā un sālīja ēšanai.
35 Un Tas Kungs pagrieza vētru pār jūru, un tas aiznesa visus siseņus, pat tos, kas bija sālīti, un iemeta tos Sarkanajā jūrā; neviens sisenis nepalika Ēģiptes robežās.
36 Un Dievs sūtīja tumsu pār Ēģipti, ka visa Ēģiptes zeme un Patrosa trīs dienas kļuva tumša, tā ka cilvēks, paceļot roku pie mutes, nevarēja redzēt savu roku.
37 Tanī laikā nomira daudzi no Israēla ļaudīm, kas bija sacēlušies pret To Kungu un kas neklausīja Mozum un Āronam un neticēja viņiem, ka Dievs viņus bija sūtījis.
38 Un kas bija teicis: “Mēs neiziesim no Ēģiptes, lai neietu bojā badā izpostītā tuksnesī!” un kas neklausīja Mozus balsij.
39 Un Tas Kungs viņus sodīja trīs tumsas dienas, un israēlieši tos apglabāja tanīs dienās, ēģiptiešiem par to nezinot un nepriecājoties par tiem.

40 Un trīs dienas Ēģiptē bija ļoti liela tumsa, un ikviens, kas stāvēja, kad iestājās tumsa, palika stāvam savā vietā, un tas, kas sēdēja, palika sēžot, un tas, kas gulēja, palika gulēts tajā pašā stāvoklī, un tas, kas staigāja, palika sēžam zemē tajā pašā vietā; un tā tas notika ar visiem ēģiptiešiem, līdz tumsa pārgāja.
41 Un tumsas dienas pagāja, un Tas Kungs sūtīja Mozu un Āronu pie Israēla bērniem, sacīdams: “Svinējiet savus svētkus un rīkojiet savus Pashā svētkus, jo redzi, Es nākšu nakts vidū pie visiem ēģiptiešiem un sitīšu visus viņu pirmdzimtos, no cilvēka pirmdzimtā līdz lopa pirmdzimtajam, un, kad Es redzēšu jūsu Pashā svētkus, Es iešu jums garām.
42 Un Israēla bērni darīja visu tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis Mozum un Āronam; tā viņi darīja tanī naktī.
43 Un nakts vidū notika, ka Tas Kungs izgāja Ēģiptes vidū un sita visus ēģiptiešu pirmdzimtos, no cilvēku pirmdzimtajiem līdz lopu pirmdzimtajiem.
44 Un faraons naktī piecēlās, viņš un visi viņa kalpi un visi ēģiptieši, un tanī naktī visā Ēģiptē bija liela vaimana, jo nebija nevienas mājas, kurā nebūtu līķa.
45 Arī Ēģiptes pirmdzimto attēli, kas bija iegravēti viņu māju sienās, tika iznīcināti un nokrita zemē.
46 Pat viņu pirmdzimto kaulus, kas bija miruši pirms šī notikuma un kurus viņi bija apbedījuši savās mājās, tajā naktī ēģiptiešu suņi sagrāba un vilka ēģiptiešiem priekšā un nometa viņiem priekšā.
47 Un visi ēģiptieši redzēja šo nelaimi, kas pēkšņi bija nākusi pār viņiem, un visi ēģiptieši skaļā balsī brēca.
48 Un visas Ēģiptes ģimenes raudāja tanī naktī, katrs par savu dēlu un katrs par savu meitu, kas bija pirmdzimtā, un Ēģiptes troksnis tanī naktī bija dzirdams tālumā.
49 Un tanī naktī faraona meita Batija izgāja kopā ar ķēniņu, lai meklētu Mozu un Āronu viņu namos, un viņi atrada viņus viņu namos, ēdot, dzerot un priecājoties kopā ar visu Israēlu.
50 Un Batija sacīja Mozum: "Vai šī ir alga par labo, ko es tev esmu darījis, kas tevi ir audzinājis un izaudzinājis, un tu esi uzlicis šo nelaimi man un mana tēva namam?"
51 Un Mozus viņai sacīja: "Tiešām, Tas Kungs sūtīja Ēģiptei desmit mocības; vai no kādas no tām tev nāca kāds ļaunums? Vai kāda no tām tevi skāra?" Un viņa atbildēja: "Nē."
52 Un Mozus viņai sacīja: "Lai gan tu esi savas mātes pirmdzimtā, tu nemirsi, un nekāds ļaunums tevi neskars Ēģiptes vidū."
53 Un viņa sacīja: "Kāds man no tā labums, ka es redzu ķēniņu, savu brāli un visu viņa namu un pavalstniekus šinī nelaimē, kuru pirmdzimtie iet bojā kopā ar visiem Ēģiptes pirmdzimtajiem?"
54 Un Mozus viņai sacīja: "Patiesi, tavs brālis un viņa nams un pavalstnieki, Ēģiptes ģimenes, neklausīja Tā Kunga vārdiem, tāpēc pār tiem nāca šī nelaime."
55 Un faraons, Ēģiptes ķēniņš, piegāja pie Mozus un Ārona, un dažiem no Israēla bērniem, kas bija pie viņiem tanī vietā, un viņš lūdza viņus, sacīdams:
56 Celieties un ņemiet līdzi savus brāļus, visus Israēla bērnus, kas ir tanī zemē, līdz ar viņu avīm un vēršiem un visu, kas tiem pieder; viņi nedrīkst atstāt neko pāri; tikai lūdziet par mani To Kungu, jūsu Dievu.
57 Un Mozus sacīja faraonam: “Lai gan tu esi savas mātes pirmdzimtais, tomēr nebīsties, jo tu nemirsi, jo Tas Kungs ir pavēlējis tev dzīvot, lai tev parādītu Savu lielo spēku un Savu spēcīgo, izstiepto roku.”
58 Un faraons pavēlēja atlaist Israēla bērnus, un visi ēģiptieši saņēmās tos sūtīt, jo viņi sacīja: "Mēs visi ejam bojā."
59 Un visi ēģiptieši sūtīja izraēliešus ceļā ar lielām bagātībām, aitām, vēršiem un dārgām lietām, saskaņā ar Tā Kunga zvērestu starp Viņu un mūsu tēvu Ābrahāmu.
60 Un Israēla bērni kavējās naktī iziet ārā, un, kad ēģiptieši nāca pie viņiem, lai tos izvestu, tie tiem sacīja: "Vai mēs esam zagļi, ka mums jāiet ārā naktī?"
61 Un Israēla bērni prasīja no ēģiptiešiem sudraba un zelta traukus, kā arī drēbes, un Israēla bērni aplaupīja ēģiptiešu drēbes.
62 Un Mozus steigšus piecēlās un devās uz Ēģiptes upi un atveda no turienes Jāzepa zārku un paņēma to sev līdzi.
63 Arī Israēla bērni atnesa, katrs sava tēva zārku līdzi, un ikviens savas cilts zārkus.

81. NODAĻA

1 Un Israēla bērni devās ceļā no Ramzesas uz Sukotu, apmēram seši simti tūkstoši vīru kājām, neskaitot mazos bērnus un viņu sievas.
2 Arī daudz dažādu ļaužu devās augšup līdzi tiem, gan sīklopi, gan liellopi, pat liels skaits lopu.
3 Un Israēla bērnu uzturēšanās Ēģiptes zemē smaga darba laikā bija divi simti desmit gadi.
4 Un pēc divsimt desmit gadiem Tas Kungs ar stipru roku izveda Israēla bērnus no Ēģiptes.
5 Un Israēla bērni devās ceļā no Ēģiptes, no Gošenes un no Ramzesas un apmetās Sukotā pirmā mēneša piecpadsmitajā dienā.
6 Un ēģiptieši apbedīja visus savus pirmdzimtos, ko Tas Kungs bija sitis, un visi ēģiptieši apbedīja savus nokautos trīs dienas.
7 Un Israēla bērni devās ceļā no Sukotas un apmetās teltī Ētomā, tuksneša galā.
8 Un trešajā dienā pēc tam, kad ēģiptieši bija apbedījuši savus pirmdzimtos, daudzi vīri cēlās no Ēģiptes un devās pakaļ Israēlam, lai viņus atgrieztu Ēģiptē, jo viņi nožēloja, ka bija atlaiduši Israēlu no viņu verdzības.
9 Un kāds vīrs sacīja savam kaimiņam: “Patiesi, Mozus un Ārons runāja ar faraonu, sacīdami: mēs iesim trīs dienu gājumu tuksnesī un upurēsim Tam Kungam, mūsu Dievam.”
10 Tāpēc tagad celsimies agri no rīta un liksim viņiem atgriezties, un, ja viņi atgriezīsies kopā ar mums Ēģiptē pie saviem kungiem, tad mēs zināsim, ka viņiem ir ticība, bet, ja viņi neatgriezīsies, tad mēs cīnīsimies ar viņiem un liksim viņiem atgriezties ar lielu spēku un stipru roku.
11 Un visi faraona dižciltīgie cēlās no rīta, un kopā ar viņiem aptuveni septiņi simti tūkstoši vīru, un tanī dienā viņi izgāja no Ēģiptes un nonāca tajā vietā, kur dzīvoja Israēla bērni.
12 Un visi ēģiptieši redzēja, ka Mozus, Ārons un visi Israēla bērni sēdēja Pihahirotas priekšā, ēda, dzēra un svinēja Tā Kunga svētkus.

13 Un visi ēģiptieši sacīja Israēla bērniem: “Patiesi, jūs teicāt: mēs dosimies trīs dienu ceļojumā tuksnesī un upurēsim savam Dievam un tad atgriezīsimies.”
14 Un tagad ir pagājušas piecas dienas, kopš jūs aizgājāt, kāpēc jūs neatgriežaties pie saviem kungiem?
15 Un Mozus un Ārons tiem atbildēja, sacīdami: “Tāpēc ka Tas Kungs, mūsu Dievs, ir mums liecinājis, sacīdams: jūs vairs neatgriezīsities Ēģiptē, bet mēs dosimies uz zemi, kur piens un medus tek, kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mūsu senčiem bija zvērējis mums to dot.”
16 Kad Ēģiptes augstmaņi redzēja, ka Israēla bērni neklausīja viņiem un neatgriezās Ēģiptē, viņi nostājās cīņai ar Israēlu.
17 Un Tas Kungs stiprināja Israēla bērnu sirdis pret ēģiptiešiem, ka tie tos smagi sakāva, un kauja pār ēģiptiešiem bija sīva, un visi ēģiptieši bēga no Israēla bērniem, jo daudzi no viņiem gāja bojā Israēla rokas dēļ.
18 Un faraona augstmaņi devās uz Ēģipti un paziņoja faraonam, sacīdami: "Israēla bērni ir aizbēguši un vairs neatgriezīsies Ēģiptē, un tā Mozus un Ārons mums runāja."
19 Un faraons to dzirdēja, un viņa sirds un visu viņa pavalstnieku sirdis novērsās pret Israēlu, un tie nožēloja, ka bija sūtījuši Israēlu; un visi ēģiptieši ieteica faraonam vajāt Israēla bērnus, lai tie atgrieztos pie savām nastām.
20 Un tie sacīja katrs savam brālim: “Ko mēs esam darījuši, ka esam atlaiduši Israēlu no mūsu verdzības?”
21 Un Tas Kungs stiprināja visu ēģiptiešu sirdis, lai tie vajātu israēliešus, jo Tas Kungs vēlējās ēģiptiešus nogāzt Sarkanajā jūrā.
22 Un faraons piecēlās, iejūgdams savus ratus un pavēlēja visiem ēģiptiešiem sapulcēties; neviens vīrs nepalika pāri, izņemot mazos bērnus un sievietes.
23 Un visi ēģiptieši devās kopā ar faraonu vajāt Israēla bērnus, un ēģiptiešu nometne bija ārkārtīgi liela un smaga nometne, ap desmit simti tūkstošu vīru.
24 Un visa šī nometne devās pakaļ Israēla bērniem, lai tos atvestu atpakaļ uz Ēģipti, un viņi tos sasniedza, kad tie bija apmetušies nometnē pie Sarkanās jūras.
25 Un Israēla bērni pacēla savas acis un ieraudzīja visus ēģiptiešus viņus vajājam, un Israēla bērni ļoti izbijās no viņiem, un Israēla bērni piesauca To Kungu.
26 Un ēģiptiešu dēļ Israēla bērni sadalījās četrās daļās, un viņu uzskati bija sašķelti, jo viņi baidījās no ēģiptiešiem, un Mozus runāja ar katru no viņiem.
27 Pirmā vienība bija Rūbena, Simeona un Isašara bērni, un viņi nolēma mesties jūrā, jo ļoti baidījās no ēģiptiešiem.
28 Un Mozus tiem sacīja: "Nebīstieties, stāviet mierīgi un vērojiet, kā Tas Kungs jums šodien palīdzēs!"
29 Otro nodaļu veidoja Zebulona, Benjamīna un Naftalisa bērni, un viņi nolēma atgriezties Ēģiptē kopā ar ēģiptiešiem.
30 Un Mozus tiem sacīja: "Nebīstieties, jo, kā jūs šodien esat redzējuši ēģiptiešus, tā jūs tos vairs nekad neredzēsiet."
31 Trešo nodaļu veidoja Jūdas un Jāzepa bērni, un viņi nolēma doties pretī ēģiptiešiem, lai ar tiem cīnītos.
32 Un Mozus tiem sacīja: "Stāviet savās vietās, jo Tas Kungs karos par jums, bet jūs palieciet klusu."
33 Un ceturtā daļa bija Levija, Gada un Ašera bērni, un viņi nolēma iet ēģiptiešu vidū, lai tos apkaunotu, un Mozus sacīja viņiem: "Palieciet savās vietās un nebīstieties, tikai piesauciet To Kungu, lai Viņš jūs izglābj no viņu rokām."
34 Pēc tam Mozus piecēlās no tautas vidus, lūdza To Kungu un sacīja:
35 Ak, Kungs, visas zemes Dievs, izglāb tagad Savu tautu, ko Tu izvedi no Ēģiptes, un neļauj ēģiptiešiem lielīties, ka viņiem pieder spēks un varenība!
36 Tad Tas Kungs sacīja Mozum: "Kāpēc tu Mani sauc? Saki Israēla bērniem, lai viņi dodas ceļā, un tu izstiep savu zizli pār jūru un pāršķeli to, lai Israēla bērni iziet tai cauri."
37 Un Mozus tā izdarīja un pacēla savu zizli pār jūru un to pāršķēla.
38 Un jūras ūdeņi sadalījās divpadsmit daļās, un Israēla bērni gāja cauri kājām, ar kurpēm, it kā cilvēks ietu pa sagatavotu ceļu.
39 Un Tas Kungs atklāja Israēla bērniem Savus brīnumus Ēģiptē un jūrā caur Mozu un Āronu.
40 Un, kad Israēla bērni bija iegājuši jūrā, ēģiptieši nāca viņiem pakaļ, un jūras ūdeņi atgriezās pār viņiem, un viņi visi nogrima ūdenī, un neviens vīrs nepalika pāri, izņemot faraonu, kurš pateicās Tam Kungam un ticēja Viņam, tāpēc Tas Kungs nelika viņam iet bojā tajā laikā kopā ar ēģiptiešiem.
41 Un Tas Kungs pavēlēja eņģelim viņu paņemt no ēģiptiešu vidus, un tie viņu nometa Ninives zemē, un viņš valdīja pār to ilgu laiku.
42 Un tanī dienā Tas Kungs izglāba Israēlu no ēģiptiešu rokas, un visi Israēla bērni redzēja, ka ēģiptieši bija gājuši bojā, un viņi redzēja Tā Kunga lielo roku, ko Viņš bija darījis Ēģiptē un jūrā.
43 Tad Mozus un Israēla bērni dziedāja šo dziesmu Tam Kungam tanī dienā, kad Tas Kungs lika ēģiptiešiem krist viņu priekšā.
44 Un viss Israēls dziedāja kopā, sacīdams: "Es dziedāšu Tam Kungam, jo Viņš ir ļoti paaugstināts! Zirgu un tā jātnieku Viņš jūrā iemeta; redzi, tas ir rakstīts Dieva bauslības grāmatā."
45 Pēc tam Israēla bērni devās ceļā un apmetās Mārā, un Tas Kungs deva Israēla bērniem likumus un tiesas tanī vietā Mārā, un Tas Kungs pavēlēja Israēla bērniem staigāt visos Viņa ceļos un Viņam kalpot.
46 Un viņi devās ceļā no Māras un nonāca Elimā, un Elimā bija divpadsmit ūdens avoti un septiņdesmit dateļu koki, un bērni tur bija apmetušies nometnē pie ūdeņiem.
47 Un viņi devās ceļā no Elimas un nonāca Sina tuksnesī otrā mēneša piecpadsmitajā dienā pēc savas aiziešanas no Ēģiptes.
48 Tanī laikā Tas Kungs deva Israēla bērniem ēst mannu, un Tas Kungs lika barībai līt no debesīm Israēla bērniem dienu no dienas.
49 Un Israēla bērni ēda mannu četrdesmit gadus, visas dienas, kamēr tie bija tuksnesī, līdz tie nonāca Kānaāna zemē, lai to iemantotu.
50 Un viņi devās ceļā no Sina tuksneša un apmetās Alušā.
51 Un viņi devās ceļā no Alušas un apmetās Refidim.
52 Un, kad Israēla bērni bija Refidimā, Amaleks, Ēlifasa dēls, kas bija Ēsava dēls, bet Zefo brālis, nāca karot pret Israēlu.
53 Un viņš atveda sev līdzi astoņsimt vienu tūkstoti vīru, burvjus un zīlniekus, un sagatavojās kaujai ar Israēlu Refidima pilsētā.
54 Un viņi uzsāka lielu un bargu kauju pret Israēlu, un Tas Kungs nodeva Amaleku un viņa tautu Mozus un Israēla

bērnu rokās un Jozuas, Nūna dēla, efratieša, Mozus kalpa, rokās.
55 Un Israēla bērni sakāva Amaleku un viņa tautu ar zobena asmeni, bet kauja Israēla bērniem bija ļoti sīva.
56 Un Tas Kungs sacīja Mozum: “Raksti šo lietu sev par piemiņu grāmatā un liec to Jozuas, Nūna dēla, sava kalpa, rokā, un pavēli Israēla bērniem, sacīdams: kad tu nonāksi Kānaāna zemē, tad tev pilnībā jāizdzēš Amaleka piemiņa no debesīm.”
57 Un Mozus tā darīja, un viņš ņēma grāmatu un uzrakstīja uz tās šos vārdus, sacīdams:
58 Atceries, ko Amaleks tev nodarīja ceļā, kad tu izgāji no Ēģiptes.
59 Kas tevi satika ceļā un uzbruka tavai aizmugurei, pat tiem, kas bija vāji aiz tevis, kad tu biji noguris un vājš.
60 Tāpēc, kad Tas Kungs, tavs Dievs, tev būs devis mieru no visiem taviem ienaidniekiem visapkārt tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod par mantojumu, lai tu to iemantotu, tad tu izdzēsīsi Amaleka piemiņu no debesīm, tu to neaizmirsīsi.
61 Un ķēniņu, kas apžēlosies par Amaleku, viņa piemiņu vai viņa pēcnācējiem, redzi, Es to prasīšu no viņa tautas vidus un izdeldēšu.
62 Un Mozus uzrakstīja visu šo grāmatā un pavēlēja Israēla bērniem par visām šīm lietām.

82. NODAĻA

1 Un Israēla bērni devās ceļā no Refidimas un apmetās Sinaja tuksnesī trešajā mēnesī pēc aiziešanas no Ēģiptes.
2 Tanī laikā atnāca midiānietis Reguēls, Mozus sievastēvs, kopā ar savu meitu Ciporu un viņas diviem dēliem, jo viņš bija dzirdējis par Tā Kunga brīnumiem, ko Viņš bija darījis Israēlam, ka Viņš tos bija izglābis no Ēģiptes rokas.
3 Un Reguēls nonāca pie Mozus tuksnesī, kur viņš bija apmeties nometnē, kur atradās Dieva kalns.
4 Un Mozus izgāja pretī savam sievastēvam ar lielu godu, un viss Israēls bija kopā ar viņu.
5 Un Reguēls un viņa bērni palika starp izraēliešiem daudzas dienas, un no tās dienas Reguēls pazina To Kungu.
6 Un trešajā mēnesī pēc Israēla bērnu aiziešanas no Ēģiptes, sestajā dienā, Tas Kungs deva Israēlam desmit baušļus Sinaja kalnā.
7 Un viss Israēls dzirdēja visus šos baušļus, un viss Israēls tanī dienā ļoti priecājās par To Kungu.
8 Un Tā Kunga godība nolaidās uz Sinaja kalna, un Viņš sauca Mozu, un Mozus nāca mākoņa vidū un uzkāpa kalnā.
9 Un Mozus bija kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis; viņš neēda maizi un nedzēra ūdeni, un Tas Kungs viņam mācīja likumus un tiesas, lai mācītu Israēla bērnus.
10 Un Tas Kungs uzrakstīja desmit baušļus, ko Viņš bija pavēlējis Israēla bērniem, uz divām akmens plāksnēm, kuras Viņš deva Mozum, lai viņš tās pavēlētu Israēla bērniem.
11 Un pēc četrdesmit dienām un četrdesmit naktīm, kad Tas Kungs bija beidzis runāt ar Mozu Sinaja kalnā, tad Tas Kungs deva Mozum akmens plāksnes, kas bija rakstītas ar Dieva pirkstu.
12 Kad Israēla bērni redzēja, ka Mozus kavējas nokāpt no kalna, tie sapulcējās ap Āronu un sacīja: "Mēs nezinām, kas ar šo vīru Mozu ir noticis."
13 Tāpēc tagad celies un dari mums dievu, kas ietu mūsu priekšā, lai tu nemirtu!
14 Un Ārons ļoti nobijās no ļaudīm, un viņš pavēlēja tiem atnest viņam zeltu, un viņš no tā izlēja ļaudīm teļu.
15 Un Tas Kungs sacīja Mozum, pirms viņš nokāpa no kalna: "Nokāp lejā, jo tava tauta, ko tu izvedi no Ēģiptes, ir apgānījusies."
16 Viņi sev ir izlējuši teļa tēlu un ir tā priekšā klanījušies; tāpēc tagad atstājiet mani, lai es viņus iznīcinu no zemes virsas, jo viņi ir spītīga tauta.
17 Un Mozus lūdza Tā Kunga vaigu, un viņš lūdza To Kungu par tautu teļa dēļ, ko tie bija darinājuši, un pēc tam viņš nokāpa no kalna, un viņa rokās bija divas akmens plāksnes, ko Dievs viņam bija devis, lai pavēlētu izraēliešiem.
18 Un, kad Mozus tuvojās nometnei un ieraudzīja teļu, ko tauta bija darinājusi, tad Mozus dusmas iedegās, un viņš salauza plāksnes zem kalna.
19 Un Mozus nonāca nometnē, un viņš ņēma teļu, sadedzināja to ugunī un samala to, līdz tas kļuva smalki putekļi, un izkaisīja to ūdenī un deva dzert israēliešiem.
20 Un no zobeniem viens otram mira apmēram trīs tūkstoši vīru no ļaudīm, kas bija darinājuši teļu.
21 Un nākamajā dienā Mozus sacīja tautai: "Es iešu augšup pie Tā Kunga, varbūt es varu salīdzināt jūsu grēkus, ko jūs esat apgrēkojuši Tā Kunga priekšā."
22 Un Mozus atkal devās augšup pie Tā Kunga un palika pie Tā Kunga četrdesmit dienas un četrdesmit naktis.
23 Un četrdesmit dienas Mozus lūdza To Kungu par Israēla bērniem, un Tas Kungs uzklausīja Mozus lūgšanu, un Tas Kungs ļāvās viņam aizlūgt par Israēlu.
24 Tad Tas Kungs pavēlēja Mozum izcirst divas akmens plāksnes un nest tās Tam Kungam, lai Viņš uz tām uzrakstītu desmit baušļus.
25 Mozus tā arī izdarīja; viņš nokāpa lejā un izcirta divas plāksnes un uzkāpa Sinaja kalnā pie Tā Kunga, un Tas Kungs uzrakstīja uz plāksnēm desmit baušļus.
26 Un Mozus vēl palika pie Tā Kunga četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Tas Kungs viņam deva norādījumus un tiesas, lai tās nodotu Israēlam.
27 Un Tas Kungs viņam pavēlēja Israēla bērniem, lai tie uzceltu svētnīcu Tam Kungam, lai Viņa vārds tajā mājotu, un Tas Kungs viņam rādīja svētnīcas un visu tās piederumu līdzību.
28 Un pēc četrdesmit dienām Mozus nokāpa no kalna, un abas plāksnes bija viņa rokā.
29 Un Mozus nāca pie Israēla bērniem un runāja uz tiem visus Tā Kunga vārdus un mācīja tiem likumus, likumus un tiesas, ko Tas Kungs viņam bija mācījis.
30 Un Mozus pavēstīja Israēla bērniem Tā Kunga vārdu, ka viņam tiks uzcelta svētnīca, lai viņš varētu dzīvot Israēla bērnu vidū.
31 Un tauta ļoti priecājās par visu labo, ko Tas Kungs bija tiem caur Mozu runājis, un viņi sacīja: "Mēs darīsim visu, ko Tas Kungs tev ir runājis."
32 Un ļaudis piecēlās kā viens vīrs un nesa bagātīgus upurus Tā Kunga svētnīcai, un ikviens vīrs atnesa savu upuri Tā Kunga svētnīcas darbam un visai tās kalpošanai.
33 Un visi Israēla bērni atnesa ikviens no visa, kas atradās viņa īpašumā Tā Kunga svētnīcas darbam: zeltu, sudrabu un varu, un visu, kas bija derīgs svētnīcai.

34 Un visi gudrie vīri, kas bija pratušies darbā, nāca un taisīja Tā Kunga svētnīcu, visu, ko Tas Kungs bija pavēlējis, ikviens savā darbā, kurā viņš bija pratušies; un visi gudrie vīri ar savām sirdīm taisīja svētnīcu, tās piederumus un visus svētās kalpošanas rīkus, kā Tas Kungs bija pavēlējis Mozum.
35 Un pēc pieciem mēnešiem tika pabeigts svētnīcas, Saiešanas telts, darbs, un Israēla bērni darīja visu, ko Tas Kungs bija pavēlējis Mozum.
36 Un viņi atnesa Mozum svētnīcu un visus tās piederumus; tāpat kā tas attēls, ko Tas Kungs bija parādījis Mozum, tā darīja Israēla bērni.
37 Un Mozus redzēja darbu, un redzi, viņi to darīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un Mozus tos svētīja.

83. NODAĻA

1 Un divpadsmitā mēneša divdesmit trešajā dienā Mozus ņēma Āronu un viņa dēlus, un viņš tos apģērba viņu drēbēs, un svaidīja tos un darīja ar tiem, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un Mozus atnesa visus upurus, ko Tas Kungs viņam tanī dienā bija pavēlējis.
2 Pēc tam Mozus ņēma Āronu un viņa dēlus un sacīja tiem: "Septiņas dienas jums jāpaliek pie Saiešanas telts durvīm, jo tā man ir pavēlēts."
3 Un Ārons un viņa dēli darīja visu, ko Tas Kungs tiem bija pavēlējis caur Mozu, un viņi palika septiņas dienas pie Saiešanas telts durvīm.
4 Un astotajā dienā, pirmā mēneša pirmajā dienā, otrajā gadā pēc izraēliešu aiziešanas no Ēģiptes, Mozus uzcēla svētnīcu un Mozus salika visus Saiešanas telts piederumus un visus svētnīcas piederumus, un viņš darīja visu, ko Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
5 Un Mozus sauca Āronu un viņa dēlus, un tie atnesa dedzināmo upuri un grēku upuri par sevi un Israēla bērniem, kā Tas Kungs bija pavēlējis Mozum.
6 Tanī dienā Ārona divi dēli, Nadabs un Abijs, ņēma svešu uguni un atnesa to Tā Kunga priekšā, kas viņiem nebija pavēlējis, un uguns izgāja no Tā Kunga vaiga un viņus aprija, un viņi nomira Tā Kunga priekšā tanī dienā.
7 Tad tanī dienā, kad Mozus bija pabeidzis svētnīcas uzcelšanu, Israēla bērnu vadoņi sāka nest savus upurus Tā Kunga priekšā altāra iesvētīšanai.
8 Un viņi atnesa savus upurus katrs valdnieks vienu dienu, pa vienam valdniekam katru dienu divpadsmit dienas.
9 Un visus upurus, ko viņi atnesa, katrs savā dienā, vienu sudraba bļodu, simt trīsdesmit seķeļu smagu, vienu sudraba kausu, septiņdesmit seķeļu smagu pēc svētnīcas seķeļu svara, abus pilnus ar smalkiem miltiem, sajauktiem ar eļļu, ēdamajam upurim.
10 Viena karote, desmit zelta šekeļu smaga, pilna ar kvēpināmajām zālēm.
11 Viens jauns vērsis, viens auns un viens gada vecs jērs dedzināmam upurim.
12 Un vienu āzi grēku upurim.
13 Un pateicības upurim divus vēršus, piecus aunus, piecus āžus, piecus gadu vecus jērus.
14 Tā divpadsmit Israēla vadoņi darīja dienu no dienas, katrs savā dienā.
15 Un pēc tam, mēneša trīspadsmitajā dienā, Mozus pavēlēja Israēla bērniem svinēt Pashā svētkus.
16 Un Israēla bērni svinēja Pashā svētkus savā laikā, mēneša četrpadsmitajā dienā, kā Tas Kungs bija pavēlējis Mozum; tā Israēla bērni darīja.
17 Un otrā mēneša pirmajā dienā Tas Kungs runāja uz Mozu, sacīdams:
18 Saskaiti visus Israēla bērnu vīriešu kārtas vīriņus, sākot no divdesmit gadiem un vecākus, tu un tavs brālis Ārons, un divpadsmit Israēla vadoņus.
19 Un Mozus tā izdarīja, un Ārons nāca kopā ar divpadsmit Israēla vadoņiem, un viņi saskaitīja Israēla bērnus Sinaja tuksnesī.
20 Un Israēla bērnu skaits pēc viņu tēvu namiem, sākot no divdesmit gadiem un vecākiem, bija seši simti trīs tūkstoši pieci simti piecdesmit.
21 Bet Levija bērni netika pieskaitīti pie saviem brāļiem, Israēla bērniem.
22 Un visu Israēla bērnu vīriešu skaits, sākot no viena mēneša vecuma un vecāki, bija divdesmit divi tūkstoši divi simti septiņdesmit trīs.
23 Un Levija bērnu skaits, sākot no viena mēneša vecuma un vecāki, bija divdesmit divi tūkstoši.
24 Un Mozus nolika priesterus un levītus, katru vīru savā kalpošanā un savā nastā, lai kalpotu Saiešanas telts svētnīcā, kā Tas Kungs bija pavēlējis Mozum.
25 Un mēneša divdesmitajā dienā mākonis tika noņemts no Liecības telts.
26 Tanī laikā Israēla bērni turpināja savu ceļojumu no Sinaja tuksneša un veica trīs dienu ceļojumu, un mākonis nolaidās pār Pāranas tuksnesi; tur Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu, jo viņi bija To Kungu kaitinājuši, prasīdami Viņam ēdienu, lai tie varētu ēst.
27 Un Tas Kungs uzklausīja viņu balsi un deva tiem barību, ko tie ēda vienu mēnesi.
28 Bet pēc tam Tā Kunga dusmas pret viņiem iedegās, un Viņš tos sita lielā kaujā, un tie tika apglabāti tur, tanī vietā.
29 Un Israēla bērni nosauca šo vietu par Kebrot-Hattaavu, jo tur apglabāja tos, kas kāroja miesu.
30 Un viņi devās ceļā no Kebrot-Taavas un apmetās Hacerotā, kas ir Pāranas tuksnesī.
31 Un kamēr Israēla bērni bija Hacerotā, Tā Kunga dusmas iedegās pret Mirjamu Mozus dēļ, un viņa kļuva spitālīga, balta kā sniegs.
32 Un viņa tika ieslodzīta ārpus nometnes septiņas dienas, līdz viņa tika uzņemta atpakaļ pēc savas spitālības.
33 Pēc tam Israēla bērni devās prom no Hacerotas un apmetās Pāranas tuksneša galā.
34 Tanī laikā Tas Kungs sacīja Mozum, lai viņš sūta divpadsmit vīrus no Israēla bērniem, pa vienam vīram uz katru cilti, lai tie dotos un izlūkotu Kānaāna zemi.
35 Un Mozus sūtīja divpadsmit vīrus, un tie nonāca Kānaāna zemē, lai to izpētītu un izpētītu, un tie izpētīja visu zemi no Sina tuksneša līdz Rehobai, un tad nonāk līdz Kamotai.
36 Un pēc četrdesmit dienām tie nāca pie Mozus un Ārona un atnesa viņam visu, kas bija viņu sirdīs, un desmit no šiem vīriem atnesa Israēla bērniem ļaunu baumu par zemi, ko tie bija izpētījuši, sacīdami: "Mums ir labāk atgriezties Ēģiptē nekā doties uz šo zemi, zemi, kas aprij savus iedzīvotājus."
37 Bet Jozua, Nūna dēls, un Kālebs, Jefunes dēls, kas bija no tiem zemes izpētniekiem, sacīja: "Zeme ir ļoti laba."

38 Ja Tas Kungs būs ar mums apmierināts, tad Viņš mūs atvedīs uz šo zemi un dos to mums, jo tā ir zeme, kur piens un medus tek.
39 Bet Israēla bērni negribēja tiem klausīt un klausījās to desmit vīru vārdiem, kas bija cēluši ļaunas baumas par zemi.
40 Un Tas Kungs dzirdēja Israēla bērnu kurnēšanu, un Viņš sadusmojās un zvērēja, sacīdams:
41 Patiesi, neviens vīrs no šīs ļaunās paaudzes, kas divdesmit gadus vecs un vecāks, neredzēs zemi, izņemot Kālebu, Jefunes dēlu, un Jozuu, Nūna dēlu.
42 Bet šī ļaunā paaudze noteikti ies bojā šajā tuksnesī, un viņu bērni nāks šajā zemē un iemantos to; tāpēc Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu, un Viņš lika tiem klejot tuksnesī četrdesmit gadus līdz šīs ļaunās paaudzes beigām, jo tie nesekoja Tam Kungam.
43 Un ļaudis ilgi dzīvoja Pāranas tuksnesī, un pēc tam viņi devās uz tuksnesi pa Sarkanās jūras ceļu.

84. NODAĻA

1 Tanī laikā Korahs, Jecera dēls, Kehata dēls, kas bija Levija dēls, ņēma līdzi daudz vīru no Israēla bērniem, un tie cēlās un strīdējās ar Mozu, Āronu un visu draudzi.
2 Un Tas Kungs sadusmojās uz viņiem, un zeme atvēra savu muti un aprija viņus līdz ar viņu mājām un visu, kas tiem piederēja, un visus vīrus, kas piederēja Koraham.
3 Un pēc tam Dievs lika tautai ilgstoši apiet Seīra kalnu.
4 Tanī laikā Tas Kungs sacīja Mozum: "Neprovocē karu pret Ēsava bērniem, jo Es tev nedošu neko no tā, kas tiem pieder, pat tik daudz, cik vien kāja varētu spert, jo Es esmu devis Seīra kalnu Ēsavam par īpašumu."
5 Tāpēc Ēsava bērni senos laikos karoja pret Seira bērniem, un Tas Kungs bija nodevis Seira bērnus Ēsava bērnu rokās un tos iznīcinājis viņu priekšā, un Ēsava bērni dzīvoja viņu vietā līdz šai dienai.
6 Tāpēc Tas Kungs sacīja Israēla bērniem: "Nekarojiet pret Ēsava bērniem, saviem brāļiem, jo nekas viņu zemē jums nepieder; jūs varat pirkt no viņiem pārtiku par naudu un to ēst, un jūs varat pirkt no viņiem ūdeni par naudu un to dzert.
7 Un Israēla bērni darīja pēc Tā Kunga vārda.
8 Un Israēla bērni staigāja pa tuksnesi, ilgi apkārt ejot pa Sinaja kalna ceļu, un tie neaiztika Ēsava bērnus, un tie palika tanī apgabalā deviņpadsmit gadus.
9 Tanī laikā nomira Latīns, Kitimas bērnu ķēniņš, savas valdīšanas četrdesmit piektajā gadā, kas ir četrpadsmitais gads pēc Israēla bērnu aiziešanas no Ēģiptes.
10 Un viņi viņu apglabāja viņa vietā, ko viņš sev bija uzcēlis Kitimas zemē, un Abimnass valdīja viņa vietā trīsdesmit astoņus gadus.
11 Un tanīs dienās, pēc deviņpadsmit gadiem, Israēla bērni šķērsoja Ēsava bērnu robežu, un viņi nonāca un gāja garām Moāba tuksneša ceļam.
12 Un Tas Kungs sacīja Mozum: "Neaplenciet Moābu un nekarojiet pret viņiem, jo Es jums neko nedošu no viņu zemes."
13 Un Israēla bērni gāja pa Moāba tuksneša ceļu deviņpadsmit gadus un necīnījās pret tiem.
14 Un trīsdesmit sestajā gadā pēc Israēla bērnu aiziešanas no Ēģiptes Tas Kungs sita amoriešu ķēniņa Sihona sirdi, un tas uzsāka karu un izgāja karot pret Moāba bērniem.
15 Un Sihons sūtīja vēstnešus pie Beora, Janeasa dēla, Bileāma dēla, Ēģiptes ķēniņa padomnieka, un pie Bileāma, viņa dēla, lai nolādētu Moābu, lai tas tiktu nodots Sihona rokās.
16 Un vēstneši devās un atveda Beoru, Janeas dēlu, un viņa dēlu Bileāmu no Petoras Mezopotāmijā. Tad Beors un viņa dēls Bileāms nonāca Sihona pilsētā un nolādēja Moābu un tā ķēniņu amoriešu ķēniņa Sihona priekšā.
17 Tad Sihons izgāja ar visu savu karaspēku un devās uzbrukumā Moābam, un viņš cīnījās pret tiem, un viņš tos pakļāva, un Tas Kungs nodeva tos viņa rokās, un Sihons nogalināja Moāba ķēniņu.
18 Un Sihons kaujā ieņēma visas Moāba pilsētas; viņš atņēma tiem arī Hešbonu, jo Hešbona bija viena no Moāba pilsētām, un Sihons novietoja savus lielkungus un dižciltīgos Hešbonā, un Hešbona tajos laikos piederēja Sihonam.
19 Tāpēc līdzību runātāji Beors un viņa dēls Bileāms izteica šos vārdus, sacīdami: "Nāciet uz Hešbonu, Sihonas pilsēta tiks uzcelta un nostiprināta!"
20 Bēdas tev, Moāb! Tu esi pazudis, Kemoša tauta! Redzi, tas ir rakstīts Dieva bauslības grāmatā.
21 Un, kad Sihons bija iekarojis Moābu, viņš novietoja sargus pilsētās, kuras viņš bija atņēmis Moābam, un ievērojams skaits Moāba bērnu krita kaujā Sihona rokās, un viņš sagūstīja lielu daļu no tiem, gan dēlus, gan meitas, un nogalināja viņu ķēniņu; tad Sihons atgriezās savā zemē.
22 Un Sihons deva Beoram un viņa dēlam Bileāmam daudz sudraba un zelta dāvanu, un viņš tos atlaida, un tie devās uz Mezopotāmiju, uz savām mājām un zemi.
23 Tanī laikā visi Israēla bērni aizgāja no Moāba tuksneša ceļa, atgriezās atpakaļ un ielenca Edoma tuksnesi.
24 Tā visa draudze nonāca Sina tuksnesī četrdesmitā gada pirmajā mēnesī pēc savas aiziešanas no Ēģiptes, un Israēla bērni tur dzīvoja Kadešā, Sina tuksnesī, un Mirjama tur nomira, un viņa tur tika apglabāta.
25 Tanī laikā Mozus sūtīja vēstnešus pie Edoma ķēniņa Hadada un lika tiem sacīt: “Tā saka tavs brālis Israēls: ļauj man, lūdzu, iziet caur tavu zemi! Mēs neiesim cauri laukiem vai vīna dārziem, mēs nedzersim akas ūdeni; mēs iesim pa ķēniņa ceļu.”
26 Un Edoms viņam sacīja: "Tu neies caur manu zemi!" Un Edoms izgāja pretī Israēla bērniem ar varenu tautu.
27 Un Ēsava bērni atteicās ļaut Israēla bērniem iziet cauri savai zemei, tāpēc Israēla bērni atkāpās no viņiem un necīnījās pret viņiem.
28 Jo pirms tam Tas Kungs bija pavēlējis Israēla bērniem, sacīdams: “Jums nebūs cīnīties pret Ēsava bērniem!” Tāpēc Israēla bērni no tiem atkāpās un necīnījās pret viņiem.
29 Tad Israēla bērni devās prom no Kadešas, un visa tauta nonāca pie Hora kalna.
30 Tanī laikā Tas Kungs sacīja Mozum: “Saki savam brālim Āronam, ka viņš tur mirs, jo viņš nenāks uz to zemi, ko Es esmu devis Israēla bērniem.”
31 Un Ārons pēc Tā Kunga pavēles devās augšup uz Hora kalnu četrdesmitajā gadā, piektā mēneša pirmajā dienā.
32 Un Āronam bija simt divdesmit trīs gadi, kad viņš nomira Hora kalnā.

85. NODAĻA

1 Un ķēniņš Arads, kanaānietis, kas dzīvoja dienvidos, dzirdēja, ka izraēlieši bija nākuši pa izlūku ceļu, un viņš sakārtoja savus karaspēkus cīņai pret izraēliešiem.
2 Un Israēla bērni ļoti no viņa baidījās, jo viņam bija liels un spēcīgs karaspēks, tāpēc Israēla bērni nolēma atgriezties Ēģiptē.
3 Un Israēla bērni pagriezās atpakaļ apmēram trīs dienu gājiena attālumā uz Maserat Beni Jaakonu, jo viņi ļoti nobijās Arada ķēniņa.
4 Un Israēla bērni negribēja atgriezties savās vietās, tāpēc viņi palika Beni-Jaakonā trīsdesmit dienas.
5 Kad Levija bērni redzēja, ka Israēla bērni neatgriežas, viņi dedzīgi cēlās Tā Kunga dēļ un cēlās un karoja pret Israēla bērniem, saviem brāļiem, un nogalināja no viņiem lielu pulku un piespieda viņus atgriezties savā vietā, Hora kalnā.
6 Un, kad viņi atgriezās, ķēniņš Arads joprojām gatavoja savu karaspēku kaujai pret izraēliešiem.
7 Un Israēls deva solījumu, sacīdams: "Ja tu nodosi šo tautu manā rokā, tad es pilnībā iznīcināšu viņu pilsētas."
8 Un Tas Kungs uzklausīja Israēla balsi un nodeva kanaāniešus viņu rokās, un Viņš tos pilnībā iznīcināja un viņu pilsētas, un Viņš nosauca to vietu par Hormu.
9 Un Israēla bērni devās ceļā no Hora kalna un apmetās Obotā, un no Obotas viņi devās ceļā un apmetās Ije-Abarimā, Moāba robežās.
10 Un Israēla bērni sūtīja uz Moābu, sacīdami: "Ļauj mums tagad iziet caur tavu zemi uz savu vietu!" Bet Moāba bērni neļāva Israēla bērniem iziet cauri viņu zemei, jo Moāba bērni ļoti baidījās, ka Israēla bērni ar viņiem nenodarīs tā, kā viņiem bija nodarījis amoriešu ķēniņš Sihons, kurš bija atņēmis viņu zemi un daudzus no viņiem nogalinājis.
11 Tāpēc Moābs neļāva izraēliešiem iet cauri savai zemei, un Tas Kungs pavēlēja Israēla bērniem, sacīdams: "Lai viņi necīnās pret Moābu!" Tā israēlieši devās prom no Moāba.
12 Un Israēla bērni devās ceļā no Moāba robežām un nonāca Arnonas otrā pusē, Moāba robežā starp Moābu un amoriešiem, un viņi apmetās amoriešu ķēniņa Sihona robežās Kedemotas tuksnesī.
13 Un Israēla bērni sūtīja vēstnešus pie amoriešu ķēniņa Sihona, sacīdami:
14 Ļauj mums iziet cauri tavai zemei, mēs neiegriezīsimies laukos vai vīna dārzos, mēs iesim pa ķēniņa ceļu, līdz būsim šķērsojuši tavas robežas, bet Sihons neļāva izraēliešiem iet.
15 Tad Sihons sapulcināja visus amoriešus un devās tuksnesī, lai satiktos ar Israēla bērniem, un viņš karoja pret Israēlu Jahacā.
16 Un Tas Kungs nodeva amoriešu ķēniņu Sihonu Israēla bērnu rokās, un Israēls sakāva visus Sihona ļaudis ar zobena asmeni un atriebās Moābam par viņa likteni.
17 Un Israēla bērni ieņēma Sihona zemi no Aramas līdz Jabukai, Amona bērniem, un tie paņēma visu pilsētu laupījumu.
18 Un Israēls ieņēma visas šīs pilsētas, un Israēls dzīvoja visās amoriešu pilsētās.
19 Un visi Israēla bērni apņēmās cīnīties pret Amona bērniem, lai ieņemtu arī viņu zemi.
20 Tad Tas Kungs sacīja Israēla bērniem: "Neaplenciet Amona bērnus un neuzsāciet kauju pret viņiem, jo Es jums neko nedošu no viņu zemes, un Israēla bērni klausīja Tā Kunga vārdam un nekaroja pret Amona bērniem.
21 Un Israēla bērni pagriezās un devās augšup pa Basanas ceļu uz Basanas ķēniņa Oga zemi, un Ogs, Basanas ķēniņš, izgāja kaujā pretī israēliešiem, un viņam bija līdzi daudz varonīgu vīru un ļoti spēcīgs amoriešu karaspēks.
22 Un Ogs, Basanas ķēniņš, bija ļoti varens vīrs, bet viņa dēls Naarons bija ārkārtīgi varens, pat vēl spēcīgāks par viņu.
23 Un Ogs sacīja savā sirdī: "Redzi, tagad visa Israēla nometne aizņem trīs parsu lielu platību, tagad es viņus sitīšu uzreiz bez zobena un šķēpa."
24 Un Ogs uzkāpa Jahaca kalnā un ņēma no turienes lielu akmeni, kura garums bija trīs parsas, un uzlika to sev uz galvas, un apņēmās to mest uz Israēla bērnu nometni, lai ar šo akmeni sistu visus Israēla bērnus.
25 Un Tā Kunga eņģelis pienāca un caurdūra akmeni uz Oga galvas, un akmens nokrita uz Oga kakla, tā ka Ogs nokrita zemē akmens smaguma dēļ, kas bija uz viņa kakla.
26 Tanī laikā Tas Kungs sacīja Israēla bērniem: "Nebīstieties no viņa, jo Es esmu nodevis viņu un visu viņa tautu un visu viņa zemi jūsu rokās, un jums ar viņu būs jādara tā, kā jūs darījāt ar Sihonu."
27 Un Mozus devās pie viņa lejā ar nelielu skaitu Israēla bērnu, un Mozus sita Ogu ar nūju pie viņa kāju potītēm un nogalināja viņu.
28 Pēc tam Israēla bērni vajāja Oga bērnus un visus viņa ļaudis, tos sakāva un iznīcināja, līdz neviens no tiem nepalika pāri.
29 Pēc tam Mozus sūtīja dažus no Israēla bērniem izlūkot Jāzeru, jo Jāzera bija ļoti slavena pilsēta.
30 Un izlūki devās uz Jāzeru un to izpētīja, un izlūki paļāvās uz To Kungu un karoja pret Jāzera vīriem.
31 Un šie vīri ieņēma Jāzeru un tā ciemus, un Tas Kungs tos nodeva viņu rokās, un viņi padzina amoriešus, kas tur bija dzīvojuši.
32 Un Israēla bērni ieņēma abu amoriešu ķēniņu zemi, sešdesmit pilsētas, kas atradās viņpus Jordānas, no Arnonas strauta līdz Hermana kalnam.
33 Un Israēla bērni devās ceļā un nonāca Moāba līdzenumā, kas ir viņpus Jordānas pie Jērikas.
34 Un Moāba bērni dzirdēja visu to ļaunumu, ko Israēla bērni bija nodarījuši diviem amoriešu ķēniņiem, Sihonam un Ogam, tāpēc visi Moāba vīri ļoti bijās Israēla bērnu priekšā.
35 Un Moāba vecaji sacīja: "Redziet, tie divi amoriešu ķēniņi, Sihons un Ogs, kas bija varenāki par visiem zemes ķēniņiem, nespēja pastāvēt pret Israēla bērniem, kā tad mēs varam pastāvēt viņu priekšā?"
36 Patiesi, viņi jau iepriekš sūtīja mums ziņu, lai viņi pa ceļam šķērsotu mūsu zemi, un mēs negribējām viņus pieļaut, tagad viņi vērsīsies pret mums ar saviem smagajiem zobeniem un mūs iznīcinās; un Moābs bija satraukts Israēla bērnu dēļ, un viņi ļoti no viņiem baidījās, un viņi kopīgi apspriedās, kas būtu jādara ar Israēla bērniem.

37 Un Moāba vecaji apņēmās un ņēma vienu no saviem vīriem, Balaku, moābieti Cipora dēlu, un tanī laikā iecēla viņu par ķēniņu pār viņiem; Balaks bija ļoti gudrs vīrs.
38 Tad Moāba vecaji cēlās un sūtīja ziņu pie Midiāna bērniem, lai tie noslēgtu ar tiem mieru, jo tajos laikos starp Moābu un Midiānu bija bijusi liela kauja un naids, sākot ar Hadada, Bedada dēla, Edoma ķēniņa, laikiem, kurš sakāva Midiānu Moāba laukos, līdz pat šai dienai.
39 Un Moāba bērni sūtīja ziņu pie Midiāna bērniem, un tie noslēdza ar tiem mieru, un Midiāna vecaji ieradās Moāba zemē, lai noslēgtu mieru Midiāna bērnu labā.
40 Un Moāba vecaji apspriedās ar Midiāna vecajiem, ko darīt, lai glābtu savu dzīvību no Israēla.
41 Tad visi Moāba bērni sacīja Midiāna vecajiem: "Tad nu Israēla bērni laiza visu, kas mums apkārt, kā vērsis laiza lauka zāli, jo tā viņi ir darījuši diviem amoriešu ķēniņiem, kas ir stiprāki par mums."
42 Un Midiāna vecaji sacīja Moābam: "Mēs esam dzirdējuši, ka tanī laikā, kad amoriešu ķēniņš Sihons karoja pret jums un kad viņš jūs pieveica un ieņēma jūsu zemi, viņš sūtīja ziņu no Mezopotāmijas pie Beora, Janeasa dēla, un pie Bileāma, viņa dēla, un tie nāca un jūs nolādēja; tāpēc Sihona roka jūs piemeklēja, un viņš ieņēma jūsu zemi.
43 Tāpēc tagad sūti arī pie Bileāma, viņa dēla, jo viņš vēl joprojām ir savā zemē, un dod viņam viņa algu, lai viņš nāk un nolādē visus ļaudis, no kuriem tu baidies; kad Moāba vecaji to dzirdēja, viņiem patika sūtīt pie Bileāma, Beora dēla.
44 Tad Balaks, Cipora dēls, Moāba ķēniņš, sūtīja vēstnešus pie Bileāma un lika teikt:
45 Redzi, tauta nāk no Ēģiptes, redzi, tā apklāj zemes virsu un apmetas man pretī.
46 Tāpēc nu nāc un nolādi šo tautu manā vietā, jo tā ir pārāk varena par mani! Varbūt es uzvarēšu cīnīties pret to un to padzīt! Jo es dzirdēju, ka tas, ko tu svētī, ir svētīts, un tas, ko tu nolādi, ir nolādēts.
47 Tad Balaka vēstneši devās pie Bileāma un atveda Bileāmu, lai tas nolādētu tautu un cīnītos pret Moābu.
48 Un Bileāms nāca pie Balaka, lai nolādētu Israēlu, un Tas Kungs sacīja Bileāmam: "Nenolaidi šo tautu, jo tā ir svētīta."
49 Un Balaks dienu no dienas mudināja Bileāmu nolādēt Israēlu, bet Bileāms neklausījās Balakam Tā Kunga vārda dēļ, ko viņš bija runājis Bileāmam.
50 Un, kad Balaks redzēja, ka Bileāms nepiekritīs viņa vēlēšanās, viņš piecēlās un devās mājās, un arī Bileāms atgriezās savā zemē un no turienes devās uz Midiānu.
51 Un Israēla bērni devās ceļā no Moāba līdzenuma un apmetās nometnēs pie Jordānas no Bet-Jesimotas līdz pat Ābel-Šitimai, Moāba līdzenuma galā.
52 Un, kad Israēla bērni apmetās Šitimas līdzenumā, viņi sāka netiklībā iesaistīties ar Moāba meitām.
53 Un Israēla bērni tuvojās Moābam, un Moāba bērni uzcēla savas teltis pretī Israēla bērnu nometnei.
54 Un Moāba bērni baidījās no Israēla bērniem, un Moāba bērni ņēma visas viņu meitas un sievas, kurām bija skaists izskats un daiļa izskata, un apģērba tās zeltā, sudrabā un dārgās drēbēs.
55 Un Moāba bērni nosēdināja šīs sievietes savu telšu durvīs, lai Israēla bērni tās redzētu un pievērstos viņām un nekarotu pret Moābu.
56 Un visi Moāba bērni tā rīkojās Israēla bērniem, un ikviens nolika savu sievu un meitu pie savas telts durvīm, un visi Israēla bērni redzēja Moāba bērnu rīcību, un Israēla bērni pievērsās Moāba meitām, iekāroja tās un devās pie viņām.
57 Un notika, ka, kad kāds ebrejs nonāca pie Moāba telts durvīm un ieraudzīja Moāba meitu un savā sirdī to iekāroja un runāja ar viņu pie telts durvīm to, ko viņš vēlējās, tad, kamēr viņi savā starpā runāja, telts vīri iznāca un runāja ebrejam apmēram šos vārdus:
58 Tu taču zini, ka mēs esam brāļi, mēs visi esam Lata pēcnācēji un viņa brāļa Ābrahāma pēcnācēji, kāpēc tad tu negribi palikt pie mums un kāpēc tu negribi ēst mūsu maizi un mūsu upuri?
59 Un, kad Moāba bērni viņu tā bija apbēruši ar savām runām un pavedinājuši ar saviem glaimojošajiem vārdiem, viņi nosēdināja viņu teltī un gatavoja un upurēja viņam, un viņš ēda no viņu upura un no viņu maizes.
60 Tad viņam iedeva vīnu, un viņš dzēra un apreibās, un viņa priekšā nolika skaistu jaunavu, un viņš darīja ar viņu, kā viņam patika, jo viņš nezināja, ko dara, jo bija daudz dzēris vīna.
61 Tā Moāba bērni rīkojās ar Israēlu tanī vietā, Šitimas līdzenumā, un Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu šī notikuma dēļ, un Viņš sūtīja mēri viņu vidū, un tur nomira divdesmit četri tūkstoši Israēla vīru.
62 Un tur bija kāds vīrs no Simeona bērniem, vārdā Zimrijs, Salu dēls, kas visu Israēla bērnu acu priekšā apvienoja sevi ar midiānieti Kosbi, Midiāna ķēniņa Cūra meitu.
63 Un Pinehass, Ēlazera dēls, Ārona, priestera, dēla, dēls, redzēja šo ļauno darbu, ko Zimrijs bija darījis, un viņš ņēma šķēpu, piecēlās un devās tiem pakaļ, caurdūra viņus abus un nogalināja viņus, un mēris mitējās starp Israēla bērniem.

86. NODAĻA

1 Tanī laikā pēc mēra Tas Kungs sacīja Mozum un priestera Ārona dēlam Elazeram, sacīdams:
2 Saskaitiet visas Israēla bērnu kopienas vadītājus, sākot no divdesmit gadiem un vecākus, visus, kas gāja karaspēkā.
3 Un Mozus un Elāzers saskaitīja Israēla bērnus pēc viņu dzimtām, un visa Israēla skaits bija septiņi simti tūkstoši septiņi simti trīsdesmit.
4 Un Levija bērnu skaits, sākot no viena mēneša vecuma un vecāki, bija divdesmit trīs tūkstoši, un starp viņiem nebija neviena no tiem, ko Mozus un Ārons saskaitīja Sinaja tuksnesī.
5 Jo Tas Kungs bija viņiem pavēlējis, ka viņi mirs tuksnesī, tāpēc viņi visi nomira, un neviens no viņiem nepalika pāri, izņemot Kālebu, Jefunes dēlu, un Jozuu, Nūna dēlu.
6 Un pēc tam Tas Kungs sacīja Mozum: "Saki Israēla bērniem, lai atriebj Midiānam savu brāļu, Israēla bērnu, lietu."
7 Un Mozus tā izdarīja, un Israēla bērni no sava vidus izraudzījās divpadsmit tūkstoš vīru, pa tūkstotim uz katru cilti, un tie devās uz Midiānu.
8 Un Israēla bērni karoja pret Midiānu un nogalināja visus vīriešus, arī piecus Midiāna vadoņus, un Bileāmu, Beora dēlu, viņi nogalināja ar zobenu.

9 Un Israēla bērni aizveda gūstā Midiāna sievas līdz ar viņu mazajiem bērniem, viņu ganāmpulkiem un visu, kas tiem piederēja.
10 Un viņi paņēma visu laupījumu un visu medījumu un atnesa to Mozum un Elazeram Moāba līdzenumos.
11 Un Mozus, Elāzers un visi draudzes vadoņi izgāja tiem pretī ar prieku.
12 Un viņi sadalīja visu Midiāna laupījumu, un Israēla bērni bija atriebušies Midiānam par savu brāļu, Israēla bērnu, lietu.

87. NODAĻA

1 Tanī laikā Tas Kungs sacīja Mozum: “Redzi, tavas dienas tuvojas beigām! Ņem Jozuu, savu kalpu, Nūna dēlu, un novieto viņu Saiešanas teltī, un Es viņam pavēlēšu.” Mozus tā arī izdarīja.
2 Un Tas Kungs parādījās Saiešanas teltī mākoņu stabā, un mākoņu stabs nostājās Saiešanas telts ieejā.
3 Un Tas Kungs pavēlēja Jozuam, Nūna dēlam, un sacīja viņam: "Esi stiprs un drosmīgs, jo tu ievedīsi Israēla bērnus tajā zemē, ko Es zvērēju viņiem dot, un Es būšu ar tevi."
4 Un Mozus sacīja Jozuam: "Esi stiprs un drošsirdīgs, jo tu dos Israēla bērniem mantojumu, un Tas Kungs būs ar tevi, Viņš tevi neatstās un nepametīs; nebīsties un nezaudē drosmi!"
5 Un Mozus sasauca visus Israēla bērnus un sacīja tiem: "Jūs esat redzējuši visu labo, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir darījis tuksnesī.
6 Tāpēc tagad ievērojiet visus šīs bauslības vārdus un staigājiet Tā Kunga, sava Dieva, ceļā, nenovērsieties no ceļa, ko Tas Kungs jums ir pavēlējis, ne pa labi, ne pa kreisi.
7 Un Mozus mācīja Israēla bērniem likumus, tiesas un likumus, lai tie darītu zemē, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
8 Un viņš mācīja tiem Tā Kunga ceļu un Viņa likumus; lūk, tie ir rakstīti Dieva likuma grāmatā, ko Viņš deva Israēla bērniem caur Mozus roku.
9 Kad Mozus bija pabeidzis pavēlēt Israēla bērniem, Tas Kungs viņam sacīja: "Ej augšup uz Abarima kalnu un tur mirsti, un piepulcinies pie savas tautas, kā tavs brālis Ārons tika piepulcināts."
10 Un Mozus devās augšup, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un viņš tur nomira Moāba zemē pēc Tā Kunga pavēles četrdesmitajā gadā pēc israēliešu aiziešanas no Ēģiptes zemes.
11 Un Israēla bērni apraudāja Mozu Moāba klajumos trīsdesmit dienas, un beidzās raudāšanas un sēru dienas par Mozu.

88. NODAĻA

1 Pēc Mozus nāves Tas Kungs sacīja Jozuam, Nūna dēlam, sacīdams:
2 Celies un pārej pāri Jordānai uz to zemi, ko Es esmu devis Israēla bērniem, un tu padarīsi šo zemi par mantojumu Israēla bērniem.
3 Ikviena vieta, kur jūsu kāju pēdas spers, piederēs jums, no Libanona tuksneša līdz lielajai upei, Peratas upei, būs jūsu robeža.
4 Neviens nestāvēs tev pretī visas tavas dzīves dienas; kā Es biju ar Mozu, tā Es būšu ar tevi; tikai esi stiprs un drošsirdīgs, lai ievērotu visu bauslību, ko Mozus tev pavēlējis, un nenovērsies no ceļa ne pa labi, ne pa kreisi, lai tev labi izdotos visā, ko tu dari.
5 Un Jozua pavēlēja Israēla virsniekiem, sacīdams: “Ejiet cauri nometnei un pavēliet ļaudīm, sacīdami: sagatavojiet sev pārtikas krājumus, jo vēl pēc trim dienām jūs dosieties pāri Jordānai, lai iemantotu šo zemi.”
6 Un Israēla bērnu uzraugi tā arī darīja, un viņi pavēlēja tautai, un tā darīja visu, ko Jozua bija pavēlējis.
7 Un Jozua sūtīja divus vīrus izlūkot Jērikas zemi, un tie vīri devās un izlūkoja Jēriku.
8 Un pēc septiņām dienām tie atgriezās pie Jozuas nometnē un sacīja viņam: “Tas Kungs ir nodevis visu zemi mūsu rokās, un tās iedzīvotāji ir ļoti izbijušies mūsu dēļ.”
9 Un pēc tam notika, ka Jozua no rīta piecēlās un viss Israēls līdz ar viņu, un viņi devās ceļā no Šitimas, un Jozua un viss Israēls līdz ar viņu pārgāja Jordānu; un Jozuam bija astoņdesmit divi gadi, kad viņš kopā ar Israēlu pārgāja Jordānu.
10 Un tauta devās augšup no Jordānas pirmā mēneša desmitajā dienā un apmetās Gilgalā, Jērikas austrumu stūrī.
11 Un Israēla bērni svinēja Pashā svētkus Gilgalā, Jērikas līdzenumos, mēneša četrpadsmitajā dienā, kā tas ir rakstīts Mozus bauslībā.
12 Un manna beidzās tanī laikā nākamajā Pashā svētku dienā, un Israēla bērniem vairs nebija mannas, un tie ēda Kanaāna zemes ražu.
13 Un Jērika bija pilnīgi slēgta Israēla bērniem, neviens neizgāja, nedz iegāja.
14 Un otrā mēneša pirmajā dienā Tas Kungs sacīja Jozuam: “Celies, redzi, Es esmu nodevis Jēriku tavā rokā kopā ar visiem tās ļaudīm, un visiem jūsu karavīriem būs apiet pilsētu vienu reizi dienā, tā jums būs darīt sešas dienas.”
15 Un priesteri lai pūš taures, un, kad jūs dzirdēsiet taures skaņu, tad visai tautai jāceļ skaļa gavilēšana, ka pilsētas mūri sabrūk; visai tautai jāiet augšup, ikviens pret savu pretinieku.
16 Un Jozua darīja visu, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
17 Un septītajā dienā viņi septiņas reizes apgāja pilsētu, un priesteri pūta taures.
18 Un septītajā aplī Jozua sacīja tautai: "Gliedziet, jo Tas Kungs ir nodevis visu pilsētu mūsu rokās!"
19 Tikai pilsēta un viss, kas tajā atrodas, lai ir nolādēts Tam Kungam, un sargieties no tā, kas ir nolādēts, lai jūs nepadarītu Israēla nometni par nolādētu un neradītu tai nekārtības.
20 Bet viss sudrabs, zelts, varš un dzelzs tiks iesvētīti Tam Kungam, tie nonāks Tā Kunga mantnīcā.
21 Un ļaudis pūta taures un sacēla lielu gavilēšanu, un Jērikas mūri sabruka, un visa ļaudis devās augšup, ikviens taisni savā priekšā, un viņi ieņēma pilsētu un pilnībā iznīcināja visu, kas tajā atradās, gan vīriešus, gan sievietes, gan jaunus, gan vecus, gan vēršus, gan aitas, gan ēzeļus, ar zobena asmeni.
22 Un viņi visu pilsētu nodedzināja ugunī; tikai sudraba un zelta, vara un dzelzs traukus viņi nolika Tā Kunga mantnīcā.
23 Un Jozua tanī laikā zvērēja, sacīdams: "Nolādēts lai ir tas vīrs, kas uzceļ Jēriku! Pamatus viņš liks sava

pirmdzimtā dēla vārdā un vārtus uzcels sava jaunākā dēla vārdā!"
24 Un Ahans, Karmi dēls, kas bija Zabdi dēls, tas Zeraha dēls, tas bija Jūdas dēls, rīkojās neuzticīgi pret to, kas bija nolādēts, un viņš paņēma daļu no nolādētā un paslēpa to teltī, un Tā Kunga dusmas iedegās pret Israēlu.
25 Un pēc tam, kad Israēla bērni bija atgriezušies no Jērikas nodedzināšanas, Jozua sūtīja vīrus izlūkot arī Aju un cīnīties pret to.
26 Un vīri devās augšup un izlūkoja Aju, un atgriezās un sacīja: "Lai visi ļaudis neiet kopā ar tevi uz Aju, tikai lai apmēram trīs tūkstoši vīru iet augšup un ieņem pilsētu, jo tajā ir tikai maz vīru."
27 Un Jozua tā arī izdarīja, un kopā ar viņu devās augšup ap trīs tūkstoš vīru no Israēla bērniem, un tie cīnījās pret Ajas vīriem.
28 Un cīņa pret Israēlu bija sīva, un Ajas vīri sakāva trīsdesmit sešus Israēla vīrus, un Israēla bērni bēga no Ajas vīriem.
29 Kad Jozua to redzēja, viņš saplēsa savas drēbes un krita uz sava vaiga pie zemes Tā Kunga priekšā kopā ar Israēla vecajiem, un viņi kaisīja pīšļus uz savām galvām.
30 Un Jozua sacīja: "Kādēļ, ak Kungs, Tu pārvedi šo tautu pāri Jordānai? Ko lai es saku pēc tam, kad israēlieši būs pagriezuši muguru saviem ienaidniekiem?"
31 Tāpēc visi kanaānieši, šīs zemes iedzīvotāji, to dzirdēs, ielenks mūs un izdeldēs mūsu vārdu.
32 Un Tas Kungs sacīja Jozuam: "Kāpēc tu krīti uz sava vaiga? Celies un ej prom, jo israēlieši ir grēkojuši un paņēmuši kaut ko no tā, kas nolādēts; Es vairs nebūšu ar viņiem, ja viņi neiznīcinās to no sava vidus.
33 Tad Jozua cēlās un sapulcināja tautu un atnesa Urīmu pēc Tā Kunga pavēles, un tika izraudzīta Jūdas cilts, un tika izraudzīts Ahans, Karmija dēls.
34 Un Jozua sacīja Ahanam: “Saki man, dēls, ko tu esi izdarījis?” Ahans sacīja: “Es redzēju laupījuma vidū skaistu drēbi no Sineāras un divi simti sudraba seķeļu, un zelta stieni, kas svēra piecdesmit seķeļus; es tos iekāroju un paņēmu, un redzi, tie visi ir apslēpti zemē telts vidū.”
35 Un Jozua sūtīja vīrus, tie nogāja un paņēma tos no Ahana telts, un tie tos atveda Jozuam.
36 Un Jozua ņēma Ahanu un šos piederumus, kā arī viņa dēlus un meitas un visu, kas viņam piederēja, un viņi tos ieveda Ahora ielejā.
37 Un Jozua tos tur sadedzināja ugunī, un visi israēlieši nomētāja Ahanu ar akmeņiem, un tie uzcēla pār viņu akmeņu kaudzi; tāpēc viņš nosauca šo vietu par Ahora ieleju; tā Tā Kunga dusmas bija norimušas, un Jozua pēc tam nāca pie pilsētas un karoja pret to.
38 Un Tas Kungs sacīja Jozuam: "Nebīsties un nekrīti izmisumā! Redzi, Es nododu tavā rokā Aju, viņas ķēniņu un viņas tautu, un tu ar viņiem rīkosies tāpat, kā tu rīkojies ar Jēriku un viņas ķēniņu, tikai tās laupījumu un lopus ņem sev par laupījumu; izlieciet aizsegā pilsētai tās aizmugurē.
39 Tad Jozua darīja pēc Tā Kunga vārda un izraudzījās no karavīru dēliem trīsdesmit tūkstošus varonīgu vīru un sūtīja tos, un tie uzcēla pilsētu slēpnī.
40 Un viņš tiem pavēlēja, sacīdams: “Kad jūs mūs redzēsiet, mēs bēgsim no viņiem ar viltību, un viņi mūs vajās; tad jūs celieties no slēpņa un ieņemiet pilsētu.” Un viņi tā arī izdarīja.
41 Un Jozua cīnījās, un pilsētas vīri izgāja pret Israēlu, nezinot, ka tie viņiem bija izlikušies slēpnī aiz pilsētas.
42 Un Jozua un visi israēlieši izlikās noguruši viņu priekšā un bēga pa tuksneša ceļu ar viltību.
43 Un Ajas vīri sapulcināja visus ļaudis, kas bija pilsētā, lai vajātu izraēliešus, un tie izgāja ārā un tika atrautīti no pilsētas, un neviens nepalika pāri, un viņi atstāja pilsētu atvērtu un vajāja izraēliešus.
44 Un tie, kas atradās slēpnī, piecēlās no savām vietām un steidzās uzbrukt pilsētai, ieņēma to un aizdedzināja, bet Ajas vīri pagriezās atpakaļ, un, lūk, pilsētas dūmi pacēlās debesīs, un viņiem nebija iespējas atkāpties ne uz vienu, ne otru pusi.
45 Un visi Ajas vīri bija Israēla vidū, daži šajā pusē, citi tajā pusē, un viņi tos sakāva, tā ka neviens no tiem nepalika dzīvs.
46 Un Israēla bērni sagūstīja Ajas ķēniņu Melošu dzīvu un atveda viņu pie Jozuas, un Jozua viņu pakāra pie koka, un viņš nomira.
47 Un Israēla bērni atgriezās pilsētā pēc tās nodedzināšanas un nogalināja ar zobena asmeni visus, kas tajā bija.
48 Un kritušo Ajas vīru skaits, gan vīru, gan sieviešu, bija divpadsmit tūkstoši; vienīgi lopus un pilsētas laupījumu viņi paturēja sev, kā Tas Kungs bija pavēlējis Jozuam.
49 Un visi ķēniņi viņpus Jordānas, visi Kānaāna ķēniņi, dzirdēja par ļaunumu, ko Israēla bērni bija nodarījuši Jērikai un Ajai, un tie sapulcējās, lai karotu pret Israēlu.
50 Tikai Gibeonas iedzīvotāji ļoti baidījās cīnīties pret izraēliešiem, lai tie neietu bojā, tāpēc viņi rīkojās viltīgi un nāca pie Jozuas un visa Israēla un sacīja viņiem: "Mēs esam nākuši no tālas zemes, tāpēc tagad slēdziet ar mums derību!"
51 Un Gibeonas iedzīvotāji aplenka Israēla bērnus, un Israēla bērni noslēdza ar viņiem derību un slēdza ar viņiem mieru, un draudzes vadoņi tiem zvērēja. Bet pēc tam Israēla bērni uzzināja, ka tie ir viņu kaimiņi un dzīvo viņu vidū.
52 Bet Israēla bērni tos nenokāva, jo tie bija tiem zvērējuši pie Tā Kunga, un tie kļuva par malkas cirtējiem un ūdens nesējiem.
53 Un Jozua tiem sacīja: "Kādēļ jūs mani pievīlāt, mums tā darīdami?" Un tie viņam atbildēja: "Tāpēc ka taviem kalpiem tika stāstīts viss, ko tu biji darījis visiem amoriešu ķēniņiem, un mēs ļoti bijām par savu dzīvību un tā darījām."
54 Un tanī dienā Jozua tos iecēla cirst malku un smelt ūdeni, un viņš tos sadalīja par vergiem visām Israēla ciltīm.
55 Kad Jeruzālemes ķēniņš Adonisedeks dzirdēja visu, ko Israēla bērni bija nodarījuši Jērikai un Ajai, viņš sūtīja ziņu pie Hebronas ķēniņa Hohama un pie Jarmutas ķēniņa Pirama, un pie Lahišas ķēniņa Jafijas, un pie Eglonas ķēniņa Debera, sacīdams:
56 Nāciet man augšā un palīdziet man, lai mēs varam sakaut Israēla bērnus un Gibeonas iedzīvotājus, kas ir noslēguši mieru ar Israēla bērniem!
57 Un tie sapulcējās, un pieci amoriešu ķēniņi devās augšup ar visām savām nometnēm, varena tauta, tik daudz kā jūras krasta smiltis.
58 Un visi šie ķēniņi nāca un uzcēla nometni Gibeonas priekšā un sāka cīnīties pret Gibeonas iedzīvotājiem, un visi Gibeonas vīri sūtīja pie Jozuas, sacīdami: “Nāc ātri pie

mums un palīdzi mums, jo visi amoriešu ķēniņi ir sapulcējušies, lai karotu pret mums."
59 Un Jozua un visi karotāji devās augšup no Gilgalas, un Jozua pēkšņi nāca pret viņiem un sakāva šos piecus ķēniņus lielā kaujā.
60 Un Tas Kungs tos apkaunoja Israēla bērnu priekšā, kas tos sakāva briesmīgā kaujā Gibeonā un vajāja tos pa ceļu, kas ved augšup uz Bet-Horonu līdz Makēdai, un tie bēga Israēla bērnu priekšā.
61 Un, kamēr viņi bēga, Tas Kungs sūtīja uz viņiem krusas graudus no debesīm, un vairāk no viņiem nomira krusas graudu dēļ nekā Israēla bērnu nokaušanas dēļ.
62 Un Israēla bērni tos vajāja un vēl vairāk sita tos uz ceļa, iedami tālāk un sitot tos.
63 Un, kad tie sāka sist, diena jau sāka iet uz vakaru, un Jozua sacīja visas tautas priekšā: "Saule, stāvi mierīgi pār Gibeonu un, tu, mēness, pār Ajalonas ieleju, līdz kamēr tauta būs atriebusies saviem ienaidniekiem!"
64 Un Tas Kungs paklausīja Jozuas balsij, un saule apstājās debesu vidū trīsdesmit sešus mirkļus, un arī mēness apstājās un nesteidzās norietēt veselu dienu.
65 Un nebija nevienas tādas dienas kā šī, ne pirms tās, ne pēc tās, kad Tas Kungs būtu uzklausījis cilvēka balsi, jo Tas Kungs karoja par Israēlu.

89. NODAĻA

1 Tad Jozua dziedāja šo dziesmu tanī dienā, kad Tas Kungs bija nodevis amoriešus Jozuas un Israēla bērnu rokās, un Viņš sacīja visa Israēla acu priekšā:
2 Tu esi darījis varenas lietas, ak Kungs, Tu esi paveicis lielus darbus; kas ir Tev līdzīgs? Manas lūpas dziedās Tavam vārdam.
3 Mana žēlastība un mana cietoksnis, mana augstā tornis! Es dziedāšu Tev jaunu dziesmu, ar pateicību es dziedāšu Tev, Tu esi manas pestīšanas spēks.
4 Tevi slavēs visi zemes ķēniņi, pasaules valdnieki Tev dziedās, Israēla bērni priecāsies par Tavu pestīšanu, viņi dziedās un slavēs Tavu spēku.
5 Tev, Kungs, mēs uzticējāmies; mēs teicām, ka Tu esi mūsu Dievs, jo Tu biji mūsu patvērums un stiprs tornis pret mūsu ienaidniekiem.
6 Tevi mēs saucām un nekaunējāmies, uz Tevi mēs paļāvāmies un tikām glābti; kad mēs Tevi saucām, Tu uzklausīji mūsu balsi, Tu izglābi mūsu dvēseles no zobena, Tu mums parādīji Savu žēlastību, Tu mums devi Savu pestīšanu, Tu iepriecināji mūsu sirdis ar Savu spēku.
7 Tu devies mūsu glābšanas labā, ar Savu roku Tu atpestījis Savu tautu, Tu atbildēji mums no Savas svētās debess, Tu izglābi mūs no desmit tūkstošu ļaužu rokām.
8 Saule un mēness apstājās debesīs, un Tu stāvēji Savās dusmās pret mūsu apspiedējiem un pavēlēji Savas tiesas pār viņiem.
9 Visi zemes valdnieki piecēlās, tautu ķēniņi sapulcējās, tie nešaubījās Tavā klātbūtnē, viņi ilgojās pēc Tavām kaujām.
10 Tu cēlies pret viņiem Savās dusmās un novedis Savu bardzību pār viņiem; Tu tos iznīcināji Savās dusmās un nogriezi savā sirdī.
11 Tautas ir iznīkušas Tavā dusmībā, valstis ir sabrukušas Tavā bardzībā, Tu esi satriekis ķēniņus Savas dusmu dienā.
12 Tu izlēji Savu dusmu pār viņiem, Savas bardzības pilnās dusmas tos pārņēma; Tu griezi pret viņiem viņu noziegumu un iznīcināji viņus viņu ļaunprātībā.
13 Viņi izklāja slazdu un iekrita tajā, paslēpās tīklā un iesprūda viņu kāja.
14 Tava roka bija gatava visiem Taviem ienaidniekiem, kas sacīja: "Ar savu zobenu viņi ieguva zemi, ar savu roku viņi dzīvoja pilsētā." Tu piepildīji viņu sejas ar kaunu, Tu nogāzi viņu ragus zemē, Tu iebiedēji viņus Savās dusmās un iznīcināji viņus Savā bardzībā.
15 Zeme drebēja un drebēja no Tavas vētras skaņas pār viņiem, Tu neaizturēji viņu dvēseles no nāves un novedi viņu dzīvības kapā.
16 Tu tos vajāji Savā vētrā, Tu tos aprīji Savā viesulī, Tu pārvērti viņu lietu krusā, tie iekrita dziļās bedrēs, ka vairs nevarēja piecelties.
17 Viņu līķi bija kā atkritumi, kas izmesti ielu vidū.
18 Viņi tika iznīcināti un aprīti Tavās dusmās, bet Tu izglābi Savu tautu ar Savu spēku.
19 Tāpēc mūsu sirdis priecājas par Tevi, mūsu dvēseles gavilē par Tavu pestīšanu.
20 Mūsu mēles stāstīs Tavu varenību, mēs dziedāsim un slavēsim Tavus brīnuma darbus.
21 Jo Tu mūs izglābi no mūsu ienaidniekiem, Tu mūs atbrīvoji no tiem, kas sacēlās pret mums, Tu tos iznīcināji mūsu acu priekšā un nospiedi zem mūsu kājām.
22 Tā visi Tavi ienaidnieki ies bojā, Kungs, un bezdievīgie būs kā pelavas, ko vējš nes, un Tavi mīļotie būs kā koki, kas stādīti pie ūdens.
23 Tad Jozua un viss Israēls līdz ar viņu atgriezās Gilgalas nometnē, pēc tam, kad bija sakāvuši visus ķēniņus, tā ka no tiem nepalika pāri neviens.
24 Un pieci ķēniņi bēga vieni paši kājām no kaujas lauka un paslēpās alā, un Jozua meklēja tos kaujas laukā, bet neatrada.
25 Un pēc tam Jozuam tika paziņots, sacīdams: "Ķēniņi ir atrasti, un redzi, tie ir paslēpušies alā."
26 Un Jozua sacīja: "Novietojiet vīrus pie alas ieejas, lai tie tos sargā, ka tie neaizbēg!" Un Israēla bērni tā arī izdarīja.
27 Un Jozua sasauca visu Israēlu un sacīja kaujas virsniekiem: "Lieciet savas kājas uz šo ķēniņu kakliem!" Un Jozua sacīja: "Tā Tas Kungs darīs visiem jūsu ienaidniekiem!"
28 Un pēc tam Jozua pavēlēja nogalināt ķēniņus un iemest tos alā, un nolikt lielus akmeņus alas ieejā.
29 Un pēc tam Jozua devās uz Makēdu ar visiem ļaudīm, kas tanī dienā bija pie viņa, un viņš to sakāva ar zobena asmeni.
30 Un viņš pilnībā iznīcināja dvēseles un visu, kas piederēja pilsētai, un viņš rīkojās ar ķēniņu un tās iedzīvotājiem tā, kā viņš bija rīkojies ar Jēriku.
31 Un no turienes viņš devās uz Libnu un karoja pret to, un Tas Kungs to nodeva viņa rokā, un Jozua to sakāva ar zobena asmeni un visas tās dvēseles, un viņš ar to un tās ķēniņu rīkojās tā, kā viņš bija rīkojies ar Jēriku.
32 Un no turienes viņš devās uz Lahišu, lai karotu pret to, un Gazas ķēniņš Horams devās palīgā Lahišas vīriem, bet Jozua sakāva viņu un viņa ļaudis, tā ka viņam neviens nepalika pāri.
33 Un Jozua ieņēma Lahišu un visus tās iedzīvotājus un rīkojās ar to tāpat, kā viņš bija rīkojies ar Libnu.

34 Un no turienes Jozua devās uz Eglonu, ieņēma arī to un sakāva to un visus tās iedzīvotājus ar zobena asmeni.
35 Un no turienes viņš devās uz Hebronu un cīnījās pret to, ieņēma to un pilnībā iznīcināja, un no turienes viņš atgriezās kopā ar visu Israēlu uz Debīru, cīnījās pret to un sakāva to ar zobena asmeni.
36 Un viņš nogalināja ikvienu dvēseli, kas tur bija, neatstājot nevienu dzīvu, un viņš ar to un tās ķēniņu rīkojās tā, kā viņš bija rīkojies ar Jēriku.
37 Un Jozua sakāva visus amoriešu ķēniņus no Kadeš-Barneas līdz Azai un ieņēma viņu zemi tūlīt pat, jo Tas Kungs bija cīnījies par Israēlu.
38 Un Jozua ar visu Israēlu nonāca Gilgalas nometnē.
39 Kad tanī laikā Jabīns, Hacora ķēniņš, dzirdēja visu, ko Jozua bija nodarījis amoriešu ķēniņiem, tad Jabīns sūtīja ziņu pie Midiāna ķēniņa Jobata un pie Šimrona ķēniņa Lābana, pie Ahšafas ķēniņa Jefala un pie visiem amoriešu ķēniņiem, sacīdams:
40 Nāc steigšus pie mums un palīdzi mums, lai mēs varētu sakaut Israēla bērnus, pirms tie nāk virsū un dara ar mums tā, kā tie ir darījuši ar citiem amoriešu ķēniņiem.
41 Un visi šie ķēniņi uzklausīja Jabina, Hazora ķēniņa, vārdus un devās ceļā ar visām savām nometnēm, septiņpadsmit ķēniņu, un viņu ļaužu bija tik daudz kā smiltis jūras krastā, kopā ar neskaitāmiem zirgiem un ratiem, un viņi nāca un apmetās kopā pie Meromas ūdeņiem, un viņi satikās, lai cīnītos pret Israēlu.
42 Un Tas Kungs sacīja Jozuam: "Nebīsties no viņiem, jo rīt ap šito laiku Es viņus visus nodošu nokautus tavā priekšā; tu pārplēsīsi viņu zirgus un sadedzināsi viņu ratus ugunī."
43 Un Jozua ar visiem karavīriem pēkšņi uzbruka viņiem un sakāva viņus, un tie krita viņu rokās, jo Tas Kungs tos bija nodevis Israēla bērnu rokās.
44 Tā Israēla bērni vajāja visus šos ķēniņus ar savām nometnēm un sakāva tos, kamēr neviens no tiem nepalika pāri, un Jozua ar tiem darīja tā, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
45 Un tanī laikā Jozua atgriezās Hazorā un sakāva to ar zobenu un nogalināja ikvienu dvēseli, kas tur bija, un sadedzināja to ar uguni, un no Hazoras Jozua devās uz Šimronu un sakāva to un pilnībā to iznīcināja.
46 No turienes viņš devās uz Ahšafu un rīkojās ar to tāpat, kā bija rīkojies ar Šimronu.
47 No turienes viņš devās uz Adulāmu un sakāva visus iedzīvotājus, un viņš rīkojās ar Adulāmu tāpat, kā viņš bija rīkojies ar Ahšafu un Šimronu.
48 Un viņš no tiem devās uz visām to ķēniņu pilsētām, kuras viņš bija sakāvis, un viņš sakāva visus iedzīvotājus, kas no tiem bija palikuši, un viņš tos pilnībā iznīcināja.
49 Tikai savu laupījumu un lopus izraēlieši paturēja sev, bet ikvienu cilvēku, ko viņi nonāvēja, viņi neatstāja nevienam dzīvam.
50 Kā Tas Kungs bija pavēlējis Mozum, tā Jozua un viss Israēls darīja, un viņi nepievīla neko.
51 Tā Jozua un visi Israēla bērni sakāva visu Kānaāna zemi, kā Tas Kungs viņiem bija pavēlējis, un sakāva visus to ķēniņus, trīsdesmit vienu ķēniņu, un Israēla bērni ieņēma visu viņu zemi.
52 bez Sihona un Oga ķēniņvalstīm, kas atrodas viņpus Jordānas, kuru pilsētās Mozus bija iekarojis daudzas pilsētas un tās nodeva rūbeniešiem un gadiešiem, kā arī pusei Manases cilts.
53 Un Jozua sakāva visus ķēniņus, kas dzīvoja šajā Jordānas pusē uz rietumiem, un deva tos par īpašumu deviņām ciltīm un pusei Israēla cilts.
54 Piecus gadus Jozua karoja ar šiem ķēniņiem un atdeva viņu pilsētas izraēliešiem, un zeme kļuva mierīga pēc kaujas visās amoriešu un kanaāniešu pilsētās.

90. NODAĻA

1 Tanī laikā, piektajā gadā pēc tam, kad Israēla bērni bija pārgājuši pāri Jordānai, pēc tam, kad Israēla bērni bija atpūtušies no kara ar kanaāniešiem, tanī laikā starp Edomu un Kitima bērniem izcēlās lielas un sīvas kaujas, un Kitima bērni cīnījās pret Edomu.
2 Un Abians, Kitimas ķēniņš, devās cīņā tanī gadā, tas ir, savas valdīšanas trīsdesmit pirmajā gadā, un viņam līdzi bija liels spēks no Kitimas bērnu varenajiem vīriem, un viņš devās uz Seīru, lai karotu pret Ēsava bērniem.
3 Un Hadads, Edoma ķēniņš, dzirdēja viņa ziņojumu un devās viņam pretī ar lielu tautu un stipru karaspēku un uzsāka ar viņu kauju Edoma laukā.
4 Un Kitima roka guva virsroku pār Ēsava bērniem, un Kitima bērni nogalināja divdesmit divus tūkstošus Ēsava bērnu, un visi Ēsava bērni bēga no viņiem.
5 Un Kitimas bērni viņus vajāja, un tie sasniedza Edoma ķēniņu Hadadu, kas skrēja viņiem pa priekšu, un tie viņu notvēra dzīvu un atveda pie Kitimas ķēniņa Abiana.
6 Un Abians pavēlēja viņu nogalināt, un Edoma ķēniņš Hadads nomira savas valdīšanas četrdesmit astotajā gadā.
7 Un Kitima bērni turpināja vajāt Edomu un sakāva tos lielā kaujā, un Edoms kļuva Kitima bērnu pakļautībā.
8 Un pār Edomu valdīja Kitima bērni, un Edoms nonāca Kitima bērnu varā un no tās dienas kļuva par vienu valstību.
9 Un no tā laika viņi vairs nevarēja pacelt savas galvas, un viņu valstība kļuva viena ar Kitimas bērniem.
10 Un Abians iecēla ierēdņus Edomā, un visi Edoma bērni kļuva par Abiana pakļautajiem un maksātājiem, un Abians atgriezās savā zemē, Kittimas zemē.
11 Un, kad viņš atgriezās, viņš atjaunoja savu valdīšanu un uzcēla sev plašu un nocietinātu pili par ķēniņa rezidenci un droši valdīja pār Kitimas bērniem un pār Edomu.
12 Tanīs dienās, kad Israēla bērni bija padzinuši visus kanaāniešus un amoriešus, Jozua bija vecs un krietni gados.
13 Un Tas Kungs sacīja Jozuam: "Tu esi vecs, krietni padzīvojis, un vēl liela zemes daļa ir jāieņem."
14 Tāpēc tagad sadali šo zemi mantojumam deviņām ciltīm un pusei Manases cilts, un Jozua cēlās un darīja tā, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
15 Un viņš sadalīja visu zemi Israēla ciltīm mantojumā pēc viņu daļām.
16 Bet Levija ciltij viņš nedeva nekādu īpašumu, Tā Kunga upuri ir viņu īpašums, kā Tas Kungs par viņiem bija runājis caur Mozu.
17 Un Jozua deva Hebronas kalnu Kālebam, Jefunes dēlam, vienu zemes gabalu virs viņa brāļiem, kā Tas Kungs bija runājis caur Mozu.
18 Tā Hebrona kļuva par īpašumu Kālebam un viņa bērniem līdz šai dienai.

19 Un Jozua sadalīja visu zemi ar mesliem visam Israēlam par īpašumu, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis.
20 Un Israēla bērni deva levītiem pilsētas no sava īpašuma un ganības viņu lopiem un īpašumam, kā Tas Kungs bija pavēlējis Mozum, tā Israēla bērni darīja, un viņi sadalīja zemi ar meslu, gan lielu, gan mazu.
21 Un viņi devās iemantot zemi pēc savām robežām, un Israēla bērni deva Jozuam, Nūna dēlam, īpašumu savā vidū.
22 Pēc Tā Kunga vārda tie viņam deva pilsētu, kuru viņš bija pieprasījis, Timnat-Serahu Efraima kalnos, un viņš uzcēla pilsētu un apmetās tajā.
23 Šie ir tie īpašumi, ko priesteris Elāzers un Jozua, Nūna dēls, un cilšu tēvu galvenie sadalīja Israēla bērniem, metot meslus Šīlo, Tā Kunga priekšā, pie Saiešanas telts durvīm, un tad viņi beidza sadalīt zemi.
24 Un Tas Kungs deva šo zemi izraēliešiem, un tie to iemantoja, kā Tas Kungs viņiem bija sacījis un kā Tas Kungs bija zvērējis viņu senčiem.
25 Un Tas Kungs deva Israēla bērniem mieru no visiem viņu ienaidniekiem visapkārt, un neviens nespēja tiem pretoties, un Tas Kungs nodeva visus viņu ienaidniekus viņu rokās, un nekas no visa labā, ko Tas Kungs bija apsolījis Israēla bērniem, netika nepiepildīts; jā, Tas Kungs visu izdarīja.
26 Un Jozua sasauca visus Israēla bērnus, svētīja tos un pavēlēja tiem kalpot Tam Kungam, un pēc tam viņš tos atlaida, un tie devās katrs uz savu pilsētu un katrs uz savu mantojumu.
27 Un Israēla bērni kalpoja Tam Kungam visas Jozuas dienas, un Tas Kungs tiem deva mieru no visām apkārtējām, un tie droši dzīvoja savās pilsētās.
28 Un tanīs dienās notika, ka Kitimas ķēniņš Abians nomira savas valdīšanas trīsdesmit astotajā gadā, tas ir, viņa valdīšanas septītajā gadā pār Edomu, un viņi viņu apglabāja viņa vietā, ko viņš sev bija uzcēlis, un Latins valdīja viņa vietā piecdesmit gadus.
29 Un savas valdīšanas laikā viņš sapulcināja armiju un devās karot pret Britānijas un Kernanijas iedzīvotājiem, Javana dēla Elīsas bērniem, un viņš tos pieveica un padarīja par nodokļu maksātājiem.
30 Tad viņš dzirdēja, ka Edoms ir sacēlies no Kitima varas, un Latinus devās pie viņiem, sakāva tos un pakļāva tos, un nodeva tos Kitima bērnu varā, un Edoms kļuva par vienu valstību ar Kitima bērniem uz visām dienām.
31 Un daudzus gadus Edomā nebija ķēniņa, un viņu valdība bija Kitimas bērnu un viņu ķēniņa pārziņā.
32 Un divdesmit sestajā gadā pēc tam, kad Israēla bērni bija šķērsojuši Jordānu, tas ir sešdesmit sestajā gadā pēc tam, kad Israēla bērni bija aizgājuši no Ēģiptes, Jozua kļuva vecs, krietni gados, tanīs dienās būdams simt astoņus gadus vecs.
33 Un Jozua sasauca visu Israēlu, viņu vecajus, viņu tiesnešus un virsniekus, pēc tam, kad Tas Kungs bija devis visiem Israēla bērniem mieru no visiem viņu ienaidniekiem visapkārt, un Jozua sacīja Israēla vecajiem un viņu tiesnešiem: "Redziet, es esmu vecs un krietni gados, un jūs esat redzējuši, ko Tas Kungs ir darījis visām tautām, kuras Viņš ir izdzinis jūsu priekšā, jo Tas Kungs ir tas, kas par jums ir cīnījies."
34 Tāpēc tagad stipriniet sevi, lai turētu un pildītu visus Mozus bauslības vārdus, lai neatkāptos no tās ne pa labi, ne pa kreisi un lai nenāktu pie tām tautām, kas vēl palikušas zemē; nepieminiet viņu dievu vārdus, bet pieķerieties Tam Kungam, savam Dievam, kā jūs to esat darījuši līdz šai dienai.
35 Un Jozua ļoti pamācīja Israēla bērnus kalpot Tam Kungam visas savas dienas.
36 Un visi israēlieši sacīja: "Mēs kalposim Tam Kungam, savam Dievam, visas savas mūža dienas, mēs un mūsu bērni, un mūsu bērnu bērni, un mūsu pēcnācēji mūžīgi."
37 Un Jozua tanī dienā noslēdza derību ar tautu un atlaida Israēla bērnus, un tie devās ikviens uz savu īpašumu un uz savu pilsētu.
38 Un tanīs dienās, kad Israēla bērni droši dzīvoja savās pilsētās, viņi apglabāja savu senču cilšu zārkus, ko tie bija atveduši no Ēģiptes, katrs savu bērnu mantojumā, divpadsmit Jēkaba dēlus Israēla bērni apglabāja, katrs savu bērnu īpašumā.
39 Un šie ir to pilsētu vārdi, kurās tika apglabāti divpadsmit Jēkaba dēli, kurus Israēla bērni bija atveduši no Ēģiptes.
40 Un viņi apglabāja Rūbenu un Gadu viņpus Jordānas, Romijā, ko Mozus bija devis viņu bērniem.
41 Un Simeonu un Leviju viņi apglabāja Maudas pilsētā, ko viņš bija devis Simeona bērniem, un pilsētas priekšpilsēta bija paredzēta Levija bērniem.
42 Un Jūdu viņi apglabāja Benjamīna pilsētā pretī Betlēmei.
43 Un Isašara un Zebulona kaulus viņi apglabāja Sidonā, daļā, kas krita viņu bērniem.
44 Un Dans tika apglabāts savu bērnu pilsētā Eštaēlā, bet Naftalis un Ašers tika apglabāti Kadeš-Naftalis, katru savā vietā, ko viņš bija devis saviem bērniem.
45 Un Jāzepa kaulus viņi apglabāja Sihemā, tajā lauka daļā, ko Jēkabs bija nopircis no Hamora un kas kļuva Jāzepam par īpašumu.
46 Un viņi apglabāja Benjamīnu Jeruzālemē pretī jebusiešu pilsētai, kas bija dota Benjamīna bērniem; Israēla bērni apglabāja savus tēvus, ikviens savu bērnu pilsētā.
47 Un pēc diviem gadiem Jozua, Nūna dēls, nomira simt desmit gadus vecs, un laiks, kurā Jozua tiesāja Israēlu, bija divdesmit astoņi gadi, un Israēls kalpoja Tam Kungam visas savas dzīves dienas.
48 Un citi Jozuas notikumi un viņa kaujas un viņa pārmetumi, ar kuriem viņš pārmeta Israēlu, un viss, ko viņš tiem bija pavēlējis, un to pilsētu nosaukumi, kuras Israēla bērni iemantoja viņa laikā, lūk, tas ir rakstīts Jozuas vārdu grāmatā Israēla bērniem un Tā Kunga karu grāmatā, ko bija rakstījuši Mozus, Jozua un Israēla bērni.
49 Un Israēla bērni apglabāja Jozuu viņa īpašuma robežās, Timnat-Serahas novadā, kas viņam bija dota Efraima kalnos.
50 Un Ārona dēls Elazers nomira tanīs dienās, un viņu apglabāja viņa dēla Pinehaasa kalnā, kas viņam bija dots Efraima kalnā.

91. NODAĻA

1 Tanī laikā pēc Jozuas nāves kanaāniešu bērni vēl bija zemē, un izraēlieši apņēmās tos padzīt.
2 Un Israēla bērni jautāja Tam Kungam, sacīdami: "Kurš no mums pirmais dosies augšup pret kanaāniešiem, lai

karotu pret viņiem?" Un Tas Kungs atbildēja: "Lai dodas augšup Jūda."
3 Un Jūdas bērni sacīja Simeonam: "Ej kopā ar mums mūsu meslajā daļā, un mēs cīnīsimies pret kanaāniešiem, un arī mēs iesim kopā ar tevi tavā meslajā daļā!" Tad Simeona bērni devās kopā ar Jūdas bērniem.
4 Un Jūdas bērni devās augšup un karoja pret kanaāniešiem, un Tas Kungs nodeva kanaāniešus Jūdas bērnu rokās, un tie tos sakāva Bezekā, desmit tūkstoš vīru.
5 Un viņi cīnījās ar Adonibezeku Bezekā, un viņš bēga no viņiem, un tie viņu vajāja un notvēra, un tie viņu sagrāba un nocirta viņam īkšķus un lielos kāju pirkstus.
6 Un Adonībezeks sacīja: "Trīsdesmit ķēniņi, kuriem nocirsti īkšķi un kāju pirksti, savāca savu ēdienu zem mana galda, kā es to esmu darījis, tā Dievs man atmaksāja, un viņi viņu atveda uz Jeruzālemi, un viņš tur nomira.
7 Un Simeona bērni devās kopā ar Jūdas bērniem un sakāva kanaāniešus ar zobena asmeni.
8 Un Tas Kungs bija ar Jūdas bērniem, un tie iemantoja kalnu, un Jāzepa bērni devās augšup uz Bēteli, tā ir Lūza, un Tas Kungs bija ar viņiem.
9 Un Jāzepa bērni izlūkoja Bēteli, un sargi ieraudzīja vīru izejam no pilsētas, un tie to notvēra un sacīja viņam: "Parādi mums pilsētas ieeju, un mēs tev parādīsim žēlastību."
10 Un šis vīrs tiem parādīja pilsētas ieeju, un Jāzepa bērni nāca un sakāva pilsētas iedzīvotājus ar zobena asmeni.
11 Un to vīru ar viņa ģimeni viņi aizsūtīja prom, un viņš devās pie hetiešiem un uzcēla pilsētu, un viņš to nosauca par Lūzu. Un visi israēlieši dzīvoja savās pilsētās, un arī Israēla bērni dzīvoja savās pilsētās, un Israēla bērni kalpoja Tam Kungam visas Jozuas dienas un visas vecaju dienas, kas bija pagarinājuši savas dienas pēc Jozuas un bija redzējuši Tā Kunga lielo darbu, ko Viņš bija darījis Israēla labā.
12 Un vecaji tiesāja Israēlu pēc Jozuas nāves septiņpadsmit gadus.
13 Un visi vecaji arī cīnījās Israēla kaujās pret kanaāniešiem, un Tas Kungs padzina kanaāniešus Israēla bērnu priekšā, lai novietotu israēliešus viņu zemē.
14 Un Viņš piepildīja visus vārdus, ko Viņš bija runājis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, un zvērestu, ko Viņš bija zvērējis, dot viņiem un viņu bērniem kanaāniešu zemi.
15 Un Tas Kungs deva Israēla bērniem visu Kānaāna zemi, kā Viņš bija zvērējis viņu senčiem, un Tas Kungs tiem deva mieru no tiem, kas bija viņu apkārtnē, un Israēla bērni droši dzīvoja savās pilsētās.
16 Slavēts lai ir Tas Kungs mūžīgi, āmen un āmen!
17 Stipriniet sevi, un lai visu jūsu sirdis, kas paļaujas uz To Kungu, ir stipras! Gals!